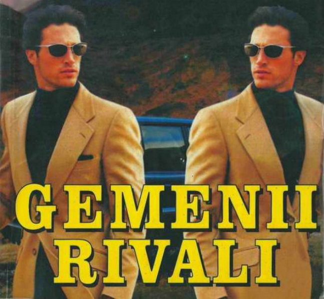
Robert Ludlum

I.S.B.N. 973-8117-14-3

THE GEMINI CONTENDERS

Tiparul executat sub comanda nr. 362

Compania Naţională a Imprimeriilor
„CORESI" S.A. Bucureşti
ROMÂNIA

CARTEA ÎNTÎI

Prolog

9 decembrie 1939
SALONIC

Unul după altul, camioanele urcară din greu panta abruptă de la Salonic, în lumina cenuşie dinaintea zorilor. Pe culme măriră viteza; şoferii erau nerăbdători să ajungă pe drumul de ţară cufundat în întuneric ce străbătea pădurile din preajmă.

Totuşi, şoferii celor cinci camioane ştiau că trebuie să-şi stăpînească neliniştea. Fiecare se străduia să nu ridice piciorul de pe frînă sau să apese pedala acceleraţiei mai mult decît era nevoie; în schimb, erau nevoiţi să-şi ţină ochii mijiţi, să-şi ascută privirea, atenţi la orice oprire bruscă sau curbă neaşteptată, ivite din întuneric.

Fiindcă mergeau pe întuneric. Nu aprinseseră farurile; coloana se deplasa ghidîndu-se numai după lumina cenuşie a nopţii greceşti, nori joşi filtrînd razele lunii de pe cerul Greciei.

Călătoria era un exerciţiu de disciplină. Iar disciplina nu le era străină nici şoferilor, nici celor aflaţi lîngă ei.

Toţi erau preoţi. Mai exact, călugări. Aparţineau Ordinului Xenope, cea mai severă confrerie monastică subordonată Patriarhiei din Constantinopol. Supunerea oarbă se împletea cu încrederea de sine; toţi erau disciplinaţi pînă în clipa morţii.

În camionul din faţă, tînărul preot bărbos-îşi dădu jos sutana, pe sub care purta haine de lucrător – o cămaşă groasă şi

pantaloni dintr-o țesătură aspră. Împături sutana și o puse în spatele scaunului cu spătar înalt, îndesînd-o printre bucățile de pînză și foaia de cort. I se adresă apoi șoferului cu anteriu de lîngă el:

- Mai avem doar vreo opt sute de metri. Calea ferată merge paralel cu drumul cam o sută de metri. În cîmp deschis; o să fie de-ajuns.

-- Unde o să ne aștepte trenul? întrebă călugărul, care era un om între două vîrste, bine clădit, ochii lui îngustîndu-se în întuneric.

– Da. Patru vagoane de marfă, un singur mecanic de locomotivă. Nici un fochist. Nimeni altcineva.

– Atunci o să pui mîna pe lopată, zise călugărul mai vîrstnic zîmbind, a cărui privire nu trăda însă nici un haz.

– Atunci o să pun mîna pe lopată, răspunse simplu tînărul. Unde-i arma?

– În torpedo.

Călugărul în haine de lucrător se întinse și trase de capacul torpedoului, care se deschise. Vîrî mîna înăuntru și scoase un pistol greu, de calibru mare. Extrase cu îndemînare încărcătorul, verifică muniția, apoi împinse cu un pocnet cutia de oțel în locașul din mîner. Zgomotul metalic sună ca o concluzie.

– Puternic instrumentul. E italian, nu?

– Da, răspunse călugărul mai vîrstnic, fără alte comentarii, dar cu aceeași tristețe în glas.

– E numai bun. Și-l văd ca pe o binecuvîntare.

Tînărul vîrî arma la centură.

– O să iei legătura cu familia lui?

– Așa mi s-a cerut...

Era limpede că șoferul voia să mai spună ceva, dar se abținu. Apucă tăcut volanul, strîngîndu-l mai tare decît era nevoie. Pentru o clipă, razele lunii străpunseră norii nopții, luminînd drumul ce străbătea pădurea.

– Pe-aici mă jucam în copilărie, zise tînărul. Alergam printre copaci şi mă scăldam în pîraie... apoi mă duceam să mă usuc în peşteri, zicîndu-mi că am viziuni. Am fost fericit pe dealurile astea. Dumnezeu a făcut să le revăd. El e milostiv. Şi bun.

Luna dispăru. Se aşternu din nou întunericul. Camioanele intrară într-o curbă largă spre vest; pădurea se rări, iar la distanţă, abia zărindu-se, erau stîlpi de telegraf – suliţe negre profilîndu-se pe cerul cenuşiu. Drumul deveni iarăşi drept şi se lărgi, traversînd o porţiune defrişată, ce se întindea pe vreo treizeci de metri între două zone împădurite. O suprafaţă netedă, fără arbori, printre zecile de dealuri şi păduri din împrejurimi. În mijlocul ei, cu silueta estompată în întuneric, se afla un tren.

Imobil, însă în funcţiune. Din coşul locomotivei ieşeau nori de fum, răsucindu-se în aerul nopţii.

– Cîndva, zise călugărul cel tînăr, ţăranii îşi păşteau oile şi îşi aduceau produsele aici cu căruţele. Era o mare zăpăceală, din cîte-mi spunea tata. Mereu se iscau dispute în legătură cu ce şi cui aparţinea. Erau întîmplări amuzante...Uite-l!

O lanternă se aprinse în întuneric. Se roti de două ori, apoi rămase nemişcată, îndreptată spre ultimul vagon de marfă. Călugărul în haine de lucrător scoase din buzunarul cămăşii o lanternă-stilou, o îndreptă în faţă şi ţinu butonul apăsat exact două secunde. Razele reflectate de parbriz luminară scurt spaţiul strîmt al cabinei camionului. Tînărul aruncă o privire spre chipul fratelui călugăr. Văzu că tovarăşul lui îşi muşcase buza şi o dîră de sînge i se prelingea pe bărbie, pierzîndu-se în barba sură, tunsă scurt. N-avea rost să facă vreun comentariu.

– Opreşte la al treilea vagon. Ceilalţi or să întoarcă şi-or să înceapă să descarce.

– Ştiu, zise scurt şoferul.

Trase uşor de volan spre dreapta şi porni spre cel de-al treilea vagon de marfă. Mecanicul de locomotivă, în salopetă şi

cu o şapcă din piele de capră pe cap, se apropie de camion, în vreme ce călugărul cel tînăr deschise uşa şi sări jos. Cei doi bărbaţi se priviră, apoi se îmbrăţişară.

– Arăţi altfel fără sutană, Petride. Uitasem cum arăţi...

– Ei, să nu exagerăm. Patru ani din douăzeci şi şapte nu înseamnă chiar atît de mult.

– Nu te vedem prea des. Toţi din familie vorbesc despre asta.

Mecanicul îşi retrase mîinile largi, bătătorite, de pe umerii călugărului. Luna apăru iarăşi dintre nori; razele ei luminară chipul conductorului de tren. Pe faţa lui aspră se citea cu uşurinţă apropierea celor cincizeci de ani, iar ridurile care o brăzdau evocau figura unui bărbat expus în permanenţă vîntului şi soarelui.

– Ce face mama, Annaxas?

– Bine. Îşi pierde din puteri pe măsură ce îmbătrîneşte, dar se ţine.

– Şi soţia?

– E din nou gravidă şi nu e de glumă de data asta. Mă ceartă mereu.

– Foarte bine face. Eşti un cotoi desfrînat, frăţioare. Tot mai bine e să slujeşti Biserica, nu-mi pare rău s-o spun.

Călugărul rise.

– O să-i transmit, rosti mecanicul, zîmbind.

Urmă un moment de tăcere, apoi tînărul răspunse.

– Da. Să-i zici.

Se întoarse la activitatea ce se desfăşura la vagoanele de marfă. Uşile acestora fuseseră deschise, iar lanternele agăţate înăuntru răspîndeau suficientă lumină pentru încărcare, dar nu îndeajuns de puternică pentru a fi remarcată de afară. Siluetele călugărilor în sutane începură să se mişte cu repeziciune între camioane şi uşile vagoanelor, cărînd lăzi şi cutii din carton gros,

prinse în șipci de lemn. Pe fiecare ladă se puteau vedea crucifixul și însemnele Ordinului Xenope.

– Hrana? întrebă mecanicul.

– Da, răspunse fratele lui. Fructe, legume, carne uscată, grîne. Grănicerii or să fie mulțumiți.

– Deci unde ați pus-o?

Era inutil să mai adauge ceva.

– În vagonul ăsta. În mijlocul încărcăturii, sub sacii de tutun. Ai instalat punctele de observație?

– Pe calea ferată și pe drum; în ambele direcții pe o distanță de aproape doi kilometri. Nu-ți face griji. Înainte de ivirea zorilor într-o dimineață de duminică, numai voi, călugării și novicii, o să aveți ce face și unde vă duce.

Tînărul călugăr se uită peste umăr la cel de-al patrulea vagon de marfă. Treaba mergea repede; lăzile erau stivuite înăuntru. Toate acele ceasuri de exercițiu de pînă atunci își dovedeau eficiența. Călugărul care era șoferul lui se opri pentru o clipă lîngă ușa vagonului slab luminat, cu o cutie în mînă. Schimbă o privire cu tînărul, apoi își abătu atenția spre cutie, pe care o ridică în vagon. Părintele Petride se întoarse către fratele său.

– Cînd ai luat trenul, ai vorbit cu cineva?

– Doar cu dispecerul. Normal. Am băut împreună ceai negru.

– Ce-a spus?

– Multe vorbe cu care nu vreau să-ți rănesc auzul. În documentele lui figurează că vagoanele urmau să fie încărcate de călugării din Xenope, într-un triaj periferic. N-a pus nici o întrebare.

Părintele Petride se uită spre cel de-al doilea vagon de marfă, în dreapta lui. Peste cîteva minute, totul avea să fie încărcat; se puteau pregăti pentru al treilea vagon.

– Cine a pregătit locomotiva?

– Echipa de alimentare şi mecanicii. Ieri după-amiază. În ordin se spunea că e vorba despre o garnitură de rezervă; e ceva normal. Instalaţiile se defectează tot timpul. Râd italienii de noi... Sigur, totul a fost verificat de mine acum cîteva ceasuri.

– Crezi că dispecerul ar avea vreun motiv să telefoneze la triajul de marfă? Acolo unde ar trebui să încărcăm vagoanele?

– Adormise, ori aproape, înainte să-l părăsesc. Programul de dimineaţă n-o să înceapă – mecanicul ridică privirea spre cerul cenuşiu – decît peste cel puţin o oră. N-ar avea nici un motiv să sune pe cineva, numai dacă nu i se raportează prin radio vreun accident.

– Radioul a fost deconectat; s-a inundat o instalaţie terminală, zise repede călugărul, ca pentru sine.

– De ce?

– Ca nu cumva să ai vreo problemă. N-ai vorbit cu *nimeni* altcineva?

– Absolut cu nimeni. Am verificat şi vagoanele, să fiu sigur că nu e nimeni înăuntru.

– Ai studiat deja traseul. Ce părere ai?

Mecanicul fluieră încet, dînd din cap.

– M-a cam impresionat, frăţioare. Cum poate să fie totul pînă într-atît de bine... pregătit?

– Am avut grijă să punem totul la punct. Dar cu timpul cum stăm? Asta contează cel mai mult.

– Dacă nu sînt defecţiuni pe calea ferată, putem merge cu viteză constantă. Poliţia de la frontiera slovenă, de la Bitola, e ahtiată după bacşiş; iar o încărcătură grecească la Banja Luka e o pradă uşoară. La Sarajevo sau la Zagreb n-o să avem probleme; ăia aşteaptă un vînat mai mare, nu se mulţumesc ei cu proviziile unor călugări.

– Vorbeam de timp, nu de bacşişuri.

– Astea *înseamnă* timp. Trebuie să te tocmeşti.

– Numai dacă *nu* te tocmeşti poţi da de bănuit. Putem ajunge la Monfalcone în trei nopţi?

– Dacă pregătirile voastre dau roade, da. Dacă pierdem timp, am putea să-l recuperăm ziua.

– Asta doar în ultimă instanţă. O să călătorim noaptea.

– Sinteţi încăpăţînaţi.

– Sîntem prevăzători.

Călugărul îşi întoarse din nou privirea. Primul şi al doilea vagon de marfă fuseseră asigurate, iar al patrulea avea să fie încărcat şi încuiat în mai puţin de un minut. Tînărul se întoarse către fratele lui.

– Familia crede că duci marfă la Corint?

– Da. La Navpaktos. La şantierul naval din strîmtoarea Patrai. Nu mă aşteaptă înainte de sfîrşitul săptămînii.

– La Patrai sînt greve. Sindicatele sînt înfuriate. Dacă o să întîrzii cîteva zile, or să înţeleagă.

Annaxas se uită cercetător la fratele său. Părea surprins că tînărul călugăr era atît de iniţiat în cele lumeşti. Răspunse cu o uşoară ezitare:

– Or să înţeleagă. Cumnata ta o să înţeleagă.

– Bine.

Călugării se adunaseră lîngă camionul lui Petride, privindu-l, în aşteptarea instrucţiunilor.

– Ne întîlnim numaidecît la locomotivă.

– În regulă, spuse mecanicul îndepărtîndu-se, aruncînd o privire către monahi.

Părintele Petride scoase din buzunarul cămăşii lanterna-stilou şi se apropie pe întuneric de ceilalţi călugări de lîngă camion. Îl căută din priviri pe bărbatul solid care era şoferul lui. Acesta înţelese şi se îndepărtă de ceilalţi, alăturîndu-i-se lui Petride lîngă vehicul.

– E ultima oară cînd vorbim, zise tînărul.

– Fie ca binecuvîntarea Domnului...

– Te rog, îl întrerupse Petride. N-avem timp. Ai grijă să înveţi pe de rost toate mişcările pe care le facem aici în noaptea asta. *Totul*. Trebuie reproduse întocmai.

– Vor fi. Aceleaşi drumuri, aceeaşi ordine a camioanelor, aceiaşi şoferi, documente identice pentru trecerea frontierelor pînă la Monfalcone. Nimic nu se va schimba, doar că unul dintre noi va lipsi.

– Dacă asta-i voia Domnului. Întru slava lui Dumnezeu. Mi se face o cinste la care nu mă pot ridica.

Oblonul camionului era închis cu două lacăte mari. Petride avea o cheie; şoferul lui o ţinea în mînă pe cealaltă. Se apropiară împreună de lacăte şi introduseră cheile. Belciugele săriră; scoaseră lacătele din balamalele de oţel, care se desfăcură şi deschiseră uşile. În partea de sus a oblonului fixară o lanternă.

Înăuntru se aflau lăzile cu crucifixul şi însemnele Ordinului, bătute în părţi, printre şipci. Călugării se apucară să le scoată, mişcîndu-se ca nişte dansatori, cu sutanele fluturîndu-le în lumina stranie. Cărară cutiile la uşa celui de-al treilea vagon de marfă. Doi bărbaţi săriră în vagon pe scîndurile grele şi începură să stivuiască lăzile în partea sudică.

Cîteva minute mai tîrziu, jumătate din camion se golise. În centrul remorcii, separată de celelalte cutii, se afla o ladă, învelită în pînză neagră. Era ceva mai mare decît restul lăzilor cu alimente şi nu era dreptunghiulară. Era un cub perfect: un metru şi jumătate în lungime, în lăţime şi-n înălţime.

Călugării formară un semicerc în faţa obloanelor deschise ale camionului. Razele albe ale lunii se contopeau cu pîlpîitul gălbui al lanternei. Efectul combinat al misterioasei lumini, al spaţiului întunecat din camion şi al siluetelor în sutane îl trimise pe părintele Petride cu gîndul la o catacombă, săpată adînc în pămînt, adăpostind relicvele sfintei cruci.

Realitatea nu era întru totul diferită. Numai că ceea ce se găsea în seiful metalic – fiindcă despre asta era vorba – avea o

semnificaţie infinit mai profundă decît lemnul fosilizat al crucii lui Iisus.

Cîţiva călugări închiseră ochii, rugîndu-se; alţii priveau fix, transfiguraţi de prezenţa obiectului sfînt, cu gîndurile suspendate, cu credinţa susţinută de ceea ce credeau ei că se află în lada ce semăna cu un cavou – ea însuşi un catafalc.

Petride îi privea, simţindu-se departe de ei, ceea ce era de altfel firesc. Gîndurile i se întorceau spre ceea ce părea să se fi întîmplat cu doar cîteva ceasuri în urmă, dar care în realitate se petrecuse în urmă cu şase săptămîni. Fusese luat de pe cîmp şi condus prin încăperile albe din beton în care şedea stareţul Ordinului Xenope. Îl aduseseră apoi înaintea Preasfinţiei sale; doar un călugăr se mai afla cu bătrînul prelat.

– Petride Dakakos, i se adresase Sfinţia sa din spatele unei mese din lemn masiv, ai fost ales dintre toţi călugării de la Xenope pentru cea mai grea sarcină a vieţii tale. Întru slava lui Dumnezeu şi întru păstrarea neştirbită a creştinătăţii.

Fusese prezentat celuilalt călugăr. Acesta avea un aer ascetic, cu ochii mari, pătrunzători. Vorbi domol, scurt:

– Sîntem păzitorii unui tezaur, ai unui sarcofag, dacă vrei, care zace într-un cavou, adînc săpat în pămînt, de mai bine de o mie cinci sute de ani. Acel tezaur cuprinde documente care ar putea dezbina lumea creştină, atît de cumplit e conţinutul lor. Ele constituie dovada supremă a celor mai sfinte credinţe ale noastre, însă dezvăluirea lor ar ridica religii împotriva religiilor, secte împotriva sectelor, popoare întregi împotriva popoarelor. Într-un război sfînt... Ameninţarea germană se extinde. Tezaurul trebuie scos din Grecia, pentru că despre existenţa lui se vorbeşte de mult. Căutarea lui ar fi la fel de minuţioasă ca şi încercarea de depistare a unor microbi. Totul a fost pregătit pentru a fi dus acolo unde nimeni nu-l poate găsi. Adică aproape totul. Tu eşti elementul final.

Îi descriseseră călătoria. *Pregătirile*. În toată splendoarea lor. Şi primejdia.

– Vei lua legătura cu un singur om. Savarone Fontini-Cristi, un mare *padrone* din nordul Italiei, care trăieşte pe întinsul domeniu de la Campo di Fiori. Am fost acolo personal şi am vorbit cu el. E un om extraordinar, de o integritate rar întîlnită şi implicat profund în salvarea oamenilor.

– Aparţine Bisericii Romane? întrebase Petride neîncrezător.

– Nu aparţine unei Biserici anume, ci *tuturor*. Pentru cei care gîndesc liber asta e o adevărată forţă. E prieten cu cei din Ordinul Xenope. El va ascunde tezaurul... Doar tu şi cu el. Pe urmă, tu... dar o să ajungem şi la asta; ţi se face cea mai mare cinste.

– Îţi mulţumesc, Doamne.

– Aşa să faci, fiule, spusese sfîntul părinte din Xenope, privindu-l ţintă.

– Am înţeles că ai un frate. Mecanic de locomotivă.

– Aşa e.

– Ai încredere în el?

– Deplină încredere. E omul cel mai de ispravă pe care-l cunosc.

– Vei privi în ochii Domnului, spusese sfîntul părinte, şi nu vei şovăi. În ochii Lui vei găsi harul divin.

– Mulţumescu-ţi, Doamne, zise iarăşi Petride.

Îşi scutură capul şi clipi, alungîndu-şi gîndurile din minte. Călugării de lîngă camion rămăseseră nemişcaţi; îşi mişcau precipitat buzele, murmurînd rugăciuni în întuneric.

Dar nu era vreme pentru meditaţie şi rugăciuni. Nu era vreme decît pentru o singură acţiune – îndeplinirea dispoziţiilor Ordinului Xenope. Petride îi dădu uşor la o parte pe călugării din faţa lui şi sări în camion. Ştia de ce îl aleseseră pe el. Era în stare să treacă printr-o încercare atît de grea; sfîntul părinte de la Xenope i-o spusese limpede.

Iar acum venise vremea pentru oameni ca el.

Dumnezeu să-l ierte.

– Hai, le zise el celor de jos. O să am nevoie de ajutor.

Călugării de lîngă camion se priviră șovăind. Apoi, unul cîte unul, cinci oameni se cățărară în remorcă.

Petride dădu la o parte pînza neagră ce acoperea tezaurul. Dedesubt, comoara sfîntă era închisă într-o ladă groasă din carton, cu șipci de lemn și însemnele Ordinului Xenope; cu excepția dimensiunilor și a formei, era la fel ca și celelalte. Învelișul era însă singura asemănare. Fu nevoie de șase spinări solide, care să împingă și să tragă, pentru a o aduce la marginea remorcii, apoi la vagonul de marfă.

De îndată ce cutia fu încărcată, mișcările ca de dans ale călugărilor reîncepură. Petride rămase în vagon, aranjînd lăzile astfel încît să ascundă coletul sacru, făcîndu-l să pară asemenea celorlalte. Nimic neobișnuit, nimic care să atragă atenția.

Vagonul fu încărcat. Petride închise ușile și puse lacătul. Se uită la ceasul de la mînă; totul durase opt minute și treizeci de secunde.

Era bine, cugetă el, și totuși, se simțea iritat. Frații călugări îngenunchează pe pămînt. Un călugăr tînăr – mai tînăr decît el, un sîrbo-croat solid, de-abia ieșit din noviciat – nu se putu stăpîni. Cu lacrimile curgîndu-i pe obraji, începu să intoneze psalmul din Niceea. Ceilalți îl reluară, iar Petride îngenunche și el, în hainele de lucrător, și ascultă cuvintele sfinte.

Dar nu le rosti. Nu avea *timp! Cum de nu puteau înțelege?*

Ce se întîmpla cu el? Pentru a-și abate gîndul de la șoaptele sfinte, vîrî mîna sub cămașă și verifică punga de piele pe care o avea legată în jurul pieptului. În săculețul acesta turtit care-l stînjenea, se aflau documentele ce urmau să-l poarte pe o distanță de sute de kilometri de nesiguranță. Douăzeci și șapte de foi. Punga era în siguranță; curelele ei îi intrau în piele.

După ce-și încheiară rugăciunea, călugării din Xenope se

ridicară în tăcere. Veneau pe rînd la Petride, care stătea în fața lor, și-l îmbrățișau cu dragoste. Ultimul fu șoferul lui, cel mai drag prieten din ordin. Lacrimile care-i umpleau ochii și i se prelingeau pe chipul aspru spuneau totul.

Călugării se întoarseră în fugă la camioane; Petride alergă spre capătul trenului și se sui în cabina mecanicului. Dădu din cap spre fratele lui, care începu să tragă de pîrghii și să învîrtă roțile. Scîrțîitul strident al metalului frecîndu-se de metal umplu aerul nopții.

În cîteva minute, garnitura prinse viteză. Călătoria începuse. Călătoria întru gloria Dumnezeului Atotputernic.

Petride se ținea de o bară de fier, fixată de peretele metalic. Cu ochii închiși, legănat de vibrațiile trenului, în bătaia vîntului, gîndurile îi amorțiră. Temerile, și ele.

Apoi deschise o clipă ochii și-l văzu pe fratele lui aplecat pe geam, cu mîna dreaptă pe supapa de admisie și cu privirea ațintită la șinele din față.

Toată lumea îi spunea Annaxas cel Vînjos. Dar Annaxas era mai mult decît vînjos; era bun. Cînd tatăl lor murise, Annaxas se dusese la depou – un băiat uriaș de treisprezece ani – și se înhămase la o treabă grea, care-i extenua chiar și pe oamenii mari. Banii pe care Annaxas îi aducea acasă ajutaseră familia să rămînă unită și le permiseseră fraților și surorilor lui să meargă la școală. Iar unul dintre frați făcuse mai mult. Nu pentru familie, ci pentru slava lui Dumnezeu.

Domnul Dumnezeu îi punea la încercare pe oameni. Așa cum făcea și acum.

Petride își înclină capul, iar cuvintele îi pîrjoliră mintea și ieșiră de pe buze într-o șoaptă care nu putea fi auzită.

Cred întru Unul Dumnezeu, Tatăl Atotputernic, Făcătorul cerului și al pămîntului, al tuturor celor văzute și nevăzute. Și întru Unul Domn Iisus Hristos, Învățătorul, Fiul

lui Dumnezeu, Unul Născut, Care din Tatăl S-a născut. Lumină din Lumină, Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat, născut, nu făcut...

Ajunseră la linia secundară de la Edhessa; un macaz fu schimbat de mîini nevăzute, neautorizate, iar trenul de la Salonic se avîntă în întuneric spre nord. Poliția de frontieră iugoslavă de la Bitola aștepta nerăbdătoare vești din Grecia, așa cum aștepta și bacșișul grecilor. Conflictul din nord se întindea cu repeziciune, armatele lui Hitler înnebuniseră; toată lumea spunea că Balcanii erau gata să cadă. Nestatornicii italieni umpleau piețele, ascultînd strigătele de război ale dementului de Mussolini și ale fanfaronilor *fasciști*. Peste tot se vorbea despre invazie.

Slovenii acceptară cîteva lăzi cu fructe – la Xenope se găseau cele mai bune din Grecia – și-i urară noroc lui Annaxas, fără să creadă că avea să-l aibă, cu atît mai mult cu cît călătorea spre nord.

În cea de-a doua noapte goniră tot către nord, pînă la Mitrovița. Ordinul Xenope își făcuse treaba; o cale ferată, pe care nici un tren nu era programat, era liberă, iar garnitura de la Salonic o luă spre est, către Sarajevo, unde un om ieși din întuneric și vorbi cu Petride.

– Peste douăsprezece minute veți schimba direcția. Vă îndreptați către nord, spre Banja Luka. În timpul zilei o să stați în triaj. E foarte aglomerat. Veți fi contactați la căderea nopții.

În îmbulzeala de la triajul de marfă din Banja Luka, exact la ora șase și un sfert seara, un om îmbrăcat în salopetă veni la ei.

– V-ați descurcat bine, îi zise el lui Petride. După graficul dispecerului, voi nici nu existați.

La ora șase treizeci și cinci, se dădu un semnal; alt macaz fu schimbat, iar trenul de la Salonic intră pe linia spre Zagreb.

La miezul nopții, în depoul tăcut de la Zagreb, alt om ivit din întuneric îi dădu lui Petride un plic lunguieț.

– Aici se află documente semnate de *Il Ministro di Viaggio* al Ducelui. În ele scrie că garnitura voastră face parte din *Ferrovia* veneţiană. Asta-i mîndria lui Mussolini; n-o opreşte nimeni niciodată. O să staţionaţi în depoul Sezana, apoi o s-o luaţi pe *Ferrovia*, la ieşirea din Trieste. N-o să aveţi probleme cu grănicerii de la Monfalcone.

Trei ore mai tîrziu, aşteptau pe calea ferată de la Sezana, cu locomotiva pufăind. Aşezat pe scară, Petride îl privea pe Annaxas, care manevra valvele şi pîrghiile imensei maşinării.

– Eşti formidabil, îi zise el cu toată sinceritatea.

– Nu e mare lucru, răspunse Annaxas. Nu-ţi trebuie cine ştie ce şcoală, doar experienţă.

– Eu cred că e un lucru grozav. Niciodată n-aş putea să fac aşa ceva.

Fratele lui se uită în jos către el; licărul cărbunilor aprinşi îi scălda chipul masiv, cu ochii larg deschişi, plini de hotărîre, puternic şi blînd totodată. Era un munte de om, fratele ăsta al lui. Şi cumsecade.

– Ai putea face orice, spuse încurcat Annaxas. Ceea ce gîndeşti şi exprimi depăşeşte cu mult puterea mea de înţelegere.

– Aiurea, rîse Petride. Era o vreme cînd mă băteai pe spate şi-mi spuneai să fiu mai atent la lecţii.

– Erai un copil; asta se întîmpla cu ani în urmă. Nu-ţi păsa decît de cărţile tale, asta e. Nu erau de tine mărfarele; ai scăpat de ele.

– Asta numai mulţumită ţie, frăţioare.

– Odihneşte-te, Petride. Amîndoi trebuie să ne odihnim.

Nu mai aveau nimic în comun, şi asta datorită bunătăţii şi generozităţii lui Annaxas. Fratele mai mare îi oferise celui mai mic posibilitatea de a scăpa de corvezi, de a se ridica deasupra lui, cel care asigura hrana... astfel că nu le mai rămăsese nimic în comun. Iar faptul era insuportabil deoarece Annaxas cel Vînjos era conştient de prăpastia ce se căsca acum între ei. Atît la

Bitola, cît şi la Banja Luka insistase să se odihnească, nu să vorbească. Aveau să doarmă puţin pînă ce treceau frontiera la Monfalcone. În Italia nu aveau să mai doarmă deloc.

Dumnezeu îi punea la încercare.

În tăcerea ce se aşternuse între ei, în cabina deschisă, cu cerul întunecat deasupra lor şi pămîntul negru sub picioare, cu duduitul necontenit al focului din cuptor ce umplea aerul nopţii, Petride trăi o ciudată suspendare a gîndurilor şi simţurilor. După ce le îndepărtă, i se păru că examina experienţele altcuiva, de pe o poziţie detaşată, de undeva de sus, privind parcă printr-un geam. Şi începu să se gîndească la bărbatul pe care urma să-l întîlnească în Alpii italieni. Omul care procurase Ordinului complicatul traseu al călătoriei prin nordul Italiei. Cercuri concentrice lărgindu-se şi proliferînd la infinit, care aveau să-i conducă în mod necesar dincolo de graniţa elveţiană, fără să li se poată da de urmă.

Îl chema Savarone Fontini-Cristi. Proprietatea lui se chema Campo di Fiori. Bătrînii Ordinului spuneau că familia Fontini-Cristi de la nord de Veneţia era cea mai puternică din Italia. Poate, chiar cea mai bogată de la nord de Roma. Puterea şi bogăţia ei erau cu siguranţă confirmate de cele douăzeci şi şapte de documente diferite, din săculeţul de piele pe care Petride îl legase strîns în jurul pieptului. Cine le-ar fi putut procura dacă nu un om cu o influenţă nelimitată? Dar cum ajunseseră bătrînii din Xenope la el? Pe ce căi? Şi de ce ar fi oferit un om numit Fontini-Cristi, *care probabil că la origine aparţinea Bisericii Romane*, un astfel de ajutor Ordinului Xenope?

Nu era de competenţa lui să răspundă la aceste întrebări, totuşi. El ştia ce se afla închis în cutia metalică din cel de-al treilea vagon de marfă. Ceva mai important decît credeau fraţii călugări.

Mult mai important.

Lui îi spuseseră bătrînii ca să fie lămurit. Şi ceea ce aflase

constituia o dovadă dintre cele mai sacre și mai fascinante, care-i dădeau puterea de a privi în ochii Domnului, fără îndoială sau șovăială. Iar el avea nevoie de această asigurare.

Fără să-și dea seama, vîrî mîna sub cămașa aspră și pipăi săculețul. În jurul curelelor apăruse o erupție; își simțea pielea umflată și tare. Curînd, avea să se infecteze. Dar nu înainte de a se folosi de cele douăzeci și șapte de documente. Pe urmă nu mai conta.

Deodată, la vreo opt sute de metri către nord pe calea ferată, se zări *Ferrovia* venețiană ieșind în viteză din Trieste. Omul de legătură din Sezana veni în grabă dinspre turnul de control și le ordonă să plece fără întîrziere.

Annaxas începu să se agite și porni locomotiva cît putu de repede, avîntîndu-se spre nord în spatele garniturii *Ferrovia*, către Monfalcone.

Grănicerii de la frontieră luară plicul și-l dădură ofițerului superior al postului. Acesta răcni din rărunchi la tăcutul Annaxas să pornească numaidecît. *Dă-i drumul!* Garnitura făcea parte din *Ferrovia!* Mecanicul nu trebuia să mai zăbovească!

Nebunia începu la Legnago, atunci cînd Petride îi dădu dispecerului primul dintre documentele lui Fontini-Cristi. Omul se făcu alb ca varul și deveni cel mai slugarnic funcționar public. Tînărul călugăr observă că dispecerul îi căuta privirea, încercînd să descopere în ea autoritatea pe care o reprezenta Petride.

Pentru că strategia ticluită de Fontini-Cristi era strălucită. Forța ei consta în simplitate, iar puterea asupra oamenilor se întemeia pe teamă – amenințarea cu represalii imediate din partea statului.

Garnitura grecească nu era nicidecum grecească. Era unul dintre acele trenuri de investigații ultrasecrete, trimise de Ministerul Transporturilor de la Roma, de inspectorul general al sistemului feroviar italian. Astfel de trenuri cutreierau căile

ferate din întreaga ţară, dirijate de oficiali însărcinaţi cu examinarea şi evaluarea tuturor operaţiunilor feroviare, apoi cu întocmirea rapoartelor despre care unii spuneau că erau citite chiar de Mussolini.

Lumea făcea glume pe seama căilor ferate ale Ducelui, dar în spatele umorului era respect. Sistemul feroviar italian era cel mai bun din Europa. Îşi menţinea superioritatea prin metoda tradiţională a statului fascist: evaluări secrete ale eficienţei, realizate de anchetatori necunoscuţi. Mijloacele de existenţă ale unui om – sau absenţa lor – depindeau de aprecierile acestor *esaminatori*. Menţinerea în post, avansarea sau concedierea cuiva erau adesea rezultatul cîtorva momente de observaţie. Era de la sine înţeles că, atunci cînd un *esaminatore* îşi dezvăluia identitatea, trebuia să i facă dovada unei cooperări şi încrederi absolute.

Garnitura de la Salonic era acum un tren italian, cu autorizaţia secretă a Romei drept scut. Deplasarea sa se efectua doar în conformitate cu autorizaţiile aflate printre documentele furnizate de către dispeceri. Iar dispoziţiile din aceste autorizaţii erau suficient de bizare pentru a convinge că proveneau de la maşinaţiunile încîlcite ale Ducelui în persoană.

Drumul ocolit începu. Satele şi oraşele zburau pe lîngă ei – San Giorgio, Latisana, Motta di Levenza – în vreme ce garnitura din Salonic rula pe căi ferate în urma mărfarelor italiene şi a trenurilor de călători. Treviso, Montebelluna şi Valdagno, la vest spre Malcesine, pe Lago di Garda; peste întinderea de apă, pe leneşul cargobot, apoi imediat către nord, spre Breno şi Passo della Presolana.

Toţi cei cu care intrau în legătură se arătau înspăimîntaţi. Peste tot.

Cînd ajunseră la Como, ocolişul încetă şi începu cursa. Porniră în viteză spre nord, peste cîmpii, apoi cotiră la sud spre Lugano, pe calea ferată de-a lungul frontierei elveţiene, şi din

nou la vest spre Santa Maria Maggiore, intrînd în Elveţia pe la Saas Fee, unde garnitura de la Salonic îşi reluă identitatea, cu o mică deosebire.

Aceasta apărea în cea de-a douăzeci şi doua autorizaţie din punga lui Petride. Fontini-Cristi oferise din nou o explicaţie simplă: Comisia Internaţională de Întrajutorare de la Geneva permisese Bisericii Ortodoxe să treacă frontiera elveţiană pentru a-şi aproviziona locaşurile din preajma localităţii Valde Gressoney. Ceea ce nu excludea posibilitatea ca graniţele să fie închise în curînd pentru astfel de trenuri. Războiul ajunsese într-o etapă crucială; în scurtă vreme, nici un tren dinspre Balcani sau din Grecia nu avea să mai pătrundă în Elveţia.

De la Saas Fee, garnitura rulă spre miazăzi, pînă la triajul de la Zermatt. Era noapte; aveau de aşteptat încheierea activităţilor la depouri, după care trebuia să vină un om să le confirme schimbarea încă unui macaz. Pe urmă aveau să pornească incursiunea prin Alpii italieni de la Champoluc.

La ora nouă fără zece, se zări în depărtare un muncitor feroviar, ieşind din umbrele ce se întindeau dincolo de depou. Pe ultimele două sute de metri începu să alerge, ridicînd vocea.

– Repede! Drumul e liber pentru Champoluc. Nu e timp de pierdut! Macazul e legat la o linie principală; ar putea fi observat. *Plecaţi* imediat!

Încă o dată, Annaxas începu să se agite pentru a elibera enorma presiune acumulată în carcasa metalică a locomotivei, şi încă o dată trenul se cufundă în întuneric.

Semnalul aveau să-l primească sus în munţi, lîngă o trecătoare alpină. Nimeni nu ştia exact unde, în afară de Savarone Fontini-Cristi.

Începuse să fulguiască, zăpada se aşternea într-un strat subţire sub lumina lunii. Trecură prin tuneluri săpate în stîncă, şerpuind spre vest în jurul teraselor montane, străbătînd defileuri abrupte, căscate ameninţător în dreapta lor. Era mult mai frig.

Petride nu se aşteptase la aşa ceva; nu se gîndise la schimbările de temperatură. Nici la zăpadă sau la gheaţă; pe şine era gheaţă. Fiecare kilometru străbătut părea cît zece, fiecare minut care trecea îi se părea o oră. Tînărul călugăr privi prin parbriz la farurile locomotivei luminînd fulgii de zăpadă. Se apleacă pe geam; în întuneric nu se vedeau decît arborii uriaşi.

Unde *se afla?* Unde era italianul *padrone*, Fontini-Cristi? Poate că se răzgîndise. O, Dumnezeule preamilostiv, era cu neputinţă! Nu-şi putea îngădui să aibă astfel de gînduri. Ceea ce transportau ei în acest sacru recipient ar fi putut azvîrli în haos o lume întreagă. Italianul ştia asta; Patriarhia avea deplină încredere în *padrone*...

Pe Petride îl durea capul, simţea cum îi zvîcnesc tîmplele. Se aşeză pe treptele tenderului; trebuia să se stăpînească. Se uită la ceas. *Doamne Sfinte!* Ajunseseră prea departe! Într-o jumătate de oră aveau să iasă din munţi!

– Uite semnalul! strigă Annaxas.

Petride sări în picioare şi se apleacă pe geam, cu inima bătîndu-i nebuneşte, şi cu mîini tremurînde se agăţă de mînerul din tavan. Pe şină în jos, la vreo patru sute de metri, cineva înălţa şi cobora o lanternă, a cărei lumină licărea prin perdeaua subţire de fulgi.

Annaxas frînă. Zgomotoasa maşinărie începu să duduie ca un cuptor cu focul domolit. În zare, la lumina lunii şi a zăpezii, sporită de unicul far al trenului, Petride văzu un bărbat aşteptînd în picioare lîngă un vehicul de formă ciudată, oprit de o parte a căii ferate, într-o poieniţă. Omul era îmbrăcat cu haine groase, cu guler şi căciulă de blană. Vehiculul avea ceva dintr-un camion, dar nu era camion. Roţile din spate erau mult mai mari decît cele din faţă, ca la tractor. Totuşi, capota nu semăna cu a unui camion sau a unui tractor, îşi zise călugărul, ci cu altceva.

Ce era de fapt?

De îndată ce înţelese, nu se putu abţine să nu zîmbească.

Văzuse o mulţime de astfel de utilaje în ultimele patru zile. În faţa ciudatei capote se afla o platformă de încărcare, manevrată vertical.

Fontini-Cristi era la fel de ingenios ca şi călugării din Ordinul Xenope. Dar asta o aflase deja de la ceea ce se afla în săculeţul legat în jurul pieptului.

– Eşti călugărul din Xenope!

Vocea lui Savarone Fontini-Cristi era profundă, aristocratică, foarte autoritară. Sub hainele groase se ghicea un bărbat înalt, zvelt, cu ochii mari, pătrunzători, dominîndu-i trăsăturile acviline ale chipului. Era mult mai în vîrstă decît crezuse Petride.

– Eu sînt, *signore*, spuse Petride, sărind jos în zăpadă.

– Eşti foarte tînăr. Sfinţii părinţi ţi-au dat o sarcină copleşitoare.

– Ştiu limba. Ştiu că fac un lucru bun.

Il padrone îl privi cu atenţie.

– Sînt sigur. Şi ce-ţi rămîne după aia?

– Dar dumneavoastră nu credeţi?

Padrone răspunse simplu:

– Cred într-un singur lucru, tinere părinte. Există un singur război, care trebuie purtat. Între cei care combat fascismul nu trebuie să existe dezbinare. *Atît* cred eu. Fontini-Cristi ridică brusc privirea spre tren. Haide. N-avem timp de pierdut. Trebuie să ne întoarcem înainte de ivirea zorilor. În tractor sînt nişte haine pentru dumneata. Ia-le. Eu mă duc să-l instruiesc pe mecanic.

– Nu vorbeşte italiana.

– Vorbesc eu greceşte. Repede!

Tractorul fu tras lîngă al treilea vagon de marfă. Nişte lanţuri fură înfăşurate în jurul recipientului sacru, iar lada grea, metalică, bătută în şipci de lemn fu trasă, cu ajutorul legăturilor trosnind

de încordare, şi aşezată pe platformă. În faţă era asigurată de lanţuri, deasupra strîns prinsă în nişte chingi.

Savarone Fontini-Cristi verifică harnaşamentul pe toate părţile. Era mulţumit; se dădu înapoi, luminînd cu lanterna simbolurile monastice imprimate pe ladă.

– Aşadar, după o mie cinci sute de ani, a ieşit din pămînt. Doar pentru a se întoarce la loc în pămînt, spuse calm Fontini-Cristi. Pămînt, foc şi mare. Trebuia să fi fost alese ultimele două, tinere părinte. Focul sau marea.

– Domnul a vrut să fie aşa.

– Mă bucur că spui direct ce gîndeşti. Voi, oamenii Bisericii, nu încetaţi să mă uimiţi prin simţul absolutului de care daţi dovadă.

Fontini-Cristi se întoarse spre Annaxas şi vorbi fluent în greceşte:

– Opreşte locomotiva, ca să curăţ şinele. De partea cealaltă a pădurii e un drum îngust. O să fim înapoi pînă în zori.

Annaxas dădu din cap. Nu se simţea la largul său în prezenţa unui om de talia lui Fontini-Cristi.

– Da, Excelenţă.

– Nu sînt aşa ceva. Dumneata însă eşti un bun mecanic.

– Mulţumesc. Zăpăcit, Annaxas se duse către locomotivă.

– E fratele dumitale? îl întrebă încet Fontini-Cristi pe Petride.

– Da.

– El nu ştie?

Tînărul călugăr scutură din cap.

– Atunci chiar că o să ai nevoie de Dumnezeu. Italianul se întoarse iute şi o luă spre tractorul acoperit. Vino, părinte. Avem treabă. Maşina asta e construită pentru a rezista la avalanşe. O să ducă încărcătura noastră acolo unde nici un om n-ar putea-o căra.

Petride se sui în cabină. Fontini-Cristi porni puternicul

motor şi schimbă viteza cu îndemînare. Platforma din faţa capotei fu lăsată în jos pentru vizibilitate, iar vehiculul ţîşni înainte, vibrînd la traversarea şinelor spre pădurea alpină.

Călugărul din Xenope se lăsă pe spătarul scaunului şi închise ochii, rugîndu-se. Fontini-Cristi manevra puternicul vehicul prin pădurea ce se întindea peste pante, pe drumurile ce urcau în munţii Champoluc.

– Am doi fii, mai mari decît dumneata, zise după o vreme Fontini-Cristi. Apoi adăugă: Acolo unde mergem se află mormîntul unui evreu. Mi se pare nimerit.

Se întoarseră în luminişul alpin cînd cerul negru devenea cenuşiu. Fontini-Cristi se uită la Petride ce sărea din straniul vehicul.

– Ştii unde locuiesc. Casa mea e şi casa dumitale.

– Ne aflăm cu toţii în casa Domnului, *signore*.

– Aşa să fie. La revedere, tinere prieten.

– La revedere. Domnul să vă călăuzească.

– Cum l-o fi voia.

Italianul împinse maneta schimbătorului de viteze şi se îndepărtă în grabă pe drumul abia vizibil, mai jos de şine. Petride înţelese. Fontini-Cristi nu-şi putea permite să piardă nici o clipă. Timpul pe care-l petrecea departe de proprietatea lui putea ridica noi semne de întrebare. Erau mulţi în Italia care-i priveau pe cei din familia Fontini-Cristi ca nişte duşmani ai statului. Erau supravegheaţi. Toţi.

Tînărul călugăr alergă prin zăpadă, către locomotivă, spre fratele lui.

Zorii se înălţau peste apele Lacului Maggiore. Se aflau pe podul de mărfuri de la Stresa; cea de-a douăzeci şi şasea autorizaţie din săculeţul de piele era paşaportul lor. Petride se întreba ce-i aştepta la Milano, deşi înţelegea că nu prea mai conta.

Nimic nu mai conta acum. Călătoria se apropia de sfîrşit.

Recipientul sacru se afla în siguranţă. Mulţi ani de-acum încolo nimeni n-avea să îl mai dezgroape; rămînea acolo poate pentru o mie de ani. Nu se putea şti.

Goniră pe linia principală spre sud-est, prin Varese către Castiglione. Nu aşteptară căderea nopţii... nimic nu mai conta acum. La ieşirea din Varese, Petride văzu un indicator rutier, scăldat în lumina strălucitoare a soarelui italian.

CAMPO DI FIORI. 20 KM

Dumnezeu alesese un om din Campo di Fiori. Secretul sacru aparţinea acum lui Fontini-Cristi.

Străbătură în viteză regiunea rurală; aerul curat, răcoros fremăta. În zare se profila oraşul Milano. Fumul întunecat al fabricilor se ridica spre cerul Domnului şi rămînea suspendat ca o prelată întinsă, cenuşie, la orizont. Garnitura încetini şi intră pe liniile secundare ale depoului. Stătură la un stop pînă cînd un nepăsător, *spedizionare* îmbrăcat în uniforma căilor ferate, le arătă spre o curbă a şinelor, unde un disc verde se învîrtea înaintea unuia roşu. Era semnalul de intrare în triajul din Milano.

– Am ajuns! strigă Annaxas. Ne odihnim o zi, pe urmă ne întoarcem acasă! Trebuie să recunosc că sînteţi nemaipomeniţi!

– Da, zise simplu Petride. Sîntem nemaipomeniţi.

Călugărul se uită la fratele său. Zgomotele triajului erau ca un balsam pentru Annaxas; începu să cînte un cîntec grecesc, legănîndu-se după ritmul alert al melodiei.

Era ciudat cîntecul lui Annaxas. Nu era un cîntec de şine; îl cîntau marinarii. Un cîntec marinăresc, îndrăgit de pescarii din Thermaikos. Se potrivea cumva, îşi spuse Petride, acest cîntec într-o astfel de clipă.

Marea era izvorul vieţii lui Dumnezeu. Din mare făcuse El pămîntul.

Cred întru Unul Dumnezeu... Făcătorul cerului și al pămîntului...

Călugărul din Xenope scoase pistolul Beretta de sub cămașă. Făcu doi pași înainte, spre fratele lui drag, și ridică țeava armei la numai cîțiva centimetri de ceafa lui Annaxas.

... tuturor celor văzute și nevăzute... și întru Unul Domn Iisus Hristos... care din Tatăl s-a născut...

Apăsă pe trăgaci.

Zgomotul exploziei umplu cabina. Sînge, bucăți de carne se împrăștiară într-o teribilă explozie, lipindu-se de geam și de metal.

... Lumină din Lumină... Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat... Cel de o ființă cu Tatăl...

Călugărul din Xenope închise ochii și, îndreptînd arma spre propria-i tîmplă, strigă exaltat:

... născut, nu făcut! Voi privi în ochii Domnului și nu voi șovăi!

Apoi trase.

— PARTEA ÎNTÎI —

1

29 decembrie 1939
MILANO

Savarone trecu pe lîngă secretara fiului său către biroul acestuia, apoi păşi pe covorul gros şi se duse la fereastra ce dădea spre vastul complex de fabrici Fontini-Cristi Industries. Fiul său nu se vedea nicăieri, ca de obicei. Fiul său cel *mare,* se înţelege, se afla rareori la birou; de fapt, rareori se afla la Milano. Întîiul născut, moştenitorul de drept al întregii averi a familiei Fontini-Cristi, era incorigibil. Era arogant şi mult prea ocupat cu satisfacerea propriilor plăceri.

Însă Vittorio era de o inteligenţă sclipitoare. Îl întrecea cu mult pe tatăl său care-l pregătise. Iar aceasta nu făcea decît să-l înfurie şi mai mult pe Savarone; unui om atît de înzestrat îi reveneau responsabilităţi mult mai mari decît altora. *El* nu ar fi trebuit să se mulţumească cu activităţi banale, cotidiene. Să chefuiască, să preacurvească, să joace bacara şi la ruletă. Să-şi petreacă nopţile printre copiii despuiaţi de pe ţărmurile Mediteranei şi nici să întoarcă spatele evenimentelor care-i mutilau ţara, aruncînd-o în haos.

Savarone auzi tuşind discret în spatele lui şi se întoarse. Secretara lui Vittorio intrase în birou.

– Am lăsat un mesaj pentru fiul dumneavoastră la *Borsa Valori.* Cred că s-a dus să se întîlnească cu brokerul lui azi după-amiază.

– Dumneata n-ai decît să crezi asta, eu însă mă îndoiesc că o să-l găseşti dacă te iei după ce scrie în agenda lui. Savarone văzu că fata roşi. Îmi cer scuze. Dumneata nu eşti răspunzătoare pentru faptele fiului meu. Deşi ţi-ai luat probabil această răspundere, te-aş sfătui să încerci la numerele de telefon particulare pe care ţi le-a lăsat. Cunosc biroul ăsta. O să aştept aici.

Îşi scoase pardesiul din păr de cămilă şi pălăria verde din fetru. Le aruncă pe fotoliul de lîngă birou.

– Am înţeles, domnule.

Fata ieşi în grabă, închizînd uşa după ea.

Era un birou familiar pentru el, chiar dacă trebuise să-i atragă fetei atenţia asupra acestui lucru. Pînă în urmă cu doi ani, fusese al lui. Acum mai rămăseseră foarte puţine urme ale prezenţei sale; doar lambriurile din lemn închis. Toată mobila fusese schimbată. Vittorio acceptase cei patru pereţi. Altceva nimic.

Savarone se aşeză în largul fotoliu pivotant din spatele biroului. Nu-i plăcea acest gen de fotolii; era prea bătrîn pentru a-şi lăsa trupul să se scufunde şi să fie apoi brusc ridicat de arcuri nevăzute şi rulmenţi ascunşi. Vîrî mîna în buzunar şi scoase telegrama care-l adusese de la Campo di Fiori la Milano, telegrama de la Roma care îl anunţa că familia Fontini-Cristi era pusă sub urmărire.

Dar urmărită pentru ce? De cine? Din ordinul cui?

Iată nişte întrebări care nu puteau fi lămurite prin telefon, deoarece telefonul era în serviciul statului. Statul. Mereu statul. Văzut şi nevăzut. Observînd, urmărind, ascultînd, intervenind. Nu putea fi folosit telefonul şi nu putea fi obţinut nici un răspuns de la informatorul din Roma, care folosea liniile obişnuite.

Nu am primit răspuns de la Milano, de aceea ne-am luat libertatea să vă telegrafiem dumneavoastră personal. Cinci transporturi de ciocane cu piston pentru aviaţie sînt

defecte. Roma insistă să fie imediat înlocuite. Repetăm: imediat. Vă rugăm să confirmaţi prin telefon pînă la sfîrşitul zilei.

Numărul „cinci" se referea la familia Fontini-Cristi, care era formată din cinci bărbaţi – tatăl şi cei patru fii. Orice era în legătură cu cuvîntul „ciocan" însemna un pericol maxim, neaşteptat. Repetarea cuvîntului „imediat" nu mai avea nevoie de explicaţii: nu trebuia pierdut nici un moment, confirmarea primirii trebuia transmisă prin telefon la Roma, de îndată ce telegrama sosea la Milano. Apoi urma să fie contactaţi alţi oameni, să fie analizate nişte strategii, să se facă nişte planuri. Era deja prea tîrziu.

Telegrama îi fusese transmisă lui Savarone în acea dimineaţă. Vittorio trebuie să fi primit-o pe la unsprezece. Şi totuşi, fiul său nu trimisese răspuns nici la Roma, nici pe el nu-l prevenise la Campo di Fiori. Ziua era pe sfîrşite. Prea tîrziu.

Era inadmisibil. În fiecare zi, oamenii îşi riscau viaţa lor şi a familiilor lor în lupta împotriva lui Mussolini.

Nu întotdeauna fusese aşa, îşi spuse Savarone, cu ochii aţintiţi spre uşa biroului, sperînd că, dintr-o clipă în alta, secretara avea să apară cu veşti despre locul unde se afla Vittorio. Cîndva, fusese cu totul altfel. La început, familia Fontini-Cristi îl susţinuse pe *Il Duce*. Neputinciosul, şovăielnicul Emmanuel lăsa Italia să moară. Benito Mussolini venise cu o alternativă: se dusese personal la Campo di Fiori ca să-l întîlnească pe capul familiei Fontini-Cristi, căutînd o alianţă – aşa cum Machiavelli căutase cîndva sprijinul prinţilor – şi fusese energic, plin de idei şi promisiuni în privinţa Italiei.

Asta se întîmpla cu şaisprezece ani în urmă; de atunci încoace, Mussolini se îmbăta cu propriile sale cuvinte. Naţiunea fusese privată de dreptul de a gîndi, poporului i se luase libertatea de a alege; îi dezamăgise pe aristocraţi – se folosise

de ei, după care negase că ar avea obiective comune. Aruncase ţara într-un război cu totul inutil în Africa. Şi aceasta numai pentru o glorie ce făcea din el un Caesar Maximus. Smulsese sufletul Italiei, iar Savarone jurase să-l oprească. Fontini-Cristi îi adunase laolaltă pe „prinţii" din nord şi revolta începuse să mocnească.

Mussolini nu putea risca o confruntare deschisă cu Fontini-Cristi, decît dacă acuzaţia de trădare ar fi fost dovedită cu o evidenţă care i-ar fi făcut pînă şi pe cei mai înfocaţi susţinători ai familiei să admită că fuseseră, nici mai mult, nici mai puţin, nişte naivi. Italia se pregătea să intre în război alături de Germania. Mussolini trebuia să fie atent. Războiul ăsta nu era popular, iar germanii nici atît.

Campo di Fiori devenise locul de întîlnire al celor nemulţumiţi. Întinderile de păşune, de pădure, de dealuri şi de rîuri erau potrivite pentru întruniri clandestine, care aveau loc, de regulă, noaptea. Dar asta nu întotdeauna; existau şi adunări care se ţineau în timpul zilei, în cursul cărora tinerii erau iniţiaţi de către alţi tineri, mai experimentaţi în tainele unei arte noi, mai ciudate, a războiului. Cuţitul, frînghia, lanţul şi cîrligul. Îşi inventaseră pînă şi un nume al lor: *partigiani*.

Partizanii. Un nume care se răspîndea de la o naţiune la alta.

Acestea erau jocurile Italiei, cugetă Savarone. „Jocurile Italiei", aşa le numea fiul lui, termen folosit în batjocură de un *aristocratico* arogant şi egoist, care lua în serios doar propriile-i plăceri... Nu, asta nu era întru totul adevărat. Vittorio lua de asemenea în serios şi bunul mers al afacerilor lui Fontini-Cristi, atîta vreme cît presiunile de pe piaţa bursieră erau în concordanţă cu propriul lui program. Iar el le făcea să fie. Îşi folosea puterea financiară fără milă, şi experienţa dobîndită de la tatăl său cu cea mai mare aroganţă.

Telefonul sună; Savarone fu tentat să ridice receptorul, dar n-o făcu.. Era biroul fiului său, şi deci telefonul acestuia. În schimb, se ridică din fotoliul detestabil şi străbătu încăperea spre uşă. O deschise. Secretara repeta un nume.

– ... *Signore* Tesca?

Savarone o întrerupse sever:

– E Alfredo Tesca?

Fata încuviinţă.

– Spune-i să rămînă la telefon. O să vorbesc eu cu el.

Savarone se întoarse grabnic în biroul fiului său unde era telefonul. Alfredo Tesca era maistru la una dintre fabrici; şi el era *partigiano*.

– Fontini-Cristi, zise Savarone.

– *Padrone?* Mă bucur că sînteţi dumneavoastră. Linia asta nu e ascultată; o verificăm în fiecare zi.

– Nimic nu se schimbă. Doar că lucrurile se precipită.

– Aşa este, *padrone*. Avem o urgenţă. Un bărbat a venit cu avionul de la Roma. Trebuie să se întîlnească cu cineva din familia dumneavoastră.

– Unde?

– La casa Olona.

– Cînd?

– Cît se poate de repede.

Savarone se uită la pardesiu şi la pălăria verde din fetru de pe fotoliu.

– Tesca, îţi aminteşti, acum doi ani, întîlnirea de la apartamentul din Duomo?

– Da, *padrone*, curînd se face şase. Vă aştept acolo.

Fontini-Cristi închise telefonul, îşi luă pardesiul şi pălăria. Se îmbrăcă, apoi se uită la ceas. Era şase fără un sfert; trebuia să mai aştepte cîteva minute. Drumul cimentat pînă la fabrică era scurt. Trebuia să-şi calculeze timpul astfel încît să intre în

clădire în toiul aglomeraţiei, cînd schimbul de zi pleca şi venea la lucru cel de noapte.

Fiul lui profitase din plin de pe urma maşinii de război a lui Mussolini. În fabricile Fontini-Cristi se lucra zi şi noapte. Cînd îi reproşase aceasta, fiul său îi răspunsese: „Noi nu fabricăm armament. Nu avem utilajul necesar. O reprofilare ar fi prea costisitoare. Tată, tot ce ne interesează e profitul."

Fiul lui – mai capabil decît toţi, însă gol pe dinăuntru.

Ochii lui Savarone căzură pe fotografia în ramă de argint de pe birou. Simpla ei prezenţă acolo era ca o glumă crudă, ce se impunea de la sine. Chipul din imagine era al unei femei tinere, drăguţă în sensul general acceptat, cu un aer obraznic, pozînd în copil răsfăţat pe care maturitatea nu l-a schimbat. Fusese soţia lui Vittorio, pînă acum zece ani.

Nu fusese un mariaj reuşit. Fusese mai degrabă o alianţă profitabilă între două familii cu averi nemăsurate. Iar mireasa nu adusese mare lucru în căsnicie; era o femeie mofturoasă, nepăsătoare, care privea totul prin prisma posesiunii.

Murise la Monte Carlo într-un accident de automobil, în zori, după închiderea cazinourilor. Vittorio nu vorbea niciodată despre dimineaţa aceea; alături de soţia lui nu se aflase el, ci altul.

Fiul lui petrecuse patru ani de neplăceri şi scandaluri cu o soţie pe care n-o putea suferi şi totuşi îi păstra fotografia pe birou. Şi asta după zece ani. Savarone îl întrebase odată de ce.

„Văduvia conferă o anume responsabilitate stilului meu de viaţă."

Era şase fără şapte minute. Trebuia să pornească. Savarone ieşi din birou şi se adresă secretarei:

– Te rog să suni la parter să-mi aducă maşina la poarta dinspre vest. Spune-i şoferului că am o întîlnire la Duomo.

– Am înţeles, domnule... Puteţi să-mi lăsaţi un număr unde să vă poată găsi fiul dumneavoastră?

– La Campo di Fiori. Dar cînd o să sune el, cu siguranţă o să fiu cufundat în somn.

Savarone luă ascensorul privat pînă la parter şi ieşi afară pe uşa de la administraţie. La treizeci de metri îl zări pe şofer îndreptîndu-se către limuzina care avea pe uşi blazonul casei Fontini-Cristi. Cei doi se priviră. Şoferul dădu uşor din cap; ştia ce avea de făcut. Doar era un *partigiano*.

Savarone străbătu curtea, conştient de faptul că era urmărit. Asta era bine; aşa fusese şi cu doi ani în urmă, cînd poliţia secretă a lui *Il Duce* îi urmărea fiecare mişcare în încercarea de a depista vreo celulă antifascistă. Se auziră sirenele; schimbul de zi îşi terminase treaba, iar în cîteva minute, curtea şi culoarele fabricii aveau să se umple de oameni. Salariaţii care intrau în tură la ora şase şi un sfert – pătrundeau în valuri pe poarta vestică.

Urcă treptele de la intrarea angajaţilor şi pătrunse pe culoarul aglomerat şi gălăgios, dîndu-şi jos pardesiul şi pălăria în îmbulzeală. Tesca stătea lîngă perete, între el şi intrarea de la vestiarele muncitorilor. Era înalt şi zvelt, aproape ca şi Savarone, căruia îi luă pardesiul şi pălăria, ajutîndu-l să îmbrace trenciul lui ponosit, în care se afla un ziar. Apoi îi întinse o şapcă din pînză cu cozoroc. Schimbul fu efectuat în mulţimea ce se înghesuia pe culoar. Tesca îl lăsă pe Savarone să-l ajute să-şi pună pardesiul din păr de cămilă; patronul observă că angajatul său îşi dăduse osteneala – cum făcuse şi în urmă cu doi ani – să se schimbe în pantaloni călcaţi, pantofi lustruiţi, cămaşă albă şi cravată.

Il partigiano intră în mulţimea de oameni ce se îndrepta spre ieşire. Savarone îl urmă la zece metri în spate, apoi se opri pe platforma aglomerată din faţa uşilor ce se deschideau necontenit, prefăcîndu-se că citeşte ziarul.

Văzu ceea ce se aştepta să vadă. Pardesiul din păr de

cămilă și pălăria verde se distingeau clar dintre jachetele uzate din piele și hainele muncitorilor roase de-atîta purtat. Doi bărbați din afara mulțimii își făcură semne și porniră în urmărire, croindu-și grăbiți drum printre oameni, ca să-l ajungă din urmă. Savarone își făcu loc prin îmbulzeala muncitorilor și ajunse la poartă în momentul cînd portiera limuzinei se închise, iar giganticul automobil se înscrise în traficul de pe Via di Sempione. Cei doi urmăritori ajunseră lîngă bordură; un Fiat gri opri alături, iar urmăritorii săriră înăuntru.

Fiatul continuă urmărirea. Savarone se întoarse către miazănoapte și se îndreptă grăbit spre stația de autobuz de pe colț.

Casa era o clădire veche, cu fațada spre rîu, ce cîndva, cam cu un deceniu în urmă, fusese zugrăvită în alb. Privită din afară, părea dărăpănată, însă înăuntru camerele mici erau curate și ordonate; constituiau un spațiu de lucru, sediul unei organizații antifasciste.

Savarone intră într-o cameră ale cărei ferestre dădeau spre apele tulburi ale rîului Olona, întunecate de noapte. Trei bărbați se ridicară de pe niște scaune cu spătarul drept din jurul unei mese, și-l salutară cu căldură și respect. Pe doi dintre ei îi cunoștea; al treilea, își închipuia că venea de la Roma.

– Mesajul de urgență a fost trimis azi-dimineață, spuse Savarone. Ce-i cu el?

– Ați *primit* telegrama? întrebă neîncrezător omul de la Roma. Toată telegramele către Fontini-Cristi la Milano au fost interceptate. Din cauza asta mă aflu aici. Orice legătură cu fabricile dumneavoastră a fost oprită.

– Eu am primit mesajul la Campo de Fiori. Prin oficiul telegrafic de la Varese, bănuiesc, nu prin Milano.

Savarone simți o ușurare, cînd își dădu seama că fiul lui nu fusese neglijat.

– Ai informațiile?

– Nu pe toate, *padrone*, răspunse omul. Dar suficiente ca să înțeleg că e vorba despre ceva foarte serios. Amenințător chiar. Armata a devenit dintr-o dată foarte preocupată de mișcările din nord. Generalii vor să le anihileze; intenționează să demaște familia dumneavoastră.

– Drept ce?

– Drept dușmani ai noii Italii.

– Pe ce temei?

– Pentru organizarea de întruniri suspectate de trădare la Campo di Fiori. Pentru răspîndirea de povești mincinoase la adresa statului; pentru încercarea de a submina obiectivele Romei și de a corupe forța industrială a țării.

– Vorbe.

– În orice caz, vor să dea un exemplu. Au nevoie de așa ceva, zic ei.

– Prostii. Roma n-ar îndrăzni să pornească împotriva noastră cu niște argumente atît de slabe.

– Tocmai asta-i problema, *signore*, zise omul ezitînd. Nu e vorba de Roma, ci de Berlin.

– *Cum?*

– Nemții sînt peste tot; dau ordine tuturor. Se zvonește că Berlinul vrea ca familia Fontini-Cristi să fie văduvită de influența sa.

– Privesc în viitor, nu-i așa, afirmă unul dintre ceilalți doi, un *partigiano* mai vîrstnic, care se dusese la fereastră.

– Și cum își propun să îndeplinească planul? întrebă Savarone.

– Năvălind la o întrunire la Campo di Fiori. Forțîndu-i pe cei de acolo să depună mărturie despre trădarea familiei Fontini-Cristi. Mi se pare că n-ar fi atît de greu pe cît credeți.

– De acord. De aceea am și fost atenți... Cînd se va întîmpla asta? Ai idee?

– Am plecat din Roma la prînz. Pot doar să presupun că a fost folosit corect cuvîntul de cod „ciocan".

– La noapte va fi o întrunire.

– Înseamnă că s-a folosit cuvîntul „ciocan". Eliminaţi-l, *padrone*. E clar, acest cuvînt trebuie scos.

– O să am nevoie de ajutorul dumitale. O să-ţi dau nişte nume... telefoanele noastre nu sînt în siguranţă.

Fontini-Cristi începu să scrie într-un carnet de pe masă, cu creionul oferit de al treilea *partigiano*.

– Cînd e programată întrunirea?

– La zece şi jumătate. E timp suficient, răspunse Savarone.

– Aşa sper. Berlinul lucrează cu precizie.

Fontini-Cristi se opri din scris şi-l privi pe bărbat.

– E ciudat ce spui. Or fi venit nemţii să-şi răcnească ordinele în Campidoliu, dar n-au cum să fie în Milano.

Cei trei partizani se priviră. Savarone înţelese că mai erau şi alte veşti. Într-un final, omul de la Roma vorbi:

– După cum spuneam, informaţiile noastre nu sînt complete. Dar cunoaştem anumite lucruri. Gradul de interes al Berlinului, de pildă. Înaltul comandament german vrea ca Italia să-şi declare deschis opţiunea. Mussolini oscilează; din multe motive, printre care nu în ultimul rînd se află opoziţia unor oameni puternici ca dumneavoastră...

Omul se opri; şovăia. Se pare că nu datorită informaţiilor pe care avea să le transmită, ci a felului în care urma să o facă.

– Unde vrei să ajungi?

– Se spune că interesul Berlinului pentru familia Fontini-Cristi e întreţinut de Gestapo. Naziştii cer să se dea acest exemplu; ei intenţionează să-i distrugă pe cei care se opun lui Mussolini.

– Am bănuit eu. Şi?

– În Roma au puţină încredere, iar în provincii, deloc. Operaţiunea de comando va fi condusă de nemţi.

– Un comando german dinspre *Milano?*

Omul încuviinţă. Savarone puse creionul pe masă şi-l privi ţintă pe bărbatul de la Roma. Dar nu se gîndea la el, ci la o garnitură grecească venită de la Salonic, cu care se întîlnise în munţii Champoluc. La încărcătura din acel tren. Un tezaur de la Patriarhia din Constantinopol, îngropat acum în pămîntul îngheţat al platourilor montane.

Părea incredibil, însă incredibilul devenise ceva obişnuit în aceste vremuri demenţiale. Aflase oare Berlinul despre trenul de la Salonic? Ştiau germanii despre tezaur? *Sfîntă Fecioară*, trebuia păzit de ei! Şi de toţi – *toţi – cei ca* ei!

– Sînteţi siguri de informaţiile astea?

– Da.

Cu Roma se putea aranja, îşi spuse Savarone. Italia avea nevoie de fabricile Fontini-Cristi. Dar dacă intervenţia germanilor avea legătură cu tezaurul de la Constantinopol, Berlinul n-ar fi acordat nici o atenţie nevoilor Romei. Intrarea în stăpînirea tezaurului era tot ce conta.

Şi de aceea, protejarea lui era mai importantă decît orice. Mai presus de toate, secretul său nu putea ajunge în mîinile cui nu trebuia. Nu acum. Poate că niciodată, însă cu siguranţă nu acum.

Cheia era Vittorio. Întotdeauna fusese el, cel mai capabil dintre ei toţi. Orice-ar fi făcut, Vittorio era un Fontini-Cristi. El avea să onoreze angajamentele familiei; el se putea măsura cu Berlinul. Venise momentul să-i vorbească despre trenul de la Salonic. Să-i dea amănuntele înţelegerii cu ordinul monahal de la Xenope.

O dată gravată în piatră dăltuită pentru o mie de ani de acum înainte, era doar o aluzie, un indiciu în cazul unui atac de cord neaşteptat, al unei morţi din cauze naturale. Dar nu era suficient.

Vittorio trebuia să afle, trebuia investit cu o responsabilitate

care-i depăşea imaginaţia. Documentele de la Constantinopol făceau să pară orice altceva lipsit de însemnătate.

Savarone ridică privirea spre cei trei bărbaţi.

– Întrunirea din seara asta va fi anulată. Comandoul va găsi doar o familie adunată laolaltă. O masă de sărbătoare. Toţi copiii mei şi copiii lor. Totuşi, pentru ca totul să fie desăvîrşit, fiul meu cel mare trebuie să se afle la Campo di Fiori. Am încercat toată după-amiaza să dau de el. Acum trebuie să-l găsiţi voi. Folosiţi telefoanele voastre. Sunaţi pe toată lumea din Milano dacă e nevoie, dar *găsiţi-l!* Dacă se face tîrziu, spuneţi-i s-o ia pe drumul dinspre grajduri. Nu s-ar cădea să intre în casă o dată cu comandoul.

2

29 decembrie 1939
LACUL COMO

Un automobil alb Hispano-Suiza, cu prelata din piele alburie pe jumătate ridicată, făcînd să se vadă scaunele roşii din piele, luă curba în mare viteză. Mai jos, în stînga, se vedeau apele albastre ale lacului Como, iar în dreapta se profilau munţii Lombardiei.

– *Vittorio!* ţipă fata de lîngă şofer, ţinîndu-şi părul blond, răscolit de vînt cu o mînă, iar cu cealaltă gulerul rusesc al bluzei. O să-mi stric coafura, iepuraşule!

Şoferul zîmbi, cu ochii săi cenuşii aţintiţi la drumul scăldat de soare, manevrînd cu îndemînare şi nu fără oarecare delicateţe volanul din fildeş.

– Suiza e o maşină mult mai bună decît Alfa-Romeo. Iar cu britanicul Rolls nici nu se compară.

– Nu trebuie să-mi demonstrezi *mie* asta, iubitule. Doamne, mi-e groază să mă uit la vitezometru! Şi-o să arăt jalnic!

– Bine. Dacă soţul tău e la Bellagio, n-o să te recunoască. O să i te prezint ca pe o verişoară din Verona scumpă foc.

Fata rise.

– Dacă soţul meu e la Bellagio, o să ne prezinte el *nouă* un verişor scump foc.

Rîseră amîndoi. Curba se sfîrşi, drumul deveni iarăşi drept, iar fata se strecură lîngă şofer. Îşi vîrî mîna sub braţul lui atingînd jacheta din velur cafeniu, umflată de lîna groasă a puloverului alb, cu guler întors ce-l purta pe dedesubt; îşi lăsă în treacăt capul pe umărul lui.

– Ai fost drăguţ că m-ai sunat. Chiar că trebuia să ies undeva.

– Ştiam. Ţi se citea în ochi aseară. Erai plictisită de moarte.

– Ce Dumnezeau, *tu* nu erai? A fost un dineu atît de anost! Vorbe, vorbe, vorbe! Războiul e aşa şi pe dincolo. Roma în sus, Roma în jos, Benito şi iar Benito. Sînt sătulă pînă-n gît! Gstaad s-a închis! St. Moritz e plin de evrei care aruncă bani în stînga şi-n dreapta! Monte Carlo e un fiasco total! Cazinourile închid, ştii şi tu. Aşa se zvoneşte. E o *plictiseală* cumplită!

Şoferul îşi luă mîna dreaptă de pe volan şi o cuprinse pe fată peste pardesiu. Dădu blana la o parte şi o mîngîie între coapse, cu aceeaşi pricepere cu care mînuia volanul. Ea gemu de plăcere şi îşi întinse gîtul, lipindu-şi buzele de urechea lui şi vîrîndu-i limba înăuntru.

– Dacă o s-o ţii aşa, o să ajungem în apă. Bănuiesc că e foarte rece.

– Tu ai început, iubitul meu Vittorio.

– O să mă opresc, zise el zîmbind, punîndu-şi din nou mîna pe volan. N-o să-mi mai pot cumpăra o maşină ca asta în

curînd. Acum sînt la modă tancurile. Astea aduc mult mai puțin profit.

– Te rog! Fără discuții despre război.

– N-o să auzi de la mine așa ceva, spuse Fontini-Cristi, rîzînd iarăși. Doar dacă nu vrei să negociezi vreo achiziție pentru Roma. Pot să-ți vînd orice, de la benzi rulante pînă la motociclete și uniforme, dacă vrei.

– Voi nu faceți uniforme.

– Avem o companie care face.

– Am uitat. Fontini-Cristi deține tot ce se află la nord de Parma și la vest de Padova. Cel puțin așa spune soțul meu. Nu fără invidie, desigur.

– Soțul tău, mototolu' ăla de conte, e un om de afaceri redutabil.

– Nu pentru că-și dă prea mult interesul.

Vittorio Fontini-Cristi zîmbi, puse frînă, iar lungul automobil alb intră într-o curbă ce cobora spre malul lacului. La jumătatea drumului, pe promontoriul Bellagio, se afla eleganta Villa Lario, după numele poetului de demult al lacului Como. Era o casă de vacanță, cunoscută atît pentru frumusețea ei extraordinară, cît și pentru exclusivismul său declarat.

Cînd protipendada se îndrepta spre nord, se oprea la Villa Lario. Banii și renumele familiei erau cele două căi de acces. *I commessi* erau rezervați, vorbeau încet, cunoșteau toate mofturile clienților și erau foarte atenți cînd făceau rezervări. Se putea foarte bine întîmpla ca un soț sau o soție, un iubit sau o amantă să primească un telefon calm de avertisment, sugerînd o altă dată pentru sosire. Ori pentru o plecare grabnică.

Automobilul Hispano-Suiza intră în parcarea pavată cu lespezi albastre; doi servitori în uniformă ieșiră în grabă din cabina încălzită și se opriră de-o parte și de alta a mașinii, deschizînd ușile și înclinîndu-se. Omul de pe partea lui Vittorio vorbi:

– Bine aţi venit la Villa Lario, *signore*.

Niciodată nu i se spunea „ne-bucurăm-să-vă-revedem-*signore*". Niciodată.

– Mulţumesc. Nu avem bagaje. Stăm doar astăzi. Verifică uleiul şi benzina. Mecanicul e pe-aici?

– Da, domnule.

– Spune-i să verifice direcţia. Are un joc prea mare.

– Am înţeles, *signore*.

Fontini-Cristi ieşi din maşină. Era un bărbat înalt, de peste un metru optzeci. Părul drept, castaniu închis îi cădea pe frunte; avea trăsături ascuţite – acviline ca şi ale tatălui său –, iar ochii, uşor închişi din cauza soarelui, erau în egală măsură blînzi şi scrutători. Se duse în faţa capotei albe, pipăi absent masca radiatorului şi-i zîmbi însoţitoarei lui, contesa d'Avenzo. Urcară împreună treptele de piatră de la intrarea în Villa Lario.

– Unde le-ai spus servitorilor că te duci? întrebă Fontini-Cristi.

– La Treviglio. Tu eşti un dresor de cai care vrea să-mi vîndă un pursînge arab.

– Să-mi aminteşti să-ţi cumpăr unul.

– Dar tu? Ce-ai spus la birou?

– Nimic, zău. Doar fraţii mei ar putea întreba de mine, ceilalţi aşteaptă răbdători.

– Dar nu şi fraţii tăi. Contesa d'Avenzo zîmbi. Îmi place. Importantul Vittorio e controlat în afaceri de fraţii săi.

– Nu prea! Scumpii mei frăţiori au printre ei trei neveste şi unsprezece copii. Problemele lor sînt absolut casnice. Uneori am impresia că sînt un fel de arbitru. Ceea ce e grozav; ei îşi fac de lucru şi rămîn *departe* de afaceri.

Pe terasă, lîngă uşile din sticlă ce dădeau în hol se opriră să privească lacul ce se întindea nesfîrşit la picioarele lor şi munţii ce se înălţau în zare.

– E minunat, zise contesa. Ai rezervat o cameră?
– Un apartament. La ultimul etaj. Priveliştea e splendidă.
– Am auzit. N-am fost niciodată sus.
– Puţini au fost.
– Îmi închipui că-l închiriezi cu luna.
– Nu neapărat, spuse Fontini-Cristi, întorcîndu-se spre uşile de sticlă. Vezi tu, întîmplarea face ca Villa Lario să-mi aparţină.
Contesa d'Avenzo rîse. Intră în hol înaintea lui Vittorio.
– Eşti un bărbat *imposibil*, amoral. Eşti mai bogat decît cei de rangul tău. Doamne, ai putea şantaja jumătate din Italia!
– Numai din Italia *noastră*, draga mea.
– E suficient!
– Nu prea. Dar nu trebuie s-o fac, dacă asta te linişteşte. Sînt doar un oaspete. Aşteaptă aici, te rog.
Vittorio se duse la recepţie. Funcţionarul în smoching din spatele biroului îl salută.
– Cît de amabil sînteţi că aţi trecut pe la noi, *signore* Fontini-Cristi.
– Cum merge treaba?
– Foarte bine. N-aţi dori să...?
– Nu, nu doresc, îl întrerupse Vittorio. Presupun că apartamentul meu e pregătit.
– Desigur, *signore*. Aşa cum aţi cerut, v-am pregătit cina. Caviar iranian, raţă rece umplută, şampanie Veuve Cliquot '28.
– Şi?
– Şi flori, fireşte. Maseurul e gata să anuleze alte şedinţe.
– Şi?
– Nu sînt probleme în ce-o priveşte pe contesa d'Avenzo, răspunse iute funcţionarul. Nimeni din anturajul ei nu se află aici.
– Mulţumesc.
Fontini-Cristi se întoarse, dar fu oprit de vocea recepţionerului.
– *Signore!*

– Da.

– Înţeleg că nu doriţi să fiţi deranjat decît în caz de urgenţă, dar aţi fost sunat de la birou.

– Şi cei de-acolo au spus că e o urgenţă?

– Au spus că tatăl dumneavoastră încearcă să vă găsească.

– Asta nu-i urgenţă. E un moft.

– La urma urmei, cred că ai putea fi tu arabul ăla pursinge, iubitule, cugetă cu voce tare contesa, întinsă alături de Vittorio pe salteaua de puf. Plapuma era dată la o parte, dezvelindu-i bustul gol. Eşti minunat. Şi atît de răbdător.

– Dar nu îndeajuns de răbdător, răspunse Fontini-Cristi.

Stătea în capul oaselor, sprijinit de pernă, şi se uita la fată, fumînd o ţigară.

– Nu îndeajuns de răbdător, aprobă contesa d'Avenzo, întorcîndu-şi faţa şi zîmbindu-i. De ce nu stingi ţigara?

– Imediat. Poţi fi sigură. Un pic de vin?

Făcu un semn spre frapiera argintie de lîngă pat. Se afla pe un trepied; o sticlă desfăcută, înfăşurată într-un prosop, era aşezată în gheaţa zdrobită.

Contesa îl privea fix, cu respiraţia accelerată.

– Tu tomi vinul. Eu am băutura mea.

Cu mişcări iuţi, delicate, fata se întoarse şi întinse mîinile sub plapumă, căutînd vintrele lui Vittorio. Îşi băgă capul sub aşternut şi îşi lipi faţa de trupul bărbatului. Plapuma se lăsă peste creştetul ei, gemetele guturale devenind din ce în ce mai puternice în vreme ce trupul îi fu cuprins tot de convulsii.

Chelnerii luară farfuriile şi scoaseră măsuţa pe rotile, iar un *commesso* aprinse focul în cămin şi turnă coniac.

– A fost o zi minunată, zise contesa d'Avenzo. N-am putea să o repetăm mai des?

– Cred că ar trebui să stabilim un program. După calendarul tău, desigur.

– Bineînțeles, rîse fata răgușit.

– Ești un bărbat foarte pragmatic.

– De ce nu? E mai simplu.

Telefonul sună. Vittorio îl privi iritat. Se ridică din fotoliul aflat în fața căminului și se îndreptă furios spre noptieră. Ridică receptorul și vorbi cu răceală.

– Da.

Vocea de la celălalt capăt al firului îi era vag cunoscută.

– Sînt Tesca. Alfredo Tesca.

– *Cine?*

– Unul dintre maiștrii de la fabricile din Milano.

– *Ce* ești? Cum *îndrăznești* să suni aici? De unde ai numărul ăsta?

Tesca rămase tăcut pentru o clipă.

– Am amenințat-o cu moartea pe secretara dumneavoastră, tinere *padrone*. Și-aș fi fost gata s-o ucid dacă nu mi l-ar fi dat. Puteți să mă concediați chiar de mîine. Sînt maistru în fabrica dumneavoastră, dar întîi de toate sînt un *partigiano*.

– *Ești* concediat. *Acum*. Din acest moment!

– Așa să fie, *signore*.

– Nu vreau...

– *Basta!* răcni Tesca. Nu e timp! Toată lumea vă caută. *Il padrone* e în primejdie. Întreaga dumneavoastră familie e în primejdie! Duceți-vă la Campo di Fiori! Imediat! Tatăl dumneavoastră spune s-o luați pe drumul dinspre grajduri!

Legătura se întrerupse.

Savarone străbătu holul principal de la Campo di Fiori, intrînd în imensa sufragerie. Totul era în ordine. Încăperea era plină de fii și fiice, de soți și soții și de o ceată foarte zgomotoasă de nepoți. Servitorii puseseră pe mesele de marmură platouri

din argint cu aperitive. Pinul înalt, care ajungea pînă în tavan, era un splendid pom de Crăciun, încărcat cu lumînări şi cu podoabe sclipitoare ce inundau încăperea cu scînteieri colorate care se revărsau peste tapiserii şi pe mobilierul ornamentat.

Afară, pe aleea circulară din faţa treptelor de marmură de la intrare, se aflau patru automobile, luminate de reflectoarele de sub streşini. Puteau fi uşor considerate maşinile oricui, ceea ce şi dorea Savarone. Căci atunci cînd avea să sosească comandoul, să nu găsească decît o simplă reuniune festivă de familie. O masă de sărbătoare. Nimic mai mult.

Cu excepţia patriarhului extrem de iritat al unuia dintre cele mai puternice clanuri din Italia. *Il padrone* al familiei Fontini-Cristi, care are să ceară socoteală pentru o asemenea barbară intruziune.

Numai Vittorio lipsea, iar prezenţa lui era esenţială. Ar putea apărea întrebări, care ar conduce la altele. Refractarul Vittorio, care-şi rîdea de activitatea lor, putea deveni ţinta unor suspiciuni nejustificate. Ce sens avea o masă în familie fără întîiul născut, principalul moştenitor? Mai mult, dacă Vittorio ar fi apărut *în timpul* intruziunii, refuzînd cu aroganţă – după cum îi stătea în fire – să dea cuiva vreo socoteală, ar fi putut avea necazuri. Fiul său nu voia să admită gravitatea situaţiei, dar Roma *era* la cheremul Berlinului.

Savarone îi făcu semn celui de-al doilea fiu al său, ursuzul Antonio, care stătea lîngă soţia lui ce-şi dojenea unul dintre copii.

– Ce e, tată?

– Du-te la grajduri. Caută-l pe Barzini. Spune-i că, dacă Vittorio soseşte în timpul vizitei fasciştilor, să declare că a fost reţinut la una dintre fabrici.

– Pot să-l sun la grajduri.

– Nu. Barzini a îmbătrînit. El susţine că nu-i adevărat, dar surzeşte pe zi ce trece. Asigură-te că înţelege ce-i spui.

Al doilea fiu dădu ascultător din cap.

– Da, sigur, tată. O să fac aşa cum mi-ai spus.

Ce Dumnezeu *făcuse* tatăl lui? Ce *putuse* să facă de-i dăduse Romei certitudinea, *scuza* de a acţiona deschis împotriva casei Fontini-Cristi?

Întrega dumneavoastră familie e în primejdie.

Era absurd!

Mussolini îi curta pe industriaşii din nord; avea nevoie de ei. Ştia că cei mai mulţi erau bătrîni, cu tabieturi, după cum ştia că putea obţine mai mult de la ei cu vorba dulce decît cu forţa. Ce mai conta dacă unii ca Savarone îşi făceau jocurile lor decrepite? Vremea lor trecuse.

Numai că Savarone era doar unul. Singur şi diferit de toţi ceilalţi. Individul ăsta nemaipomenit devenise aproape un simbol. Cu afurisiţii lui de *partigiani*. Nişte ramoliţi şi alienaţi, care cutreierau cîmpiile şi pădurile de la Campo di Fiori, de parcă ar fi fost din vreun trib primitiv, ieşiţi la vînătoare de tigri şi de lei ucigaşi.

Iisuse! Nişte *copii!*

Dar, totul avea să se sfîrşească cumva. *Padrone* sau nu, dacă tatăl său mersese prea departe şi li se aşezase în cale, urma să aibă loc o înfruntare. Cu doi ani în urmă, îi spusese limpede lui Savarone că, atunci cînd avea să preia conducerea casei Fontini-Cristi, înţelegea să aibă în mînă toate hăţurile.

Deodată, Vittorio îşi aminti. Acum două săptămîni, Savarone se dusese la Zürich pentru cîteva zile. Cel puţin, *spusese* că se duce la Zürich. Nu era prea clar; el, Vittorio, nu-l ascultase cu atenţie. Însă în timpul acelor cîteva zile, avusese pe neaşteptate nevoie de tatăl său pentru semnarea unor contracte. Atît de urgent încît telefonase la toate hotelurile din Zürich, încercînd să dea de Savarone. Era de negăsit. Nimeni nu-l văzuse, deşi tatăl lui trecea cu greu neobservat.

Şi cînd se întorsese la Campo di Fiori, nu vrusese să spună unde fusese. Se arătase incredibil de enigmatic, zicîndu-i fiului său că avea să-i explice totul peste cîteva zile. La Monfalcone urma să aibă loc un eveniment, iar cînd avea să se întîmple, Vittorio urma să afle. Vittorio *trebuia* să afle.

Ce dracu' voise să spună tatăl lui? *Ce* eveniment avusese loc la Monfalcone? De ce i-ar fi privit pe ei ceva ce s-ar fi întîmplat la Monfalcone?

Era ridicol!

Dar nu era nimic ridicol cu Zürich. Băncile se aflau la Zürich. La Zürich Savarone făcuse cumva vreo tranzacţie financiară? Transferase cumva nişte sume fabuloase din Italia în Elveţia? Dar în aceste vremuri existau legi cu caracter special împotriva acestui gen de tranzacţii. Mussolini avea nevoie de fiecare *lira* pe care o putea păstra în ţară. Şi numai Domnul ştia că familia avea suficiente rezerve la Berna şi Geneva; capitalul casei Fontini-Cristi nu lipsea din Elveţia.

Orice-ar fi făcut Savarone, avea să fie ultima sa acţiune. Dacă tatăl lui era atît de implicat în politică, trebuia trimis în altă parte să-şi caute adepţi. Poate în America.

Vittorio dădu uşor din cap a resemnare, în timp ce îndrepta maşina spre drumul ce ieşea din Varese. Ce-i trecea prin minte! Savarone era... Savarone. Capul familiei Fontini-Cristi. Oricît de talentat sau experimentat ar fi fost el, fiul, nu era *il padrone*.

Mergi pe drumul dinspre grajduri.

Care era rostul acestei indicaţii? Drumul acesta pornea de la capătul nordic al proprietăţii şi ţinea cinci kilometri pînă la porţile de răsărit. Totuşi, avea s-o ia pe acolo; ştia el, tatăl său, de ce-i dă un asemenea ordin. La fel de neverosimil, fără îndoială, ca şi jocurile prosteşti în care se complăcea, dar se impunea, fie şi de ochii lumii, o anume supunere filială; fiul avea să fie foarte categoric faţă de tatăl său.

Ce se întîmplase la Zürich?

Depăşi linia de centură a oraşului Varese şi, la intersecţie, o luă pe drumul înspre vest, care se întindea pe cinci kilometri. Făcu la stînga şi conduse aproape trei kilometri spre poarta de nord, apoi din nou la stînga, în Campo di Fiori. Grajdurile erau la un kilometru de la intrarea pe domeniu; drumul era neasfaltat. Era mai comod pe cai, căci ăsta era drumul folosit pentru a ieşi cu caii în cîmpurile şi potecile de la nord şi vest de pădurea aflată în centrul domeniului Campo di Fiori. Pădurea din spatele casei masive era brăzdată de rîul lat ce izvora din munţi spre miazănoapte.

În lumina farurilor, văzu silueta bătrînului Guido Barzini, care îşi agita mîinile, făcîndu-i semn să oprească. Pocitul de Barzini era o figură: nu se clintise de la Campo di Fiori, petrecîndu-şi toată viaţa în serviciul casei.

– Repede, *signore* Vittorio! spuse Barzini prin geamul deschis. Lăsaţi maşina aici. N-avem timp.

– Timp pentru ce?

– *Il padrone* a vorbit cu mine acum cinci minute. A spus că, de cum sosiţi, să-l sunaţi de la grajduri înainte de-a intra în casă. E aproape zece şi jumătate.

Vittorio se uită la ceasul de la bord. Era zece şi douăzeci şi opt.

– Ce se întîmplă?

– Repede, *signore! Vă rog! I fascisti!*

– Ce *fascisti?*

– *Il padrone*. El o să vă spună.

Fontini-Cristi ieşi din maşină şi-l urmă pe Barzini pe cărarea pietruită, pătrunzînd în grajduri. Era o încăpere unde se ţinea harnaşamentul; zăbale, scări, căpestre şi hamuri erau ordonate, pe pereţi, lîngă nenumărate plachete şi panglici dovedind superioritatea cailor casei Fontini-Cristi. Tot pe perete se afla şi telefonul ce făcea legătura între grajduri şi casă.

– Ce se întîmplă, tată? Ai idee cine m-a sunat la Bellagio?

– *Basta!* răcni Savarone în receptor. Poate să sosească din clipă-n clipă. Un comando german.

– *Nemţii?*

– Da. Roma se aşteaptă să dea peste o întrunire de *partigiani*. Nu vor găsi aşa ceva, desigur. Vor pica în toiul unei mese în familie. *Nu uita!* O masă în familie era pe agenda ta. Ai fost reţinut la Milano.

– Ce legătură au nemţii cu Roma?

– Îţi explic mai tîrziu. Numai să nu uiţi...

Deodată, Vittorio auzi în receptor scrîşnetul unor cauciucuri şi păcănitul unor motoare puternice. O coloană de automobile gonea spre casă, dinspre porţile de est.

– *Tată!* ţipă Vittorio. Are vreo legătură cu călătoria ta la Zürich?

Urmă o pauză. În cele din urmă, Savarone vorbi:

– S-ar putea. Trebuie să rămîi unde eşti...

– Ce s-a întîmplat? Ce s-a întîmplat la Zürich?

– Nu la Zürich. La Champoluc.

– Ce?

– Vorbim mai tîrziu! Trebuie să mă întorc la ceilalţi. Rămîi unde eşti! Să nu fii văzut! Vorbim după ce pleacă.

Vittorio auzi declicul telefonului. Se întoarse spre Barzini. Bătrînul grăjdar scotocea printr-un dulap scund, pline cu zăbale şi scări desperecheate; găsi ceea ce căuta: un pistol şi un binoclu. Le trase afară şi i le întinse lui Vittorio.

– Veniţi! zise el, cu ochii cenuşii plini de furie. O să stăm la pîndă. *Il padrone* o să le dea o lecţie.

Alergară pe drumul neasfaltat ce ducea spre casă şi spre grădinile din faţa şi din spatele ei. Cînd ajunseră pe asfalt, o luară la stînga şi se căţărară pe digul ce domina aleea circulară. În jurul lor era întuneric; porţiunea de sub ei era scăldată în lumina reflectoarelor.

Trei automobile pătrunseseră în viteză pe porţile de est;

nişte maşini lungi, negre şi puternice, străpungînd întunericul cu farurile, ce se pierdeau apoi în lumina albă a reflectoarelor. Maşinile intrară pe aleea circulară, ocolind prin stînga celelalte automobile, oprindu-se brusc, la distanţă egală una de alta, în faţa treptelor de piatră ce duceau spre uşile groase de stejar de la intrare.

Nişte bărbaţi săriră din maşini. Îmbrăcaţi cu toţii în costume şi pardesie negre; bărbaţi cu arme în mîini.

Cu *arme* în mîini!

Vittorio îi privea ţintă, în vreme ce bărbaţii – şapte, opt, nouă – suiră în grabă treptele către uşă. Un individ înalt, aflat în frunte, preluă comanda; ridică mîna spre cei din spatele lui, ordonîndu-le să încadreze uşa, cîte patru de fiecare parte. Trase lanţul soneriei cu mîna stîngă, avînd în cea dreaptă un pistol.

Vittorio duse binoclul la ochi. Faţa bărbatului era întoarsă către uşă, dar arma din mîna lui era vizibilă. Era un Luger german. Vittorio plimbă binoclul peste cei aflaţi lîngă uşă.

Toate armele erau nemţeşti. Patru Luger, patru puşti mitralieră Bergmann MP 38.

Vittorio simţi un gol în stomac; mintea îi clocotea, uitîndu-se, nevenindu-i să creadă. Cum de *îngăduise* Roma aşa ceva? Era incredibil!

Îşi îndreptă binoclul spre cele trei automobile. În toate se afla cîte un om; toţi erau în umbră, li se vedea doar ceafa prin geamurile din spate. Vittorio focaliză maşina cea mai apropiată şi pe cel ce se afla înăuntrul ei.

Omul îşi schimbă poziţia în scaun şi privi în spate, întors spre dreapta; reflectoarele îi luminară părul. Era tuns scurt, încărunţit, dar cu o şuviţă abă în frunte. Individul îi părea vag cunoscut – forma capului, şuviţa de păr alb –, însă Vittorio nu reuşi să-l identifice.

Uşa casei se deschise; o menajeră se opri în cadrul ei,

tresărind la vederea bărbatului înalt cu arma în mînă. Vittorio se uita înfuriat la scena ce se desfăşura. Roma avea să dea socoteală pentru această insultă. Bărbatul o dădu la o parte pe menajeră şi năvăli pe uşă, urmat de cei opt bărbaţi cu armele îndreptate înainte. Menajera se pierdu printre ei.

Roma avea să plătească scump!

Din casă se auziră strigăte. Vittorio îl auzea pe tatăl său cum răcnea susţinut fiind de obiecţiile răstite ale fratelui lui.

Se auzi un trosnet puternic, o combinaţie de geam spart şi lemn despicat. Vittorio îşi scoase pistolul din buzunar. Fu apucat strîns de încheietura mîinii.

Era Barzini. Bătrînul grăjdar îl ţinea pe Vittorio de mînă, însă privea peste umărul lui, în jos.

– Au prea multe arme. Nu rezolvaţi nimic, zise el scurt.

De jos se auzi o a treia izbitură, ceva mai aproape de data asta. Partea din stînga uşii imense de stejar fu trîntită de perete şi din casă începură să iasă nişte siluete. Mai întîi copiii, zăpăciţi, unii dintre ei ţipînd de spaimă. Apoi femeile – surorile lui şi soţiile fraţilor lui. Pe urmă maică-sa, ţinîndu-şi capul sus cu demnitate, cu cel mai mic dintre copii în braţe. Urmară tatăl şi fraţii lui, înghiontiţi violent cu armele de bărbaţii în costume negre.

Fură adunaţi cu toţii pe pavajul aleii circulare. Vocea tatălui său le acoperea pe ale celorlalţi, cerînd să i se spună cine era răspunzător pentru această atrocitate.

Dar atrocitatea nu începuse încă.

Cînd începu, Vittorio Fontini-Cristi îşi pierdu minţile. Bubuituri ca de tunet îl asurziră, lumini ca de fulger îl orbiră. Se repezi înainte, încercînd din răsputeri să se smulgă din strînsoarea lui Barzini, smucindu-se, luptîndu-se disperat să-şi elibereze gîtul şi fălcile din încleştarea grăjdarului.

Fiindcă bărbaţii în costume negre deschiseseră focul.

Femeile se aruncau peste copii, soții lor se clătinau în fața armelor care sfărîmau liniștea nopții cu gloanțe aducătoare de moarte. Țipetele de groază, durere și oroare sporeau în lumina orbitoare a terenului de execuție. Fumul se ridica spre cer; trupurile înțepeneau în aer – suspendate în veșmintele pline de sînge. Copiii erau tăiați în două de rafale, gloanțele împrăștiau dinți și ochi. Bucăți de carne, țeastă și intestine zburau prin pîcla învîrtoșată. Trupul unui copil explodă în brațele mamei. Iar Vittorio Fontini-Cristi tot nu reușea să se elibereze, nu putea să se ducă la ai lui.

Simțea o greutate apăsătoare forțîndu-l să se lase în jos, apoi o mînă care-l strîngea și-i ținea maxilarul încleștat, împiedicîndu-l să strige.

Apoi niște cuvinte răzbătură din vacarmul de împușcături și de țipete de pe platformă. Vocea înfricoșătoare era întretăiată de răpăitul mitralierelor, fără a putea fi însă redusă la tăcere.

Era tatăl lui. Chemîndu-l de dincolo de abisurile morții.

– *Champoluc*... Zürich e *Champoluc*... Zürich e *rîul*... *Champoluuuc*...

Vittorio își înfipse dinții în degetele din gura lui, trăgîndu-și maxilarul din strînsoare. Își eliberă mîna pentru o clipă – mîna în care ținea arma – și încercă să ridice pistolul și să tragă.

Dar nu reuși. Greutatea copleșitoare îl imobiliză din nou, iar încheietura mîinii îi fu răsucită chinuitor; scăpă pistolul din mînă. Mîna viguroasă care-i strîngea falca îl ținea cu fața lipită de pămîntul rece. Simțea sîngele în gură și pe buze, amestecat cu pămînt.

Și țipătul înspăimîntător răzbătu din nou din străfundurile morții.

– *Champoluc!*

Apoi se stinse.

3

30 decembrie 1939

C*hampoluc... Zürich e Champoluc... Zürich e rîul...* Cuvintele erau nişte ţipete care se estompau în agonie. Vedea în minte numai lumină albă, fum de explozii şi şuvoaie roşii de sînge; în urechi îi răsunau strigătele provocate de şocul loviturilor, de groază, de atrocitatea unei dureri fără limite şi a unei morţi cumplite.

Se întîmplase aievea. Fusese martor la scena execuţiei: bărbaţi în putere, copii tremurînd, soţii şi mame. Familia lui.

O, Doamne!

Vittorio îşi răsuci capul înfundîndu-şi faţa în ţesătura aspră întinsă pe patul rudimentar, cu obrajii scăldaţi de lacrimi. Era pînză, nu pămînt rece; fusese luat de acolo. Ultimul lucru de care îşi amintea era că o forţă uriaşă îl ţinea cu faţa lipită de pămîntul tare al digului. Ţinut la pămînt, imobilizat cu îndîrjire, orbit şi cu buzele mînjite de sînge cald şi ţărînă rece.

Numai auzul îi rămăsese martor la agonie.

Champoluc!

Sfîntă Fecioară, se întîmplase aievea!

Familia Fontini-Cristi fusese masacrată la Campo di Fiori în lumina albă a reflectoarelor. Toată familia, în afară de unul. Şi acesta avea să ceară socoteală Romei. Ultimul Fontini-Cristi avea să taie carnea, fîşie cu fîşie, de pe faţa lui Mussolini; ochii avea să-i lase la urmă, cuţitul se va răsuci încet în ei.

- Vittorio. Vittorio.

Îşi auzi numele, dar parcă nu-l auzi. Era o şoaptă, o şoaptă insistentă, iar şoaptele ţineau de vis pentru această suferinţă cumplită.

– Vittorio.

Simţi din nou greutatea aceea pe braţe; şoapta venea de deasupra sa, din întuneric. Faţa lui Guido Barzini era la cîţiva centimetri de el, ochii scrutători şi trişti ai grăjdarului licărind în obscuritate.

– Barzini?

Fu tot ce reuşi să spună.

– Iartă-mă. N-am avut de ales, nu era altă cale. Ai fi fost omorît o dată cu ceilalţi.

– Da, ştiu. Executat. Dar *de ce?* Pentru numele Domnului, de ce?

– Nemţii au fost. Asta-i tot ce ştiu pînă acum. Nemţii au vrut ca familia Fontini-Cristi să moară. Te vor şi pe dumneata mort. Porturile, aeroporturile şi toate drumurile din nordul Italiei sînt închise.

– Roma le-a permis-o.

Vittorio simţea încă gustul sîngelui în gură şi durerea din falcă.

– Roma se ascunde, zise încet Barzini. Doar cîţiva vorbesc.

– Ce spun?

– Ce vor germanii să spună. Că Fontini-Cristi au trădat, că au fost ucişi de propriul lor popor. Că-i ajutau pe francezi, că trimiteau arme şi bani peste graniţă.

– E absurd.

– Roma e absurdă. Şi plină de laşi. Informatorul a fost găsit. Atîrnă despuiat, spînzurat de picioare în Piazza del Duomo, cu corpul ciuruit şi cu limba pironită pe cap. Un *partigiano* a pus o inscripţie dedesubt; pe ea scrie: „Acest porc a trădat Italia, sîngele lui curge din rănile familiei Fontini-Cristi".

Vittorio întoarse capul. Imaginile îl mistuiau; fumul alb în lumina albă, trupurile suspendate, înţepenite brusc în clipa morţii; mii de pete neaşteptate, roşii, închegate; executarea copiilor.

– Champoluc, murmură Vittorio Fontini-Cristi.

– Poftim?

– Tatăl meu, cînd a murit sfîrtecat de gloanţe, a strigat numele ăsta, Champoluc.

– Ce înseamnă asta?

– Nu ştiu. Champoluc e în Alpi, sus, în munţi. „Zürich e Champoluc. Zürich e rîul." Asta a spus. Aşa a strigat în clipa morţii. Totuşi, nu e nici un rîu la Champoluc.

– Nu vă pot ajuta, spuse Barzini, ridicîndu-se în picioare, cu o nelinişte ce i se citea în ochii întrebători şi în felul în care frămînta încurcat mîinile mari. Nu prea avem timp să stăruim în privinţa asta ori să ne gîndim. Nu acum.

Vittorio ridică privirea spre ţăranul acesta uriaş ce stătea încurcat pe marginea patului rudimentar. Se aflau într-o încăpere construită din buşteni. Exista o uşă, întredeschisă, la numai trei-patru metri distanţă, dar nu se vedeau ferestre. Mai erau acolo cîteva paturi; nu-şi dădea seama cîte. Era o baracă pentru muncitori.

– Unde sîntem?

– Dincolo de Maggiore, la sud de Baveno. La o fermă de capre.

– Cum am ajuns aici?

– După o călătorie teribilă. Oamenii de pe malul rîului ne-au luat de-acolo. Conduceau în viteză o maşină cînd ne-au întîlnit pe drumul de la vest de Campo di Fiori. *Il partigiano* de la Roma se pricepe la medicamente; ţi-a făcut o injecţie hipodermică.

– M-ai cărat de la dig pînă la drumul ăsta?

– Da.

– E mai mult de un kilometru şi jumătate.

– Se poate. Sînteţi înalt, dar nu prea greu.

Barzini se ridică în picioare.

– Mi-ai salvat viaţa.

Vittorio își propti mîinile pe așternutul aspru și se ridică în capul oaselor, sprijinindu-se cu spatele de perete.

-- Nu afli răzbunarea în propria ta moarte.

-- Înțeleg.

– Amîndoi trebuie să plecăm. Dumneata, afară din Italia, eu la Campo di Fiori.

– Te întorci?

– Este locul unde pot face cel mai bine ceea ce trebuie. Dar unde pot provoca și cele mai multe pagube.

Fontini-Cristi îl privi stăruitor pe Barzini. Cît de iute se transformase ceva ce nu-ți puteai nici măcar imagina în crudă realitate. Cît de repede răspundeau oamenii cu cruzime la cruzime; și cît de necesar era acest răspuns. Dar nu era timp. Barzini avea dreptate; avea să se gîndească mai tîrziu.

-- Cum aș putea ieși din țară? Spuneai că nordul Italiei e complet închis.

– Toate drumurile cunoscute. E o razie pusă la cale de Roma și dirijată de nemți. Mai sînt și alte căi. Mi s-a spus că englezii ne vor ajuta.

-- Englezii?

-- Așa se spune. Au ținut legătura prin radio cu *i partigiani* toată noaptea.

– Englezii? Nu înțeleg.

Mașina era un vechi camion de fermă, cu frîne slabe și ambreiajul uzat, însă destul de puternic pentru desfundatele drumuri de țară. Nu s-ar fi putut întrece cu motocicletele și automobilele oficiale, dar era excelent pentru a străbate-n lung și-n lat regiunea rurală – un camion oarecare transportînd cîteva vite care se clătinau în remorca din scînduri neacoperită.

Vittorio era îmbrăcat, la fel ca șoferul, cu hainele ponosite, pătate de bălegar și îmbibate de sudoare ale unui fermier. I se dăduse o carte de identitate murdară și uzată, din care reieșea

că se numea Aldo Ravena, fost *soldato semplice* în armata italiană. S-ar fi putut crede că avea o educaţie dintre cele mai slabe; orice conversaţie cu poliţia trebuia să fie directă, brutală şi uşor ostilă.

Porniră în zori spre sud-vest, ajunseră la Torino, unde o luară către sud-est, spre Alba. Dacă nu intervenea nimic serios pe drum, ar fi intrat în Alba la căderea nopţii.

La un bar *espresso* situat în piaţa principală din Alba, San Giorno, urmau să ia legătura cu englezii; doi agenţi trimişi de MI 6. Aceştia aveau sarcina să-l ducă pe Fontini-Cristi la ţărmul mării şi să-l treacă printre patrulele care păzeau fiecare kilometru de coastă de la Genoa la San Remo. Personal italian, eficienţă germană, după cum i se spusese lui Vittorio.

Această regiune de coastă a golfului Genovei era considerată cea mai propice infiltrărilor. De ani de zile, era principala rută a contrabandiştilor corsicani. Ba chiar, *Unio Corso* revendica şi plajele şi vîrfurile stîncoase. Ei numeau acea porţiune de coastă pîntecele moale al Europei; o cunoşteau milimetru cu milimetru.

Ceea ce, din punctul de vedere al englezilor, era foarte bine. Aceştia îi angajau pe corsicani, ale căror servicii erau aprig licitate. *Unio Corso* avea să sprijine Londra trecîndu-l pe Fontini-Cristi de patrule şi scoţîndu-l în largul mării, unde, într-un punct stabilit la nord de Rogliano, pe ţărmul corsican, un submarin din Royal Navy avea să iasă la suprafaţă şi să-l ia la bordul său.

Acestea erau informaţiile pe care i le dăduseră lui Vittorio ramoliţii şi senilii pe care el îi considerase dispreţuitor nişte copii care se joacă de-a epoca primitivă. Nebunii ăştia zbîrliţi şi cu ochii holbaţi, care formaseră o alianţă imbatabilă cu nişte oameni ca tatăl său, îi salvaseră viaţa. Îi *salvau* viaţa. Nişte bandiţi necioplţi şi costelivi, care erau în legătură directă tocmai cu britanicii... îndepărtaţi, dar nu tocmai departe. Nu mai departe de Alba.

Cum? De ce? Ce Dumnezeu aveau de gînd să facă

englezii? Şi de ce-o făceau? Ce făceau nişte oameni pe care de-abia îi cunoştea, cu care abia dacă stătuse de vorbă pînă atunci – poate numai pentru a le da ordine şi a uita apoi de ei – , ce făceau aceşti *oameni? Şi de ce?* Nu le era prieten; şi întîmplător nici duşman, însă în nici un caz prieten.

Erau întrebări care îl înspăimîntau pe Vittorio Fontini-Cristi. Un coşmar se petrecuse în lumina albă aducătoare de moarte, iar el nu era în stare să priceapă – darămite să şi-o mai dorească – propria lui supravieţuire.

Se aflau la doisprezece kilometri de Alba, la o curbă pe un drum de ţară, paralel cu autostrada dinspre Torino. *Il partigiano* de la volan era epuizat, cu ochii injectaţi din cauza soarelui puternic de peste zi. Umbrele înserării îi jucau acum feste; spatele îl durea din cauza încordării îndelungate. În afară de rarele opriri pentru alimentare, nu se dăduse jos de la volan. Timpul îşi spunea cuvîntul.

– Lasă-mă să mai conduc şi eu.

– Aproape am ajuns, *signore*. Dumneata nu cunoşti drumul ăsta; eu, da. O să intrăm în Alba pe la est, pe autostrada Canelli. S-ar putea să fie soldaţi la marginea oraşului. Nu uita ce trebuie să spui.

– Cît mai puţine cu putinţă, aş zice.

Camionul intră în traficul plin de lumini de pe Via Canelli păstrînd viteza constantă a celorlalte vehicule. După cum prevăzuse şoferul, la intrarea în oraş erau doi soldaţi.

Din cine ştie ce motiv, le făcură semn să oprească camionul. Traseră pe dreapta pe fîşia de nisip şi aşteptară. Un sergent se apropie de geamul şoferului, iar un soldat se opri lîngă Fontini-Cristi.

– De unde sînteţi? întrebă sergentul.

– De la o fermă la sud de Baveno, spuse *il partigiano*.

– Aţi făcut un drum aşa de lung doar pentru atîta marfă. Am numărat cinci capre.

– Pentru reproducere. Sînt animale mai bune decît par. Zece mii de *lire* pentru țapi, opt mii pentru capre.

Sergentul ridică din sprîncene. Îi zise fără să zîmbească:

– Tu nu faci nici măcar atît, *paisan*. Actele la control.

Partizanul vîrî mîna în buzunarul de la spate și scoase un portact jerpelit. Luă din el actul de identitate și i-l întinse soldatului.

– Aici scrie că ești din Varallo.

– Din Varallo sînt. Lucrez la Baveno.

– La *sud* de Baveno, îl corectă cu răceală militarul. *Tu*, făcu sergentul către Vittorio. Actele.

Fontini-Cristi vîrî mîna sub jachetă, atingînd mînerul pistolului, și scoase cartea de identitate. I-o întinse șoferului, care i-o dădu sergentului.

– Ai fost în Africa?

– Da, dom' sergent, răspunse imediat Vittorio.

– Ce corp de armată?

Fontini-Cristi tăcu. N-avea un răspuns. Mintea începu să-i lucreze febril, încercînd să-și amintească de prin ziare un număr sau un nume.

– Al șaptelea, spuse.

– Înțeleg.

Sergentul îi înapoie actul; Vittorio răsuflă. Dar ușurarea lui fu de scurtă durată. Soldatul apucă mînerul portierei, apăsă butonul și trase nervos de ușă.

– Jos! Amîndoi!

– Ce? De ce? se văicări partizanul. Trebuie să livrăm marfa pînă la căderea nopții! De-abia avem timp!

– *Jos*.

Sergentul își scoase revolverul din tocul de piele neagră și-l îndreptă spre cei doi. Răcni un ordin către soldat, peste capotă.

– Scoate-l afară! Ține-l în bătaia puștii!

Vittorio se uită la șofer. Citi în ochii partizanului că trebuia

să facă aşa cum i se ordonase. Dar să fie vigilent, gata să acţioneze; şi mesajul ăsta era în privirea lui.

Cînd ajunseră pe fîşia de nisip de la marginea şoselei, sergentul le comandă să meargă spre corpul de gardă, ce se afla lîngă un stîlp de telegraf. Un cablu telefonic cobora dintr-o cutie de racord ce era ataşată de acoperişul gheretei; uşa strîmtă era deschisă.

Pe Via Canelli, traficul se intensificase în amurg; sau aşa i se părea lui Fontini-Cristi. Erau îndeosebi automobile, dar mai apăreau şi cîteva camioane răzleţe, nu cu mult diferite de al lor. Unii şoferi încetineau la vederea celor doi soldaţi cu armele îndreptate spre civilii pe care-i duceau la corpul de gardă. Apoi accelerau, grăbiţi să se îndepărteze.

– N-aveţi dreptul să ne opriţi! strigă partizanul. N-am făcut nimic ilegal. Nu-i o crimă să cîştigi o pîine!

– E o crimă să dai informaţii false, *paisan*.

– Noi n-am dat informaţii false! Sîntem fermieri la Baveno, al naibii să fiu dacă nu-i aşa!

– Ai grijă, zise soldatul sarcastic. O să adăugăm şi profanarea celor sfinte la învinuiri. Treceţi înăuntru!

Ghereta era mai mică decît părea de pe Via Canelli, nu mai lată de un metru şi jumătate, şi lungă cam de un metru optzeci. Abia dacă încăpeau toţi patru. Iar privirea partizanului îi spuse lui Vittorio că spaţiul strîmt era un avantaj.

– Percheziţionează-i, ordonă sergentul.

Soldatul puse puşca pe podea, cu ţeava în sus. Atunci partizanul făcu ceva neaşteptat. Îşi încrucişă braţele pe piept, protejîndu-şi haina, ca un act deliberat de sfidare. Totuşi, omul nu era înarmat; i-o spusese limpede şi lui Fontini-Cristi.

– Vreţi să ne furaţi! zise el, mai tare decît era necesar, vorbele lui răsunînd în cămăruţa de lemn. Soldaţii fură!

– Nu ne interesează lirele tale, *paisan*. Pe autostradă trec maşini mai elegante decît camionul tău. Ia-ţi mîinile de pe haină.

– Pînă şi la Roma se dau explicaţii pentru aşa ceva! Însuşi *Il Duce* spune că muncitorii nu trebuie trataţi în felul ăsta! Eu sînt în gărzile fasciste; tovarăşul meu a luptat în Africa!

Ce-avea de gînd omul ăsta? se întrebă Vittorio. *Ce-l apucase? Nu făcea decît să-i înfurie pe soldaţi.*

– Îmi pui răbdarea la-ncercare, porcule! Noi căutăm pe cineva din Maggiore. Toate posturile de pe şosea îl caută. Aţi fost opriţi fiindcă talonul camionului tău e din districtul Maggiore... Dă mîinile la o parte!

– Din *Baveno!* Nu din Maggiore! Noi sîntem din *Baveno!* Unde e minciuna?

Sergentul se uită la Vittorio.

– Nici un soldat din Africa nu poate spune că a luptat în al Şaptelea Corp. A fost dizgraţiat.

De-abia termină militarul, că partizanul îi şi strigă un ordin.

– *Acum, signore!* Luaţi-l pe celălalt!

Şoferul se repezi şi izbi revolverul pe care sergentul îl ţinea la cîţiva centimetri de abdomenul lui. Reacţia bruscă şi răcnetul asurzitor al partizanului în mica încăpere avură un efect neaşteptat. Vittorio n-avea timp să privească scena; nu putea decît să spere că însoţitorul lui ştia ce face. Soldatul se întinse după puşcă, cu mîna stîngă pe ţeavă şi lăsîndu-şi dreapta spre patul armei. Fontini-Cristi se aruncă cu toată greutatea asupra omului, împingîndu-l în perete, apucîndu-l de cap şi izbindu-l de lemnul tare. Boneta soldatului căzu; sîngele îi ţîşni pe dată de la rădăcina părului şi se prelinse pe faţă. Apoi se prăbuşi pe podea.

Vittorio se întoarse. Sergentul fusese înghesuit în colţul gheretei, iar peste el, partizanul îl pocnea cu propria lui armă. Faţa militarului prefăcută într-o masă de carne sfîrtecată, sîngele şi pielea sfîşiată îi provocară greaţă.

– *Repede!* strigă partizanul lăsîndu-l pe sergent să cadă. Adu camionul în faţă! Exact în faţă; trage-l între şosea şi gheretă. Lasă motorul pornit.

– Foarte bine, spuse Fontini-Cristi, zăpăcit de brutalitatea şi succesiunea ordinelor primite în ultimele treizeci de secunde.

– Şi, *signore!* strigă partizanul, cînd Vittorio dădea să iasă.

– Ce e?

– Arma dumitale, te rog. Dă-mi voie s-o folosesc eu. Chestiile astea se descarcă într-o clipită.

Fontini-Cristi ezită, apoi scoase pistolul şi i-l dădu şoferului. Partizanul întinse mîna şi smulse telefonul din perete.

Vittorio aduse camionul în faţa gheretei, fiind nevoit să-l lase cu roţile de pe partea stîngă pe autostradă; acostamentul nu-i permitea să-l scoată cu totul de pe şosea. Spera că farurile din spate erau destul de puternice pentru ca maşinile din trafic – mult mai intens acum – să vadă obstacolul şi să-l evite.

Partizanul ieşi din gheretă şi vorbi prin geamul cabinei.

– Accelerează motorul, *signore*. Cît de tare şi de repede poţi.

Fontini-Cristi se conformă. Partizanul alergă înapoi în gheretă. În mîna dreaptă strîngea pistolul lui Vittorio.

Cele două împuşcături făcură un zgomot profund, strident; focuri înăbuşite survenite ca nişte explozii îngrozitoare printre zgomotele traficului şi ale motorului accelerat. Vittorio privea fix, simţind în egală măsură înfiorare, teamă şi o inexplicabilă tristeţe. Intrase într-o lume a violenţei pe care n-o înţelegea.

Partizanul ieşi din gheretă, închizînd uşa strîmtă în urma lui. Sări în camion, trînti portiera şi-i făcu semn lui Vittorio. Fontini-Cristi aşteptă cîteva clipe să-şi facă loc în trafic, apoi apăsă ambreiajul. Bătrînul camion porni pe şosea hurducîndu-se.

– Pe Via Monte e un garaj, numai bun de ascuns camionul, şi unde o să-l vopsim şi o să-i schimbăm plăcile de înmatriculare. Se află cam la un kilometru de Piazza San Giorno. O să mergem pe jos de la garaj. Îţi spun eu unde să întorci.

Partizanul îi întinse pistolul lui Vittorio.

– Mulţumesc, zise Fontini-Cristi stînjenit, vîrînd arma în buzunarul jachetei. I-ai ucis?

– Desigur, îi răspunse scurt.

– Presupun că nu aveai de ales.

– Fireşte. Dumneata vei fi în Anglia, *signore*. Eu rămîn în Italia. Aş putea fi identificat.

– Înţeleg, răspunse Vittorio, cu o ezitare în glas.

– Nu vreau să par lipsit de respect, *signore* Fontini-Cristi, dar *nu* cred că înţelegi. Pentru voi, cei de la Campo di Fiori, toate astea sînt lucruri noi. Pentru noi, nu. Sîntem în război de douăzeci de ani; eu însumi, de zece.

– Război?

– Da. Cine crezi că-i antrenează pe *partigiani* de acolo?

– Ce vrei să spui?

– Sînt comunist, *signore*. Redutabilul capitalist Fontini-Cristi învaţă de la comunişti cum să se lupte.

Camionul gonea înainte; Vittorio ţinea strîns volanul, surprins, dar total indiferent la vorbele însoţitorului său.

– Nu ştiam, îi răspunse.

– Ciudat, nu-i aşa? zise partizanul. Nimeni nu m-a întrebat vreodată.

4

30 decembrie 1939
ALBA

În bufetul expres era aglomeraţie, mesele erau ocupate, iar oamenii vorbeau tare. Vittorio îl urmă pe partizan pînă la tejghea, prin mulţimea de mîini ce gesticulau şi de trupuri care se dădeau la o parte în silă; comandară cafea cu Strega.

– Acolo, spuse partizanul, arătînd spre o masă din colţ la care stăteau trei muncitori, al căror rang se ghicea din hainele murdare şi de pe feţele lor nerase.

Un singur scaun era liber.

– Eşti sigur? Credeam că ne vom întîlni cu doi oameni, nu cu trei. Şi englezi. În plus, nu e loc destul; nu e decît un scaun liber.

– Uită-te la bărbatul solid din dreapta. Îl identifici după pantofi. Au nişte pete de vopsea portocalie, nu mari, însă vizibile. *El* e corsicanul. Ceilalţi doi sînt englezi. Du-te la ei şi spune-le aşa: „Călătoria s-a desfăşurat fără incidente"; atît. Omul cu pantofii o să se ridice; să-i iei locul.

– Şi dumneata?

– Vin şi eu într-un minut. Trebuie să vorbesc cu corsicanul.

Vittorio făcu aşa cum i se spuse. Bărbatul solid cu pantofi pătaţi de vopsea se ridică, oftînd deranjat; Fontini-Cristi se aşeză. Englezul din faţa lui vorbi. Vorbea corect din punct de vedere gramatical, însă cu mici ezitări; învăţase limba, nu şi dialectul local.

– Sincere condoleanţe. Adevărată tragedie. O să te scoatem noi din ţară.

– Mulţumesc. Preferaţi să vorbim englezeşte? Vorbesc fluent.

– Bun, spuse cel de-al doilea. Nu eram siguri. Nu prea am avut timp să aflăm mai multe despre dumneata. Am decolat de la Lakenheath azi-dimineaţă. Corsicanii ne-au luat de la Pietra Ligure.

– Totul s-a întîmplat atît de repede, zise Vittorio. Şocul n-a trecut încă.

– Nu văd cum ar fi posibil, spuse primul. Dar misiunea noastră încă nu s-a încheiat. Va trebui să-ţi păstrezi cumpătul. Avem ordin să te ducem în perfectă siguranţă la Londra: să nu ne întoarcem fără dumneata – asta contează de fapt.

Vittorio se uită pe rînd la cei doi.

– Pot să vă întreb de ce? Vă rog să înţelegeţi, vă sînt

recunoscător, dar grija voastră mi se pare de-a dreptul extraordinară. Nu sînt un oarecare, dar nici prost nu sînt. Ce văd englezii atît de important la mine?

– Al naibii să fiu dacă ştim, răspunse al doilea agent. Dar pot să-ţi spun că nebunia a început azi-noapte. A ţinut *toată* noaptea. De la miezul nopţii pînă la patru dimineaţa am stat la Ministerul Aviaţiei. Toate staţiile radio din camerele de supraveghere a operaţiunilor au transmis semnale în draci. Lucrăm cu corsicanii, ştii asta.

– Da, mi s-a spus.

Partizanul îşi făcu drum prin mulţime pînă la masă. Trase scaunul care era liber şi se aşeză, cu un pahar de Strega în mînă. Conversaţia continuă în italiană.

– Am avut probleme pe şoseaua Canelli. Un punct de control. A trebuit să elimin doi soldaţi.

– Care-i intervalul A? întrebă agentul din dreapta lui Fontini-Cristi.

Era un bărbat atletic, ceva mai vînjos decît tovarăşul său. Văzînd nedumerirea de pe chipul lui Vittorio îi explică.

– Cît timp crede că avem pînă să se dea alarma?

– Pînă la miezul nopţii, cînd vine schimbul de la douăsprezece. Nimeni nu se îngrijorează dacă nu i se răspunde la telefon. Liniile se defectează mereu.

– Bine lucrat, spuse agentul din faţa lui.

Avea o faţă mai rotundă decît a celuilalt; vorbea mai lent, de parcă îşi căuta mereu cuvintele.

– Eşti bolşevic, presupun.

– Sînt, răspunse partizanul, dîndu-şi la iveală ostilitatea.

– Nu, nu, te rog, adăugă agentul. Îmi place să lucrez cu voi, băieţi. Sînteţi foarte riguroşi.

– M.I.-*Sei* e politicos.

– Apropo, zise englezul din dreapta lui Vittorio. Eu sînt Apple (măr); el e Pear (pară).

– Ştim cine eşti dumneata, îi spuse Pear lui Fontini-Cristi.

– Iar numele meu n-are importanţă, zise partizanul, rîzînd uşor. Eu nu merg cu voi.

– Să reluăm treaba asta, bine?

Apple era neliniştit, dar se controla, părînd chiar rezervat.

– Plecarea. Londra vrea de asemenea să consolidăm legăturile.

– Ştim că aşa ar vrea Londra.

Cei trei se angajară într-o discuţie în legătură cu profesiunea lor, care lui Vittorio i se păru extraordinară. Vorbeau despre trasee, coduri şi frecvenţe radio, de parcă discutau preţurile de la bursa de mărfuri. Abordară necesitatea *îndepărtării*, a *eliminării* unor persoane aflate în anumite poziţii – nu oameni, nu fiinţe umane, ci *factori* care urmau a fi ucişi. Ce fel de oameni erau cei trei? „Apple", „Pear", un bolşevic fără nume, doar cu o carte de identitate falsă. Oameni care ucideau fără mînie, fără remuşcări.

Se gîndi la Campo di Fiori. La lumina reflectoarelor, la focurile de armă şi la moarte. Acum putea ucide şi *el*. Cu răutate, cu sălbăticie, dar nu putea vorbi despre moarte aşa cum vorbeau aceşti oameni.

– ... să ne ducă la un trauler cunoscut de patrulele de coastă. Înţelegi? Apple i se adresase lui, însă nu-l auzise.

– Îmi pare rău, zise Vittorio. Mă gîndeam în altă parte.

– Avem de făcut un drum lung, spuse Pear. Vreo optzeci de kilometri pînă la ţărm, apoi cel puţin trei ore pe apă. Se pot întîmpla multe.

– O să încerc să fiu mai atent.

– Fă mai mult decît să încerci, răspunse Apple, pe un ton de iritare pe care încerca să şi-o stăpînească. Nu ştiu de ce se interesează Ministerul de Externe de dumneata, dar se întîmplă să fii o prioritate majoră. Am încurcat-o dacă nu te scoatem

de-aici. Aşa că *ascultă!* Corsicanii or să ne ducă pe coastă. Vom schimba de patru ori maşina...

– Stai aşa!

Partizanul întinse mîna peste masă şi-l apucă pe Apple de braţ.

– Bărbatul care stătea cu voi, cel cu pantofii pătaţi. De unde l-aţi luat? *Repede.*

– De-aici, din Alba. Acum vreo douăzeci de minute.

– Cine a făcut primul semn?

Englezii se priviră. Scurt, îngrijoraţi deodată.

– El, spuse Apple.

– Plecaţi de-aici! Acum! Prin bucătărie!

– *Ce?*

Pear se uita spre tejghea.

– Pleacă, zise partizanul. Trebuia să mă aştepte pe mine.

Bărbatul solid îşi croia drum prin mulţime, spre uşă. Mergea cît putea de discret. Putea fi luat drept un beţiv care se ducea la toaletă.

– La ce te gîndeşti? întrebă Aplle.

– Mă gîndesc că sînt mulţi oameni în Alba cu pantofii pătaţi de vopsea. Îi aşteaptă pe străinii care se uită în pămînt.

Comunistul se ridică de la masă.

– Parola de legătură a fost aflată. Se mai întîmplă. Corsicanii trebuie s-o schimbe. Acum, *plecaţi!*

Cei doi englezi se ridicară de pe scaune, dar fără să pară agitaţi. Vittorio făcu la fel şi rămase în picioare. Întinse mîna şi atinse mîneca partizanului. Comunistul fu surprins; îl urmărea din ochi pe bărbatul solid, care se pierdea în mulţime.

– Vreau să-ţi mulţumesc.

Partizanul îl privi atent pentru o clipă.

– Nu-ţi pierde acum vremea cu aşa ceva, îi zise el.

Cei doi englezi ştiau exact unde se afla bucătăria, dar şi ieşirea *din* bucătărie. Afară, aleea era murdară; lăzi de gunoi

umplute pînă la refuz erau aliniate de-a lungul zidurilor mînjite. Aleea făcea legătura între Piazza San Giorno şi strada din spate, însă era atît de slab luminată şi murdară încît nu era o scurtătură frecventată.

– Pe aici, spuse Apple, luînd-o la stînga, departe de piaţă. Şi-acum să ne grăbim.

Cei trei ieşiră în fugă de pe alee. Pe stradă se aflau destui pietoni şi patroni de magazine printre care se puteau pierde uşor. Apple şi Pear începură să meargă nepăsător; Vittorio îi imită. Observă că cei doi agenţi îl încadraseră.

– Nu sînt sigur că bolşevicul avea dreptate, zise Pear. Corsicanul o fi zărit vreun prieten. Era al naibii de convingător.

– Corsicanii au limba lor, interveni Vittorio, scuzîndu-se faţă de un trecător cu care aproape se ciocnise. Nu putea să-şi dea seama cînd a vorbit cu el?

– Nu mai face asta, spuse Apple tăios.

– Ce?

– Nu mai fi aşa de politicos. Nu prea se potriveşte cu hainele. Ca să răspund întrebării dumitale, corsicanii folosesc contacte regionale peste tot. Cu toţii procedăm aşa. Nu sînt importanţi, sînt doar mesageri.

– Înţeleg.

Fontini-Cristi se uită la omul care-şi zicea Apple. Mergea indiferent, dar ochii lui priveau în toate părţile pe strada învăluită în întuneric. Vittorio întoarse capul şi se uită la Pear. Făcea exact ce făcea şi compatriotul său: cerceta chipurile din mulţime, maşinile, firidele din clădirile de pe o parte şi de pe cealaltă a străzii.

– Unde mergem? întrebă Fontini-Cristi.

– Într-un bloc unde ne-a spus corsicanul, răspunse Apple.

– Dar credeam că-l suspectaţi.

Cel care vorbi fu Pear.

– N-or să ne vadă, fiindcă nu ştiu cum arătăm. Bolşevicul

o să-l ajungă pe corsican în piaţă. Dacă totul e în regulă, or să vină împreună. Dacă nu, dacă prietenul dumitale a avut dreptate, o să apară singur.

Strada comercială făcea o curbă la stînga, pînă la intrarea sudică în Piazza San Giorno. Acolo se afla o fîntînă, în jurul căreia zăceau hîrtii şi sticle goale. Pe marginea ei stăteau bărbaţi şi femei bălăcindu-se cu mîinile în apa murdară; copii strigau şi alergau pe pavaj, sub privirile atente ale părinţilor.

– Drumul din faţă, zise Apple, aprinzîndu-şi o ţigară şi arătînd spre strada largă ce se vedea prin jetul de apă al fîntînii, e Via Ligata. Dă în autostrada de pe coastă. La două sute de metri mai jos se află apoi o stradă laterală, unde corsicanul spunea că ne aşteaptă un taxi.

– Strada aia laterală e cumva o fundătură?

Pear puse întrebarea oarecum dispreţuitor. Nu aştepta neapărat să primească vreun răspuns.

– Ce coincidenţă! Şi eu mă gîndeam la acelaşi lucru. Hai să vedem. Dumneata, îi zise Apple lui Vittorio, rămîi cu colegul meu şi faci exact ce-ţi spune el.

Agentul aruncă băţul de chibrit, trase adînc din ţigară şi porni grăbit spre fîntînă. Cînd ajunse la cîţiva paşi de bazin, încetini ritmul şi, spre surprinderea lui Vittorio, dispăru în mulţime.

– Se descurcă grozav, nu? zise Pear.

– Nu-mi dau seama. Nu-l mai văd.

– Nici nu trebuie. O adevărată cursă care, în anumite împrejurări, dă rezultate bune. Ridică din umeri. Să ne grăbim. Ţine pasul cu mine şi spune ceva. Şi gesticulează. Voi, italienii, gesticulaţi în neştire.

Vittorio zîmbi la remarca englezului. Dar, pe cînd mergeau prin mulţime, era conştient de braţele care tăiau aerul şi de exclamaţiile neaşteptate. Englezul îi cunoştea pe compatrioţii

lui. Ținu pasul cu agentul, fascinat de atitudinea hotărîtă a acestuia. Brusc, Pear îl înhăță pe Vittorio de mînecă și-l trase spre stînga, trîntindu-se amîndoi pe un loc ce abia se eliberase pe marginea fîntînii. Fontini-Cristi era uimit; crezuse că obiectivul lor era să ajungă cît de repede și cît de discret puteau în Via Ligata.

Apoi înțelese. Ochii experimentați, de profesionist ai englezului văzuseră ceea e el, ca amator, nu observase: semnalul.

Vittorio stătea în dreapta agentului, cu capul în pămînt. Primele lucruri care-i căzură sub ochi fură pantofii roșii din piele, cu pete de vopsea portocalie. O singură pereche de pantofi nemișcată între celelalte umbre care veneau și se duceau. Apoi Vittorio înălță capul și îngheță. Șoferul partizan se legăna cu trupul masiv al corsicanului în brațe, de parcă ar fi ajutat un prieten care băuse prea mult. Dar omul de legătură nu era beat. Capul îi atîrna moale, cu ochii deschiși fixați în pămînt în freamătul nopții. Era mort.

Vittorio se aplecă pe bordură, hipnotizat de ceea ce vedea. O dîră de sînge pătase spatele cămășii corsicanului, prelingîndu-se pe piatra zidului, amestecîndu-se cu apa murdară, formînd cercuri și desenînd vîrtejuri în lumina intermitentă a lămpilor din piață.

Partizanul strîngea pînza cămășii în jurul porțiunii sîngerînde, cu o mînă mînjită pînă la încheietură. Iar în mînă se vedea mînerul unui cuțit.

Fontini-Cristi se stăpîni cu greu.

– Speram că o să vă opriți, îi zise comunistul englezului.

– Era să n-o facem, răspunse Pear în italiana lui foarte corectă gramatical. Apoi am observat cuplul care s-a ridicat de-aici.

Agentul îi arătă marginea fîntînii, pe care stătea împreună cu Vittorio.

– Presupun că sînt oamenii dumitale.

– Nu. Cînd v-ați apropiat, le-am spus că prietenului meu îi venea să vomite. A fost o capcană, desigur. De tip năvod; nu știu ce-or să prindă. Au aflat parola – azi-noapte. Sînt vreo doisprezece *provocatori* în zonă, care scot din ascunzișuri pe cine pot. O razie.

– O să le spunem corsicanilor.

– Nu prea mai are rost. Parola va fi schimbată mîine.

– Înseamnă că taxiul e cursa?

– Nu. A doua momeală. Ei nu-și asumă riscuri. Taxiul în care se urcă prada e plasa. Doar șoferul știe încotro o duce; el e dintre superiori.

– Probabil că mai sînt și alții prin preajmă.

Pear își duse mîna la gură, semn că se concentra.

– Cu siguranță.

– Dar care-s ăia?

– Putem afla. Unde-i Apple?

– O fi ajuns deja în Via Ligata. Am vrut să ne despărțim, în cazul în care ai fi avut necazuri.

– Să-l găsim; necazul n-a fost al meu.

– Da. Se vede...

– *Sfîntă Fecioară!* exclamă Vittorio în șoaptă, neputînd să se abțină. Stați lîngă un mort în mijlocul pieței și flecăriți ca niște muieri!

– Avem ceva de vorbit, *signore*. Fii calm și ascultă.

Partizanul își întoarse privirea spre englez, care nu prea luase în seamă izbucnirea lui Fontini-Cristi.

– Vă dau două minute să-l găsiți pe Apple. Pe urmă o să-l las pe prietenul nostru corsican să alunece în bazin, cu spatele în sus, să se vadă cuțitul. O să se creeze panică. Eu însumi o să încep să strig. O să meargă. E de-ajuns.

– Iar noi stăm cu ochii pe taxi, îl întrerupse Peăr.

– Da. Pe măsură ce țipetele or să se întețească, uitați-vă

cine cu cine vorbeşte. Vedeţi cine se apucă să facă investigaţii.

– Apoi luaţi afurisitul ăla de taxi şi dispăreţi, adăugă agentul în chip de concluzie. Bună treabă! De-abia aştept să mai lucrez cu dumneata.

Englezul se ridică; Vittorio făcu la fel, simţind mîna lui Pear pe braţul său.

– Dumneata, zise partizanul, uitîndu-se la Vittorio în timp ce punea jos trupul masiv şi inert în întunericul plin de zgomote şi umbre. A, şi încă ceva esenţial. O discuţie în mijlocul atîtor oameni e cel mai indicat. Şi un cuţit rătăcit într-o mulţime e cel mai greu de depistat. Să nu uiţi asta.

Vittorio îl privi neîncrezător, nefiind sigur dacă vorbele comunistului erau sau nu o insultă.

– O să ţin mint, spuse Fontini-Cristi.

Porniră iute spre Via Ligata. Apple se afla pe celălalt trotuar, mergînd încet către strada laterală unde corsicanul spusese că-i aşteaptă un taxi. Lumina de pe drum era mai slabă decît în piaţă.

– Să ne grăbim. Uite-l, zise Pear în engleză.

– Măreşte paşii, dar nu alerga.

– N-ar trebui să traversăm la el? întrebă Vittorio.

– Nu. O singură persoană care traversează strada bate mai puţin la ochi decît două... În regulă. Acum ne oprim.

Pear scoase o cutie de chibrituri din buzunar; aprinse un băţ. Cum luă foc, îl flutură şi-l aruncă pe caldarîm – de parcă l-ar fi ars la deget – apoi aprinse imediat altul, ducîndu-l la ţigara pe care o avea între buze.

Nu trecu nici un minut, că Apple li se alătură, strecurîndu-se pe lîngă zidul unei clădiri. Pear îi comunică strategia partizanului. Cei trei merseră în tăcere printre pietoni, pînă la capătul blocului opus străzii laterale. Vizavi, în lumina slabă a felinarelor, se afla taxiul, la vreo zece metri distanţă de colţ.

– Nu e o coincidenţă, spuse Apple, punîndu-şi piciorul pe

o bordură de la baza imobilului ca să-şi ridice şoseta. E o fundătură.

– Gărzile nu pot fi departe. Ţi-ai ataşat amortizorul. Eu nu.

– Da. Pune-ţi-l şi tu.

Pear se întoarse cu faţa la clădire şi scoase din haină un pistol automat. Cu cealaltă mînă scoase din buzunar un cilindru lung de vreo zece centimetri, perforat la suprafaţă, şi-l înşurubă în ţeava armei. Puse arma înapoi în jachetă, în clipa în care din piaţă începură să se audă ţipetele.

La început fură doar cîteva, aproape de nedesluşit. Apoi izbucni o adevărată hărmălaie.

Polizia! A quale punto polizia! Assassinio! Omicidio!

Femei şi copii părăseau în fugă scuarul; bărbaţii alergau şi ei, dînd ordine şi cerînd informaţii nimănui şi tuturor. Printre ţipete se auziră cuvintele: *Uomo con arancia scarpe* – un bărbat cu pantofi portocalii. Partizanul îşi făcuse bine treaba.

Apoi apăru din mulţime chiar partizanul, alergînd pe caldarîm. Se opri la trei metri de Fontini-Cristi şi de cei doi englezi, răcnind ca să-l audă toată lumea:

– L-am *văzut!* *I*-am văzut! Eram *chiar* lîngă el! Omului – cel cu pantofii *vopsiţi* – i-au vîrît un cuţit în spate!

Din adăpostul întunecat al unei clădiri ieşi în fugă o siluetă care traversă strada către partizan.

– Tu! Vino încoace!

– Ce?

– Sînt de la poliţie. Ce-ai văzut?

– Poliţia. Slavă Domnului! Vino cu mine! Erau doi oameni! În pulovere...

Înainte ca omul legii să se dumirească, partizanul începu să fugă înapoi spre intrarea în piaţă, prin mulţime. Poliţistul ezită, apoi se uită de-a lungul străzii slab luminate. Trei bărbaţi vorbeau între ei, la cîţiva metri în faţa unui taxi. Poliţistul făcu

un semn; doi bărbaţi se desprinseră din grup şi porniră după ofiţer, care alerga acum spre San Giomo, pe urmele partizanului.

– Cel care a rămas la maşină. El e şoferul, zise Apple. Haidem.

Următoarele momente se petrecură într-o negură deplină. Vittorio traversă Via Ligata după cei doi agenţi, intrînd pe strada laterală. Bărbatul de lîngă taxi se instalase pe locul şoferului. Apple se apropie de maşină, deschise uşa, şi, fără să scoată o vorbă, ridică arma. O explozie înăbuşită se auzi din ţeava revolverului. Bărbatul se prăbuşi în faţă; Apple îl împinse către uşa de pe cealaltă parte. Pear i se adresă lui Fontini-Cristi:

– În spate. Repede!

Apple răsuci cheia în contact; taxiul era vechi, dar motorul era nou şi puternic. Era obişnuitul Fiat, îşi zise Vittorio, însă motorul era de Lamborghini.

Automobilul porni hurducîndu-se, la colţ o luă la dreapta şi prinse viteză pe Via Ligata. Apple i se adresă lui Pear peste umăr:

– Vrei să te uiţi în torpedo? Rabla asta nenorocită aparţine unor oameni *foarte importanţi*. Aş spune chiar că ar face faţă şi la Le Mans.

Pear se întinse peste spătarul scaunului din faţă şi peste cadavrul italianului. Deschise torpedoul şi înşfăcă hîrtiile, pe toate deodată. În timp ce închidea capacul de la torpedo, maşina se răsuci; Apple trăsese de volan pentru a depăşi două maşini. Corpul inert al italianului căzu peste braţul lui Pear. Acesta îl apucă de ceafă şi-l aruncă violent înapoi în colţ.

Vittorio urmărea atent scena, dezgustat şi incapabil să înţeleagă. În urma lor, un bărbat solid plutea mort într-o fîntînă din piaţă, cu un mîner de cuţit înfipt prin cămaşa îmbibată de sînge. Aici, în maşina poliţiei gonind deghizată în taxi, un bărbat era prăbuşit pe scaunul din faţă, cu un glonţ în trupul inert. La o distanţă de ceva kilometri, într-o gheretă de pe Via Canelli, alţi

doi oameni zăceau morţi, ucişi de comunistul care-i salvase viaţa. Coşmarul care nu se mai termina îl scotea din minţi. Îşi ţinu respiraţia, încercînd cu disperare să afle un moment de echilibru.

– Ia te uită! strigă Pear, ridicînd o foaie de hîrtie groasă dreptunghiulară, pe care o studiase la lumina slabă. Pe crucea mea, e un document autentic!

– O legitimaţie internă, bănuiesc, spuse Apple, încetinind pentru a lua o curbă.

– Chiar aşa ! Afurisitul ăsta de *veicolo* e în dotarea serviciului *ufficiale segreto!* Gaşca asta tratează direct cu Mussolini.

– Era de aşteptat, admise Apple, dînd din cap. Motorul din cutia asta jalnică e o adevărată minune.

– E de Lamborghini, spuse calm Vittorio.

– Ce?

Apple ridicase vocea, ca să se facă auzit cu tot zgomotul maşinii, aflată acum pe drum drept. Se apropiau de ieşirea din Alba.

– Am zis că e Lamborghini.

– Da, răspunse Apple, căruia se vedea clar că motorul nu-i spunea mare lucru. Păi, să ne mai spui treburi de genul ăsta. Adică italieneşti. O să avem nevoie de aşa ceva pînă ajungem pe coastă.

Pear se întoarse spre Fontini-Cristi. Chipul jovial al englezului se distingea cu greu în întuneric. Vorbi cu blîndeţe, dar glasul lui trăda o discretă insistenţă:

– Sînt sigur că toate astea ţi se par foarte ciudate şi, aş zice, al naibii de neplăcute. Dar bolşevicul ăla avea dreptate. Aminteşte-ţi tot ce poţi. Partea cea mai grea a acestei activităţi nu e executarea ei, ci exerciţiul executării, dacă mă înţelegi. Să accepţi faptul că e vorba de ceva real, doar aşa poţi ajuta pe cineva la nevoie. Toţi am trecut prin aşa ceva şi, de fapt, trecem

mereu. Dintr-un anumit punct de vedere, totul devine imoral. Dar cineva trebuie s-o facă; aşa ni se spune. Iar eu aş zice că ai parte de un antrenament foarte util văzînd şi făcînd. Nu eşti de acord?

– Ba da, spuse încet Vittorio, privind înainte, fascinat de drumul străjuit de felinare, înmărmurit cu gîndul la întrebarea neaşteptată pe care n-o putea evita.

– Antrenament pentru ce?

5

31 decembrie 1939
CELLE LIGURE

Urmară două ore demenţiale. Părăsiră autostrada de coastă şi duseră trupul şoferului mort pe un cîmp, dezbrăcîndu-l, pentru a nu putea fi identificat.

Se întoarseră pe şosea şi porniră în viteză spre sud, către Savona. Punctele de control erau asemenea celor de pe Via Canelli: gherete izolate lîngă stîlpi de telegraf, cu cîte doi soldaţi. Întîlniră patru puncte de control; trecură uşor de trei dintre ele. Documentul oficial din hîrtie groasă, care preciza că maşina aparţine serviciului *ufficiale segreto* era citit cu respect şi cu oarecare teamă. La toate posturile vorbi Fontini-Cristi.

– Eşti teribil de ager, zise Apple din faţă, dînd din cap plăcut surprins. Şi ai făcut bine că ai rămas în spate. Laşi în jos geamul portierei ca un prinţ din Punjab.

În lumina farurilor apăru un indicator.

Vittorio recunoscu numele; era unul dintre acele oraşe de mărime medie de prin preajma golfului Genoa. Îşi aminti că-l văzuse acum zece ani, cînd, împreună cu soţia lui, coborîse pe drumul de coastă, în ultima lor excursie la Monte Carlo. O călătorie care se încheiase o săptămînă mai tîrziu cu moartea acesteia. Într-o maşină gonind prin noapte.

– Ţărmul se află la vreo douăzeci şi cinci de kilometri, mi se pare, spuse Apple şovăitor, întrerupînd şirul gîndurilor lui Fontini-Cristi.

– Mai degrabă vreo treisprezece, îl corectă Vittorio.

– Cunoşti zona? întrebă Pear.

– Am fost cu maşina la Cap Ferrat şi Villefranche de nenumărate ori. De ce nu spusese Monte Carlo? Avea oare numele ăsta o semnificaţie atît de mare? De obicei pe drumul dinspre Torino, însă de cîteva ori şi pe şoseaua de pe ţărm. Montenotte Sud e celebru pentru hanurile sale.

–Atunci poate ştii vreun drum de ţară care o ia pe la nord de Savona – printre nişte dealuri, eventual – şi ajunge la Celle Ligure?

– Nu. Dealuri sînt peste tot... Dar cunosc Celle Ligure. Se află pe ţărm, chiar dincolo de Albisolla. Acolo mergem?

– Da, zise Apple. Acolo avem întîlnire cu corsicanii. În cazul în care se întîmplă ceva, pornim spre Celle Ligure, pe un dig pescăresc la sud de port. E marcat cu un con de vînt verde.

– Păi, *ceva* s-a întîmplat, cum se spune, interveni Pear. Sînt sigur că există un corsican care cutreieră Alba, întrebîndu-se unde sîntem.

La cîteva sute de metri în faţă, în lumina orbitoare a

farurilor, doi soldați se iviră în mijlocul drumului. Unul stătea cu arma în poziție de drepți; celălalt ridică mîna, făcîndu-le semn să oprească. Apple încetini mașina, iar bîzîitul schimbat al motorului anunță reducerea vitezei.

– Poartă-te cît mai brutal, îi zise el lui Vittorio. Să fii teribil de arogant.

Englezul opri mașina în mijlocul drumului, semn că pasagerii nu intenționau să zăbovească; era inutil să tragă pe dreapta.

Unul dintre soldați era locotenent, iar însoțitorul său caporal. Ofițerul se apropie de geamul deschis din dreptul lui Apple și-l salută cu respect pe civilul ciufulit.

Cu prea mult respect, își zise Vittorio.

– Legitimația dumneavoastră, *signore*, spuse soldatul politicos.

Prea politicos.

Apple ridică hîrtia oficială și făcu semn spre bancheta din spate. Era rîndul lui Vittorio.

– Sîntem de la serviciul *ufficiale segreto*, garnizoana Genoa, și sîntem foarte grăbiți. Avem treburi la Savona. Dumneata ți-ai făcut meseria; dă-ne drumul imediat.

– Scuzele mele, *signore*.

Ofițerul luă hîrtia groasă din mîna lui Aplle și o cercetă cu atenție. Apoi o împături, cu ochii în jos în lumina foarte slabă. Continuă politicos:

– Trebuie să vă văd cărțile de identitate. Nu prea e trafic pe șosea la ora asta. Toate mașinile trebuie verificate.

Fontini-Cristi lovi cu palma spătarul scaunului din față, brusc iritat.

– Ai întrecut măsura! Nu te lăsa înșelat de înfățișarea noastră. Sîntem în misiune oficială și am întîrziat la Savona!

– Da. Mă rog, trebuie să citesc asta...

Dar *nu* citea, își spuse Vittorio. Cineva care stătea într-o

lumină slabă nu împăturea o foaie de hîrtie *spre* el; dacă voia s-o împăturească, s-ar fi *indepărtat* – pentru a avea mai multă lumină. Soldatul acesta se eschiva. Iar caporalul venise în dreapta Fiatului, cu puşca la piept; dar mîna stîngă se lăsase pe ţeava armei. Orice vînător cunoştea poziţia asta; însemna „gata de tragere".

Fontini-Cristi se lăsă pe spătarul banchetei, înjurînd furios.

– Vreau numele dumitale şi pe al comandantului dumitale!

În faţă, Apple se înclinase spre dreapta, încercînd să privească în oglinda retrovizoare, însă ar fi fost imediat remarcat. Dar lui Fontini-Cristi nu-i fu aşa de greu să se prefacă înfuriat. Îl apucă de mînă pe după umerii lui Pear, de parcă iritarea lui atinsese punctul culminant.

– Poate că nu m-ai auzit bine, soldat! Numele dumitale şi al comandantului dumitale!

Prin oglinda retrovizoare, reuşi să vadă. În depărtare, ieşind din cadrul oglinzii, o imagine tulbure din cauza geamului din spate. O maşină ieşise de pe şosea... atît de departe încît ajunsese în mijlocul cîmpului ce mărginea drumul. Doi bărbaţi coborau din faţă, nişte siluete abia distinse, mişcîndu-se încet.

– ... Marchetti, *signore*. Comandantul meu e colonelul Balbo. Garnizoana din Genoa, *signore*.

Vittorio întîlni privirea lui Apple în oglinda retrovizoare, dădu uşor din cap, apoi se întoarse încet spre geamul din spate. În acelaşi timp, lovi scurt cu degetele ceafa lui Pear pe întuneric. Agentul înţelese.

Brusc, Vittorio deschise portiera. Caporalul îndreptă arma spre el.

– Las-o *jos, caporale*. De vreme ce superiorul tău consideră potrivit să-mi irosească timpul, o să-l folosesc cum se cuvine. Sînt maiorul Aldo Ravena, *ufficiale segreto*, de la Roma. O să inspectez punctul de control. Cu ocazia asta o să mă şi uşurez.

– *Signore!* strigă ofiţerul din partea opusă a Fiatului.

– Cu mine vorbeşti? întrebă Fontini-Cristi cu aroganţă.

– Scuzele mele, domnule maior.

Ofiţerul nu se putu stăpîni; aruncă o privire rapidă spre dreapta, pe drumul din spate.

– Nu avem înlesniri în corpul de gardă.

– Sînt convins că nu ai maţele curate, omule. Pe cîmp nu prea e comod. Poate că Roma o să instaleze astfel de înlesniri. O să am cu grijă.

Vittorio se îndreptă în grabă spre uşa gheretei; era deschisă. Aşa cum se aşteptase, caporalul veni după el. Intră rapid pe uşă. În clipa în care soldatul pătrunse în urma lui, Fontini-Cristi se întoarse şi-i puse pistolul sub bărbie. Apăsă arma în gîtul caporalului, iar cu stînga înşfăcă ţeava puştii.

– Dacă scoţi o vorbă, va trebui să te ucid! şopti Vittorio. Nu vreau să fac asta.

Caporalul făcu ochii mari, şocat; n-avea stofă de erou. Cu mîna pe puşcă, Fontini-Cristi îi ordonă calm, scurt:

– Cheamă-l pe ofiţer. Spune-i că sînt la telefon şi nu ştii ce să faci. Spune-i că sun la garnizoana din Genoa. Că-l caut pe colonelul Balbo. *Acum!*

Caporalul strigă ce i se spusese, zăpăcit şi cu teamă în glas. Vittorio îl lipi cu spatele de peretele de lîngă uşă. În răspunsul locotenentului se ghici spaimă; poate că făcuse o greşeală teribilă.

– Eu doar mă supun ordinelor! Am primit ordine de la Alba!

– Spune-i că la telefon e colonelul Balbo, şopti Fontini-Cristi. *Acum!*

Caporalul se conformă. Vittorio auzi paşii ofiţerului alergînd de la Fiat spre gheretă.

– Dacă vrei să trăieşti, locotenent, dă jos centura cu pistolul – desfă doar curelele – şi du-te lîngă caporal, la perete.

Locotenentul încremeni. De spaimă, rămăsese cu gura căscată. Fontini-Cristi îl împinse cu puşca, izbindu-l cu ţeava în burtă. Ofiţerul gemu, icni şi se supuse. Vittorio strigă afară, în engleză:

– I-am dezarmat. Acum nu prea mai ştiu ce să fac.

Se auzi strigătul înăbuşit al lui Pear.

– Ce să *faci?* Doamne, eşti nemaipomenit! Trimite-l pe ofiţer afară. Spune-i că avem armele îndreptate spre el. Zi-i să se întoarcă imediat la maşină, pe partea lui Apple. O să vorbim acolo.

Fontini-Cristi traduse comenzile. Ofiţerul, împins cu pistolul de Vittorio, ieşi clătinîndu-se şi trecu repede prin faţa maşinii, pe partea şoferului. Zece secunde mai tîrziu, strigătele locotenentului se auzeau pe şosea.

– Voi, cei din Alba! Nu-i asta maşina! S-a făcut o greşeală!

Trecură cîteva clipe pînă cînd răspunseră nişte voci. Erau două, puternice şi înfuriate.

– Ce s-a întîmplat? Cine sînt ăia?

Vittorio văzu siluetele celor doi bărbaţi ieşind din întunericul de pe cîmp. Erau soldaţi şi aveau arme pe umeri. Ofiţerul răspunse:

– Sînt *segreti* de la Genoa. Şi ei caută maşina de la Alba.

– Sfîntă Fecioară! Cîţi sînt?

Deodată, ofiţerul fugi de la geam şi ţipă, aruncîndu-se în faţa maşinii.

– *Trageţi! Foc!* Sînt...

Se auziră exploziile înăbuşite ale pistoalelor englezilor. Pear sări de lîngă portiera din dreapta şi, ascuns după Fiat, trase în soldaţii ce se apropiau. O puşcă îi dădu replica; teribila împuşcătură care se lovi de suprafaţa asfaltată a drumului fu trasă de un muribund. Locotenentul de la punctul de control sări în picioare şi începu să alerge spre cîmpul cufundat în întuneric de pe partea cealaltă. Apple îl ochi; trei detunături

seci însoţiră fulgerele de la gura ţevii. Ofiţerul urlă şi se dădu pe spate. Căzu în ţărîna de lîngă şosea.

– *Fontini*, răcni Apple. Împuşcă-l pe soldat şi vino odată!

Buzele caporalului tremurau, ochii i se înlăcrimară. Auzise exploziile înăbuşite, ţipetele şi înţelesese ordinul.

– Nu, zise Fontini-Cristi.

– Naiba să te ia! urlă Apple. Fă cum îţi *spun!* Eşti la ordinele *mele!* N-avem timp de pierdut şi nici să riscăm nu putem!

– Greşeşti. Am pierde mai mult timp şi ne-am asuma riscuri mai mari dacă n-am găsi drumul spre Celle Ligure. Soldatul ăsta îl ştie sigur.

Aşa era. Vittorio conducea, avîndu-l alături pe soldat. Fontini-Cristi cunoştea zona; dacă ar fi apărut vreo problemă, s-ar fi descurcat. O dovedise deja..

– Calmează-te, îi spuse Vittorio în italiană caporalului înspăimîntat. Dacă ne ajuţi, n-o să păţeşti nimic.

– Ce-o să mă fac? Or să spună că am dezertat din post.

– Prostii. Aţi căzut într-o ambuscadă, iar tu ai fost obligat, sub ameninţarea armei, să ne însoţeşti, să ne fii un fel de pavăză. N-ai avut de ales.

Intrară în Celle Ligure la ora zece şi patruzeci; uliţele acestui sat de pescari erau aproape pustii. Cei mai mulţi locuitori începeau lucrul la patru dimineaţa; zece seara era o oră tîrzie. Fontini-Cristi intră cu maşina într-o parcare nisipoasă, aflată în spatele unei pieţe de peşte ce se deschidea spre strada largă de pe ţărmul mării. De partea cealaltă se afla zona centrală a portului.

– Unde sînt santinelele? întrebă Apple. Unde se adună?

La început, caporalul păru că nu pricepe. Vittorio îl lămuri.

– Cînd eşti detaşat aici, unde se schimbă garda?

– Înţeleg.

Caporalul era uşurat; era limpede că încerca să fie de ajutor.

– Nu aici, nu în zona asta. Mai sus, departe; adică mai jos, mai departe.

– *Nenorociţule!*

Apple se ridicase de pe bancheta din spate. Îşi înfipse mîna în părul italianului.

– Nu rezolvi nimic în felul ăsta, spuse Vittorio în engleză. Omul e speriat.

– Şi eu sînt! replică agentul. Trebuie să găsim pe undeva pe aici un doc, cu un con de vînt verde, şi în care se află un vas! Nu ştim ce s-a întîmplat în urma noastră; pe chei sînt soldaţi înarmaţi – o împuşcătură ar alarma toată zona. Şi n-avem idee ce ordine au fost transmise patrulelor din larg. *Sînt al naibii* de speriat!

– Mi-am amintit! strigă caporalul. La stînga. În sus, la stînga! Camioanele opreau şi noi mergeam pe chei, aşteptînd schimbul. El ne dădea consemnul şi pleca.

– Unde? Unde anume, caporal?

Pear vorbea precipitat.

– Pe strada următoare. Sînt sigur.

– Asta înseamnă cam o sută de metri, nu-i aşa? întrebă Pear, uitîndu-se la Fontini-Cristi. Iar strada de mai jos e la altă sută de metri, mai mult sau mai puţin.

– Ce zici?

Apple îi dăduse drumul caporalului, însă ţinea ameninţător mîinile pe spătarul scaunului.

– Ca şi tine, răspunse Pear. Să prindem santinela pe la mijlocul rondului; nu prea are cum să fie văzută acolo. După ce o eliminăm, o luăm spre sud, către conul de vînt, unde sînt sigur că are să-şi facă apariţia vreun corsican-doi.

Traversară drumul dinspre ţărm şi intrară pe o alee ce ducea către docuri. Mirosul de peşte şi scîrţîitul ambarcaţiunilor ce se legănau ritmic la mal umpleau aerul nopţii. Peste tot erau atîrnate năvoade; vuietul mării se auzea dincolo de pasarela din scînduri

din fața docurilor. Cîteva felinare se legănau pe frînghii deasupra punților. Din depărtare veneau acordurile unei melodii.

Vittorio și Pear ieșiră cu un aer degajat de pe alee, cu pașii înăbușiți de scîndurile ude. Apple rămase cu caporalul în umbră. Pasarela era mărginită de o balustradă metalică, deasupra apei ce clipocea.

– Vezi santinela? întrebă încet Fontini-Cristi.

– Nu. Dar o aud, răspunse agentul. Bate în țeavă în timp ce merge. Ascultă.

După cîteva secunde, Vittorio distinse zgomotele slabe, metalice, acoperite de scîrțîiturile bărcilor din apă. Dar le auzi. Bătăi neregulate, inconștiente, ale unui om plictisit ce îndeplinea o sarcină stupidă.

Pe pasarelă, cîteva zeci de metri spre sud, sub lumina unui stîlp de pe chei apăru silueta soldatului, ținînd arma sub brațul stîng cu țeava îndreptată în jos. Era lîngă balustradă, pe care o lovea cu mîna dreaptă în ritmul pașilor.

– Cînd ajunge aici, cere-i o țigară, zise calm Pear. Prefă-te că ești beat. Eu o să fac la fel.

Santinela se apropie. Cînd îi văzu, ridică țeava puștii și trase piedica, luînd poziție la vreo cinci metri în față.

– *Halt!* Cine-i *acolo?*

– Doi pescari fără țigări, bolborosi Fontini-Cristi. Fii bun și dă-ne și nouă cîte una. Fie și numai una; o s-o împărțim.

– Sînteți beți, spuse soldatul. În noaptea asta e interzisă intrarea în docuri. Ce e cu voi aici? S-a anunțat la difuzoare toată ziua.

– Am fost cu două tîrfe la Albisolla, răspunse Vittorio clătinîndu-se și sprijinindu-se de balustradă. Tot ce-am auzit a fost muzica de la fonograf și scîrțîitul paturilor.

– Foarte bine, murmură Pear.

Santinela dădu din cap dezaprobator. Lăsă pușca în jos și se apropie, vîrînd mîna după țigări în buzunarul tunicii.

– Voi, *figurini*, sînteţi mai răi decît *napoletani*. Am făcut şi-acolo armată.

În spatele soldatului, Vittorio îl văzu pe Apple ieşind din umbră. Îl obligase pe caporal să se lase pe spate în colţul aleii; caporalul trebuia să rămînă nemişcat. Apple ţinea în mîini două bobine de sîrmă.

Înainte ca Vittorio să înţeleagă ce se întîmplă, Apple ţîşni de pe alee cu braţele ridicate. Din două mişcări iuţi, agentul înfăşură gîtul santinelei, apoi o izbi cu genunchiul în şale, făcînd-o să se zbată, apoi să se prăbuşească.

Nu se auzi decît un şuierat oribil ieşit din plămînii soldatului şi bufnitura surdă a corpului pe lemnul moale, îmbibat de apă.

Pear alergă la caporal şi-i duse pistolul la tîmplă.

– Nu scoţi un sunet. Ai înţeles?

Era un ordin care nu lăsa loc de comentarii. Caporalul se ridică în tăcere.

În lumina slabă, Fontini-Cristi se uită în jos, la soldatul de pe pasarelă. Dorea să nu fi văzut acea imagine. Gîtul omului fusese pe jumătate despărţit de corp, şi un şuvoi gros de sînge curgea din ceea ce fusese beregata lui. Apple rostogoli cadavrul printr-un spaţiu liber din balustradă. Căzu în apă cu un plescăit înfundat. Pear îi luă puşca şi zise în engleză:

– Haidem. Pe aici.

– Hai, zise Fontini-Cristi, luînd braţul caporalului ce tremura. N-ai de ales.

Conul de vînt verde era lăsat, şi nici o adiere de vînt nu-i umfla pînza. Debarcaderul era doar pe jumătate ocupat de ambarcaţiuni; părea că se întinde în apă mai mult decît celelalte. Toţi patru coborîră treptele, cu Apple şi Pear înaintea lor, cu mîinile în buzunare. Era limpede că cei doi englezi erau preocupaţi. Lui Vittorio îi era clar că erau îngrijoraţi.

Fără zgomot şi fără vreun avertisment, nişte bărbaţi apărură din ambele părţi, cu armele îndreptate spre ei. Erau pe punţile

de vase; cinci, nu, şase oameni, îmbrăcaţi ca pescarii.

– Să fii oare George al Cincilea? zise cu o voce răguşită bărbatul cel mai apropiat de agenţi, stînd pe puntea unui mic trauler.

– Slavă *Domnului!* spuse Pear uşurat. Am avut multe necazuri.

La auzul limbii engleze, armele fură puse la loc în tocuri sau în buzunare. Oamenii se apropiară, cîţiva dintre ei vorbind în acelaşi timp. În limba corsicană.

Unul dintre ei, evident şeful, se întoarse spre Apple.

– Duceţi-vă la capătul cheiului. Avem acolo unul dintre cele mai rapide traulere din Bastia. Avem noi grijă de italian. N-or să-l găsească timp de o lună!

– Nu!

Fontini-Cristi păşi între cei doi. Se uită la Pear.

– Ne-am dat cuvîntul. Dacă e cooperant, rămîne în viaţă.

Însă Apple răspunse cu voce apăsată, enervat:

– Uite, fii atent. Ai fost de ajutor, nu zic, dar nu dumneata conduci acţiunea asta. Du-te la afurisitul ăla de vas.

– Nu înainte ca acest om să se întoarcă pe pasarelă. I-am dat cuvîntul!

Vorbi cu caporalul:

– Du-te înapoi. N-o să păţeşti nimic. Aprinde un băţ de chibrit cînd ajungi la aleea ce duce spre ţărm.

– Şi dacă eu spun *nu?*

Apple continua să-l ţină pe soldat de tunică.

– Atunci o să rămîn aici.

– *La naiba!*

Apple îi dădu drumul soldatului.

– Du-te cu el o bucată de drum, îi zise Fontini-Cristi corsicanului. Spune-le oamenilor tăi să-l lase să treacă.

Corsicanul scuipă pe jos. Caporalul o luă la goană către baza docului. Fontini-Cristi se uită la cei doi englezi.

– Îmi pare rău, spuse el scurt. Au fost destule omoruri.

– Eşti un prost afurisit, răspunse Apple.

– Să ne grăbim, zise şeful corsicanilor. Vreau să pornim. Apa e agitată dincolo de stînci. Iar voi nu sînteţi în toate minţile!

Merseră mult pînă la capătul cheiului, sărind pe rînd peste bord, pe puntea traulerului uriaş. Doi corsicani rămaseră pe doc, lîngă stîlpi, dezlegară frînghiile groase, iar căpitanul cel răguşit porni motoarele.

Curînd se petrecu ceva neaşteptat. Dinspre pasarelă se auzi o rafală de împuşcături. Apoi lumina orbitoare a unui reflector străpunse întunericul, însoţită de strigătele soldaţilor de la baza cheiului. Se auzi vocea caporalului.

– *Acolo!* La capătul docului! *Traulerul de pescuit!* Daţi alarma!

Unul dintre corsicani fu nimerit; se aruncă la pămînt, desfăcînd în ultima clipă frînghia de pe stîlp.

– *Lumina!* Trageţi în reflector! strigă corsicanul de la timonă, ambalînd motoarele şi pornind în larg.

Apple şi Pear îşi deşurubară amortizoarele de la arme, pentru a ţinti mai bine. Apple se ridică primul deasupra bordului; apăsă de mai multe ori pe trăgaci, sprijinindu-şi mîna pe balustrada de lemn.

În depărtare, reflectorul explodă. În acelaşi timp, aşchii de lemn săriră în jurul lui Apple; agentul se răsuci pe spate, ţipînd de durere. Avea mîna zdrobită.

Însă corsicanul îndreptase rapid traulerul în întunericul protector al mării. Ieşise din Celle Ligure.

– Preţul o să crească, englezilor! strigă omul de la timonă. Nemernicilor! O să plătiţi pentru toată drăcovenia asta!

Se uită la Fontini-Cristi, ghemuit în spatele copastiei, la tribord. Ochii li se întîlniră; corsicanul scuipă înfuriat.

Asudînd, Apple se sprijinea cu spatele de un maldăr de frînghii. În lumina slabă, reflectată de apele mării, văzu că

englezul se uita la masa însîngerată de carne ce fusese mîna lui şi se ţinea de încheietură.

Fontini-Cristi se ridică şi se duse spre agent, rupîndu-şi o fîşie din cămaşă.

– Lasă-mă să-ţi pansez mîna. Ca să nu mai sîngereze.

Apple îşi smuci braţul şi vorbi stăpînindu-şi furia:

– Pleacă dracului de lîngă mine. Blestematele dumitale de principii sînt prea costisitoare.

Marea se zbuciuma, vînturile erau puternice, iar ruliul - brusc şi violent. Brăzdau valurile în larg de treizeci şi opt de minute. Se făcuseră pregătiri, blocada fusese depăşită; motoarele traulerului se odihneau.

Dincolo de hulă, Vittorio văzu sclipind un mic disc albastru: se aprindea scurt, apoi se stingea. Era semnalul de la un submarin. Corsicanul de la prova începu să facă şi el semne cu lanterna. O cobora şi o ridica, folosind copastia drept paravan, imitînd ritmul discului albastru aflat la vreo opt sute de metri distanţă.

– Nu poţi lua legătura prin radio? strigă Pear.

– Frecvenţele sînt controlate, răspunse corsicanul. Bărcile de patrulare ar începe să dea tîrcoale. Nu-i putem mitui pe toţi.

Cele două vase îşi începură dansul prudent pe apele agitate, traulerul făcînd mai multe manevre, pînă cînd imensul prădător submarin ajunse exact lîngă balustrada de la prova. Fontini-Cristi era fascinat de mărimea şi maiestatea lui întunecată.

Cele două nave se apropiară fiind acum la cincisprezece metri una de alta, submarinul plutind impunător pe valurile uriaşe. Pe punte se vedeau patru bărbaţi; se ţineau de o balustradă metalică, cei doi din mijloc încercînd să manevreze un fel de dispozitiv.

Lansară o frînghie groasă care ateriză în mijlocul traulerului.

Doi corsicani săriră să o apuce şi traseră cu disperare de ea, de parcă sfoara s-ar fi împotrivit. Legară strîns frînghia de un vinci metalic din centrul punţii şi le făcură semn celor de pe submarin.

Mişcarea fu repetată. Dar a doua sfoară nu fu singurul obiect aruncat de pe puntea submarinului. Mai era şi un sac de pînză cu inele metalice pe margine, iar de unul dintre inele era legată o rolă groasă de sîrmă, care se întindea pînă la echipajul din submersibil.

Corsicanii desfăcură sacul şi scoaseră nişte hamuri de umăr. Fontini-Cristi le recunoscu imediat: era un echipament pentru a traversa crevasele din munţi.

Adunîndu-şi puterile, Pear se apropie de Vittorio, clătinîndu-se pe puntea instabilă.

– Te cam zgîrie, dar e sigur ! ţipă el.

Vittorio îi strigă la rîndul său:

– Trimite-l mai întîi pe Apple. Trebuie să-şi îngrijească mîna.

– Dumneata ai prioritate. Şi, sincer vorbind, dacă chestia asta nu rezistă, aş prefera să aflăm de la dumneata!

Fontini-Cristi stătea pe patul de fier din cămăruţa cu pereţi metalici şi bea cafea dintr-o ceaşcă groasă de porţelan. Îşi pusese peste umeri o pătură din dotarea marinei regale britanice, simţindu-şi hainele ude pe dedesubt. Lipsa de confort nu-l deranja; era mulţumit să fie singur.

Uşa încăperii metalice se deschise. Era Pear. Avea în braţe nişte haine, pe care le aruncă pe pat.

– Uite nişte schimburi uscate. Ar fi culmea să mori chiar acum de pneumonie. Ar fi păcat, nu?

– Mulţumesc, zise Vittorio, ridicîndu-se din pat. Ce face prietenul dumitale?

– Medicul navei se teme că n-o să-şi mai poată folosi mîna. Nu i-a spus asta, dar el ştie.

– Îmi pare rău. Am fost naiv.

– Da, fu de acord englezul. Ai fost necugetat.

Plecă, lăsînd uşa deschisă.

Pe coridoarele înguste de lîngă mica încăpere metalică, se auziră deodată nişte zgomote. Oameni care treceau în fugă pe lîngă uşă, toţi în aceeaşi direcţie, spre prova sau spre pupa – Fontini-Cristi nu-şi dădea seama. Din difuzoarele navei se auzea un ţiuit continuu, asurzitor; uşi metalice fură trîntite, iar strigătele se înteţiră.

Vittorio se lovi de uşa deschisă; i se tăie respiraţia. Panica provocată de sentimentul neputinţei omului în faţa adîncurilor mării puse stăpînire pe el.

Se ciocni de un marinar englez. Dar chipul matelotului nu era schimonosit de panică. Sau de teamă. Nu i se citea pe faţă decît o veselie lipsită de griji.

– *La mulţi ani*, camarade! strigă marinarul. E miezul nopţii, amice! Am intrat în anul 1940. Un nou deceniu afurisit!

Matelotul alergă la următorul tambuchi, pe care-l deschise cu o izbitură. Înăuntru, Fontini-Cristi recunoscu sala de mese. Oamenii se adunaseră şi întindeau căni în care doi ofiţeri le turnau whisky. Strigătele se transformau în rîsete. În încăpere nu se mai auzea decît „Auld Lang Syne".

Un nou deceniu.

Cel vechi se sfîrşise în moarte. Peste tot moarte, cel mai cumplit episod petrecîndu-se în lumina orbitoare de la Campo di Fiori. Tată, mamă, fraţi, surori... copiii. *Morţi*. Ucişi într-o clipă de violenţă nimicitoare care-i mistuia gîndurile. O amintire cu care avea să trăiască tot restul vieţii.

De ce? De ce? Totul părea lipsit de sens.

Apoi îşi aminti. Savarone spusese că se dusese la Zürich. Dar nu se dusese acolo, ci în altă parte.

În această altă parte se afla răspunsul. Dar care?

Vittorio intră în cămăruţa metalică a submarinului şi se aşeză pe marginea de fier a patului.

Noul deceniu începuse.

PARTEA A DOUA

6

2 ianuarie 1940
LONDRA

Saci cu nisip.

Saci cu nisip în toată Londra. Peste tot numai saci. În pragul uşilor, la ferestre, în vitrinele magazinelor: stivuiţi în teancuri la colţurile străzilor. Sacul cu nisip era un simbol. Dincolo de Marea Mînecii, Adolf Hitler jurase să distrugă întreaga Anglie; în tăcere, englezii dăduseră crezare acestei ameninţări şi tot în tăcere, cu hotărîre, se baricadaseră preventiv.

Vittorio sosise pe aerodromul RAF de la Lakenheath cu o seară în urmă, tîrziu, în prima zi a noului deceniu. Fusese luat cu un avion neînmatriculat, care decolase de la Majorca, şi fusese supus unor cercetări care aveau ca scop confirmarea identităţii sale de către Amiralitate. Iar acum, cînd se afla în siguranţă în ţară, glasurile deveniseră dintr-o dată blînde şi îngrijorate: dorea să se odihnească o vreme după istovitoarea călătorie? Oare la Savoy? Se ştia că Fontini-Cristi trăgea la Savoy cînd se aflau la Londra. Ar fi fost de acord cu o întrunire a doua zi după-amiază, la ora paisprezece? La Amiralitate. Serviciul de Informaţii al Sectorului Cinci. Operaţiuni în străinătate.

Desigur. Pentru numele lui Dumnezeu, *da!* De ce aţi făcut voi, englezii, ceea ce aţi făcut? Trebuie să ştiu, dar o să aştept să-mi spuneţi voi.

La Savoy primise de la recepţie articole de toaletă şi schimburi de noapte, inclusiv un halat Savoy. Făcuse o baie foarte fierbinte în cada apartamentului, stînd atît de mult în apă încît pielea de pe buricele degetelor i se încreţise. Apoi se apucă să bea mai multe pahare de coniac şi se prăbuşi pe pat.

Lăsase vorbă să fie trezit la ora zece, însă, de fapt nici nu era necesar. Pe la opt şi jumătate era în picioare; la ora nouă făcuse deja duş şi se bărbierise. Ceru un mic dejun omului de serviciu care răspundea de etaj şi apoi telefonă la Norcross Limited, pe Savile Row. Avea nevoie de haine numaidecît. Nu putea umbla prin Londra cu un trenci de împrumut, un pulover şi nişte pantaloni care nu-i veneau, oferiţi de un agent zis Pear, într-un submarin din Mediterana.

Închizînd telefonul, Vittorio fu mirat să constate că nu avea alţi bani în afara celor zece lire pe care le primise la Lakenheath. Spera într-o validitate a conturilor sale; avea să transfere nişte fonduri din Elveţia. N-avusese timp să se gîndească la mijloacele de existenţă; fusese prea concentrat asupra supravieţuirii.

Fontini-Cristi îşi dădu seama că avea multe de făcut. Fie şi numai pentru a face faţă teribilei amintiri – nesfîrşitei dureri – de la Campo di Fiori, trebuia să fie mereu ocupat cu ceva. Să-şi oblige mintea să se concentreze în primul rînd asupra activităţilor simple, de zi cu zi. Fiindcă altfel, dacă-i veneau în minte probleme esenţiale, în curînd ar fi înnebunit tot cugetînd la ele.

Te rog, Doamne, dă-mi lucruri *mărunte!* Acordă-mi răgazul să-mi regăsesc echilibrul.

O văzu întîia oară de partea cealaltă a holului de la Savoy, în vreme ce-l aştepta pe director să-i facă rost de nişte bani pentru nevoile imediate. Stătea într-un fotoliu, citind *The Times*, îmbrăcată în uniforma sobră a unei unităţi – habar n-avea care – a ordinului de femei al armatei. De sub cascheta de ofiţer, părul

negru i se revărsa pe umeri conturîndu-i chipul. Mai văzuse acest chip, nu-l uitase uşor. Însă în minte îi stăruia o versiune mai tînără a acestei figuri. Femeia să fi avut vreo treizeci şi cinci de ani; chipul din amintire nu avea mai mult de douăzeci şi doi sau douăzeci şi trei. Avea pomeţii proeminenţi, un nas mai degrabă celtic decît englezesc – ascuţit, uşor cîrn şi delicat, deasupra buzelor pline. Nu-i vedea bine ochii, dar ştia cum erau: de un albastru intens, mai albaştri decît ai oricărei alte femei văzute vreodată.

Asta îşi amintea. Nişte ochi albaştri privindu-l cu mînie. Cu mînie, cu dispreţ. Nu întîlnise aşa des reacţia asta; îl iritase.

Cum de-şi amintea? Cînd fusese asta?

– *Signore* Fontini- Cristi. Directorul de la Savoy ieşi sprinten din ghişeul casieriei, cu un plic în mînă. După cum aţi solicitat, aveţi aici o mie de lire sterline.

Vittorio luă plicul şi-l vîrî în buzunarul trenciului.

– Mulţumesc.

– Am vorbit pentru limuzina dumneavoastră, domnule. Trebuie să sosească neîntîrziat. Dacă doriţi să vă întoarceţi în apartament, o să vă sunăm de îndată ce apare.

– O să aştept aici. Dacă nu vă deranjează hainele pe care le port, e în regulă.

– Vai de mine, *signore*. E o mare plăcere să avem drept oaspete un membru al familiei Fontini-Cristi. Tatăl dumneavoastră vă va însoţi în această călătorie? Sîntem încredinţaţi că se simte bine.

Anglia mărşăluia în ritmul tobelor de război, iar cei de la Savoy se interesau de familiile nobile.

– N-o să mă însoţească.

Vittorio consideră că n-avea rost să dea alte explicaţii. Vestea nu ajunsese în Anglia, iar dacă ajunsese, fusese eclipsată de corespondenţele de război.

– Apropo, o cunoaşteţi pe doamna de acolo? Cea care stă în fotoliu. În uniformă.

Directorul aruncă o privire discretă prin holul puţin aglomerat.

– Da, domnule. E doamna Spane. Mai exact,*fosta* doamna Spane; a divorţat. Cred că s-a recăsătorit. Domnul Spane aşa a făcut. Nu o vedem prea des.

– Spane?

– Da, domnule. Înţeleg că lucrează la Apărarea Antiaeriană. E un departament care nu se joacă, ăsta-i adevărul.

– Mulţumesc, spuse Vittorio, concediindu-l politicos pe director. O să aştept maşina.

– Da, desigur. Sîntem gata să vă facem şederea cît mai plăcută, nu ezitaţi să ne solicitaţi.

Directorul dădu din cap şi se îndepărtă. Fontini-Cristi îşi îndreptă din nou privirea spre femeie. Aceasta se uită la ceas, apoi îşi reluă lectura.

Îşi aminti numele Spane datorită pronunţiei sale şi tot aceasta îl făcuse să şi-l amintească şi pe acel om. Fusese cu unsprezece, nu, cu doisprezece ani în urmă; îl însoţise pe Savarone la Londra ca să asiste la negocierile tatălui său cu De Havilland – asistenţă ce făcea parte din iniţierea lui în afaceri. Spane îi fusese prezentat într-o seară la Les Ambassadeurs – un tînăr cu doi sau trei ani mai vîrstnic decît el. Englezul i se păruse oarecum amuzant, însă de-a dreptul obositor. Spane era un produs al cartierului select Mayfair, mulţumindu-se să trăiască din avutul strămoşilor, fără vreun aport personal deosebit, în afară de faptul că se pricepea la cursele de cai. Tatăl lui îşi manifestase dezaprobarea faţă de Spane, ceea ce îi spusese şi băiatului său mai mare, iar aceasta, fireşte, îl îndemnase pe fiu să se propie de el pentru scurtă vreme.

Fusese într-adevăr scurtă, iar Vittorio îşi aminti deodată şi de ce. Faptul că nu-i venise în minte de la început nu era decît o

dovadă în plus că aceasta rămăsese închisă undeva, în memorie, alături de alte amintiri, legate nu de femeia din hol, ci de soţia lui.

Acum doisprezece ani, soţia lui îi urmase în Anglia, *il padrone* crezînd că prezenţa ei ar fi avut o influenţă restrictivă asupra unui fiu încăpăţînat şi rătăcitor. Dar Savarone nu-şi cunoştea nora prea bine; avea s-o facă mai tîrziu, dar la acea vreme nu era cazul. Atmosfera îmbătătoare din Mayfair, în toiul sezonului, fusese un stimulent pentru ea.

Soţia lui se simţea atrasă de Spane; fiecare îl sedusese pe celălalt. El nu dăduse prea mare atenţie faptului; era prea ocupat.

Şi, la un moment dat, avusese loc o confruntare neplăcută. Fuseseră strigate nişte acuzaţii, iar ochii albaştri îl priviseră cu furie.

Vittorio traversă holul spre fotoliu. Doamna Spane ridică privirea pe măsură ce el se apropia. În ochi i se citi pentru o clipă ezitarea, de parcă n-ar fi fost sigură. Apoi fu sigură şi ezitarea dispăru; în locul ei apăru dispreţul, pe care şi-l amintea atît de bine. Privirile li se întîlniră un moment – nu mai mult –, apoi ea îşi reluă lectura.

– Doamna Spane?

Ea ridică ochii.

– Numele meu e Holcroft.

– Ne-am cunoscut.

– Da. Sînteţi Fontini...

Făcu o pauză.

– Fontini-Cristi. Vittorio Fontini- Cristi.

– Da. Cu mult timp în urmă. O să mă ierţi, dar am o zi plină. Aştept pe cineva şi n-o să mai am ocazia să citesc ziarul.

Se întoarse la lectura ei. Vittorio zîmbi.

– Mă concediezi foarte eficient.

– Îmi vine destul de uşor să o fac, răspunse ea fără să-l privească.

– Doamnă Holcroft, s-a *întîmplat* cu mult timp în urmă.

Poetul englez spune că nimic nu transformă mai mult decît anii.

– Poetul englez mai susține și că leopardul nu-și schimbă petele. Sînt chiar foarte ocupată. O zi bună.

Vittorio dădu s-o salute în semn de despărțire, cînd observă că mîinile îi tremurau ușor. Doamna Holcroft era mai puțin sigură pe sine decît lăsa să se înțeleagă prin atitudinea ei. Nu-și dădu seama de ce rămăsese; în perioada asta trebuia să fie singur. Amintirile mistuitoare ale luminii albe și ale morții îi ardeau sufletul; nu dorea să le împărtășească. Pe de altă parte, voia să vorbească. Cu cineva. Despre orice.

– Oare niște scuze prezentate pentru un comportament copilăresc de acum doisprezece ani vin prea tîrziu?

Doamna locotenent îi aruncă o privire.

– Ce *face* soția dumitale?

– A murit acum zece ani, într-un accident de mașină.

Ochii îi rămaseră ficși; ostilitatea scăzuse. Clipi jenată, oarecum încurcată.

– Îmi pare rău.

– E momentul ca eu să-mi cer scuze. Acum doisprezece ani, dumneata căutai o explicație. Sau alinare. Iar eu nu-ți puteam oferi nimic din toate astea.

Doamna locotenent își îngădui să schițeze un zîmbet. Ochii ei aveau un dram – măcar un dram – de căldură.

– Erai un tînăr foarte arogant. Și mă tem că eu aveam prea puțină îndurare în acele condiții. Evident, am căpătat mai multă între timp.

– Făceai mai mult decît jocurile la care ne dedam noi. Trebuia să fi înțeles asta.

– M-ai lăsat fără replică... Dar cred că am vorbit destul despre acest subiect.

– Vrei să iei cina cu mine diseară, împreună cu soțul dumitale, doamnă Holcroft?

Auzi propriile cuvinte de parcă altcineva le rostise. Fusese

un impuls de moment. Ea îl privi o clipă înainte de-a răspunde.

– Vorbeşti serios, nu-i aşa?

– Cu siguranţă. Am părăsit Italia cam în grabă, prin bunăvoinţa guvernului britanic, după cum hainele astea le-am primit graţie compatrioţilor dumitale. N-am mai fost la Londra de cîţiva ani. Am foarte puţine cunoştinţe aici.

– Ceea ce spui te pune pe gînduri.

– Poftim?

– Faptul că ai părăsit Italia în grabă şi că porţi hainele altcuiva. Asta dă naştere la întrebări.

Vittorio ezită, apoi vorbi calm:

– Ţi-aş fi recunoscător dacă ai înţelege pierderea pe care am suferit-o cu zece ani în urmă. Aş prefera să nu provoace alte întrebări. Dar aş dori să iau cina cu dumneata. Şi cu soţul dumitale, desigur.

Ea îl înfruntă, privindu-l curios. Buzele i se alungiră într-un zîmbet duios; se hotărîse.

– Numele soţului meu era Spane. Holcroft e numele meu. Jane Holcroft. Şi accept să iau cina cu dumneata.

Portarul îi întrerupse:

– *Signore* Fontini-Cristi, v-a sosit maşina.

– Mulţumesc, răspunse el, cu ochii la Jane Holcroft. Vin imediat.

– Da, domnule.

Portarul salută şi plecă.

– Pot să vin să te iau în seara asta? Sau să trimit maşina?

– E tot mai puţină benzină. Ne întîlnim aici. Ce zici de opt?

– La ora opt. *Arrivederci.*

– Pe curînd.

Străbătu coridorul de la Amiralitate, escortat de un ofiţer pe nume Neyland, care îl întîmpinase în biroul de la poartă.

Neyland era de vîrstă mijlocie, un adevărat marinar, mulţumit de sine. Sau poate că nu-i plăceau deloc italienii. În ciuda englezei fluente a lui Vittorio, Neyland continua să folosească cei mai simpli termeni şi să ridice vocea de parcă s-ar fi adresat unui copil retardat. Fontini-Cristi era convins că Neyland nu-i asculta replicile; cînd auzeai despre urmăriri, moarte, fugă nu răspundeai cu banalităţi precum: „Nu mai spune", „Ce ciudat?", „Golful Genoa poate fi schimbător în decembrie, nu-i aşa?"

Pe drum, Vittorio compensă pornirea negativă faţă de ofiţer cu recunoştinţa faţă de bătrînul Norcross de la Savile Row. În timp ce ofiţerul o scălda, Norcross desăvîrşea. Croitorul îl îmbrăcase în cîteva ceasuri.

Lucrurile mărunte; concentrează-te asupra problemelor *cotidiene*.

Şi, în primul rînd, era important să-şi menţină controlul deplin în timpul întrunirii, orice subiect ar fi abordat sau peste oricine ar fi dat, inclusiv Serviciul de informaţii al Sectorului Cinci. Avea atît de multe de învăţat, de înţeles. Atît de multe care depăşeau puterea lui de înţelegere. Va trebui să relateze cu detaşare evenimentele oribile de la Campo di Fiore, fără a lăsa suferinţa să-i întunece discernămîntul; de aceea, relatarea *avea să fie* detaşată şi moderată.

– Pe aici, bătrîne, spuse Neyland, arătînd spre uşa boltită ca a unei catedrale, ce amintea mai curînd de intrarea într-un club de gentilomi decît de o clădire militară.

Ofiţerul deschise uşa grea, cu feronerie din alamă strălucitoare, iar Vittorio intră. În încăperea largă nimic nu contrazicea impresia de club liniştit, cu mobilă scumpă. Două ferestre largi dădeau spre o curte; totul era masiv şi ornamentat: draperiile, mobila, lampadarele şi, într-o oarecare măsură, cei trei bărbaţi care stăteau la masa solidă de mahon din centrul camerei. Doi erau în uniformă – insignele şi decoraţiile de pe piept atestînd, aşa cum se cădea, grade şi experienţe profesionale

necunoscute lui Fontini-Cristi. Bărbatul în haine civile avea un aer de diplomat viclean, accentuat de mustaţa cănită. Astfel de oameni veneau la Campo di Fiori. Vorbeau domol, folosind cuvinte ambigue. Civilul stătea în capul mesei, iar ofiţerii în stînga şi în dreapta lui. Mai exista un scaun liber, fără îndoială pentru el.

– Domnilor, zise comandantul Neyland, de parcă ar fi anunţat un solicitant venit la curtea regală, *signore* Savarone Fontini-Cristi din Milano.

Vittorio îl fixă pe englezul înfumurat; acesta nu ascultase o vorbă din ce-i spusese.

Cei trei bărbaţi de la masă se ridicară toţi deodată. Civilul vorbi:

– Să mă prezint, domnule. Numele meu e Anthony Brevourt. Mulţi ani, am fost ambasadorul coroanei la Atena, la curtea lui George al Doilea. În stînga mea e viceamiralul Hackett, din Marina Regală; la dreapta mea, generalul de brigadă Teague, de la Serviciul de Informaţii al Armatei.

La început, toţi se formalizară dînd din cap îngăduitor, apoi Teague renunţă la protocol, ocoli scaunul său şi veni cu mîna întinsă spre Vittorio.

– Mă bucur că eşti aici, Fontini-Cristi. Am primit rapoartele preliminare. Ai trecut printr-un adevărat infern.

– Vă mulţumesc, spuse Vittorio, strîngînd mîna generalului.

– Te rog să iei loc, zise Brevourt, arătîndu-i lui Vittorio scaunul liber şi întorcîndu-se la locul său.

Cei doi ofiţeri se aşezară, Hackett mai degrabă rigid, chiar infatuat, iar Teague cu un aer relaxat. Generalul scoase o tabacheră din buzunar şi-i oferi o ţigară lui Fontini-Cristi.

– Nu, mulţumesc, spuse Vittorio.

Faptul de a fuma în prezenţa acestor oameni i-ar fi conferit o nepăsare pe care nu o simţea, nici nu dorea ca ei să creadă că o simte. O lecţie de la Savarone.

Brevourt reluă imediat discuţia:

– Cred că ar fi bine să renunţăm la formalităţi. Sînt sigur că eşti la curent cu motivul îngrijorării noastre. Transportul din Grecia.

Vittorio se uită la ambasador. Apoi la cei doi ofiţeri. Îl priveau, aşteptînd.

– Grecia? Nu ştiu nimic despre vreun „transport din Grecia". Totuşi, sînt conştient de recunoştinţa pe care o am. Nu există în nici o limbă cuvinte pentru a o exprima. Mi-aţi salvat viaţa; în această acţiune au fost ucişi oameni. Ce-aş mai putea adăuga?

– Cred, spuse încet Brevourt, că am dori să auzim de la dumneata despre o extraordinară livrare făcută familiei Fontini-Cristi de către Ordinul ortodox din Xenope.

– Poftim?

Vittorio era uluit. Ceea ce auzea i se părea lipsit de sens. Fusese comisă o teribilă eroare.

– Ţi-am mai spus. Am fost ambasadorul coroanei la Atena. Pe durata exercitării mandatului meu, au fost stabilite legături diplomatice cu numeroase cercuri din ţară, inclusiv, desigur, cu clerul. Fiindcă, în pofida tulburărilor interne din Grecia, autoritatea Bisericii constituie o forţă puternică.

– Sînt sigur că aşa e, fu de acord Vittorio. Însă nu ştiu în ce măsură mă priveşte asta pe mine.

Teague se aplecă peste masă, cu faţa învăluită în fum şi cu ochii aţintiţi asupra lui Fontini-Cristi.

– Te rog. Noi ne-am făcut treaba, ştii prea bine. După cum spuneai – şi cred că aveai dreptate –, ţi-am salvat viaţa. Am trimis cei mai buni oameni după dumneata, am plătit mii de lire sterline corsicanilor, ne-am asumat riscuri considerabile folosind în ape primejdioase un submarin – deşi aveam doar cîteva astfel de nave preţioase – şi am activat o rută aeriană pe care am pus-o la punct de curînd. Am făcut toate astea doar pentru a te salva.

Teague se opri, puse ţigara în scrumieră schiţînd un zîmbet.

– Viaţa omului e un lucru sfînt, de acord, dar cheltuielile pentru a o prelungi au o limită.

– Din punctul de vedere al marinei, zise Hackett, stăpînindu-şi iritarea, noi am acţionat orbeşte, bizuindu-ne doar pe nişte date vagi, obligaţi de cele mai importante personalităţi din guvern. Am pus în pericol o zonă vitală a operaţiunilor militare; a fost o decizie care ar putea costa multe vieţi în viitorul apropiat. Am avut cheltuieli considerabile. Şi încă nu s-au făcut toate evaluările.

– Aceşti domni – însuşi guvernul – au acţionat în urma stăruitoarelor mele rugăminţi, spuse ambasadorul Anthony Brevourt, măsurîndu-şi atent cuvintele. Eram ferm convins că, *indiferent* de costuri, era extrem de important să te scoatem din Italia. Pe scurt, *signore* Fontini-Cristi, nu era vorba despre viaţa dumitale. Ci despre informaţia pe care o deţii în legătură cu Patriarhatul de la Constantinopol. Iată ce mă interesează. Acum, te rog să ne spui locul în care se află pachetul. Unde e tezaurul?

Vittorio îi susţinu privirea lui Brevourt pînă simţi că-l usturǎ ochii. Nimeni nu vorbea; se aşternuse o tăcere încordată. Se făcuse aluzie la o situaţie care impresionase persoane de cel mai înalt rang din guvern, iar Fontini-Cristi ştia că se afla în centrul atenţiei. Dar asta era tot ce ştia.

– Nu pot să vă spun ceva despre care nu ştiu nimic.

– *Încărcătura de la Salonic.*

Glasul lui Brevourt fu tăios. Îşi lăsă cu delicateţe palma pe masă, dar efectul uşoarei lovituri fu la fel de surprinzător ca şi al uneia fulgerătoare.

– Doi oameni morţi în depoul de la Milano. Unul dintre ei fiind călugăr. Undeva, dincolo de Banja Luka, la nord de Trieste, după Monfalcone, undeva în Italia, sau în Elveţia, te-ai întîlnit cu trenul ăla. Dar *unde?*

– N-am întîlnit nici un tren, *signore*. Nu ştiu numic despre

Banja Luka sau Trieste. Despre Monfalcone, da, însă a fost doar o frază, fără sens pentru mine. Un „eveniment" urma „să aibă loc la Monfalcone". Asta a fost tot. Tatăl meu n-a dat amănunte. Spunea că o să primesc informații *după* evenimentul de la Monfalcone. Nu înainte.

– Ce știi despre cei doi morți de la Milano? Din depou.

Brevourt nu slăbea presiunea; încordarea lui era electrizantă.

– Am citit despre cei doi oameni – împușcați în depoul de mărfuri din Milano. Într-un articol de ziar. Nu mi s-a părut ceva foarte important.

– Erau *greci*.

– Înțeleg asta.

– I-ai *văzut*. Către dumneata a fost făcută *livrarea*.

– N-am văzut nici un grec. Nu mi s-a făcut nici o livrare.

– O, Doamne!

Brevourt articulă cuvintele într-o șoaptă îndurerată. Pentru toți cei de la masă, deveni limpede că diplomatul fusese dintr-o dată cuprins de teamă; nu se prefăcea pentru a cîștiga teren în negociere.

– Fii calm, zise fără rost viceamiralul Hackett.

Diplomatul începu din nou să vorbească, încet, cu grijă, de parcă și-ar fi pus ordine în gînduri:

– S-a stabilit o înțelegere între superiorii Ordinului din Xenope și italienii Fontini-Cristi. Era o chestiune de maximă urgență. Între nouă decembrie – data cînd trenul a plecat din Salonic – și șaisprezece, cînd a sosit la Milano, garnitura a fost întîmpinată și din al treilea vagon de marfă a fost scoasă o ladă. Conținea ceva atît de valoros încît traseul trenului a fost pregătit pe etape. A fost un singur plan general, susținut de o serie de documente, deținute de un singur om, un călugăr din Xenope. Iar acestea au fost distruse înainte ca monahul să ia viața și mecanicului și pe a sa. Numai el știa unde trebuia să aibă loc

transferul şi unde urma să fie dusă lada. El şi cei răspunzători pentru ascunderea ei. Familia Fontini-Cristi.

Brevourt tăcu, fixîndu-l pe Vittorio cu ochii săi adînciţi în orbite.

– Acestea sînt faptele, domnule, aşa cum mi-au fost transmise printr-un curier al Patriarhiei. Ţinînd cont şi de măsurile pe care le-a luat guvernul nostru, presupun că ţi-am oferit motive suficiente pentru a te convinge să ne dai informaţiile cerute.

Fontini-Cristi îşi schimbă poziţia în scaun întorcîndu-şi privirea de la chipul încordat al ambasadorului. Era sigur că cei trei credeau că se preface; trebuia să le schimbe părerea. Dar mai întîi trebuia să se gîndească. Deci ăsta fusese motivul. Un tren anonim de la Salonic determinase guvernul britanic să ia măsuri extraordinare pentru – cum spusese Teague? – a-i prelungi lui viaţa. Totuşi, nu viaţa lui era importantă, cum spusese limpede Brevourt. Ci informaţiile pe care ei credeau că le deţine.

Ceea ce, desigur, nu se întîmpla.

9–16 decembrie. Tatăl lui plecase la Zürich pe doisprezece. Dar Savarone nu fusese la Zürich. Şi nu-i spusese fiului său unde se dusese... Se prea poate ca Brevourt să fi avut motive de nelinişte. Însă existau şi alte întrebări; nu avea toate datele. Vittorio se întoarse către diplomat.

– Fii îngăduitor cu mine. Dumneata spui familia Fontini-Cristi. Asta înseamnă un tată şi patru fii. Prenumele tatălui meu era Savarone. Comandantul Neyland mi-a prezentat greşit prenumele.

– Da, spuse Brevourt aproape în şoaptă, de parcă s-ar fi străduit să facă faţă unei concluzii pe care refuza să o accepte. Mi-am dat seama de asta.

– Deci Savarone e prenumele menţionat de greci. Aşa e?

– Nu putea să se descurce singur. Brevourt vorbise din nou aproape murmurat. Eşti fiul cel mare; dumneata conduci

companiile. Nu putea să nu te informeze. Avea nevoie de ajutorul dumitale. Trebuia să pregătească peste douăzeci de documente diferite, ştim asta. Avea *nevoie* de dumneata!

– Asta e clar că dumneata doreşti – poate cu disperare – să crezi. Şi fiindcă ai crezut aşa, ai luat măsuri extraordinare ca să-mi salvezi viaţa, să mă scoţi din Italia. E limpede că ştii ce s-a întîmplat la Campo di Fiori.

Generalul de brigadă Teague vorbi:

– Am aflat mai întîi de la partizani. Nici grecii nu ignorau situaţia. Ambasada Greciei de la Roma urmărea cu atenţie familia Fontini-Cristi; evident, nu spuneau de ce. Atena l-a contactat pe ambasador, iar acesta a luat legătura cu noi.

– Iar acum dumneata vrei să spui, zise Brevourt cu răceală, că toată acţiunea noastră a fost inutilă.

– Nu vreau să spun. Afirm cu tărie. În perioada despre care vorbeşti dumneata, tatăl meu spunea că se duce la Zürich. Mă tem că atunci n-am acordat mare atenţie acestui fapt, însă după cîteva zile am avut un motiv serios să-i cer să se întoarcă la Milano. Am încercat să iau legătura cu el; am sunat la toate hotelurile din Zürich; era de negăsit. Nu mi-a spus niciodată unde a fost, unde fusese. Aşa stau lucrurile, domnilor.

Cei doi ofiţeri se uitară la diplomat.

Brevourt se lăsă încet pe spătarul scaunului – era un gest de zădărnicie şi epuizare; privea fix masa. În cele din urmă vorbi:

– Ţi-a fost salvată viaţa, *signore* Fontini-Cristi. Pentru binele nostru, al tuturor, sper ca preţul să nu fi fost prea mare.

– Nu pot să vă răspund, după cum vedeţi. De ce s-a făcut acea înţelegere cu tatăl meu?

– Acum *eu* nu pot să vă răspund, replică Brevourt, fixînd în continuare masa. E limpede că cineva, undeva, a crezut că era suficient de înzestrat, sau puternic, pentru a duce treaba la

bun sfîrşit. Şi una, şi cealaltă ipoteză s-au adeverit. Poate că n-o să ştim niciodată...

– Ce se afla în trenul de la Salonic? Ce era în acea ladă care v-a determinat să faceţi toate acestea?

Anthony Brevourt ridică ochii, îl privi pe Vittorio şi minţi:

– Nu ştiu.

– Imposibil.

– Nu mă miră că aşa pare. Cunosc doar... implicaţiile semnificaţiei acelui conţinut. Astfel de lucruri sînt nepreţuite. E vorba despre o valoare abstractă.

– Şi în baza acestui raţionament aţi luat deciziile, aţi convins autorităţile să le aprobe? Aţi impresionat guvernul britanic?

– Aşa e, domnule. Şi aş face-o din nou. Iar asta-i tot ce-o să mai spun legat de acest subiect. Brevourt se ridică de la masă. N-are rost să continuăm. Poate că alţii vor lua legătura cu dumneata. Bună ziua, *signore* Fontini-Cristi.

Atitudinea ambasadorului îi surprinse pe cei doi ofiţeri, însă aceştia nu spuseră nimic. Vittorio se sculă de pe scaun, salută din cap şi se îndreptă în tăcere spre uşă. Se întoarse şi se uită la Brevourt; nu se putea citi nimic în ochii lui.

Afară, Fontini-Cristi fu surprins să-l vadă pe comandantul Neyland, stînd în poziţie de drepţi între doi soldaţi. Serviciul de Informaţii al Sectorului Cinci, Operaţiuni în Străinătate, îşi lua măsuri de precauţie. Uşa sălii de şedinţe era păzită.

Neyland se întoarse, cu uimirea întipărită pe chip. Era clar că se aşteptase ca întîlnirea să dureze mult mai mult.

– Ţi-au dat drumul, din cîte înţeleg.

– Nu ştiam că eram reţinut, răspunse Vittorio.

– E un fel de-a spune.

– Nu mi-am dat seama cît de neplăcut o să fie. Mă escortezi pînă la poartă?

– Da, o să semnez pentru plecarea dumitale.

Se apropiară de biroul de la intrare al Amiralităţii. Neyland îşi consultă ceasul şi dădu gardianului numele de familie al lui Vittorio. Lui Fontini-Cristi i se ceru să semneze în dreptul orei de plecare; se conformă şi, pe cînd se ridica de la birou, fu salutat foarte oficial de către comandant. Dădu din cap – formal –, se întoarse şi străbătu pardoseala de marmură pînă la uşile duble dinspre stradă.

Era pe treapta a patra, cînd cuvintele îi veniră în minte. Trecuseră prin pîcla învolburată de lumină albă şi prin zgomotul sacadat al rafalelor de armă.

Champoluc... Zürich e Champoluc... Zürich e riul!

Apoi nimic. Doar ţipetele, lumina albă, trupurile suspendate în moarte.

Se opri pe treapta de marmură, nevăzînd altceva în afara viziunii teribile din mintea lui.

Zürich e riul! Champoluc...

Vittorio se stăpîni. Rămase nemişcat şi respiră adînc, vag conştient că oamenii de pe trotuar şi de pe trepte îl priveau fix. Se întrebă dacă trebuia să intre din nou pe uşile Amiralităţii, apoi să străbată un coridor lung pînă la încăperea boltită care era sala de şedinţe a Serviciului de Informaţii al Sectorului Cinci.

Calm, luă o hotărîre. *Poate că alţii vor lua legătura cu dumneata.* Lasă-i pe aceştia alţii să vină. N-avea să i se destăinuie lui Brevourt, iscoditorul maleabil care-l minţise.

– Dacă-mi permiteţi, sir Anthony, zise viceamiralul Hackett, cred că am fi putut trata mult mai amănunţit prblema...

– Sînt de acord, îl întrerupse generalul Teague, dîndu-şi pe faţă iritarea. Amiralul şi cu mine avem divergenţe de opinii, dar nu şi în chestiunea *asta*, domnule. Nici n-am atins fondul problemei. Am făcut o investiţie formidabilă şi nu ne-am ales cu nimic; de pe urma ei ar fi trebuit să aflăm mai multe.

– Era inutil, spuse Brevourt plictisit, îndreptîndu-se încet

către fereastra cu draperii ce dădea spre curte. Se citea în ochii lui. Fontini-Cristi a spus adevărul. A fost surprins de informaţia pe care i-am dat-o. Nu ştie nimic.

Hackett îşi drese glasul, pregătindu-se să vorbească.

– Nu mi s-a părut că ar fi făcut spume la gură. A avut mai curînd o reacţie relaxată.

Diplomatul răspunse calm, privind absent pe fereastră:

– Dacă ar fi făcut spume la gură, l-aş fi ţinut o săptămînă în scaunul ăla. S-a purtat exact cum reacţionează un om ca el la auzul unor veşti tulburătoare. Şocul a fost prea puternic ca să mai joace teatru.

– Admiţînd ipoteza dumneavoastră, spuse Teague cu răceală, nu o exclud totuşi pe a mea. Poate că el nu *înţelege* că ştie. Deseori, informaţiile secundare conduc la nişte surse iniţiale. În meseria noastră, se întîmplă aproape întotdeauna aşa. Mă văd nevoit să obiectez, sir Anthony.

– Obiecţia dumitale s-a consemnat. Eşti absolut liber să stabileşti legătura mai tîrziu; am spus-o limpede. Dar n-o să afli mai mult decît am aflat în după-amiaza asta.

– De ce sînteţi atît de *sigur?* întrebă repede ofiţerul Serviciului de Informaţii, a cărui iritare se transformase în furie.

Brevourt se întoarse de la fereastră cu o expresie îndurerată şi o privire visătoare.

– Pentru că l-am cunoscut pe Savarone Fontini-Cristi. Acum opt ani, la Atena. Era un emisar neutru – cred că ăsta-i termenul – al Romei. Singurul om în care Atena putea avea încredere. Împrejurările nu sînt importante acum, însă metodele lui Fontini-Cristi, da. Avea o putere de judecată extraordinară. În economie putea să mute munţii din loc, să negocieze cele mai dificile înţelegeri internaţionale, fiindcă toate părţile ştiau că un cuvînt de-al lui valora mai mult decît orice contract scris. Paradoxal, tocmai de aceea era temut; fereşte-te de omul cu o integritate

deplină. Singura noastră speranță era să îi apelat la fiul lui. Să fi avut nevoie de el.

Teague rumegă vorbele diplomatului, apoi se aplecă înainte, cu brațele pe masă.

– Ce se afla în trenul de la Salonic? În afurisita aia de ladă?

Brevourt făcu o pauză înainte de a răspunde. Cei doi ofițeri înțeleseră că, orice avea să zică ambasadorul, era *tot* ce-ar mai fi spus.

– Documente ascunse de lume vreme de paisprezece secole. Ele ar putea dezbina lumea creștină, ridicînd o religie împotriva alteia... poate chiar popoare împotriva altora; obligînd milioane de oameni să aleagă de partea cui sînt, într-un război la fel de crud ca acesta al lui Hitler.

– Iar prin asta, îl întrerupse Teague cu o întrebare, divizîndu-i pe cei care luptă împotriva Germaniei?

– Da. Inevitabil.

– Atunci mai bine ne-am ruga să nu fie găsite, conchise Teague.

– Roagă-te stăruitor, generale. E ciudat. De-a lungul secolelor, oamenii și-au dat bucuroși viața pentru a proteja aceste documente sacre. Acum, ele au dispărut. Și toți cei care știau unde se află au murit.

—PARTEA A TREIA—

Ianuarie 1940–septembrie 1940
EUROPA

Telefonul de pe biroul în stil clasic din apartamentul de la Savoy sună. Vittorio se afla lîngă cadrul ferestrei ce dădea spre Tamisa, privind şlepurile ce pluteau încet în susul şi-n josul fluviului, prin ploaia după-amiezei. Se uită la ceas; era exact patru şi treizeci de minute. Cel ce suna trebuia să fie Alec Teague, de la MI 6.

În ultimele trei săptămîni, Fontini-Cristi aflase multe lucruri despre Teague; printre altele era faptul că individul era extrem de punctual. Dacă spunea că urma să sune *pe la* patru şi jumătate, atunci avea s-o facă *la* patru şi jumătate. Alec Teague îşi ducea viaţa după ceas; asta îl ferea de situaţii imprevizibile. Vittorio ridică receptorul.

– Da.

– Fontini?

Ofiţerul Serviciului se Informaţii avea în plus tendinţa de a prescurta numele.

– Salut, Alec. Aşteptam să mă suni.

– Am actele, spuse Teague în grabă. Şi ordinele. Cei de la Ministerul de Externe s-au cam codit. Faptul că se preocupă de bunăstarea dumitale li se pare la fel cu acela de a se duce în faţa coroanei cu o notă de plată.

– Ultima variantă, mai degrabă. Tatăl meu a încheiat

„afaceri grele", cred că ăsta-i termenul. Sincer vorbind, n-am înțeles niciodată expresia asta; afacerile pot fi oare ușoare?

– Al naibii să fiu dacă știu. Teague nu prea era atent. Cred că trebuie să ne întîlnim negreșit. Ce faci diseară?

– Iau cina cu domnișoara Holcroft. În condițiile astea, o pot anula, desigur.

– Holcroft? A, nevasta lui Spane.

– Cred că preferă numele Holcroft.

– Da, n-o pot acuza. El e un tîmpit. Totuși, nu poți tăgădui ritualul căsătoriei.

– Ea își dă silința s-o facă, mi se pare.

Teague rîse.

– Ce fată îndrăzneață. Cred că mi-ar plăcea.

– Asta înseamnă că n-o cunoști și că de fapt vrei să-mi spui mie că m-ați urmărit. Nu ți-am spus niciodată numele soțului ei.

Teague rîse din nou.

– A fot spre binele dumitale, nu al nostru.

– Să anulez cina?

– Nu te deranja. Cînd terminați?

– Terminăm?

– Cina. Fir-ar să fie, am uitat; ești italian.

Vittorio zîmbi. Alec făcuse această remarcă cu deplină sinceritate.

– Aș putea s-o duc acasă pe doamna pe la zece și jumătate... zece. Presupun că vrei să ne întîlnim diseară.

– Mă tem că da. Ai ordin să pleci mîine. În Scoția. De dimineață.

Restaurantul din Holborn se numea Fawn's. Draperiile negre de la ferestre fuseseră trase, întinse și bine bătute în cuie, împiedicînd lumina din interior să răzbată în stradă. Stătea la bar, așezat pe un scaun din colț, de unde vedea bine încăperea

şi intrarea ascunsă de o perdea. Ea putea să apară în orice moment, iar el zîmbi, dîndu-şi seama că dorea foarte mult s-o vadă.

Ştia cînd începuse povestea cu Jane – relaţia lor ce se adîncise rapid, sfîrşitul inevitabil în splendida desfătare a patului. Nu cînd se întîlniseră prima dată în holul de la Savoy; nici la prima lor seară împreună. Acelea fuseseră nişte momente plăcute; nu căutase mai mult, nu dorise mai mult.

Totul începuse cu cinci zile mai tîrziu, cînd el se afla singur în apartament. Auzise o bătaie în uşa de la intrare. O deschise; Jane stătea pe culoar. În mînă avea un exemplar puţin uzat din *The Times*. El nu-l văzuse.

– Pentru numele lui Dumnezeu, ce s-a întîmplat? îl întrebase.

O invitase înăuntru fără să răspundă, neştiind la ce se referea. Ea îi întinse ziarul. În colţul din stînga pe prima pagină era un scurt articol, încercuit cu creion roşu.

MILANO, 2 ianuarie (Reuters) – Informaţiile privind Uzinele Fontini-Cristi din oraş au fost cenzurate, în vreme ce autorităţile au preluat conducerea companiei. Nici un membru al familiei Fontini-Cristi nu a fost văzut, iar poliţia a sigilat proprietatea de la Campo di Fiori. Abundă zvonurile privind soarta acestei puternice dinastii conduse de bancherul Savarone Fontini-Cristi şi de fiul său cel mare, Vittorio. Surse demne de încredere indică faptul că familia ar fi fost ucisă de către patrioţi, înfuriaţi de recentele decizii ale companiei, pe care mulţi le-au considerat contrare intereselor Italiei. S-a relatat că trupul mutilat al unui „informator" a fost găsit spînzurat în Piazza del Duomo, avînd ataşată o inscripţie care pare să confirme ipoteza execuţiei. Roma a declarat că membrii familiei Fontini-Cristi erau duşmani ai statului.

*

Vittorio lăsase ziarul deoparte şi traversase încăperea, depărtîndu-se de femeie. Ştia că ea pricepuse; nu se înşelase asupra motivului îngrijorării ei. Totuşi, era profund iritat. Durerea era doar a lui şi nu înţelegea s-o împărtăşească. Era o intrusă.

– Îmi cer scuze, spusese ea calm. Mi-am închipuit. N-aveam dreptul să fac asta.

– Cînd ai citit asta prima dată?

– Acum nu mai mult de o jumătate de oră. Am găsit ziarul pe birou. Le-am vorbit despre tine unor prieteni. Nu văd de ce n-aş fi făcut-o.

– Şi-ai venit direct aici?

– Da.

– De ce?

– Fiindcă îmi pasă, răspunsese ea simplu; sinceritatea cu care o făcuse îl impresionase. Acum o să plec.

– Te rog...

– Vrei să rămîn?

– Da. Cred că da.

Şi aşa ajunsese să-i povestească. Începuse pe un ton echilibrat, apoi frazele lui cîştigau în dramatism, pe măsură ce relatarea se apropia de groaznica noapte a măcelului în lumina albă de la Campo di Fiori. Gîtul i se uscase. Nu mai putea continua.

Iar Jane avusese o reacţie ciudată. Separată de spaţiul îngust dintre fotoliile în care stăteau, fără să facă nici o mişcare pentru a micşora acea distanţă, îl obligase să continue.

– Pentru numele lui Dumnezeu, *vorbeşte*. Spune *tot*.

Îi şoptise, dar acea şoaptă era un ordin căruia, în confuzia şi durerea lui, i se supusese.

După ce terminase, simţise o mare uşurare. Pentru prima dată după multe zile, o greutate insuportabilă i se luase de pe suflet. Nu pentru totdeauna, avea să revină; dar pentru moment

își regăsise echilibrul; un echilibru real, nu o amăgire trecătoare. Jane pricepuse ceea ce el nu înțelesese. I-o spusese.

– Credeai că poți să trăiești ținînd toate astea in tine? Fără să rostești cuvintele, fără să le auzi? Ce fel de bărbat crezi că ești?

Ce fel de bărbat? Nu prea știa. De fapt, nu se gîndise la ce fel de om era; nu era o chestiune care să-l preocupe dincolo de anumite limite. El era Vittorio Fontini-Cristi, întîiul născut al lui Savarone. Acum avea să afle ce mai era în afară de asta. Se întrebase dacă Jane putea face parte din noua lui lume. Sau dacă ura și războiul aveau să fie mistuitoare. Știa doar că războiul, ca și ura, era trambulina care avea să-l proiecteze înapoi în viață.

Acesta era motivul pentru care îl încurajase pe Alec Teague, atunci cînd omul de la MI 6 îl contactase, după dezastruoasa întîlnire cu Brevourt de la sediul Serviciului de Informații al Sectorului Cinci. Teague voia fapte din trecut – conversații aparent nesemnificative, remarce improvizate, cuvinte repetate fără noimă – orice ar fi putut avea vreo legătură cu trenul de la Salonic. Dar și Vittorio voia ceva. De la Teague. Așa că-i transmitea din cînd în cînd fragmente izolate de informații: un rîu care putea sau nu putea să aibă legătură cu Zürich, un district din Alpii italieni cu numele Champoluc, dar pe unde nu trecea nici un rîu. Oricare ar fi fost jocul, piesele rămîneau separate. Totuși, Teague le examina cu atenție.

Și în timp ce el le studia, Vittorio încerca să afle intențiile pe care MI 6 le avea în privința sa. Vorbea fluent engleza și italiana, era mai mult decît competent în franceză și germană; cunoștea din experiență proprie activitatea multor companii importante din industria europeană, negociase cu figuri notabile din lumea finanțelor europene. Fără îndoială că asta *era* ceva.

Teague spusese că o să se intereseze. Cu o zi în urmă, Teague anunțase că avea să-l sune a doua zi, la ora patru treizeci; poate că era ceva. În această după-amiază, exact la ora patru

treizeci, Teague îl sunase; obținuse „ordinele" pentru Vittorio. Deci ceva *fusese*. Fontini-Cristi se întreba despre ce era vorba și, mai ales, de ce era atît de urgentă plecarea lui în Scoția.

– Aștepți de mult? întrebă Jane Holcroft, ivită dintr-o dată lîngă el, în barul slab luminat.

– *Scuză-mă*, zise Vittorio. N-o văzuse intrînd. Totuși, stătuse cu ochii la ușă. Nu, nu de mult.

– Erai cu gîndul în altă parte. Te uitai fix la mine, iar cînd am zîmbit, te-ai încruntat. Sper că nu din cauza mea.

– Doamne Sfinte, nu. Ai dreptate; eram cu gîndul în altă parte. În Scoția.

– Poftim?

– O să-ți povestesc la masă. Ce știu, adică foarte puțin.

Fură conduși la o masă și comandară ceva de băut.

– Ți-am vorbit despre Teague, spuse el, aprinzîndu-i țigara, pe urmă și-o aprinse și el.

– Da. Ofițerul Serviciului de Informații. Nu mi-ai spus prea multe despre el. Doar că e un tip cumsecade, care pune o mulțime de întrebări.

– E de datoria lui s-o facă. Mă întreabă despre familia mea.

Fontini-Cristi nu-i vorbise lui Jane despre trenul de la Salonic; n-avea rost.

– Îl bat la cap de cîteva săptămîni să-mi găsească o slujbă.

– La el la serviciu?

– Oriunde. A fost înțelept din partea mea să tratez cu el; cunoaște oameni peste tot. Am căzut de acord că pregătirea mea ar putea fi utilă cuiva.

– Și ce-o să faci?

– Nu știu, dar, orice-ar fi, voi începe în Scoția.

Chelnerul sosi cu băuturile. Vittorio dădu din cap, conștient că Jane continua să-l privească.

– În Scoţia există tabere de antrenament, zise ea calm. Cîteva sînt considerate strict secrete şi sînt foarte bine păzite.

Vittorio zîmbi.

– Cît de secrete pot să fie?

Femeia îi întoarse zîmbetul, ochii ei spunînd integral ceea ce cuvintele ei exprimau doar pe jumătate.

– În zonă se află un sistem de apărare antiaeriană foarte bine pus la punct. Sînt sectoare acoperite; avioanele pătrund foarte greu acolo. Mai ales cele uşoare, cu un singur motor.

– Uitasem. Directorul de la Savoy mi-a spus că voi nu vă jucaţi.

– În plus, ne specializăm în toate sistemele existente. Cum fac cei de la stagiile de perfecţionare. Sistemele diferă considerabil de la un sector la altul. Cînd pleci?

– Mîine.

– Înţeleg. Pentru cît timp?

– Nu ştiu.

– Aşa e. Mi-ai mai spus-o.

– Trebuie să mă întîlnesc cu Teague în seara asta. După cină, dar nu e nevoie să ne grăbim. Nu mă întîlnesc cu el mai devreme de zece şi jumătate. Sper să aflu mai multe atunci.

Jane rămase tăcută cîteva clipe. Se uită în ochii lui şi îi spuse direct:

– După întîlnirea cu Teague, o să vii la mine? La mine acasă? Spune-mi dacă poţi.

– Da. O să vin.

– Nu contează la ce oră. Îşi puse palma peste mîna lui. Vreau să fim împreună.

– Şi eu.

Generalul de brigadă Alec Teague îşi scoase cascheta de ofiţer şi pardesiul militar, aruncîndu-le pe scaun în apartamentul de la Savoy. Îşi descheie tunica şi gulerul, apoi îşi slăbi cravata.

își lăsă corpul masiv, puternic pe canapeaua moale și scoase un suspin de ușurare. Rînji la Fontini-Cristi, care stătea în fața lui într-un fotoliu, cu palmele lipite în chip de rugă.

– De vreme ce mă ocup de treaba asta de la ora șapte dimineața, cred că ar trebui să-mi oferi ceva de băut. Un whisky sec ar fi grozav.

– Sigur.

Vittorio se duse la barul mic de lîngă perete, turnă în două pahare joase și se întoarse cu băuturile.

– Doamna Spane e o femeie foarte atrăgătoare, zise Teague. Și ai avut dreptate, să știi, preferă numele de domnișoară. La Ministerul Aviației, numele „Spane" e între paranteze. I se spune locotenent Holcroft.

– Locotenent? Fără să priceapă de ce, gradul i se părea oarecum amuzant lui Vittorio. Nu m-am gîndit la ea în termeni militari.

– Da, înțeleg ce vrei să spui.

Teague își goli repede paharul și-l puse pe măsuța de cafea. Vittorio îi făcu semn dacă să i-l umple din nou.

– Nu, mulțumesc. E timpul să discutăm serios.

Ofițerul de la Serviciul de Informații se uită la ceas; Fontini-Cristi se întrebă dacă Teague își programase exact o jumătate de minut pentru taclale.

– Ce e în Scoția?

– Acolo ai să stai pentru o lună sau cam așa ceva. Trebuie mai întîi să accepți condițiile angajării. Mă tem că salariul nu e cel cu care ești obișnuit. Teague rînji din nou. De fapt, l-am stabilit mai mult arbitrar, la nivelul celui de căpitan. N-am cifrele în minte.

– Nu cifrele mă interesează. Spui că am de ales, dar înainte de a-mi zice asta, ordinele mele au și sosit. Nu înțeleg.

– Nu te putem obliga. Poți să refuzi slujba și eu o să anulez

ordinele. Simplu ca bună ziua. Totuşi pentru a cîştiga timp, am stabilit mai întîi preţul. Sincer vorbind, ca să mă asigur că *se poate* rezolva.

– În regulă. Despre ce e vorba?

– Mi-e destul de greu să-ţi dau un răspuns prompt. De fapt, nu prea pot, zău. Înţelegi, depinde mult de dumneata.

– De *mine?*

– Da. Împrejurările în care te-am scos din Italia au fost cu totul deosebite, sîntem cu toţii conştienţi de asta. Dar nu eşti singurul european care a fugit de pe continent. Sînt zeci de oameni care au procedat aşa. Şi nu vorbesc despre evrei şi bolşevici; ei se numără cu miile. Mă refer la oameni aflaţi în situaţia dumitale. Oameni de afaceri, specialişti, oameni de ştiinţă, ingineri, academicieni care, dintr-un motiv sau altul – nouă ne place să credem că din aversiune morală – n-au putut activa în ţările lor de origine. Cam aşa stau lucrurile.

– Nu înţeleg. Unde?

– În Scoţia. Unde se află patruzeci sau cincizeci de continentali fugari – plini de succes în carierele lor – aflaţi în căutarea unui lider.

– Şi crezi că eu sînt *acela*?

– Cu cît mă gîndesc mai mult, cu atît devin mai convins de lucrul ăsta. Dumneata ai nişte calităţi mai degrabă naturale, aş zice. Eşti familiarizat cu cercurile financiare, vorbeşti mai multe limbi străine. Mai presus de orice, eşti om de afaceri, ai extins pieţe de desfacere în toată Europa. Dumnezeule mare, omule, Fontini-Cristi Industries e o companie *enormă;* dumneata ai fost director executiv. Adaptează-te împrejurărilor. Fă ceea ce ai făcut atît de bine în ultimii şase ani. Numai că trebuie să acţionezi dintr-un *punct de vedere opus*. Să aplici un management *eronat*.

– Ce vrei să *spui* cu asta?

Generalul continuă, vorbind precipitat:

– Avem în Scoţia oameni care au avut zeci de ocupaţii şi profesiuni în toate oraşele importante din Europa. După un pas urmează altul, nu-i aşa?

– Pe asta mizezi, nu-i aşa? Amîndoi punem întrebări.

Teague se apleacă înainte, devenind dintr-o dată gînditor.

– Trăim vremuri grele şi agitate. Există mai multe întrebări decît răspunsuri. Iar răspunsul se afla exact în faţa ochilor noştri, însă nu-l vedeam. Îi instruiam pe oamenii ăştia pentru nişte obiective false. De fapt, nu eram siguri pentru ce îi instruiam; în mod vag, pentru contacte secrete, obţinerea informaţiilor de rutină – era ceva amorf. Dar se poate lucra mai bine; de-a dreptul ingenios, ca să zic aşa. Strategia, ideea ar fi de a-i trimite pe aceşti oameni înapoi pentru a submina pieţele de desfacere, a crea haos – nu e vorba atît de sabotaje propriu-zise, avem destui oameni care se ocupă de asta, cît haos birocratic. Să-i punem să opereze în fostele lor domenii de activitate. Operaţiuni contabile serios dezechilibrate, conosamente cît mai incorecte, programe de livrări date peste cap, confuzie totală în fabrici; un adevărat management *eronat*, cu orice *preţ!*

Teague se înfierbîntase, entuziasmul său era contagios. Lui Vittorio îi venea greu să rămînă în sfera întrebării lui iniţiale.

– Dar de ce trebuie să plec mîine dimineaţă?

– Ca să fiu sincer, îmi ziceam că s-ar putea să te pierd dacă mai intervine vreo amînare.

– Amînare? Cum poţi spune asta? Mă aflu aici de mai puţin ...

– Deoarece, îl întrerupse Teague, nu mai mult de cinci oameni cunosc motivul *real* pentru care te-am scos din Italia. Faptul că nu ştii nimic în legătură cu trenul de la Salonic i-a surprins. Au riscat enorm şi au pierdut. Ce mi-ai spus dumneata nu ne-a fost de folos; agenţii noştri de la Zürich, Berna, Trieste, Monfalcone... n-au descoperit nimic. Aşa că am venit cu o altă versiune a motivului pentru care te-am adus aici şi am salvat şi

cîteva capete cu ocazia asta. Le-am spus că această nouă strategie a fost ideea *dumitale*. Au acceptat-o cu bucurie! La urma urmei eşti un Fontini-Cristi. O să accepţi?

Vittorio zîmbi.

– „Management eronat cu orice preţ." Asta-i o profesiune de credinţă care nu cred să aibă precedent. Da, înţeleg perspectivele. Dacă sînt excelente – sau doar exagerate – rămîne de văzut. Accept.

Teague schiţă un zîmbet viclean.

– Mai e un singur aspect. În legătură cu numele dumitale...

– *Victor Fontine?* rîse Jane, aşezată lîngă el pe canapea în apartamentul din Kensington, încălzindu-se la flăcările buştenilor ce ardeau în cămin. N-am mai pomenit atîta neruşinare la britanici. Te-au *colonizat*.

– Şi în acelaşi timp m-au făcut ofiţer, chicoti căpitanul Victor Fontine, arătîndu-i plicul şi lăsîndu-l să cadă pe masă. Teague a fost amuzant. A abordat subiectul cam aşa cum se vede prin filme. „Trebuie să-ţi găsim un *nume*. Ceva uşor de recunoscut şi de folosit în telegrame." Îmi imaginam că urma să primesc un nume de cod, ceva spectaculos. Un nume de piatră preţioasă, poate, şi un număr. Sau de animal. În schimb, el doar l-a anglicizat pe al meu şi l-a prescurtat. Victor rîse. O să mă obişnuiesc cu el. Doar n-o să-l port toată viaţa.

– Eu nu ştiu dacă o să pot, dar o să încerc. E mai degrabă un regres, zău.

– Toţi trebuie să facem sacrificii. Şi dacă e aşa cum cred eu, *un capitano* e mai mare în grad decît un locotenent, nu?

– Locotenentul n-are de gînd să dea ordine. Nu cred ca vreunul din noi doi să fie foarte milităros. Nici Kensington nu e. Dar, cum e cu Scoţia?

Îi povesti în cîteva cuvinte, renunţînd la ce ştia că nu era important. În timp ce vorbea, observă şi simţi totodată că îl

studia atent cu ochii aceia de un albastru incredibil, fără a da atenţie frazelor improvizate, avînd convingerea că mai era ceva sau că trebuia să mai fie. Era îmbrăcată cu un halat lejer, de un galben pal care contrasta cu părul negru şi-i punea în evidenţă albastrul ochilor. Pe sub halat, între poalele largi, i se vedea albul cămăşii de noapte, iar el înţelese că ea îl lăsase să se vadă şi că dorea s-o mîngîie.

Era atît de plăcut, îşi zise Fontini. Nu era nici o grabă, nici o intenţie ascunsă din partea ei. La un moment dat, în timpul monologului său, îi atinse umărul; ea ridică încet braţul şi-i luă mîna, mîngîindu-i-o cu degetele. Apoi i-o puse în poală şi o cuprinse şi cu cealaltă mînă, în vreme ce el încheia relatarea.

– Deci despre asta e vorba. „Management eronat cu orice preţ", oriunde poate fi implantat.

Tăcu pentru o clipă, continuînd să-l privească atent, apoi zîmbi.

– E o idee minunată. Teague are dreptate, posibilităţile sînt uriaşe. Cît timp vei sta în Scoţia? Ţi-a spus?

– Nu tocmai. „Cîteva săptămîni."

Îşi retrase mîna dintr-ale ei, o cuprinse cu nonşalanţă de umeri şi o trase lîngă el. Ea îşi lăsă capul pe pieptul lui; el îi sărută părul moale. Ea se retrase şi ridică privirea spre el, scrutîndu-l. Îşi desfăcu buzele, îi luă mîna şi i-o vîrî sub halatul ei, pe sîni. Cînd li se întîlniră buzele, Jane gemu şi deschise gura, primind dulceaţa sărutării lui.

– A trecut multă vreme, şopti ea într-un tîrziu.

– Eşti minunată, răspunse el, mîngîindu-i părul şi sărutîndu-i ochii.

– Mi-aş dori să nu fii nevoit să pleci. Nu vreau să pleci.

Stăteau în picioare, în faţa canapelei. Ea îl ajută să-şi dea jos haina, apoi îşi lipi obrazul de pieptul lui. Se sărutară din nou, strîngîndu-se în braţe, la început uşor, pe urmă tot mai tare.

Victor îşi puse mîinile pe umerii ei şi o împinse uşor; chipul ei frumos era sub al lui, şi el îi vorbi privind-o în ochi:

– O să-mi fie foarte dor de tine. Mi-ai dăruit atît de mult.

– Iar tu mi-ai dăruit ceea ce mă temeam să găsesc, răspunse ea zîmbindu-i tandru. De fapt, mă temeam să caut. Doamne Sfinte, aveam inima împietrită!

Îl luă de mînă şi traversară încăperea spre o uşă. Dincolo de aceasta se afla dormitorul; o singură veioză din fildeş era aprinsă pe o noptieră, strălucirea ei gălbuie luminînd pereţii zugrăviţi în albastru şi mobila simplă, de culoare crem. Aşternutul de mătase de pe pat era tot albastru cu alb, imprimat cu motive florale. Era atîta linişte, departe de lume, atît de fermecător pe cît era Jane de atrăgătoare.

– E un loc foarte intim. Şi călduros, spuse Fontine, surprins de frumuseţea simplă a încăperii. E un loc extraordinar, fiindcă e al tău şi ai grijă de el. Nu-i aşa că sună prostesc?

– Sună italieneşte, răspunse ea încet, zîmbind, cu ochii plini de dragoste şi nerăbdare. Intimitatea şi căldura sînt şi pentru tine. Vreau să le împarţi cu mine.

Se apropiară de pat, fiecare pe cîte o parte. Dădură la o parte cuvertura de mătase; mîinile li se atinseră şi se priviră. Jane ocoli patul, venind lîngă el. În cale, îşi descheie halatul şi-şi dezlegă cordonul de la cămaşa de noapte. Dintre cutele de mătase ieşiră la iveală sînii plini, rotunzi, cu sfîrcuri trandafirii, excitate.

El o luă în braţe, căutîndu-i buzele, cu o dulce aţîţare. Ea îşi lipi trupul de al lui. Nu-şi amintea să mai fi fost vreodată atît de stîrnit. Picioarele ei lungi tremurau, lipindu-se iarăşi de el. Deschise buzele şi-i acoperi gura, gemînd încet de plăcere.

– O, Doamne, *ia-mă*, Vittorio. Repede, *repede*, iubitule!

Telefonul din biroul lui Alec Teague sună. El se uită la ceasul din perete, apoi la cel de la mînă. Era unu fără zece, în puterea nopţii. Ridică receptorul.

– Sînt Teague.

– Reynolds, de la supraveghere. Avem de raportat. Se află tot în Kensington, în apartamentul lui Holcroft. Credem că o să rămînă acolo peste noapte.

– Bun! Respectăm programul. Totul se va executa conform planului.

– Aş fi vrut să ştim ce s-a vorbit. Am fi putut monta nişte microfoane, domnule.

– Nu e nevoie, Reynolds. Transmite o informaţie pentru mîine dimineaţă: trebuie contactat Parkhurst, de la Ministerul Aviaţiei. Locotenentul Holcroft va primi o atenţie îngăduitoare, constînd dintr-o deplasare la sistemul de apărare de la Loch Torridon, în Scoţia, dacă se poate aranja discret. Acum o să mă duc să dorm cîteva ceasuri. Noapte bună.

8

Loch Torridon se afla în vestul regiunii muntoase mărginită de apă la nord-vest, curentul ce se forma în braţul de mare venind dinspre Hebride. În interiorul ţinutului se aflau zeci de rîpe adînci, cu torente ce se prăvăleau dinspre zonele mai înalte, cu apa rece şi limpede care forma mlaştini izolate. Relieful varia între ţărm şi dealuri. Era un ţinut aspru. Izolat, invulnerabil, patrulat de gărzi dotate cu arme şi cîini. La zece kilometri spre nord-est se afla un cătun, cu o singură stradă principală care şerpuia de-a lungul cîtorva prăvălii şi se transforma într-un drum de ţară spre periferie.

Dealurile erau abrupte, pantele acoperite de arbori înalţi, cu frunziş abundent. Pe acele coline îşi desfăşurau cu rigoare

antrenamentul fizic refugiaţii de pe continent. Dar instrucţia era lentă şi dificilă. Recruţii nu erau soldaţi, ci oameni de afaceri, profesori şi specialişti, incapabili de efort fizic susţinut.

Numitorul lor comun era ura faţă de nemţi. Douăzeci şi doi dintre ei erau originari din Germania şi Austria; în plus, mai erau opt polonezi, nouă olandezi, şapte belgieni, patru italieni şi trei greci. Patruzeci şi trei de cetăţeni, cîndva respectabili, care îşi făcuseră anumite socoteli cu cîteva luni în urmă.

Îşi dădeau seama că într-o bună zi aveau să fie trimişi înapoi la casele lor. Însă, după cum observase Teague, acesta era un soi de obiectiv lipsit de formă. Iar această stare de lucruri nedefinită, aparent lipsită de speranţă, li se părea inacceptabilă celor de pe continent; şoapte de nemulţumire puteau fi auzite în cele patru barăci din mijlocul taberei. Pe măsură ce ştirile despre victoriile germane erau transmise la radio cu o rapiditate alarmantă, frustrările sporeau.

Pentru numele lui Dumnezeu! Cînd? Unde? Cum? *Sîntem pierduţi!*

Comandantul taberei îl întîmpină pe Victor Fontine fără menajamente. Era un ofiţer necioplit al armatei regulate, care urmase la MI 6 tot felul de cursuri pentru operaţiuni acoperite.

– N-o să pretind că înţeleg prea multe, îi spuse el la prima lor întîlnire. Am primit instrucţiuni vagi şi probabil că asta a fost şi ideea. O să stai vreo trei săptămîni – pînă la noi ordine de la generalul Teague – şi-o să te antrenezi cu grupul nostru, ca toţi ceilalţi. O să faci tot ce fac şi ei – nimic neobişnuit.

– Da, sigur.

Cu aceste cuvinte, Victor intră în lumea de la Loch Torridon. O lume stranie, complicată, ce avea puţine în comun cu viaţa lui de pînă atunci. Şi înţelegea, deşi nu era sigur cum, că lecţiile de la Loch Torridon aveau să se contopească cu învăţăturile lui Savarone pentru a da formă anilor ce urmau să vină.

I se dădu o uniformă militară și echipament, care includea o pușcă și un pistol (fără muniție), o baionetă de carabină ce putea fi folosită și drept cuțit, o raniță cu un set de tacîmuri și o pătură. Intră într-o baracă, unde fu primit cu răceală, vorbindu-i-se puțin și fără interes. Află curînd că nu prea exista camaraderie la Loch Torridon. Acei oameni trăiau în și prin trecutul lor recent; nu căutau prietenia nimănui.

Orele de peste zi erau lungi și epuizante; nopțile erau destinate memorării codurilor, a hărților și somnului adînc, necesar pentru relaxarea trupurilor istovite. Într-o anume măsură, Victor începu să considere Loch Torridon drept prelungirea altor jocuri de care își amintea. De parcă ar fi fost în anii studenției, în competiție cu colegii lui pe cîmp, pe terenurile de sport, pe saltele sau pe povîrnișurile dealurilor, alergînd la vale contra cronometru. Însă colegii de la Loch Torridon erau diferiți; cei mai mulți erau mai vîrstnici decît el și nici unul nu avea nici cea mai vagă idee despre ce însemna să fii un Fontini-Cristi. Își dăduse seama de asta din scurtele conversații pe care le purta; era ușor să-i evite pe ceilalți și astfel să concureze doar cu sine însuși. Era cea mai chinuitoare competiție.

– Salut! Mă cheamă Mihailovici.

Bărbatul zîmbitor care i se adresase lui Victor se lăsă la pămînt, respirînd cu greutate. Dezlegă curelele de la raniță și lăsă pătura făcută sul să-i alunece de pe umeri. Erau în mijlocul unei pauze de zece minute între un marș forțat și un exercițiu de manevră tactică.

– Pe mine Fontine, răspunse Victor.

Omul era unul din cei doi recruți noi care sosiseră la Loch Torridon cu mai puțin de o săptămînă în urmă. Avea vreo douăzeci și cinci de ani, fiind cel mai tînăr membru al grupului.

– Ești italian, nu-i așa? Din baraca trei?

– Da.

– Eu sînt sîrbo-croat și stau în baraca unu.

– Vorbeşti foarte bine englezeşte.

– Tatăl meu e exportator – era, mai bine zis. Avea investiţii în ţările anglofone.

Mihailovici scoase un pachet de ţigări din buzunarul uniformei şi-i oferi una lui Fontine.

– Nu, mulţumesc. De-abia am stins-o.

– Am dureri peste tot, spuse slavul zîmbind şi-şi aprinse o ţigară. Nu ştiu cum se descurcă ăştia mai în vîrstă.

– Sîntem aici de mai multă vreme.

– Nu mă refeream la dumneata. Vorbeam de ceilalţi.

– Mulţumesc.

Victor se întrebă de ce se plîngea Mihailovici. Era un bărbat masiv, bine clădit, cu ceafă de taur şi umeri largi. În plus, lucru ciudat: fruntea lui nu era deloc transpirată, în vreme ce Fontine era lac de sudoare.

– Ai plecat din Italia înainte ca Mussolini să vă facă slugile nemţilor, nu?

– Cam aşa ceva.

– Machek urmează aceeaşi cale. În curînd o să subjuge toată Iugoslavia, ascultă-mă pe mine.

– Habar n-aveam.

– Nu ştie multă lume. Tatăl meu ştia.

Mihailovici trase din ţigară, cu ochii spre cîmp. Adăugă calm:

– L-au executat.

Fontine îl privi compătimitor pe tînăr.

– Îmi pare rău. E dureros, ştiu asta.

– Serios?

Slavul se întoarse; avea o privire mirată.

– Da. O să vorbim mai tîrziu. Trebuie să ne gîndim la manevră. Obiectivul e să ajungem în vîrful dealului următor prin pădure, fără să fim descoperiţi.

Victor se ridică şi întinse mîna.

– Prenumele meu e Vittor... Victor. Al dumitale care e?
Sîrbo-croatul îi strînse mîna cu putere.
– Petride. E grecesc. Bunica mea era grecoaică.
– Bine-ai venit la Loch Torridon, Petride Mihailovici.

Zilele se scurgeau greu, iar Victor şi Petride lucrau tot mai bine împreună. Atît de bine încît sergenţii din tabără îi trimiteau în tandem împotriva unui număr mai mare de recruţi ce reprezentau inamicul, în exerciţiile de infiltrare. Lui Petride i se permise să se mute în baraca lui Victor.

Pentru Victor era ca şi cum unul dintre fraţii lui mai mici ar fi revenit dintr-o dată printre cei vii; tînărul era curios, adesea uluit, însă rezistent şi supus. Într-un fel, Petride umplea un gol şi alina durerea provocată de amintiri. Dacă exista vreo obligaţie în relaţia lor, ea se datora numai exceselor sîrbo-croatului. Petride vorbea mult, punea mereu întrebări, dădea bucuros informaţii despre viaţa lui personală, aşteptîndu-se ca şi Victor să facă la fel.

Dar Fontine nu putea depăşi o anumită limită. Pur şi simplu nu-l trăgea inima. Îi împărtăşise lui Jane tragedia de la Campo di Fiori; altcineva n-avea s-o mai cunoască. I se părea uneori necesar să-l dojenească pe Petride Mihailovici.

– Eşti prietenul meu. Nu preotul meu.

– Aveai un preot?

– La drept vorbind, nu. Era o figură de stil.

– Familia dumitale era credincioasă. Trebuie să fi fost.

– De ce?

– Din cauza numelui dumitale real. Fontini-Cristi. Înseamnă „fîntînile lui Hristos“, nu-i aşa?

– Într-o limbă de acum cîteva sute de ani. Nu sîntem credincioşi în sensul comun; nu de mult timp.

– Eu sînt foarte, *foarte* credincios.

– E dreptul dumitale.

Veni şi a cincea săptămînă şi trecu, fără nici un semn de la Teague. Fontine se întreba dacă nu cumva fusese uitat; dacă MI 6 nu-şi schimbase cumva părerea despre ideea de „management eronat cu orice preţ". În orice caz, viaţa la Loch Torridon îi abătuse gîndurile de la amintirile care-l măcinau; se simţea din nou puternic şi eficient.

Locotenenţii din tabără plănuiseră pentru acea zi ceea ce ei numeau un exerciţiu de „urmărire îndelungată". Cele patru barăci acţionau separat, fiecare într-un unghi de patruzeci şi cinci de grade pe busolă, pe o rază de şaisprezece kilometri de la Loch Torridon. Din fiecare baracă, doi oameni plecau cu cincisprezece minute înaintea celorlalţi; obiectivul era ca cei urmăriţi să stea ascunşi cît mai mult de urmăritori.

Era normal ca sergenţii să-i aleagă pe doi dintre cei mai buni din fiecare baracă pentru a începe exerciţiul. Victor şi Petride fură primii aleşi din baraca numărul trei.

Coborîră în goană povîrnişul stîncos, către pădurile din Loch Torridon.

– Repede! ordonă Fontine cînd intrară în frunzişul des al codrului. O luăm la stînga. În *noroi;* mergi prin noroi! Rupe cît de multe crengi poţi!

Alergară numai vreo cincizeci de metri, rupînd crengi şi călcînd pe poteca jilavă ce şerpuia printre copaci. Victor dădu a doua comandă:

– Stai! E destul. Acum, atenţie. O să lăsăm urme de paşi pe pămîntul uscat... Ajunge. Bine, acum mergi înapoi, exact pe urmele paşilor. *Prin* noroi... Bun. Acum ne întoarcem.

– Ne întoarcem? întrebă surprins Petride. Unde ne întoarcem?

– La marginea pădurii. Pe unde am intrat. Mai avem opt minute. E destul timp.

– Pentru ce?

Sîrbo-croatul se uită la mai vîrstnicul său prieten de parcă Fontine punea la cale cine ştie ce şotie.

– Ca să ne suim într-un copac. Să nu fim văzuţi.

Victor alese un pin scoţian înalt, aflat în mijlocul unui pîlc de arbori mai scunzi, şi începu să urce, agăţîndu-se de primele crengi. Petride îl urmă, cu chipul luminat de entuziasm. Ajunseră la trei sferturi din înălţimea pinului, ţinîndu-se de părţile opuse ale trunchiului. Ramurile din jur îi ascundeau; totuşi, vedeau bine pămîntul de sub ei.

– Mai avem două minute la dispoziţie, şopti Victor, uitîndu-se la ceas. Dă la o parte toate crengile rupte. Caută o poziţie stabilă.

După două minute şi treizeci de secunde, urmăritorii trecură pe sub ei. Fontine se aplecă spre tînărul sîrbo-croat.

– Mai aşteptăm treizeci de secunde şi pe urmă coborîm. Mergem pe partea cealaltă a dealului. Acolo se află o rîpă. E un ascunziş bun.

– La o aruncătură de băţ de linia de plecare! zise Petride rînjind. Cum de te-ai gîndit la asta?

– N-ai avut fraţi cu care să te joci? Nouă ne plăcea de-a v-aţi ascunselea.

Zîmbetul lui Mihailovici dispăru.

– Am mulţi fraţi, spuse el enigmatic, privind în altă parte.

Nu era timp să-l descoasă pe Petride. Iar pe Victor nici nu-l interesa. În ultimele opt zile, tînărul sîrbo-croat se purtase foarte ciudat. Era morocănos acum, hazliu în clipa următoare; şi nu înceta să pună întrebări care depăşeau limitele unei prietenii de şase săptămîni. Fontine se uită la ceas.

– Cobor eu primul. Dacă nu se vede nimeni, o să rup nişte crengi. Ăsta-i semnalul că poţi să vii.

Ajunşi la sol, Victor şi Petride alergară, încovoiaţi, spre marginea pădurii, la poalele dealului de unde plecaseră. La trei

sute de metri distanță, după ce ocoleau colina, se afla o pantă cu bolovani colțuroși care dădea spre o rîpă adîncă. Fusese creată prin deplasarea unui ghețar, cu multe milenii în urmă – un adăpost natural. Își croiră drum prin defileu. Respirînd greu, Fontine se lăsă la pămînt, cu spatele lipit de povîrnișul pietros. Descheie buzunarul uniformei și scoase un pachet de țigări. Petride stătea în fața lui, cu picioarele atîrnîndu-i peste buza prăpastiei. Se aflau la vreo doi metri distanță unul de altul, Fontine fiind cu un metru mai jos pe pantă. Victor se uită din nou la ceas. Nu mai avea rost să vorbească în șoaptă.

– În jumătate de oră, o să ne cățărăm pe creastă și-o să-i surprindem pe locotenenți. Vrei o țigară?

– Nu, mulțumesc, răspunse aspru Mihailovici, cu spatele la Fontine.

Tonul mînios din vocea lui nu putea fi ignorat.

– Ce s-a întîmplat? Ești rănit?

Petride se întoarse. Îl străpunse cu privirea pe Victor.

– Dintr-un anumit punct de vedere, da.

– N-o să-ți dau apă la moară. Ori te-ai rănit, ori nu. Nu mă interesează vorbele în doi peri.

Fontine hotărî că, dacă Mihailovici avea un moment de depresie, puteau să-l depășească fără să discute. Începea să creadă că dincolo de ochii aceștia mari, nevinovați, Petride Mihailovici ascundea un psihic dezechilibrat.

– *Alegi* doar ce te interesează, nu-i așa, Victor? Faci să dispară lumea din jur după bunul dumitale plac. Întorci un comutator din mintea dumitale și totul devine pustiu. Nu mai rămîne nimic.

Sîrbo-croatul îl privea țintă pe Fontine în timp ce vorbea.

– Calmează-te. Privește peisajul, fumează o țigară, lasă-mă-n pace. Ai devenit o pacoste.

Mihailovici își împinse încet picioarele peste marginea rîpei, cu ochii ațintiți la Victor.

– Nu trebuie să mă ignori. Nu poţi. Ţi-am împărtăşit secretele mele. Sincer, de bunăvoie. Dumneata trebuie să faci la fel.

Fontine se uită la sîrbo-croat, brusc neliniştit.

– Cred că înţelegi greşit relaţia noastră. Sau poate că eu am înţeles greşit preferinţele dumitale.

– Nu mă insulta.

– Am vrut doar să lămuresc...

– Timpul meu *s-a scurs!*

Petride ridică vocea; cuvintele fură strigate, iar ochii îi rămaseră larg deschişi, fără să clipească.

– Nu eşti orb! Nu eşti surd! Totuşi, te prefaci că eşti!

– Pleacă de-aici, îi ordonă Victor calm. Întoarce-te la linia de plecare. La sergenţi. Exerciţiul s-a încheiat.

– Numele meu, şopti Mihailovici, cu un picior tras sub corpul lui solid. Ai refuzat de la început să-l recunoşti! *Petride!*

– E numele dumitale. De acord.

– Nu l-ai mai auzit niciodată. Asta vrei să spui?

– Dacă l-am auzit, nu mi-l amintesc.

– Minţi! E numele unui călugăr. Iar dumneata *l-ai cunoscut pe acel călugăr!*

Cuvintele răsunară din nou ca un strigăt disperat.

– Am cunoscut mai mulţi călugări. Nici unul nu avea numele ăsta...

– Un călugăr dintr-un *tren!* Un om devotat glorificării Domnului! Călăuzit de harul Lucrării Sale sfinte! Nu poţi, nu *trebuie* să-l renegi!

– *Sfîntă Fecioară!*

Fontine vorbise neauzit; şocul îl încremeni.

– Salonic. Garnitura de la Salonic.

– Da! Acel tren sfinţit; documente care sînt sîngele, *spiritul unicei* Biserici *incoruptibile, imaculate!* Le-ai luat de la noi!

– Eşti un călugăr de la Xenope, spuse Victor, nevenindu-i să creadă. Doamne, eşti un monah de la Xenope!

– Cu toată inima! Cu *mintea*, cu *sufletul* şi *trupul!*

– Cum ai ajuns aici? Cum ai pătruns la Loch Torridon?

Mihailovici îşi trase sub el şi celălalt picior; acum era complet ghemuit – un animal înfuriat, pregătit să sară.

– N-are importanţă. Trebuie să ştiu unde a fost dus tezaurul, unde a fost ascuns. Iar dumneata o să-mi spui, *Vittorio Fontini-Cristi!* N-ai de ales!

– O să-ţi spun ce le-am spus şi englezilor. Nu ştiu *nimic!* Britanicii mi-au salvat viaţa; de ce-aş minţi?

– Fiindcă ţi-ai dat cuvîntul. Altcuiva.

– Cui?

– Tatălui dumitale.

– Nu! L-au ucis înainte să apuce să-mi spună! Dacă vrei să ştii ceva, atît pot să-ţi spun!

Ochii călugărului din Xenope deveniră deodată imobili. Avea privirea înceţoşată şi pleoapele umflate, aproape tiroidiene. Vîrî mîna în uniformă şi scoase un pistol automat cu ţeavă scurtă. Cu degetul mare trase piedica.

– Dumneata eşti fără importanţă. Amîndoi sîntem la fel, şopti el. Nu sîntem nimic.

Victor îşi ţinu respiraţia. Îşi îndoi genunchii; sosi momentul unic în care şi-ar fi putut salva viaţa, în care putea să-l izbească pe călugărul dement cu picioarele. O cizmă în armă, cealaltă în piciorul pe care se ţinea în echilibru Mihailovici, aruncîndu-l în prăpastie. Era tot ce putea să facă – dacă ar fi reuşit.

Brusc, cu o voce neaşteptată, monahul vorbi, pe un ton de litanie, încremenit:

– Îmi spui adevărul, zise el, închizînd ochii. Mi-ai spus adevărul, repetă hipnotic.

– Da.

Fontine trase adînc aer în piept. Cînd expiră, știu că avea să-și arunce ambele picioare înainte; sosise momentul.

Petride se ridică în picioare, cu uniforma de soldat bombată de pieptul puternic. Însă arma nu mai era îndreptată spre Victor. Brațele lui Mihailovici se întinseră într-o poziție de crucificare. Călugărul își înălță fața spre cer și strigă:

– *Cred întru Unul Dumnezeu, Tatăl Atotputernic! Voi privi în ochii Domnului și nu voi șovăi!*

Monahul din Xenope își îndoi brațul drept și își puse țeava pistolului la tîmplă.

Apoi trase.

– Ai făcut prima dumitale victimă, zise Teague nepăsător, stînd pe un scaun în fața biroului lui Fontine din mica încăpere.

– Nu l-am ucis eu!

– Nu contează cum s-a întîmplat sau cine a apăsat pe blestematul ăla de trăgaci. Rezultatul e același.

– Dar nedrept! *Trenul* ăla, afurisitul, păgînul ăla de *tren!* Cînd se va sfîrși povestea asta? Cînd *va dispărea* subiectul ăsta?

– Era dușmanul dumitale. Asta vreau să spun.

– Dacă era, dumneata trebuia să fi știut, să-l fi remarcat! Ești un prost, Alec.

Teague își schimbă poziția picioarelor, iritat.

– Folosești un limbaj cam prea aspru pentru un căpitan care se adresează unui general.

– Atunci aș fi încîntat să preiau funcția dumitale și să mi-l îmbunătățesc, spuse Victor, îndreptîndu-și atenția spre hîrtiile din dosarele de pe biroul său.

– În armată nu se face așa ceva.

– E singurul motiv care-ți asigură continuitatea. N-ai rezista nici o săptămînă ca subaltern al meu.

– Nu cred asta.

Teague era uluit.

– Stau aici şi ascult un macaronar care ar vrea să mă dea afară.

Fontine rîse.

– Nu exagera. Fac doar ce mi-ai cerut să fac. Arătă spre dosarele de pe birou. Ameliorează situaţia la Loch Torridon. Cu ocazia asta, am încercat să aflu cum a pătruns aici acest călugăr de la Xenope, acest Mihailovici.

– Şi-ai aflat?

– Cred că da. Există o carenţă fundamentală în fiecare dintre aceste dosare. Evaluările financiare nu sînt clare; doar vorbe, poveşti, raţionamente – dar foarte puţine cifre. Situaţia asta ar trebui îndreptată pe cît posibil înainte de a lua deciziile finale în privinţa personalului.

– Despre ce naiba vorbeşti?

– Despre bani. Oamenii se mîndresc cu ei; sînt simbolul productivităţii lor. Li se poate da de urmă, pot fi confirmaţi în zeci de moduri. Sînt înregistraţi peste tot. Dacă se poate, vreau declaraţii de venituri de la fiecare recrut din Loch Torridon. Petride Mihailovici nu avea aşa ceva.

– Declaraţii...

– O declaraţie de venituri, continuă Fontine, e cea mai elocventă imagine a caracterului unui om. În general, cei de aici sînt oameni de afaceri şi specialişti. Vor fi nerăbdători să-şi arate recunoştinţa. Cei care n-o fac vor fi interogaţi amănunţit.

Teague îşi îndreptă picioarele şi vorbi plin de respect:

– O să ajungem şi la asta, există reglementări pentru genul ăsta de situaţii.

– Dacă nu, zise Victor, ridicînd privirea, orice bancă sau casă de brokeraj le poate oferi. Cu cît mai complicat, cu atît mai bine.

– Da, sigur. Şi în afară de asta, cum merge treaba?

Fontine dădu din umeri, fluturîndu-şi mîna spre maldărul de dosare de pe birou.

– Încet. Am citit toate dosarele de mai multe ori, am făcut însemnări, i-am împărţit pe ocupaţii şi profesiuni înrudite. Am studiat zonele geografice, afinităţile lingvistice. Dar unde or să mă conducă toate astea, nu ştiu încă. O să-mi ia mult timp.

– Şi e mult de muncă, îl întrerupse Teague. Nu uita, ţi-am spus asta.

– Da. Mai spuneai şi că o să merite osteneala. Sper să ai dreptate.

Teague se aplecă înainte.

– O să lucreze cu dumneata unul dintre cei mai buni oameni din serviciu. El o să fie specialistul dumitale în comunicaţii pentru întreaga afacere. E o figură importantă; cunoaşte mai multe coduri şi cifruri decît zece criptografi de-ai noştri la un loc. E al naibii de ferm, un rechin care ia decizii rapide. Ceea ce-ţi şi doreşti, desigur.

– Nu pentru mult timp.

– Aşteptă să-l cunoşti.

– Cînd o să-l cunosc? Cum îl cheamă?

– Geoffrey Stone. L-am adus cu mine.

– E la Loch Torridon?

– Da. Precis acum se află la sediul criptografilor. Vreau să se apuce de treabă imediat.

Fără să priceapă exact de ce, ştirea lui Teague îl indispuse. Voia să lucreze singur, netulburat de nimeni.

– În regulă. Îmi închipui că o să-l vedem la popotă.

Teague zîmbi din nou şi se uită la ceas.

– Păi, nu sînt sigur că o să vrei să cinezi la popota din Torridon.

– Nimeni nu *cinează* la popotă, Alec. Acolo se mănîncă.

– Da, mă rog, lăsînd la o parte chestiunea culinară, am o veste bună. Un prieten al dumitale se află în sector.

– Sector? Loch Torridon e un sector?

– Pentru apărarea antiaeriană.

– Doamne! *Jane* e aici?

– Am aflat acum două seri. Face o inspecţie din partea Ministerului Aviaţiei. Sigur, nu ştia că te afli în zonă pînă ieri, cînd m-am întîlnit cu ea. Era la Moray Firth, pe ţărmul mării.

– Te pricepi de minune să aranjezi treburile! rîse Fontine. Şi atît de făţiş. Unde naiba *e?*

– Îţi jur, zise Teague, cu o inocenţă convingătoare. N-am ştiut nimic. Întreab-o. La marginea oraşului e un han. O să fie acolo la cinci şi jumătate.

Doamne, mi-a fost dor de ea! Chiar că mi-a fost dor. Era ceva extraordinar; nu înţelesese profunzimea sentimentelor lui. Chipul ei, cu trăsături ascuţite, dar delicate, părul ei negru, moale, ce-i cădea pe umeri atît de frumos; ochii ei, de un albastru atît de intens; totul era întipărit în mintea lui.

– Presupun că o să-mi dai o învoire ca să plec din tabără.

Teague încuviinţă.

– Am aranjat să-ţi dau şi o maşină. Dar mai e timp pînă să pleci. Hai să discutăm chestiuni concrete. Înţeleg că de-abia ai început treaba, dar trebuie să fi ajuns deja la vreo concluzie.

– Aşa e. Aici se află cincizeci şi trei de oameni. Mă îndoiesc că douăzeci şi cinci dintre ei vor trece de testele finale, după cum cred eu că au să decurgă...

Discutară aproape o oră. Pe măsură ce Fontine îşi dezvolta punctele de vedere, îşi dădea seama că Teague era tot mai mult de acord cu el. Bun, îşi zise Victor. Urma să-i adreseze multe cereri, inclusiv aceea de a căuta permanent noi talente pentru Loch Torridon. Dar acum gîndurile sale se îndreptau spre Jane.

– O să te conduc la baracă, zise Teague, simţindu-i nerăbdarea. Ne-am putea opri la clubul ofiţerilor pentru un minut – promit să nu dureze mai mult. Căpitanul Stone ar trebui să fie acolo; trebuie să-l cunoşti.

Dar nu fu nevoie să se oprească la bar pentru a-l găsi pe

căpitanul Geoffrey Stone. În timp ce coborau treptele complexului sportiv, Victor văzu silueta unui bărbat înalt, îmbrăcat într-un pardesiu militar. Era întors cu spatele; la vreo zece metri în faţă, şi vorbea cu un sergent-major. Statura ofiţerului avea ceva familiar, o anume aplecare a umerilor care nu era specifică soldaţilor. Mai şocantă era mîna dreaptă a omului. Era acoperită de o mănuşă neagră, cu cîteva măsuri mai mare decît ar fi fost normal. Era o mănuşă medicinală; mîna de sub ea era bandajată.

Bărbatul se întoarse; Fontine se opri brusc, cu răsuflarea tăiată.

Căpitanul Geoffrey Stone era agentul numit Apple, care fusese împuşcat pe docul de la Celle Ligure.

Se îmbrăţişară. Nici unul nu vorbi, fiindcă vorbele nu-şi aveau rostul. Trecuseră zece săptămîni de cînd nu se mai văzuseră. Zece săptămîni de la excitantele, minunatele clipe ale iubirii împărtăşite.

La han îl întîmpinase o femeie în vîrstă, care stătea într-un balansoar în spatele biroului de la recepţie.

– Locotenentul Holcroft a sosit acum o jumătate de oră. Mi-nchipui că eşti căpitanu', da' după toale nu s-ar zice. Spunea că po' să te duci sus, dac-oi vrea. I-o tipă hotărîtă. Nu-i arde dă glume. Sus pă scări, o iei la stînga, camera patru.

Bătuse încet la uşă, cu inima spărgîndu-i pieptul ca unui adolescent. Se întreba dacă şi ea era cuprinsă de aceeaşi încordare.

Ea îl aştepta înăuntru, cu mîna pe clanţă, cu ochii ei întrebători mai albaştri şi mai cercetători decît îşi amintea el. În aer plutea încordarea, dar şi încrederea.

El intră şi-i luă mîna. Închise uşa; se apropiară şi întinseră încet braţele unul spre celălalt. Cînd li se atinseră buzele, toate

întrebările se stinseră, iar răspunsurile fură date în tăcere.

– Mi-a fost frică, ştiai? şopti Jane, ţinîndu-i faţa în mîini, sărutîndu-l tandru, de mai multe ori.

– Da. Fiindcă şi mie mi-a fost frică.

– Nu ştiam ce-o să spun.

– Nici eu. Şi uite cum vorbim despre incertitudinile noastre. Presupun că-i un lucru bun.

– Poate că e copilăresc, spuse ea, trecîndu-i degetele peste frunte.

– Nu cred. Să vrei... să *doreşti*... cu atîta intensitate, e ceva deosebit. Există teama că poate celălalt n-o să-ţi răspundă la fel.

Îi luă mîna şi i-o sărută, apoi îi sărută buzele şi părul negru ce încadra tenul catifelat. O îmbrăţişă şi o trase spre el, ţinîndo strîns şi şoptindu-i:

– Eu te *doresc*. Mi-a fost dor de tine.

– Eşti un dulce că spui asta, dar nu trebuie. Nu vreau, n-o să-ţi cer aşa ceva.

Victor o împinse blînd şi-i luă faţa în mîini, privind-o în ochii care se aflau acum atît de aproape de ai lui.

– Nu simţi şi tu la fel?

– Şi încă cum.

Se întinse spre el, lipindu-şi buzele de obrazul lui.

– Mă gîndesc prea mult la tine. Şi sînt o femeie foarte ocupată.

Ştia că ea îl dorea la fel de mult cum o dorea şi el. Încordarea pe care o simţeau amîndoi se transferase în trupurile lor şi nu se putea elibera decît în actul iubirii. Totuşi, nevoia dureroasă, crescîndă nu cerea grabă. Se îmbrăţişară în căldura patului, se explorară tandru şi tot mai stăruitor. Şi vorbiră în şoaptă în timp ce excitarea lor creştea.

O, Doamne, cît o iubea!

Zăceau goi sub așternuturi, istoviți. Ea se ridică, sprijinindu-se într-un cot, și întinse mîna spre el, mîngîindu-l pe umăr, coborîndu-și apoi degetele spre coapse. Părul ei negru se revărsa pe pieptul lui; sub chipul delicat, cu sfredelitorii ochi albaștri, sînii îi cădeau peste trupul bărbatului. El întinse mîna dreaptă și o trase către el, semn că jocurile dragostei aveau să reînceapă. Și deodată, stînd dezbrăcați unul lîngă altul, Vittorio Fontini-Cristi își dădu seama că nu voia s-o piardă pe femeia asta.

– Cît timp poți să rămîi la Loch Torridon? o întrebă el, trăgîndu-i fața spre el.

– Ești un jefuitor odios al femeilor nu tocmai tinere, șopti ea, rîzîndu-i încet în ureche. Mă aflu într-o stare de tulburare erotică, cu tot trupul vibrînd încă de ecourile plăcerii – iar tu mă întrebi cît pot să mai rămîn! Pentru totdeauna, desigur. Pînă cînd mă întorc la Londra, peste trei zile.

– Trei zile! E mai bine decît două zile. Sau decît douăzeci și patru de ore.

– De ce? Ca să ajungem niște idioți bîlbîiți?

– Ne vom căsători.

Jane se ridică și-l privi. Se uită la el îndelung, apoi spuse cu ochii pironiți într-ai lui:

– Ai avut parte de o mare mîhnire. Și de o teribilă tulburare.

– Nu vrei să te măriți cu mine?

– Mai mult decît *orice*, iubitule. Doamne, mai mult decît orice pe lume...

– Dar nu spui da.

– Sînt a ta. Nu trebuie să te însori cu mine.

– *Vreau* să mă însor cu tine. Greșesc?

– E cel mai corect lucru pe care mi-l pot imagina. Dar trebuie să fii sigur.

– Tu *ești* sigură?

Ea îşi apropie obrazul de al lui.

– Da. Despre tine e vorba. *Tu* trebuie să fii sigur.

Cu amîndouă mîinile, el îi dădu la o parte părul negru ce-i cădea pe faţă şi-i răspunse din priviri.

Ambasadorul Anthony Brevourt stătea în spatele uriaşului birou din camera sa de lucru în stil victorian. Era aproape miezul nopţii, oamenii se retrăseseră de mult pe la casele lor, iar Londra era în întuneric. Bărbaţi şi femei se aflau pe acoperişurile caselor, pe malul fluviului sau în parcuri, comunicînd prin staţii radiotelegrafice şi privind cu atenţie cerul. Aşteptînd asediul despre care ştiau că urma să vină, dar care nu începuse încă.

Era o chestiune de săptămîni; Brevourt ştia, rapoartele menţionaseră acest lucru. Dar nu se putea concentra asupra ororilor ce aveau să remodeleze inevitabil istoria, în ritmul desfăşurării evenimentelor. El era mistuit de perspectiva altei catastrofe. Mai puţin dramatică în prezentul imediat, dar în multe privinţe la fel de profundă. Era cuprinsă în dosarul din faţa lui. Privi cu atenţie numele de cod scris de mînă, pe care îl inventase pentru sine. Şi pentru cîţiva – foarte puţini – alţii.

SALONIC

Atît de simplu de citit, însă cu un înţeles atît de complex.

Cum Dumnezeu s-a putut întîmpla una ca asta? La ce se gîndiseră ei? Cum de au lăsat ca deplasarea unei singure garnituri de tren, care a traversat vreo şase frontiere naţionale, să ajungă imposibil de depistat? Răspunsul trebuie să se afle în împrejurările date.

De jos, dintr-un sertar încuiat al biroului, se auzi ţîrîitul unui telefon. Brevourt descuie sertarul şi-l deschise. Ridică receptorul.

– Da.

– Loch Torridon, fu răspunsul sec.

– Da, Loch Torridon. Sînt singur.

– Subiectul s-a căsătorit ieri. Cu candidata.

Lui Brevourt i se tăie respirația. Apoi trase adînc aer în piept. Vocea de la celălalt capăt al firului se auzi din nou:

– Ești acolo, Londra? Mă auzi?

– Da, Torridon. Te-am auzit. E mai mult decît am fi putut spera, nu-i așa? Teague e mulțumit?

– Nu tocmai. Cred că ar fi preferat o relație convenabilă. Nu căsătoria. Nu cred că era pregătit pentru asta.

– Poate că nu. Candidata ar putea fi considerată o piedică. Teague va trebui să se adapteze. Salonic e pe departe mult mai important.

– Să nu spui asta la MI 6, Londra.

– În acest moment, zise Brevourt cu răceală, sînt convins că toate dosarele referitoare la Salonic au fost *luate* de la MI 6. Asta a fost înțelegerea noastră, Loch Torridon.

– Corect. N-a mai rămas nimic acolo.

– Bine. Eu o să plec cu Churchill la Paris. Mă poți contacta pe canalul oficial al Ministerului de Externe, codul Maginot. Păstrăm legătura; Churchill vrea să fie ținut la curent.

9

LONDRA

Fontine pătrunse în valul de pietoni ce se îndrepta către Paddington Station. Pe străzi se făcea simțită o anume amorțeală, o suspiciune care provoca momente de tăcere apăsătoare. Ochii cercetau alți ochi, străinii luau aminte la alți străini.

Franţa capitulase.

Victor o luă spre Marylebone; văzu oameni cumpărînd tăcuţi ziare. Inevitabilul se produsese; *se întîmplase cu adevărat*. Dincolo de Marea Mînecii se afla inamicul – victorios, invincibil.

Navele care veneau la Dover dinspre Calais nu mai aduceau mulţimi de turişti veseli, sosiţi în vacanţă. Acum se făceau altfel de călătorii; toţi auziseră de ele. Vasele de la Calais navigau la adăpostul nopţii, pline cu bărbaţi şi femei, unii însîngeraţi, alţii teferi, cu toţii disperaţi, ghemuiţi sub punţi, ascunşi de năvoade şi prelate, aducînd relatări despre agonia şi înfrîngerile din Normandia, de la Rouen, Strasbourg şi Paris.

Fontine îşi aminti cuvintele lui Alec Teague: *Ideea, strategia constă în a-i trimite înapoi pentru a dezorganiza pieţele de desfacere... pentru a crea haos! Management eronat cu orice preţ!*

Pieţele însemnau acum întreaga Europă Occidentală. Iar căpitanul Victor Fontine era pregătit să-şi trimită managerii instruiţi la Loch Torridon în aceste pieţe.

Dintre cei cincizeci şi trei de continentali cu care începuse treaba, rămaseră numai douăzeci şi patru; ceilalţi urmau să fie consideraţi – în timp, selectiv – drept pierderi luate în calcul. Cei douăzeci şi patru erau tot atît de diferiţi pe cît erau de instruiţi, pe cît de inventivi pe atît de vicleni. Erau nemţi, austrieci, belgieni, polonezi, olandezi şi greci, dar naţionalităţile lor erau mai puţin importante. În fiecare zi se transfera peste graniţe mînă de lucru. Deoarece, la Berlin, *Reichsministerium*-ul Industriei făcea presiuni pentru exploatarea forţei de muncă în toate teritoriile ocupate – era o politică a urgenţei ce avea să capete amploare pe măsură ce noi spaţii treceau sub control german. Nu era ceva neobişnuit ca un olandez să lucreze la o fabrică din Stuttgart. Deja – la doar cîteva zile de la căderea Parisului – mai mulţi belgieni fuseseră trimişi la uzinele capturate din Lyon.

Acționînd în cunoștință de cauză, liderii secreți cercetau listele cu locuri de muncă disponibile. Obiectivul: găsirea unor „slujbe“ temporare pentru douăzeci și patru de specialiști talentați.

În confuzia generată de obsesia germană a productivității maxime, peste tot apăreau noi locuri de muncă. Krupp și I.G.Farben trimiteau atît de mulți experți pentru a pune pe picioare fabricile și laboratoarele din țările cucerite, încît, la Berlin, industriașii germani protestau vehement. Situația conducea la carențe de organizare, la un management neglijent; ineficiența uzinelor și instituțiilor nemțești progresa simțitor.

În această perioadă tulbure se infiltrară clandestin francezii, olandezii, belgienii și polonezii din tabăra secretă. Instrucțiunile de angajare erau trimise prin curieri ai spionajului britanic la Londra, pentru a fi studiate de căpitanul Victor Fontine.

Subiect: Frankfurt, Germania, furnizor piese de schimb pentru Messerschmitt. Se caută trei șefi de echipă.

Subiect: Cracovia, Polonia. Secția arbori cotiți, fabrică de automobile. Se caută proiectanți.

Subiect: Anvers, Belgia. Depouri de vagoane. Secțiile de încărcare și programare. Lipsesc manageri.

Subiect: Mannheim, Germania. Tipografii guvernamentale. Nevoie urgentă de translatori pentru domeniul tehnic.

Subiect: Torino, Italia. Fabrica de avioane. Sursă partigiano. Număr redus de ingineri mecanici.

Subiect: Linz, Austria. Berlinul pretinde că deține fabrică de țesături cu cheltuieli de producție exagerate. Se caută contabili pentru preț de cost.

Subiect: Dijon, Franța. Departamentul juridic al Wehrmachtului. Forțele de ocupație solicită avocați... (Cît de tipic pentru francezi, își zise Victor. În plin dezastru, spiritului galic îi arde de dezbateri pe teme juridice.)

Și tot așa. „Oferte“ cu duzinele, zeci de posibilități, care

aveau să sporească pe măsură ce nemţii urmăreau o creştere tot mai mare a productivităţii.

Mica brigadă de continentali de la Loch Torridon avea de lucru. Nu mai rămînea decît să se facă o repartiţie corespunzătoare a oamenilor, urmînd ca Fontine să supervizeze personal pînă în cele mai mici detalii. În servietă avea o fişie foarte mică de bandă adezivă, care putea fi lipită pe orice parte a corpului. Adezivul era foarte eficient, dar putea fi înlăturat cu o soluţie de apă, zahăr şi suc de lămîie.

Pe acea bandă se aflau douăzeci şi patru de puncte, fiecare conţinînd un microfilm. Pe fiecare microfilm erau o fotografie redusă la dimensiuni microscopice şi un scurt rezumat al aptitudinilor. Aceste informaţii aveau să fie folosite cu acordul liderilor secreţi. Urmau să fie găsite douăzeci şi patru de posturi... temporare, fără îndoială, deoarece nişte oameni atît de înzestraţi aveau să fie solicitaţi în multe locuri în următoarele luni.

Dar înainte de toate, ceea ce era de altfel şi primul obiectiv de pe agenda lui Fontine, era o călătorie de afaceri pe o durată nedeterminată. Urma să fie paraşutat în Franţa, în provincia Lorraine, aproape de graniţa franco-elveţiană. Prima întîlnire avea să aibă loc în orăşelul Montbéliard, unde trebuia să rămînă cîteva zile. Era un punct geografic strategic, deoarece permitea o accesibilitate maximă organizaţiilor clandestine din nordul şi centrul Franţei, ca şi celor din sudul Germaniei.

De la Montbéliard urma să se îndrepte spre nord, pe Rin, pînă la Wiesbaden, unde aveau să se întrunească mai mulţi antinazişti din Bremen, Hamburg, Berlin şi din localităţi de la nord şi vest. De la Wiesbaden trebuia să ajungă pe căi ocolite la Praga, apoi spre nord-vest, în Polonia şi la Varşovia. Erau planuri de făcut, coduri de pus la punct, documente oficiale de obţinut pentru a fi multiplicate la Londra.

De la Varşovia urma să se întoarcă în Lorraine. Acolo

avea să hotărască dacă era bine s-o ia către sud, spre scumpa Italie. Căpitanul Geoffrey Stone era din principiu împotriva acestei idei. Tot ce era italian îl umplea de scîrbă pe Stone, repulsia trăgîndu-i-se de la un doc din Celle Ligure şi o mînă zdrobită din cauza naivităţii italiene şi a trădării. Stone nu vedea de ce şi-ar fi irosit resursele în Italia; existau alte chestiuni mult prea presante. O naţiune de incompetenţi îşi era sieşi cel mai mare duşman.

Fontine ajunse la Paddington şi aşteptă autobuzul spre Kensington. Descoperise autobuzele la Londra; nu mai călătorise în viaţa lui cu mijloace de transport în comun. Cînd folosea maşinile oficiale, trebuia să legi o conversaţie cu pasagerii. Nimeni nu pretindea aşa ceva într-un autobuz.

Sigur, existau momente cînd lua să citească acasă materiale ultrasecrete, iar Alec Teague refuza pur şi simplu să-i îngăduie acest privilegiu recent descoperit. Era prea periculos. În acea seară se întîmplase ceva similar, însă Victor îşi înfruntase superiorul; în maşina oficială mai erau doi călători, iar el dorea să se gîndească în linişte. Era ultima lui noapte pe care o petrecea în Anglia. Trebuia să ştie şi Jane.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Alec! O să călătoresc mii de kilometri în teritoriu ostil. Dacă pierd într-un autobuz londonez o servietă legată de încheietura mea cu un lacăt cu cifru, am intra cu toţii într-o mare belea!

Teague se dăduse bătut, însă verificase personal lacătul şi lanţul.

Autobuzul opri, iar el se urcă, croindu-şi drum de-a lungul culoarului aglomerat spre un scun din faţă. Era lîngă geam; privi afară şi îşi îndreptă gîndurile mai întîi spre Loch Torridon.

Erau pregătiţi. Ideea *era* valabilă. *Puteau* să-şi plaseze oamenii în posturi succesive de conducere. Nu mai rămînea decît să aplice strategia. Ceea ce era mai greu avea să realizeze pe parcursul călătoriei. Avea să găsească posturi adecvate pentru

persoane corespunzătoare... haosul și dezastrele se vor face în curînd simțite.

Era gata de plecare. Totuși, nu era pregătit pentru situația cu care urma să se confrunte: să-i spună lui Jane că, în cele din urmă, sosise momentul.

Cînd se întorsese din Scoția, se mutase în apartamentul ei. Ea refuzase propunerea lui de a locui într-un spațiu mult mai mare. Iar ultimele săptămîni fuseseră cele mai fericite din viața lui.

Și acum venise ceasul în care teama avea să ia locul tihnei unei existențe cotidiene în comun. Nu avea nici o importanță că mii de oameni treceau prin aceeași experiență; aritmetica nu-i aducea nici o alinare.

La următoarea stație trebuia să coboare. Lumina crepusculară de iunie cădea pe frunzele arborilor și dădea strălucire caselor. În Kensington era pace, războiul – departe. Coborî din autobuz și porni în jos pe strada liniștită cînd, deodată, atenția îi fu abătută de la intrarea în bloc. Învățase în ultimele luni să nu-și trădeze îngrijorarea, așa că simulă un salut cu mîna spre un vecin nevăzut de la o fereastră de vizavi. În felul ăsta, în timp ce strîngea din ochi în soarele ce bătea din față, reuși să vadă mai bine micul Austin parcat pe partea opusă a străzii, la cincizeci de metri în diagonală față de el. Era gri. Mai văzuse această mașină. Exact cu cinci zile în urmă. Și-o amintea bine. El și cu Stone merseseră cu mașina la Chelmsford pentru a discuta cu o evreică din Cracovia, care lucrase în stația de benzină de lîngă Brentwood.

Automobilul cel gri venise în urma lor și parcase în dreptul pompei de lîngă ei. Îl remarcase doar fiindcă angajatul care încasase banii se arătase sarcastic cînd văzuse că pompa înregistrase mai puțin de opt litri... iar rezervorul era plin.

„Ce gînganie lacomă", spusese vînzătorul.

Șoferul îl privise încurcat, întorsese cheia în contact și se depărtase în viteză.

Fontine remarcase că şoferul era un preot. Cel din automobilul gri de vizavi era tot preot. I se vedea clar gulerul alb.

Iar acesta, îşi dădu el seama, îl privea cu atenţie.

Fontine porni nepăsător spre intrarea în bloc. Ridică încuietoarea, intră, se întoarse şi închise poarta; preotul din automobilul gri stătea nemişcat, cu ochii – ascunşi după nişte lentile groase – fixaţi asupra lui. Victor se apropie de uşă şi intră. Cînd ajunse în hol, închise uşa, apoi se duse în grabă spre ferestrele înguste ce flancau cadrul uşii. O draperie de camuflaj acoperea geamul; ridică un colţ şi privi afară.

Preotul se apropiase de fereastra din dreapta maşinii şi cerceta cu privirea faţada clădirii. Omul era caraghios, îşi zise Fontine. Era extrem de palid şi slab, iar lentilele ochelarilor săi erau groase.

Victor lăsă draperia şi alergă spre scări, urcînd treptele cîte două pînă la etajul trei, unde stăteau ei. Dinăuntru se auzea muzică; radioul era deschis; Jane era acasă. După ce închise uşa în urma lui, îi auzi glasul din dormitor. Nu avea timp s-o salute; voia să ajungă la fereastră. Şi nu dorea s-o alarmeze, dacă putea evita asta.

Binoclul se afla pe raftul de cărţi de deasupra şemineului. Trase cutia dintre nişte cărţi şi scoase binoclul, se duse la fereastră şi-l îndreptă spre stradă.

Preotul vorbea cu cineva de pe bancheta din spate a micului automobil. Fontine nu mai văzuse pe nimeni în maşină. Locurile din spate erau în umbră, iar el îşi concentrase atenţia asupra şoferului. Fixă binoclul spre partea din spatele preotului şi reglă focalizarea.

Victor îngheţă. Simţi sîngele urcîndu-i-se la cap. Era un coşmar! Un coşmar ce se repeta! *Nutrindu-se* din sine!

Şuviţa albă din părul tuns scurt! Mai văzuse acel păr alb

de pe un dig... într-un automobil... sub luminile orbitoare... puțin înaintea exploziei de fum și a morții!

La *Campo di Fiori!*

Bărbatul aflat pe bancheta din spate a automobilului gri stătuse pe bancheta altei mașini! Fontine se uitase în jos spre el așa cum îl privea și acum, dar de data aceasta la mii de kilometri distanță, pe o stradă din Kensington! Era unul dintre comandanții germani! Unul dintre călăii germani!

– Doamne Sfinte! M-ai speriat, zise Jane, intrînd în cameră. Ce...?

– *Sună-l pe Teague! Acum!* strigă Victor, aruncînd binoclul și chinuindu-se să desfacă lacătul de la servietă.

– Ce *s-a întîmplat*, dragul meu?

– Fă cum ți-am spus!

Se lupta să-și păstreze calmul. Reuși să formeze cifrul; lacătul se deschise.

Jane își privea soțul cu atenție; formă numărul în grabă, fără să mai pună întrebări.

Fontine alergă în dormitor. Scoase revolverul de armată dintr-un teanc de cămăși și-l smulse din toc, apoi fugi înapoi în camera de zi, îndreptîndu-se spre ușă.

– *Victor! Stai!* Pentru Dumnezeu!

– Spune-i lui Teague să vină încoace! Spune-i că un neamț de la Campo di Fiori așteaptă în stradă!

Ieși în goană pe coridor și coborî iute scara îngustă, trăgînd piedica pistolului cu degetul mare. Cînd ajunse pe palierul de la primul etaj, auzi zgomotul unui motor. Răcni și se năpusti în hol, către ușa de la intrare, trăgînd înfuriat de clanță, apoi smulgînd-o cu atîta forță încît poarta se izbi de perete. Ieși în stradă.

Automobilul gri se depărta în viteză; pe trotuare se aflau pietoni. Fontine porni în urmărirea micului automobil, ocolind două mașini ce veneau spre el și care frînară cu zgomot. Bărbați

şi femei strigau la el; Victor înţelegea. Un om alergînd pe mijlocul străzii la ora şapte seara, cu o armă în mînă, era un motiv serios de panică. Dar el n-avea timp să cugete la aşa ceva; pentru Fontine nu exista decît automobilul gri şi bărbatul de pe bancheta din spate, cu şuviţa de păr alb.

Călăul.

La colţ, maşina făcu la dreapta! O, Doamne! Pe strada principală, traficul era redus; se vedeau doar cîteva taxiuri şi maşini particulare! Automobilul mări viteza, strecurîndu-se printre vehicule. Trecu pe stop, evitînd în ultimul moment un camion cu marfă care frînă brusc, blocînd cîmpul de vedere.

Îl pierduse. Se opri, cu inima spărgîndu-i pieptul, cu faţa scăldată de sudoare, cu arma în mînă. Dar nu era totul pierdut. Pe plaça de înmatriculare a automobilului erau şase cifre. Reuşise să distingă patru dintre ele.

– Maşina în cauză e înregistrată la Ambasada Greciei. Ataşatul care o are în grijă susţine că e posibil să fi dispărut din curtea ambasadei tîrziu în această după-amiază.

Teague vorbea precipitat, iritat nu doar fiindcă informaţia pe care i-o furniza putea să fie falsă, dar din cauza incidentului în sine. Era o piedică, una serioasă. Operaţiunea concepută la Loch Torridon nu putea admite obstacole în acest moment.

– De ce neamţul? Cine e? Ştiu însă *ce* e. Victor vorbea încet, profund tulburat.

– O să luăm în calcul orice urmă pe care o vom depista. O duzină de agenţi experimentaţi cercetează dosarele. Or să verifice documente din arhivă, pentru a afla tot ce se poate. Descrierea pe care i-ai dat-o graficianului a fost bună; spuneai că portretul e foarte asemănător; dacă el e acela, o să-l găsim.

Fontine se ridică din fotoliu, se duse către fereastră şi văzu că draperiile negre erau trase, împiedicînd lumina să răzbată afară. Se întoarse şi privi absent o hartă mare a Europei, aflată

pe peretele din biroul lui Teague. În hîrtia groasă erau înfipte zeci de ace cu gămălie roşie.

– E vorba despre trenul de la Salonic, nu?

Puse întrebarea încet, fără să aştepte vreun răspuns.

– Asta nu explică prezenţa neamţului. Dacă e neamţ.

– Ţi-am *spus*, îl întrerupse Victor, întorcîndu-se spre general. Era acolo. La Campo di Fiori. Mi s-a părut atunci că-l mai văzusem.

– Dar n-ai reuşit să-ţi aduci aminte unde?

– Nu. Sînt momente cînd simt că înnebunesc. Nu *ştiu!*

– Nu poţi face vreo legătură? Gîndeşte-te la întîmplări din trecut; la oraşe sau hoteluri; începe cu discuţiile de afaceri, cu contractele. Familia Fontini-Cristi a făcut investiţii în Germania.

– Am încercat. N-a ieşit nimic. Doar figura, şi nici aia foarte limpede. Dar mi-a rămas în minte şuviţa de păr alb.

Obosit, Victor se întoarse lîngă fotoliu şi se aşeză. Se lăsă pe spate, punîndu-şi palmele peste ochii închişi.

– O, Doamne, Alec, sînt teribil de speriat.

– N-ai de ce.

– Dumneata n-ai fost în noaptea aia la Campo di Fiori.

– Asta nu se va repeta la Londra. Şi nicăieri în altă parte. Mîine dimineaţă, soţia dumitale va fi condusă la Ministerul Aviaţiei, unde va preda situaţia – dosare, scrisori, hărţi, totul – altui ofiţer. Am primit asigurări de la Minister că pînă la prînz transferul va fi deja încheiat. După care va fi dusă cu maşina la o locuinţă foarte confortabilă la ţară undeva. Într-un loc izolat şi absolut sigur. O să rămînă acolo pînă la întoarcerea dumitale sau pînă îl găsim pe individ. Pe care o să-l terminăm.

Fontine îşi luă mîinile de la ochi. Se uită întrebător la Teague.

– Cînd ai pregătit toate astea? N-a prea fost timp.

Teague zîmbi, dar nu era surîsul tulburător cu care era obişnuit Victor. Era, cît ce cît, blînd.

– E vorba despre un plan pentru împrejurări neprevăzute, conceput încă de cînd v-ați căsătorit. Mai precis, la cîteva ore.

– O să fie în siguranță?

– Mai mult decît oricine din Anglia. Sincer vorbind, am un dublu motiv. Siguranța soției dumitale e oarecum legată de starea de spirit a dumitale. Ai de făcut o treabă, așa că eu o s-o fac pe a mea.

Teague se uită la ceasul din perete, apoi la cel de la mînă. Cel dintîi rămăsese în urmă cu aproape un minut de cînd îl potrivise ultima dată. Cînd *se întîmplase* asta? Cu vreo nouăzece zile în urmă; trebuia să-l ducă iarăși la ceasornicarul din Leicester Square.

Se gîndi că obsesia asta a timpului era o stupizenie. Auzise și el poreclele care i se dăduseră: „Cronometrul Alec", „Pontatorul Teague". Colegii îl apostrofau deseori; n-ar mai fi fost atît de preocupat de timp dacă ar fi avut o soție și copii care să se hîrjonească în preajma lui. Însă hotărîrea o luase cu ani în urmă; în profesiunea lui era mai bine să se ferească de astfel de legături. Nu era un călugăr. Existaseră, desigur, femei în viața lui. Dar nici o căsnicie. Nu intra în discuție așa ceva; era un impediment, un obstacol.

Aceste gînduri vagi îi aduseră în minte o problemă reală: Fontine și căsnicia acestuia. Italianul era un coordonator perfect pentru operațiunea Loch Torridon, totuși exista în prezent un obstacol – soția lui.

Fir-ar să fie! Cooperase cu Brevourt fiindcă voia cu adevărat să-l folosească pe Fontini-Cristi. Dacă o relație convenabilă cu o englezoaică ar fi servit ambelor obiective, el, era bucuros e acord. Dar nu-i plăcea *pînă unde* se ajunsese!

Iar acum unde naiba era Brevourt? Renunțase. Dispăruse, după ce transmisese guvernului niște solicitări extraordinare, invocînd o încărcătură necunoscută la Salonic.

Sau poate doar se prefăcea că dispăruse? Brevourt părea că ştie cînd să pună capăt pierderilor, cînd să întoarcă spatele unui eşec penibil. În privinţa lui Fontine nu aveau să mai existe instrucţiuni; acesta aparţinea acum de MI 6. Nimic mai simplu. Ca şi cum Brevourt voia să pună un obstacol cît mai mare între el, italian *şi* acel tren blestemat. Cînd i fusese înmînat raportul despre preotul din Xenope infiltrat la Loch Torridon, Brevourt simulase un vag interes, atribuind incidentul unui fanatic solitar.

Căci un om care determinase guvernul să facă ceea ce făcuse, nu era ceva normal. Iar călugărul din Xenope nu acţionase de unul singur. Teague ştia asta; Brevourt ştia şi el. Ambasadorul se comporta prea normal, arăta un dezinteres prea evident.

Şi pe urmă femeia, soţia lui Fontine. Cînd apăruse, Brevourt îi monopolizase existenţa, ca un adevărat membru al MI 6. Era o mică speranţă. Putea fi atrasă, folosită. Dacă purtarea lui Fontine ar fi devenit ciudată, dacă ar fi avut sau dacă ar fi căutat nişte legături neobişnuite ce ar fi condus la trenul de la Salonic, ar fi fost convocată şi ar fi primit instrucţiuni: *să raporteze totul*. Ea avea patriotism; ar fi fost de acord.

Dar nimănui nu-i trecuse prin minte o posibilă căsnicie. *Asta* era management-eronat-cu-orice-preţ! Unei amante i se puteau da instrucţiuni; o soţie nu le-ar fi acceptat. Brevourt primise vestea cu o indiferenţă la fel de nefirească.

Se întîmpla ceva ce Teague nu înţelegea. Avea neplăcuta senzaţie că guvernul se folosea de MI 6, asta însemnînd că se folosea de el, tolerînd operaţiunea de la Loch Torridon deoarece asta l-ar fi putut conduce pe Brevourt spre un obiectiv mai important decît subminarea industriei inamicului.

Trenul de la Salonic.

Prin urmare, erau aplicate două strategii paralele: operaţiunea Loch Torridon şi căutarea documentelor bizantine.

Îl lăsaseră să se ocupe de prima; era exclus de la cea de-a doua.

Exclus şi lăsat cu un ofiţer de informaţii căsătorit – cel mai vulnerabil soi.

Era ora trei fără zece dimineaţa. Peste şase ore, urma să-l conducă pe Fontine la Lakenheath.

Un bărbat cu o şuviţă de păr alb. Un portret care nu semăna cu nici una dintre miile de fotografii şi descrieri din dosare, o vînătoare ce nu ducea nicăieri. O duzină de funcţionari de la MI 6 se aflau în arhive, continuînd cercetarea. Agentul care descoperea identitatea omului n-avea să fie ignorat cu ocazia primelor avansări.

Telefonul sună, făcîndu-l să tresară.

– Da.

– Sînt Stone, domnule. Cred că am ceva.

– Cobor imediat.

– Dacă n-aveţi nimic împotrivă, aş prefera să vin eu sus. E puţin cam ciudat. Aş dori să vă văd singur.

– Foarte bine.

Ce găsise Stone? Ce putea fi atît de straniu încît să fie necesară siguranţa biroului său?

– Iată portretul confirmat de Fontine, domnule general, spuse căpitanul Geoffrey Stone, stînd în faţa biroului lui Teague şi punînd portretul în cărbune pe un registru.

Cu mîna dreaptă, imobilă, înmănuşată, ţinea neglijent la piept un plic.

– N-am găsit nimic în dosarele lui Himmler, nici în alte surse germane – ori în legătură cu germanii, nici în cercurile de colaboraţionişti din Polonia, Cehoslovacia, Franţa, Balcani sau Grecia.

– Dar în Italia? Cum e cu italienii?

– Asta a fost prima noastră preocupare. Indiferent de ceea ce susţine Fontine că a văzut în noaptea aceea la Campo di

Fiori, el *este* italian. Familia Fontini-Cristi şi-a făcut duşmani printre fascişti. Dar n-am găsit nimic, nici cea mai vagă asemănare cu subiectul în discuţie. Apoi, sincer vorbind, domnule, am început să mă gîndesc la omul nostru. La căsătoria lui. Nu ne aşteptam la asta, nu-i aşa, domnule?

– Nu, căpitane. Nu ne aşteptam la asta.

– O casă parohială neînsemnată din Scoţia. O ceremonie anglicană. Nu prea te-ai fi gîndit la asta.

– De ce nu?

– Eu am lucrat în sectoarele italiene, domnule general; influenţa catolică e foarte răspîndită.

– Fontine nu e credincios. Unde dracu' vrei să ajungi?

– Tocmai asta e. Totul e o chestiune de nuanţă, nu? Nimeni nu e doar asta sau doar cealaltă. Mai ales un om care a avut atîta putere. M-am întors la dosarul *lui;* am fotocopiat toate documentele pe care am pus mîna. Inclusiv cererea de căsătorie şi certificatul. La rubrica „apartenenţă religioasă", el a trecut cuvîntul „creştin".

– Treci la subiect.

– Asta fac. Un aspect conduce întotdeauna la altul. O familie puternică, extrem de bogată, dintr-o ţară catolică, şi un fiu supravieţuitor care contestă cu bună ştiinţă orice legătură cu Biserica sa.

Teague strînse din ochi.

– Continuă, căpitane.

– *A tăgăduit.* Poate inconştient, nu ştim. „Creştin" nu e o confesiune. Cel pe care-l căutam e tot italian, verificam alte dosare.

Stone ridică plicul cu mîna stîngă, desfăcu şnurul cu care era legat şi-l deschise. Scoase o tăietură dintr-un ziar, fotografia unui bărbat cu capul descoperit, cu o şuviţă albă în părul închis. Omul purta o sutană neagră de preot; fotografia fusese făcută la

altarul bisericii Sfîntul Petru. Individul stătea în genunchi, în fața crucii. Deasupra lui se vedeau două mîini întinse, care țineau tricornul de cardinal.

– Doamne!

Teague ridică ochii spre Stone.

– Dosarele Vaticanului. Avem documente privind toate înălțările în rang ecleziastic.

– Dar *ăsta*...

– Da, domnule. Numele subiectului este Guillamo Donatti. E unul dintre cei mai puternici cardinali ai curiei papale.

10

MONTBÉLIARD

Avionul efectua întoarcerea de nouăzeci de grade. Se aflau la nouă sute de metri altitudine, pe o noapte senină, curenții de aer ce goneau pe lîngă trapa deschisă fiind atît de puternici încît Fontine își zise că avea să fie tras afară înainte ca lumina roșie de deasupra lui să se stingă, și să se aprindă becul alb, semnalul la care trebuia să sară.

Înșfăcă mînerele situate de-o parte și de alta a trapei, ținîndu-se bine; bocancii groși împingeau puntea de oțel a bombardierului De Havilland; aștepta să facă saltul.

Se gîndi la Jane. La început, se opusese cu înverșunare să fie izolată. Își cîștigase cu greu postul de la Ministerul Aviației, iar acum, în cîteva ore, săptămîni și luni de „muncă mai mult decît înverșunată" se duseseră pe apa sîmbetei. Renunțase însă brusc să se mai gîndească, văzînd – el era sigur de asta – durerea

din ochii lui. Îl voia înapoi. Dacă izolarea la ţară îl ajuta să se întoarcă, avea să se ducă acolo.

Se gîndi şi la Teague; parţial la ce-i spusese, dar mai mult la ce nu-i spusese. MI 6 avea o pistă care ducea la călăul german, individul monstruos cu o şuviţă de păr alb care asistase impasibil la oroarea de la Campo di Fiori. Serviciul presupunea că era un membru însemnat al *Geheimdienst Korps*, poliţia secretă a lui Himmler, cineva din umbră, care lucrase la consulatul german din Atena.

„Presupunea." „Poate." Cuvinte echivoce. Teague ascundea nişte informaţii. Deoarece, cu toată experienţa lui, ofiţerul de informaţii nu-şi putea masca omisiunile. Şi nici convingător nu fusese deloc atunci cînd adusese în discuţie un subiect care nu prea avea legătură cu nimic:

– E o procedură standard, Fontine. Cînd un om primeşte o misiune, noi înregistrăm apartenenţa sa religioasă. Ca pe un certificat de naştere sau ca pe un paşaport...

Nu, nu avea o apartenenţă oficială. Nu, nu era catolic, dar asta nu era ceva nemaiîntîlnit; în Italia *existau* şi necatolici. Da, numele Fontini-Cristi deriva de la o sintagmă ce se traducea prin „fîntînile lui Hristos"; da, vreme de secole, familia fusese aliata Bisericii, însă cu cîteva decenii în urmă rupseseră relaţiile cu Vaticanul. Dar nu, nu făcea caz de această ruptură; rareori se gîndea la ea.

Ce urmărea Teague?

Lumina roşie se stinse. Victor îşi îndoi genunchii, aşa cum fusese învăţat, şi îşi ţinu respiraţia.

Becul alb se aprinse. Primise semnalul – scurt, sigur, puternic. Fontine îşi răsuci mîinile şi apucă mînerele, se lăsă pe spate şi se aruncă prin trapa deschisă în valul de aer ce năvălea din cala avionului. Fu zvîrlit departe de fuselajul uriaş, forţa vîntului izbindu-l cu viteza şi greutatea năucitoare a unei rafale.

Era în cădere liberă. Îşi desfăcu picioarele în formă de V,

simţind cum chingile paraşutei îi intră adînc în coapse. Îşi întinse braţele în diagonală. Poziţia de şoim în zbor planat avu efectul scontat: îi stabiliză căderea, permiţîndu-i să observe cu atenţie pămîntul întunecat de sub el.

Le văzu! Două licăriri slabe la stînga lui. Prin aerul ce vîjîia pe lîngă el, îşi duse mîna dreaptă la mecanismul de deschidere a paraşutei şi trase de un inel mic. Deasupra lui se produse o scînteie scurtă, ca ultima zvîcnire a flăcării unei lumînări. Era suficient pentru cei de la sol ca să-l localizeze. Licărul dispăru în întuneric; smulse mînerul de cauciuc pentru deschiderea paraşutei. Faldurile din pînză umflate ţîşniră din raniţă; urmă un şoc puternic, ce-l făcu să-şi piardă răsuflarea, cu toţi muşchii încordaţi pentru a contracara impactul.

Plutea, răsucindu-se în sferturi de cerc pe cerul nopţii, coborînd spre pămînt.

Întrunirile de la Montbéliard decurseră cu bine. Era ciudat, îşi zicea Victor, dar, în pofida locurilor neamenajate, chiar primitive – un depozit abandonat, un hambar, o păşune plină de pietriş –, adunările nu erau diferite de întîlnirile civilizate de afaceri, el îndeplinind sarcina de consilier venit de la sediul central. Obiectivul fiecărei întruniri cu echipele de lideri clandestini care soseau pe ascuns la Lorraine era acelaşi: perspectivele de recrutare pentru tabăra persoanelor talentate, aflată acum în exil în Anglia.

Specialiştii erau solicitaţi peste tot, deoarece unităţile de producţie în extindere din cadrul celui de-al Treilea Reich erau imediat adaptate şi utilizate pentru obţinerea unui randament maxim. Însă obsesia nemţilor pentru eficienţă imediată implica o fisură majoră: factorii de decizie rămăseseră la Berlin. Solicitările erau examinate de către *Reichsministerien* ale Industriei şi Armamentului; dispoziţiile erau elaborate şi emise la sute de kilometri distanţă de unităţile din teritoriu.

Ordinele puteau fi interceptate pe drum; cererile puteau fi

modificate la sursă, în ministere, prin oameni infiltraţi în rîndul funcţionarilor.

Puteau fi create noi posturi; personalul putea fi înlocuit. În haosul produs de febrilitatea Berlinului de a obţine eficienţă totală şi imediată, frica era inevitabilă. Dispoziţiile erau rareori puse sub semnul întrebării. Peste tot, mediile birocratice erau vulnerabile în faţa celor de la Loch Torridon.

– Vei fi condus la Rin şi urcat la bordul unui şlep, la Neuf-Brisach, spuse francezul, ducîndu-se la fereastra mică a camerei de pensiune care dădea spre „rue du Bac", în Montbéliard. Însoţitorul dumitale va aduce documentele. Am înţeles că în ele figurezi drept un vagabond de pe malul fluviului, vînjos, dar fără minte. Un hamal care-şi pierde vremea îmbătîndu-se cu vin ieftin.

– Pare interesant.

RINUL

Dar nu era aşa. Era cumplit, epuizant din punct de vedere fizic şi aproape de nesuportat din cauza duhorii de sub punţi. Patrulele germane erau în căutare de pradă pe fluviu, opreau mereu vasele şi supuneau echipajele unor interogatorii brutale. Rinul era o rută clandestină pentru curieri; nu-ţi trebuia multă perspicacitate ca să-ţi dai seama de asta. Şi, cum „gunoaiele" de pe fluviu nu meritau altceva, patrulele erau încîntate să folosească ciomege şi paturi de armă, atunci cînd izbeau oase şi muşchi. Acoperirea lui Fontine fu eficientă, deşi insuportabilă. Bău suficient vin acru şi vomită destul pînă căpătă respiraţia fetidă a unui alcoolic înveterat şi neîngrijit.

Cel care îl ajută să nu se abrutizeze fu însoţitorul său. Numele lui era Lübok, iar Victor ştia că, indiferent de riscurile pe care le înfrunta el, Lübok îşi asumase unele mult mai mari.

Lübok era evreu şi homosexual. Era un maestru de balet

de vîrstă medie, blond, cu ochi albaştri, ai cărui părinţi cehi emigraseră la Berlin cu treizeci de ani în urmă. Vorbea fluent limbile din Cehoslovacia, ca şi germana, şi avea documente în care figura ca translator pentru Wehrmacht. Pe lîngă documentele de identitate, mai deţinea şi cîteva scrisori cu antetul Înaltului Comandament care-i proclamau loialitatea faţă de Reich.

Documentele şi hîrtiile cu antet erau autentice, loialitatea - falsă. Lübok acţiona în chip de curier clandestin, traversînd graniţele cehoslovacă şi poloneză. În acele vremuri grele, îşi declara înclinaţiile homosexuale scandalos de făţiş; toată lumea ştia că existau asemenea cercuri printre ofiţeri. Punctele de control nu aveau idee cine era favorizat de bărbaţi puternici, care preferau să se culce cu alţi bărbaţi. Iar maestrul de balet de vîrstă mijlocie era o enciclopedie de adevăruri, jumătăţi de adevăr şi bîrfe în legătură cu practicile sexuale şi perversiunile ofiţerilor din Înaltul Comandament German, în orice sector sau zonă în care pătrundea. Asta era patrimoniul lui, arma lui.

Lübok se oferise să îndeplinească sarcina primită de la Loch Torridon, anume cea de a fi însoţitorul agentului MI 6 de la Montbéliard, prin Wiesbaden, apoi la est, către Praga şi la nord, spre Varşovia. Şi, pe măsură ce călătoria continua iar zilele şi kilometrii rămîneau în urmă, Fontine era tot mai mulţumit. Lübok era cel mai bun. Dedesubtul costumelor bine croite se afla un om puternic, a cărui limbă ascuţită şi privire mistuitoare erau semnele unui tip impulsiv, dar inteligent.

VARŞOVIA, POLONIA

Lübok conducea motocicleta, cu Victor în ataş, îmbrăcat în uniforma de subofiţer al Wehrmachtului detaşat la Transporturile forţei de ocupaţie. Ieşiră din Lodz pe drumul spre Varşovia, ajungînd la ultimul punct de control puţin înainte de miezul nopţii.

Lübok se purtă jignitor cu patrulele, aruncînd numele de *Kommandanten* și *Oberführerinnen* cu o iuțeală caustică, făcînd aluzie la tot felul de învinuiri dacă vehiculul lor ar fi fost reținut. Soldații, zăpăciți, nu se grăbeau să-l verifice. Motocicleta trecu de baraj; pătrunseră în oraș.

Acolo domnea haosul. Deși era întuneric, peste tot se distingeau dărîmături. Străzile erau pustii. La ferestre licăreau lumînări – majoritatea rețelelor electrice erau scoase din uz. Cablurile de pe stîlpii de telegraf atîrnau rupte, automobilele și camioanele erau imobilizate – multe dintre ele răsturnate, zăcînd ca niște uriașe insecte de oțel ce așteptau să fie țintuite pe o masă de laborator.

Varșovia murise. Ucigașii ei umblau înarmați în grupuri, înfricoșați de cadavrul ei.

– Mergem spre Casimir, zise Lübok încet. Contactul dumitale te așteaptă. Nu sînt mai mult de zece străzi de aici.

– Ce e Casimir?

– O clădire veche de pe bulevardul Cracovia. În centru orașului. Mulți ani, acolo a fost universitatea; acum, nemții o folosesc drept cazarmă și birouri.

– Și intrăm *acolo?*

Lübok zîmbi în întuneric.

– Poți să-i pui pe naziști în universități, dar asta nu le garantează educația. Echipele de întreținere pentru toate clădirile și terenurile sînt *podziemna*. Acționează clandestin. Cel puțin oamenii de bază.

Lübok strecură motocicleta printre două mașini oficiale de pe bulevardul Cracovia, la jumătatea drumului, vizavi de poarta principală dinspre Casimir. Cu excepția santinelelor din gheretă, strada era pustie. Doar două felinare ardeau pe stradă, dar în curtea de la Casimir, reflectoarele instalate în iarbă luminau fațadele ornamentate ale clădirilor.

Din umbră ieși un soldat german. Se apropie de Lübok și

vorbi încet în polonă. Lübok dădu din cap; neamţul traversă în diagonală bulevardul larg, îndreptîndu-se către poartă.

– Face parte din *podziemna*, spuse Lübok. Mi-a zis codurile corecte. Spunea că trebuie să intri dumneata primul. Întreabă de căpitanul Hans Neumann, din blocul şapte.

– Căpitanul Hans Neumann, repetă Victor. Blocul şapte. Şi pe urmă?

– El e legătura din noaptea asta la Casimir. O să te ducă la ceilalţi.

– Şi dumneata?

– O să aştept zece minute, pe urmă vin şi eu. Trebuie să întreb de subofiţerul Schneider, din blocul cinci.

Lübok părea îngrijorat. Victor înţelegea. Nu mai avuseseră pînă atunci locuri separate de întîlnire cu liderii clandestini.

– E o procedură neobişnuită, nu-i aşa? Pari tulburat.

– Au ei motivele lor.

– Dar dumneata nu le cunoşti. Nici tipul ăla nu ţi-a spus.

– Nu ştia. E doar un mesager.

– Crezi că-i vreo capcană?

Lübok îşi aţinti privirea spre Fontine. În timp ce vorbea, se gîndea la acea posibilitate.

– Nu, nu prea cred. Comandantul acestui sector a fost compromis. S-a făcut un film. N-o să te plictisesc cu detalii, dar pasiunea lui pentru copii a fost atent înregistrată. I s-au arătat rezultatele şi i s-a spus că negativele există. Trăieşte cu frica-n sîn şi noi trăim pe lîngă *el*... E unul dintre favoriţii Berlinului, un prieten apropiat al lui Goering. Nu, nu e o capcană.

– Dar eşti îngrijorat.

– Fără motiv. Omul avea codurile; sînt complicate şi foarte, exacte. Ne vedem mai tîrziu.

Victor coborî din ataşul strîmt şi porni să traverseze bulevardul spre porţile de la Casimir. Mergea ţeapăn – întruchiparea aroganţei –, pregătit să prezinte îngîmfat

documentele false care aveau să-i permită accesul în clădire.

În timp ce străbătea spaţiul luminat de lîngă Casimir, văzu soldaţi germani plimbîndu-se cîte doi şi cîte trei pe alei. În urmă cu un an, acei oameni ar fi părut studenţi şi profesori, rememorînd evenimentele unei zile petrecute la universitate. Acum erau cuceritori, aflaţi la distanţă de dezastrele întîlnite peste tot în afara zidurilor clădirii. Moarte, foamete şi masacre se făceau auzite în tonul comenzilor pe care le dădeau, însă ei vorbeau calm pe alei curate, ignorînd consecinţele actelor lor.

Campo di Fiori. Şi acolo fuseseră reflectoare. Şi moarte, şi masacru.

Alungă imaginile din minte; numic nu trebuia să-i distragă atenţia. Intrarea cu o arcadă sculptată, încadrînd uşile duble, masive de sub numărul şapte, se afla drept în faţă. O santinelă a Wehrmachtului stătea în poziţie de drepţi pe singura treaptă de marmură.

Fontine îl recunoscu: era soldatul care vorbise în polonă cu Lübok pe bulevardul Cracovia.

– Te descurci de minune, îi şopti Victor în germană.

Santinela dădu din cap, întinse mîna spre uşă şi o deschise.

– Grăbeşte-te. Urcă pe scara din stînga. Vei fi întîmpinat la primul etaj.

Fontine intră repede pe uşă, pătrunse în holul masiv de marmură, o luă spre scări şi începu să urce. La jumătatea drumului, îşi încetini paşii. O alarmă surdă se declanşă în mintea lui.

Vocea santinelei, felul cum vorbea germana. Cuvintele sunau neobişnuit, fără nici un fel de intonaţie. *Grăbeşte-te... Urcă pe scară...*

Fii atent la lipsa de accent, la silabele finale care nu sună firesc, excesiv de corecte sau greşit pronunţate. Lecţie de la Loch Torridon.

Soldatul nu era neamț. Dar de ce-ar fi trebuit să fie? Era dintre *podziemo*. Totuși, *podziemna* nu și-ar fi asumat riscuri...

Doi ofițeri germani apăruseră pe palier, cu pistoalele scoase și îndreptate spre el. Cel din dreapta vorbi:

– Bun venit la Casimir, *signore* Fontini-Cristi.

– Te rog, nu te opri, *padrone*. Trebuie să ne grăbim, zise al doilea bărbat.

Limba pe care o vorbeau era italiana, dar accentul lor nu era natural. Victor le recunoscu originea. Ofițerii din capul scărilor nu erau germani, după cum nici soldatul de pază nu era. Erau *greci!* Trenul de la Salonic reapăruse!

Se auzi țăcănitul unei piedici de pistol în spatele lui, urmat de zgomotul unor pași iuți. În cîteva secunde, țeava armei îi fu înfiptă în șale, împingîndu-l în sus pe scări.

N-avea cum să se miște, nu putea folosi nici o diversiune pentru a le distrage atenția adversarilor săi. Armele erau ațintite asupra lui, ochii erau pe mîinile lui, încărcăturile pline.

Undeva, deasupra, pe un coridor neștiut, auzi rîsete. Poate că, dacă striga, ar fi alarmat un inamic în chiar tabăra lui; gîndurile ce i se învîrteau în minte îl amorțeau.

– Cine sînteți?

Vorbe. Să înceapă cu vorbe. Dacă putea să-și ridice vocea treptat, firesc, ar fi putut reduce riscul ca aceștia să apăse pe trăgaci.

– Nu sînteți germani?

Mai tare. *Acum* mai tare.

– Ce *faceți* aici?

Țeava pistolului alunecă în sus pe spatele lui și-i fu înfiptă în ceafă. Șocul îl făcu să se oprească. Un pumn îl lovi de aproape în rinichiul stîng; se clătină în față și fu prins de cei doi greci tăcuți care-l priveau.

Începu să țipe; n-avea altă soluție. Rîsul de deasupra se auzea mai tare, mai aproape. Alți bărbați coborau scările.

Deodată, mîinile îi fură trase la spate, braţele îndoite şi legate, încheieturile răsucite. O pînză mare, aspră, îmbibată într-un lichid duhnind îngrozitor, îi fu îndesată pe faţă.

Era orbit; fusese vîrît cu forţa într-un spaţiu irespirabil, fără lumină, fără aer. Tunica îi fu ruptă, iar centura diagonală smulsă de la piept. Încercă să lovească cu braţele.

În acelaşi timp, simţi acul lung pătrunzîndu-i în carne; nu-şi dădea seama unde. Instinctiv, ridică mîinile în semn de protest. Erau *dezlegate;* şi nu-l ajutau cu nimic, după cum rezistenţa lui era inutilă.

Auzi din nou rîsetele; erau asurzitoare. Mai simţi cum era împins încolo şi-ncoace.

Dar asta fu totul.

– Îi trădezi pe cei care ţi-au salvat viaţa.

Deschise ochii; imaginile i se formau lent pe retină. Simţea o arsură în braţul sau în umărul stîng. Întinse mîna să o pipăie; îl durea cînd o atingea.

– Este efectul antidotului, zise vocea unei siluete înceţoşate, de undeva din faţa lui. Lasă o cicatrice, dar nu e periculoasă.

Ochii lui Fontine începură să se limpezească. Şedea pe o podea de ciment, cu spatele sprijinit de un zid de piatră. În faţa lui, la vreo şase metri, un bărbat stătea în picioare, lîngă zid. Se aflau pe un fel de platformă înălţată dintr-un tunel larg. Care tunel părea a fi situat la mare adîncime, săpat în stîncă, ambele capete dispărînd în întuneric. Pe planşeul tunelului se vedeau nişte şine vechi, înguste; metalul era plesnit şi ruginise. Lumina venea de la mai multe lumînări groase, fixate în nişte suporturi vechi din pereţi.

Văzînd mai bine, Fontine îşi concentră atenţia asupra omului aflat în faţa lui. Purta un costum negru; în jurul gîtului avea un guler alb. Bărbatul era preot.

Era chel, dar nu din cauza vîrstei. Avea capul ras; nu avea mai mult de patruzeci și cinci, cincizeci de ani, cu un aer ascetic și trupul zvelt.

Lîngă preot se afla soldatul în uniforma Wehrmachtului. Cei doi greci care întruchipau niște ofițeri germani stăteau lîngă o ușă de fier aflată în peretele din stînga, cu fața spre tunel. Preotul vorbi:

– Te-am urmărit de la Montbéliard. Ești la mii de kilometri de Londra. Englezii nu te pot proteja. Avem rute spre sud pe care ei nu le cunosc.

– Englezii? Fontine îl privea țintă pe preot, încercînd să înțeleagă. Sînteți din Ordinul Xenope.

– Așa e.

– De ce vă luptați cu englezii?

– Fiindcă Brevourt e un mincinos. Și-a călcat cuvîntul.

– Brevourt? Victor era uluit; nimic nu mai avea sens. V-ați ieșit din minți! Totul, *tot* ce-a făcut el a fost în *numele vostru!* Pentru *voi*.

– Nu pentru noi! Pentru Anglia. El vrea tezaurul de la Constantinopol pentru *Anglia!* Churchill îl vrea! E o armă mai puternică decît sute de armate, iar ei știu cu toții asta! Noi nu l-am mai vedea niciodată!

Preotul avea ochii măriți de furie.

– Așa crezi?

– Nu fi prost! se stropși monahul de la Xenope. Fiindcă Brevourt și-a călcat cuvîntul, noi am încălcat codul Maginot. Au fost interceptate mesaje; comunicațiile între... părțile interesate, să zicem.

– Sînteți *nebuni!* Fontine încerca să judece. Anthony Brevourt dispăruse; nu se mai auzise nici o vorbă de la el – sau despre el – de luni de zile. Spui că m-ați urmărit de la Montbéliard. *De ce?* Eu nu am ce vreți voi! N-am avut niciodată! Nu știu nimic despre afurisitul ăla de tren!

– Mihailovici te-a crezut, spuse încet preotul. Eu, nu.

– Petride ... Imaginea adolescentului călugăr ce-şi luase viaţa pe marginea unei rîpe de la Loch Torridon îi reveni în minte.

– Petride nu era numele lui...

– Voi l-aţi ucis! zise Fontine. L-aţi ucis de parcă voi aţi fi apăsat pe trăgaci. Sînteţi nebuni! Cu toţii!

– A eşuat. Ştia ce-l aştepta. Era de la sine înţeles.

– Sînteţi *bolnavi!* Îi infectaţi pe toţi cei pe care-i atingeţi! Fie că mă crezi sau nu, o să-ţi spun pentru ultima oară! Nu deţin informaţia pe care o vrei!

– Minţi!

– Eşti nebun!

– Atunci de ce călătoreşti cu Lübok? Spune-mi asta, *signore* Fontini-Cristi! De ce cu Lübok?

Victor bătu în retragere; şocul provocat de numele lui Lübok îl făcu să-şi arcuiască spatele lîngă zid.

– Lübok? şopti el neîncrezător. Dacă ştii ce face el, cunoşti şi răspunsul la întrebare.

– Loch Torridon? întrebă sarcastic preotul.

– N-am auzit de Lübok pînă acum. Ştiu doar că-şi face treaba. E evreu, e... îşi asumă riscuri mari.

– Lucrează *pentru Roma!* răcni preotul din Xenope. Transmite oferte la Roma! Ofertele *dumitale!*

Victor rămase mut; era atît de surprins încît nu-şi mai găsea cuvintele. Monahul din Xenope continuă cu voce groasă, pătrunzătoare:

– Ciudat, nu-i aşa? Dintre toate călăuzele din teritoriile ocupate, e ales Lübok. Pur şi simplu îşi face apariţia în Montbéliard. Te aştepţi să credem asta?

– Credeţi ce vreţi. Totu-i o nebunie.

– E trădare! strigă iarăşi preotul, depărtîndu-se cu cîţiva

paşi de zid. Un degenerat care poate pune mîna pe telefon ca să şantajeze jumătate din Berlin! Şi cel mai jignitor – pentru dumneata – e faptul că destrăbălatul lucrează pentru monstrul din...

– *Fontine! La pămînt!*

Ordinul pătrunzător veni dinspre gaura neagră a tunelului. Fusese strigat de vocea ascuţită a lui Lübok, zgomotul reverberînd între zidurile de piatră, acoperind răcnetele preotului.

Victor se răsuci şi sări în faţă, rostogolindu-se pe zidul de piatră, căzînd de pe platformă pe pămîntul tare lîngă şinele ruginite. Deasupra lui auzi gloanţele sfîşiind aerul, urmate de două explozii teribile, provocate de nişte Lugere fără amortizor.

În licărul luminărilor, văzu siluetele lui Lübok şi ale altor oameni ieşind din întuneric, potrivindu-şi armele şi ţintind rapid; trăgînd şi ascunzîndu-se după pietre.

Totul se termină în cîteva secunde. Preotul din Xenope căzuse; fusese lovit în gît, iar urechea stîngă i se desprinsese de cap. Se tîrîse pînă la marginea platformei, muribund, privind în jos către Fontine. În ghearele morţii, şoapta lui suna ca un scrîşnet:

– Noi... nu sîntem duşmanii tăi. Pentru mila Domnului, adu documentele la noi...

Se auzi un ultim foc de armă, în surdină; fruntea preotului explodă deasupra ochilor privind în gol.

Victor simţi o mînă strîngîndu-l de braţul stîng, care-i provocă dureri ascuţite în umăr şi piept. Era ridicat în picioare.

– *Scoală-te!* îi ordonă Lübok. Împuşcăturile puteau fi auzite. Fugi!

Începură să alerge prin tunel. Unul dintre oamenii lui Lübok, aflat în faţă, lumina în întuneric cu o lanternă şi şoptea instrucţiuni în polonă. Lübok i le traducea lui Fontine, care fugea alături de el.

– La vreo două sute de metri mai la vale se află grota unui călugăr. O să fim în siguranţă.

– O *ce?*

– Grota unui călugăr, răspunse Lübok, respirînd greu. Istoria Casimirului e veche de sute de ani. A fost nevoie de porţi de scăpare.

Se tîrîră în patru albe printr-un coridor strîmt şi întunecat, tăiat în stîncă, care ducea în adîncurile unei grote. Dintr-o dată, aerul se schimbă; undeva, în întuneric, exista o gură de aerisire.

– Trebuie să vorbesc cu dumneata, zise Victor repede.

– Ca să răspund întrebărilor dumitale, căpitanul Hans Neumann e un ofiţer devotat al Reichului, care are un văr în Gestapo. Subofiţerul Schneider nu era de serviciu; asta era periculos. Am înţeles că era o capcană... Cu toată sinceritatea, nu ne aşteptam să te găsim în tunel. A fost un noroc neaşteptat. Ne îndreptam spre blocul şapte.

Lübok se întoarse către camarazii lui. Vorbi mai întîi în polonă, apoi îi traduse lui Fontine.

– O să stăm aici un sfert de oră. Cred că o să fie de-ajuns. Pe urmă, o să mergem la întîlnirea din blocul şapte. Dumneata o să-ţi faci treaba conform planului.

Fontine înşfăcă braţul lui Lübok şi-l trase dintre oamenii din *podziemna*. Doi bărbaţi aprinseseră lanternele. Era suficientă lumină pentru a vedea faţa curierului între două vîrste, ceea ce pe Victor îl mulţumi.

– N-a fost o capcană germană! Oamenii ăia din spate erau greci! Unul era preot!

Fontine vorbea în şoaptă, dar încordarea lui era evidentă.

– Eşti nebun, zise Lübok nepăsător, cu o privire total inexpresivă.

– Erau de la *Xenope*.

– De unde?

– M-ai auzit bine.

– Te-am auzit, însă n-am nici cea mai vagă idee despre ce vorbeşti.

– Lua-te-ar naiba, Lübok! Cine eşti de fapt?

– Multe, şi în folosul multora, slavă Cerului.

Victor îl înhăţă pe cehul blond de reverele jachetei. Ochii lui Lübok deveniră deodată reci, plini de furie.

– Spuneau că lucrezi pentru Roma. Că ai trimite oferte la Roma! *Ce* oferte? Ce înseamnă asta?

– Nu ştiu, răspunse cehul încet.

– Pentru cine lucrezi?

– Lucrez pentru mulţi oameni. *Împotriva* naziştilor. Asta-i tot ce trebuie să ştii. Eu îţi apăr viaţa şi am grijă să-ţi închei negocierile. Cum fac asta nu e treaba dumitale.

– Nu ştii *nimic* despre Salonic?

– E un oraş din Grecia, port la Marea Egee... Acum ia-ţi mîinile de pe mine.

Fontine slăbi strînsoarea, dar nu-şi retrase mîinile.

– Dacă cumva – *dacă* – printre acei mulţi oameni despre care vorbeşti se află şi persoane interesate de trenul de la Salonic, eu nu ştiu *nimic* despre el. N-am ştiut niciodată.

– Dacă subiectul ăsta o să apară vreodată în discuţii, deşi nu prea văd cum, o să transmit informaţia asta. Acum ne putem ocupa de negocierile dumitale de la Varşovia? Trebuie să le terminăm în seara asta. S-au făcut pregătiri pentru ca doi curieri să zboare mîine dimineaţă de la aerodromul din Berlin. O să plecăm la Müllheim. E aproape de frontiera franco-elveţiană, la o noapte de mers pînă la Montbéliard. Afacerile dumitale în Europa s-au încheiat.

– Să zburăm? Victor îşi retrase mîinile. Cu un avion german?

– Grație unui foarte imprudent comandant din Varșovia. A văzut prea multe filme în care era un actor important. Curată pornografie.

11

CORIDOR AERIAN LA VEST DE MÜNCHEN

Avionul trimotor marca Fokker staționa pe pistă, în timp ce echipele de întreținere verificau motoarele, iar un camion-cisternă umplea rezervoarele. Erau la München; părăsiseră Varșovia în dimineața respectivă, făcînd o escală la Praga. Cei mai mulți pasageri coborîseră la München.

Müllheim era următoarea și ultima etapă a călătoriei lor. Victor stătea incomod lîngă un aparent relaxat Lübok, în cabina liniștită a avionului. Mai exista un pasager: un caporal vîrstnic, în drum spre Stuttgart.

– Aș fi preferat să mai fie cîșiva călători, șopti Lübok. Fiind așa de puțini, pilotul ar putea insista ca toți să rămînă la bord în Müllheim. Ar putea alimenta repede, apoi să plece. Majoritatea pasagerilor îi îmbarcă la Stuttgart.

Fu întrerupt de tropăiturile unor pași pe scările metalice de lîngă avion. Rîsete răgușite, nestăpînite însoțeau zgomotul acela neregulat, crescînd în intensitate pe măsură ce noii călători se apropiau de ușa cabinei. Lübok se uită la Fontine și zîmbi ușurat. Reluă lectura ziarului oferit de steward și se cufundă în fotoliu. Victor se întoarse; grupul de la München își făcu apariția.

Erau trei ofițeri ai Wehrmachtului și o femeie. Erau beți. Fata purta o haină din pînză de culoare deschisă; fu împinsă prin

uşa îngustă de doi ofiţeri şi trîntită într-un scaun de al treilea. Ea nu obiectă; rîse şi se strîmbă. O jucărie care coopera de bunăvoie.

Avea aproape treizeci de ani, arăta bine, dar nu era atrăgătoare. Pe chip i se citea o anume frenezie, o încordare care o făcea să pară oarecum trecută. Părul castaniu, neîngrijit, era puţin prea aspru; nu-i cădea liber pe umeri. Fardul de pe pleoape era prea pronunţat; buzele prea roşii, iar roşul prea strident.

– Ce te uiţi aşa?

Întrebarea fusese strigată, acoperind zgomotul motoarelor ambalate. Cel care o rostise era al treilea ofiţer, un bărbat musculos, cu piept larg, de vreo treizeci de ani. Trecuse pe lîngă cei doi camarazi şi i se adresase lui Victor.

– Îmi cer scuze, spuse Fontine, zîmbind slab. N-am vrut să fiu nepoliticos.

Ofiţerul strînse din ochi; era un scandalagiu, fără îndoială.

– Avem o fată *elegantă*. Fii atent la pantalonii cu şireturi!

– N-am vrut să pară o ofensă.

Ofiţerul se întoarse către camarazii săi; unul o trăsese pe fata supusă în poala lui, celălalt era pe coridor.

– Pantalonii cu şireturi nu sînt o ofensă! Nu-i drăguţă?

Ceilalţi doi ofiţeri mormăiră ironic. Fata rîse; cam prea isteric, îşi zise Victor. Se întoarse cu faţa înainte, sperînd că neamţul bădăran o să plece.

Nu plecă. O mînă uriaşă se întinse peste scaun şi-l înhăţă de umăr.

– Ajunge.

Ofiţerul se uită la Lübok.

– Voi doi treceţi în faţă.

Lübok căută privirea lui Victor. Mesajul era clar: fă aşa cum ţi s-a ordonat.

– Sigur.

Fontine şi Lübok se ridicară şi porniră în grabă pe culoar.

Nici unul nu vorbi. Fontine auzea cum se destupau sticlele. Petrecerea Wehrmachtului începuse.

Fokkerul mări viteza pe pistă şi se ridică de la pămînt. Lübok ocupase scaunul dinspre culoar, lăsîndu-l pe Victor la geam. Îşi aţinti ochii spre cer şi se retrase în sine, sperînd să obţină o detaşare care să facă timpul să treacă mai repede. Nu părea să se scurgă destul de iute.

Detaşarea nu se produse. În schimb, involuntar, se gîndi la preotul de la Xenope, cel din tunelul subteran de la Casimir.

Călătoreşti cu Lübok. Lübok lucrează pentru Roma.

Lübok.

Nu sîntem duşmanii tăi. Pentru mila Domnului, adu documentele la noi.

Salonic. Nu fusese niciodată departe. Tezaurul de la Constantinopol era în stare să despartă cu violenţă oameni care luptau împotriva unui duşman comun.

Auzi rîsete din fundul cabinei, apoi o voce şoptită în spatele lui:

– *Nu!* Nu te întoarce. *Te rog!*

Era însoţitorul de zbor, murmurînd prin spaţiul îngust dintre scaune:

– Nu vă mişcaţi. Ăştia sînt *kommandos*. Tocmai şi-au cheltuit energia, aşa că să nu fiţi îngrijoraţi. Vă prefaceţi că nu s-a întîmplat nimic!

– *Kommandos?* şopti Lübok. La München? Ei staţionează la nord, în zonele baltice.

– Nu şi ăştia. Ăştia operează peste munţi, în sectoarele italiene. Echipe ale morţii. Sînt multe...

Cuvintele avură impactul unor trăsnete neauzite. Victor trase aer în piept; muşchii abdomenului i se întăriseră ca un zid de piatră ... echipe ale morţii...

Strînse cu putere braţele scaunului şi îşi arcui spatele. Apoi, lipindu-se de spătar, întinse gîtul şi întoarse privirea către fundul

cabinei, peste marginea metalică a suportului pentru cap. Nu-i veni să-şi creadă ochilor.

Fata cu privirea rătăcită era întinsă pe podea; în afară de lenjeria sfîşiată, era goală, cu picioarele desfăcute, mişcînd din fese. Un ofiţer, cu pantalonii şi chiloţii în vine, era aplecat asupra ei, străpungînd-o cu penisul. Deasupra capului fetei stătea îngenuncheat al doilea ofiţer, fără pantaloni, sexul în erecţie ieşindu-i prin şliţul şortului. O ţinea pe fată de păr şi o lovea cu penisul peste faţă; ea deschidea gura şi-l accepta, gemînd şi tuşind. Al treilea ofiţer era aşezat, aplecat peste spătar, deasupra scenei violului. Gîfîia cu gura întredeschisă, cu mîna stîngă întinsă, frecînd sînii goi ai fetei în ritmul mişcărilor de masturbare cu mîna dreaptă.

– *Animali!*

Fontine sări de pe scaun, desfăcînd degetele lui Lübok care-l apucase de încheietură, şi se repezi înainte. Soldaţii Wehrmachtului rămaseră nemişcaţi de uimire, complet şocaţi. Ofiţerul aşezat căscă gura, uluit. Victor îl înşfăcă de păr şi-l izbi cu capul de marginea metalică a scaunului. Ţeasta i se crăpă; un şuvoi de sînge stropi faţa celui care stătea între picioarele desfăcute ale fetei. Ofiţerul se împiedică în pantaloni; căzu peste fată, căutînd sprijin cu mîinile. Se răsuci pe spate, strivind fata pe culoarul strîmt. Fontine ridică piciorul drept şi-l lovi cu călcîiul ghetei în gîtul moale. Impactul fu năucitor; vinele neamţului se umflară sub piele ca nişte tuburi negre-albăstrui. Ochii i se răsuciră în orbite, transformaţi într-o gelatină greţoasă şi fără viaţă.

Ţipetele fetei de sub el se amestecau acum cu strigătele de groază ale celui de-al treilea ofiţer, care sărise înainte, proptindu-se în podeaua avionului, spre peretele despărţitor din spate. Şortul individului era pătat de sînge.

Fontine se repezi spre el; neamţul se depărtă, rostogolindu-se isterizat. Vîrî tremurînd mîna însîngerată sub tunică; Victor ştia

ce căuta: cuţitul de zece centimetri al luptătorului de comando, legat la subsuoară. Germanul scoase brusc cuţitul – scurt, ascuţit ca lama – şi-l vîntură în diagonală în faţa lui. Fontine se ridică din poziţia ghemuită, pregătit să sară.

Deodată, un braţ i se încolăci în jurul gîtului. Lovi în spate cu coatele, dar strînsoarea era de nedesfăcut.

Fu tras de gît înapoi, în timp ce un cuţit lung spintecă aerul şi se înfipse adînc în pieptul neamţului. Omul muri înainte ca trupul să i se prăbuşească pe podea.

Brusc, gîtul lui Fontine fu degajat. Lübok îl plesni puternic peste faţă, înţepîndu-i obrajii.

– *Ajunge!* Încetează! N-o să mor pentru *dumneata!*

Năucit, Victor privi în jur. Ceilalţi doi ofiţeri aveau gîturile tăiate. Fata se furişase mai încolo, vomitînd şi plîngînd între două scaune. Însoţitorul de bord zăcea întins pe culoar – mort sau inconştient, nu se putea şti.

Iar caporalul vîrstnic, ce privise în gol – de frică – cu doar cîteva minute în urmă, stătea lîngă uşa de la cabina pilotului, cu un pistol în mînă.

Dintr-o dată, fata începu să ţipe, ridicîndu-se în picioare.

– Or să ne *omoare!* O, Doamne! De ce-ai făcut asta?

Surprins, Fontini o privi ţintă pe faţă şi vorbi calm, respirînd greu:

– *Tu*? Tu întrebi aşa ceva?

– Da! O, Doamne! Îşi trase pe ea haina murdară. Or să mă omoare. Nu vreau să mor!

– Nici *aşa* nu vrei să trăieşti.

Ea îl privi cu un aer rătăcit, cu capul tremurînd.

– M-au luat dintr-un lagăr, şopti ea. Am înţeles. Mi-au dat droguri atunci cînd aveam nevoie de ele, cînd voiam.

Îşi suflecă mîneca dreaptă; între încheietură şi partea de sus a braţului erau zeci de împunsături de ac.

– Dar am înţeles. Şi am trăit!

– *Bestia!* răcni Victor, păşind spre faţă cu mîna ridicată. Puţin îmi pasă dacă trăieşti sau mori. N-am reacţionat pentru tine!

– Orice-ai făcut e bun făcut, zise Lübok repede, atingîndu-i braţul. Revino-ţi în fire! Ai avut o înfruntare, alta nu mai poate fi. Înţelegi?

Fontine remarcă intensitatea din privirea lui Lübok. Respirînd greu, Victor arătă surprins către caporalul de vîrstă mijlocie care stătea tăcut lîngă uşa cabinei, cu arma pregătită.

– E omul dumitale, nu-i aşa?

– Nu, spuse Lübok. E un german cu conştiinţă. Nu ştie cine sau ce sîntem noi. La Müllheim va fi inconştient, un martor inocent care poate să le spună ce vrea. Bănuiesc că n-o să spună nimic. Stai cu fata.

Lübok preluă iniţiativa. Se întoarse la cadavrele ofiţerilor şi le luă actele de identitate şi armele. În tunica unuia dintre ei găsi o trusă hipodermică şi şase fiole cu narcotice. I le dădu fetei, care stătea lîngă geam, alături de Fontine. Ea le primi cu recunoştinţă şi, fără ca măcar să se uite la Victor, sparse o fiolă, umplu o seringă şi înfipse acul în braţul stîng.

Împachetă cu grijă trusa şi o vîrî în buzunarul hainei pătate de sînge. Se lăsă pe spate şi respiră adînc.

– Te simţi mai bine? întrebă Fontine.

Ea se întoarse şi-l privi. Avea ochii mai calmi, citindu-se în ei doar dispreţul.

– Dumneata nu înţelegi, căpitane. Eu nu *simt*. Nu există sentimente. Continui doar să trăieşti.

– Ce-o să te faci?

Ea îşi întoarse ochii de la el şi se uită pe hublou. Răspunse calm, visătoare – ruptă de realitate.

– O să trăiesc, dacă pot. Nu e după mine. Depinde de dumneata.

Pe culoar, însoţitorul de zbor se trezi. Îşi scutură capul şi

se ridică în genunchi. Înainte de a-i reveni vederea, Lübok apăru în fața lui, cu pistolul îndreptat spre capul acestuia.

– Dacă vrei să rămîi în viață, o să faci exact cum îți spun, la Müllheim.

În ochii soldatului se citea supunerea. Fontine se ridică.

– Și fata? șopti el.

– Ce-i cu ea? se răsti Lübok.

– Aș vrea s-o luăm cu noi.

Cehul își trecu exasperat mîna prin păr.

– O, Doamne! Mă rog, ori așa, ori o ucidem. M-ar putea identifica pentru o picătură de morfină. Privi în jos către fată. Du-o să se cureţe. E un trenci în spate. Poate să-l pună pe ea.

– Mulțumesc, zise Victor.

– Nu trebuie, răspunse Lübok. Aș omorî-o imediat dacă aș crede că-i o soluție mai bună. Dar ar putea fi de folos; a fost într-o unitate de *kommando, iar noi nici* nu știam că există așa ceva.

Luptătorii din Rezistență se întîlniră cu automobilul pe un drum lăturalnic la sud de Lörrach, lîngă frontiera franco-elvețiană. Lui Victor i se dădură haine curate, dar ponosite, pentru a-și schimba uniforma germană. Traversară Rinul la căderea nopții. Fata fu dusă spre vest, într-o tabără a Rezistenței de pe dealuri. Era pre drogată, prea derutată ca să poată face călătoria spre sud, la Montbéliard.

Însoțitorul de bord fusese pur și simplu înlăturat. Fontine se abținuse să comenteze. O mai pățise cu un caporal, al altei armate, pe un chei din Celle Ligure.

– Acum te părăsesc, spuse Lübok, venind spre el pe țărmul fluviului.

Cehul întinse mîna. Fontine fu surprins. Planul prevedea ca Lübok să meargă cu el la Montbéliard; era posibil ca Londra să-i transmită noi instrucțiuni. Luă mîna lui Lübok, protestînd.

– De ce? Credeam...

– Știu. Dar a intervenit ceva. Sînt probleme la Wiesbaden.

Victor strînse mîna cehului, acoperindu-i-o cu palma stîngă.

– Nu prea știu ce să spun. Îți datorez viața.

– Orice-aș fi făcut, dumneata ai fi procedat la fel. Nu m-am îndoit niciodată de asta.

– Ești generos și curajos.

– Grecul ăla spunea că sînt un degenerat care ar putea șantaja jumătate din populația Berlinului.

– Așa e?

– Poate, răspunse repede Lübok, privind spre un francez care-i făcea semne către șalupă.

Îi răspunse dînd din cap. Se întoarse spre Victor.

– Ascultă-mă, zise el încet, retrăgîndu-și mîna. Preotul ăla ți-a mai spus ceva. Că lucrez pentru Roma. Ziceai că nu știi ce înseamnă asta.

– Nu știu, concret. Dar nu sînt orb; trebuie să aibă legătură cu trenul de la Salonic.

– *Totul* e în legătură cu asta.

– Deci lucrezi pentru Roma? Pentru Biserică?

– Biserica nu e dușmanul dumitale. Ai încredere.

– Ordinul din Xenope pretinde că *el* nu e dușmanul meu. Totuși, sînt sigur că am unul. Dar nu mi-ai răspuns la întrebare. Lucrezi pentru Roma?

– Da. Însă nu așa cum îți închipui.

– Lübok!

Fontine îl prinse de umeri pe cehul între două vîrste.

– Eu nu-mi *închipui!* Eu nu *știu!* Chiar nu poți înțelege?

Lübok se uită țintă la Victor; în lumina slabă, ochii îi scăpărau.

– Te cred. Ți-am oferit o mulțime de ocazii. Nu te-ai folosit de nici una.

– Ocazii? *Ce* ocazii?

Francezul de lîngă şalupă îl chemă din nou, de astă dată cu asprime.

– Hei! Filfizonule! Hai să plecăm de-aici.

– Imediat, răspunse Lübok, neluîndu-şi ochii de le Fontine. Pentru ultima oară. Există oameni – de ambele părţi – care cred că războiul ăsta e neînsemnat pe lîngă informaţiile pe care cred ei că le deţii. În unele privinţe, sînt de acord cu ei. Dar dumneata nu le deţii şi nici nu le-ai avut vreodată. Iar războiul ăsta trebuie purtat. Şi cîştigat. De fapt, tatăl dumitale a fost mai înţelept decît ei toţi.

– Savarone? Ce...?

– Acum plec.

Lübok ridică mîinile, hotărît, dar fără ostilitate, şi dădu la o parte braţele lui Victor.

– Din aceste motive am făcut ce-am făcut. O să afli curînd. Preotul ăla de la Casimir avea dreptate: există monştri. El era unul dintre ei. Mai sînt şi alţii. Dar nu învinui Bisericile; ele sînt nevinovate. Adăpostesc fanatici, dar sînt nevinovate.

– Filfizonule! Nu mai avem timp!

– Vin! strigă încet Lübok. La revedere, Fontine. Dacă aş fi crezut fie şi o clipă că nu eşti ceea ce susţii că eşti, te-aş fi supus eu însumi la cazne ca să obţin acea informaţie. Sau te-aş fi ucis. Însă dumneata eşti aşa cum eşti, prins la mijloc. Acum or să te lase în pace. Pentru o vreme.

Cehul atinse blînd faţa lui Victor, apoi porni în fugă spre şalupă.

Luminile albastre scînteiară deasupra cîmpului de la Montbéliard exact la cinci minute după miezul nopţii. Imediat, două şiruri de semnale luminoase se aprinseră; pista era marcată, iar avionul se roti în aer, apropiindu-se.

Fontine traversă în fugă cîmpul, cu valiza în mînă. Cînd

ajunse lîngă aparatul ce rula pe pămînt, trapa se deschise: în cadrul ei stăteau doi bărbați, ținîndu-se de margini, cu brațele întinse. Victor aruncă servieta înăuntru și ridică mîna spre brațul din dreapta lui. Alergă mai repede, sări și fu tras prin deschizătură; rămase cu fața în jos, pe podea. Trapa fu închisă, pilotul primi un ordin și motoarele își măriră turația. Avionul țîșni înainte, coada fuselajului se ridică de la pămînt, iar după cîteva clipe erau în aer.

Fontine înălță capul și se tîrî către peretele striat aflat în fața trapei. Trase servieta lîngă el și respiră adînc, lăsîndu-și capul pe metalul fuselajului.

– O, Doamne! se auzi o voce din întuneric. *Dumneata!*

Victor întoarse brusc capul spre stînga, în direcția siluetei vagi care vorbise cu atîta panică în glas. Primele raze de lună pătrunseră prin geamul de lîngă pilot. Ochii lui Fontine erau ațintiți asupra mîinii drepte a celui ce vorbise. Era acoperită de o mănușă neagră.

– Stone? Ce faci aici?

Dar Geoffrey Stone era incapabil să răspundă. Luna străluci mai tare, luminînd carcasa goală care era fuselajul avionului. Stone făcuse ochii mari și rămăsese cu gura căscată.

– Stone? Dumneata *ești?*

– O, Iisuse! Am fost păcăliți! Ne-au făcut-o!

– Ce tot spui acolo?

Englezul continuă cu glas monoton:

– S-a raportat că ai fost ucis. Capturat și executat la Casimir. Ni s-a spus că doar un om a scăpat. Cu hîrtiile dumitale...

– Cine?

– Curierul Lübok.

Victor se ridică nesigur în picioare, ținîndu-se de un mîner metalic fixat pe peretele avionului. Figurile geometrice se îmbinau.

– De unde ai obţinut informaţia asta?
– Ne-a fost transmisă azi-dimineaţă.
– De cine? Cine a obţinut-o? Cine a transmis-o?
– Ambasada Greciei, răspunse Stone abia auzit.

Fontine se lăsă pe podeaua avionului. Lübok îi spusese acele vorbe.

Ţi-am oferit o mulţime de ocazii; nu te-ai folosit de nici una. Există oameni care cred că războiul ăsta e neînsemnat... Din aceste motive am făcut ce-am făcut. O să afli curînd... Acum or să te lase în pace. Pentru o vreme.

Lübok făcuse prima mutare decisivă. Verificase un aerodrom din Varşovia înainte de ivirea zorilor şi trimisese un mesaj fals la Londra.

Nu era nevoie de multă imaginaţie pentru a înţelege ce rost avea acel mesaj.

– Sîntem imobilizaţi. Ne-am expus singuri şi am fost daţi în vileag. De-acum o să ne supraveghem unii pe alţii, dar nimeni nu poate face vreo mişcare sau recunoaşte ce căutăm noi. Nimeni nu-şi poate permite asta.

Brevourt vorbea stînd în picioare lîngă fereastra plumbuită ce dădea spre curtea Departamentului de Operaţiuni Străine.

– Şah mat.

În partea opusă a încăperii, lîngă masa lungă de şedinţe, se afla Alec Teague, furios. Erau singuri.

– Nu dau *doi bani* pe asta. Ce mă îngrijorează e flagranta dumitale manipulare a serviciului de informaţii militare! Ai primejduit o întreagă reţea. Operaţiunea Loch Torridon ar fi putut să fie paralizată!

– Creează altă strategie, spuse Brevourt absent, privind pe fereastră. E treaba dumitale, nu?

– Să te ia naiba!

– Pentru numele lui Dumnezeu, Teague, *încetează!*

Brevourt se întoarse de la fereastră.

– Te-ai gîndit măcar o clipă că eu am autoritatea deciziei finale?

– Cred că ai compromis autoritatea aia! Trebuia să fiu consultat!

Brevourt vru să-i răspundă, dar se opri. Dădu din cap şi traversă încet încăperea spre capătul opus al mesei.

– Poate că ai dreptate, domnule general. Spune-mi, dumneata eşti expertul. Care a fost greşeala noastră?

– Lübok, zise generalul cu răceală. Te-a părăsit. Ţi-a luat banii şi s-a întors la Roma, apoi s-a răzgîndit. Nu era omul potrivit.

– Era omul dumitale. Din dosarele dumitale.

– Nu era potrivit pentru treaba asta. Dumneata ai intervenit.

– Se poate duce oriunde în Europa, continuă Brevourt aproape văitîndu-se, de parcă Teague nici nu-l întrerupsese. E intangibil. Dacă Fontini-Cristi ar fi dispărut, Lübok l-ar fi putut urmări oriunde. Chiar şi în Elveţia.

– Te aşteptai la asta, nu-i aşa?

– Sincer vorbind, da. Eşti un bun negociator, domnule general. Te-am crezut. Am crezut că Loch Torridon *era* ideea lui Fontini-Cristi. Ce logic părea totul. Italianul care se întoarce sub o acoperire perfectă, ca să se ocupe de propriile-i afaceri.

Brevourt se aşeză pe un scaun, obosit, lovind cu palmele în tăblia mesei.

– Nu ţi-a trecut prin minte că, dacă aşa ar fi stat lucrurile, ar fi venit la noi? La dumneata?

– Nu. Noi nu-i puteam înapoia pămînturile şi fabricile.

– Nu-l cunoşti, conchise Teague cu fermitate. Nici nu ţi-ai dat osteneala. Asta a fost prima dumitale greşeală.

– Da, probabil. Am trăit aproape toată viaţa printre mincinoşi. Pe culoarele mitomaniei. Simplul adevăr e evaziv.

Brevourt ridică brusc privirea spre ofiţerul de informaţii. Avea o expresie jalnică – chipul palid era încordat, iar ochii afundaţi în orbite îi trădau epuizarea.

– N-ai crezut, nu-i aşa? N-ai crezut că a murit.

– Nu.

– Înţelegi, nu-mi puteam asuma riscul. Am admis ce spuneai, că nemţii n-or să-l execute, că ar pune să fie urmărit, să afle cine e, să-l folosească. Dar raportul spunea altceva. Deci, dacă *era* mort, însemna că fanaticii de la Roma sau de la Xenope îl omorîseră. N-ar fi făcut-o decît dacă – *dacă* – i-ar fi aflat secretul.

– Şi dacă l-ar fi aflat, tezaurul ar fi fost al lor. Nu al dumitale. Nici al Angliei. În primul rînd, nici n-a fost vreodată al dumitale.

Ambasadorul îşi întoarse privirea de la Teague şi se lăsă pe spătarul scaunului, cu ochii închişi.

– Dar nici nu trebuia să cadă în mîinile maniacilor. Nu acum. Ştim cine e maniacul de la Roma. Vaticanul îl va supraveghea pe Donatti. Patriarhia îşi va opri operaţiunile; am primit asigurări în acest sens.

– Ceea ce, desigur, era obiectivul lui Lübok.

Brevourt deschise ochii.

– Chiar aşa?

– După părerea mea, da. Lübok e evreu.

Brevourt întoarse capul şi-l privi ţintă pe Teague.

– Nu va mai exista nici un amestec, domnule general. Continuaţi-vă războiul. Al meu s-a terminat.

Anton Lübok traversă scuarul Wenceslaus din Praga şi urcă treptele catedralei bombardate. Înăuntru, soarele după-amiezei tîrzii îşi arunca razele printre spărturile imense din

ziduri, produse de exploziile obuzelor lansate de *Luftwaffe*. Porţiuni întinse ale peretelui din stînga fuseseră distruse; peste tot fuseseră înălţate schele rudimentare pentru a susţine construcţia.

Se opri în capătul îndepărtat al culoarului din dreapta şi se uită la ceas. Sosise momentul.

Un preot bătrîn ieşi din absida acoperită de o perdea şi trecu prin faţa cabinelor confesionalului. Făcu o scurtă pauză la cea de-a patra. Era semnalul pe care-l aştepta Lübok.

Porni pe culoar prudent, atent la cei cîţiva credincioşi din biserică. Nimeni nu se uita la el. Dădu la o parte draperia şi intră în confesional. Îngenunche în faţa micului crucifix de Boemia; scînteierea candelei de rugăciune arunca umbre pe pereţii ornamentaţi.

– Iartă-mă, părinte, căci am păcătuit, începu Lübok în şoaptă. Am păcătuit prea mult. Am pîngărit trupul şi sîngele lui Hristos.

– Omul nu-l poate pîngări pe Fiul Domnului, veni răspunsul din spatele draperiei. Omul se pîngăreşte doar pe sine.

– Dar noi sîntem imaginea Domnului. Aşa cum a fost şi El.

– O imagine ştearsă, imperfectă, fu răspunsul corect.

Lübok răsuflă încet; exerciţiul se încheiase.

– Tu eşti Roma?

– Eu sînt legătura, zise vocea cu o aroganţă controlată.

– Nu-mi închipuiam că eşti oraşul, nebun afurisit.

– Asta-i casa Domnului. Vezi cum vorbeşti.

– Iar tu profanezi casa asta, şopti Lübok. Toţi cei care lucrează pentru Donatti o profanează!

– *Taci*. Noi sîntem calea lui Iisus!

– Sînteţi *gunoaie*. Hristosul vostru v-ar scuipa.

Replica de după draperie era încărcată de un dezgus' stăpînit.

– O să mă rog pentru sufletul tău, se auziră vorbele sili' Ce-i cu Fontini-Cristi?

– Nu-l interesează nimic în afară de Loch Torridon. Presupunerile voastre au fost greşite.

– Nu ţine! şuieră preotul. Trebuie să aibă alte obiective! Sîntem siguri!

– Nu m-a părăsit nici o clipă de cînd ne-am întîlnit la Montbéliard. N-a avut alte contacte în afara celor pe care le ştim.

– *Nu!* Nu credem aşa ceva!

– Peste cîteva zile n-o să mai conteze ce credeţi voi. Sînteţi terminaţi. Cu toţii. Oameni cumsecade or să aibă grijă de asta.

– Ce-ai făcut, *evreule*?

Vocea din spatele draperiei era acum joasă, iar aversiunea – totală.

– Ce trebuia făcut, preotule.

Lübok se ridică în picioare şi vîrî mîna stîngă în buzunar. Cu dreapta trase brusc draperia din faţa lui.

Preotul rămase descoperit. Era uriaş, sutana neagră accentuînd această impresie. Pe chip i se citea o ură profundă; ochii erau cei ai unui animal de pradă.

Lübok scoase un plic din buzunar şi-l aruncă pe strana din faţa preotului uimit.

– Ăştia-s banii voştri. Restituie-i lui Donatti. Voiam să văd cum arăţi.

Preotul răspunse calm:

– Mai bine ai şti şi restul. Mă cheamă Gaetamo. Enrici Gaetamo. Şi o să ţi-o plătesc.

– Mă îndoiesc, răspunse Lübok.

– N-ar trebui, zise Enrici Gaetamo.

Lübok rămase o clipă cu ochii la preot. Cînd privirile li se întîlniră, cehul blond își umezi degetele de la mîna dreaptă și le întinse către lumînare, stingînd-o. Se lăsă întuneric. Dădu draperia la o parte și ieși din confesional.

PARTEA A PATRA

12

Casa era situată pe terenul unei proprietăţi ce se întindea la vest de Aylesbury în Bucks. Stîlpi metalici înalţi, legaţi de un gard de sîrmă ghimpată prin care trecea curent electric, înconjurau zona. Cîini feroce păzeau întinsul teritoriu.

Exista o singură intrare, o poartă la capătul unui drum de acces lung şi drept, flancat de pajiştile aflate în cîmp deschis. În dreptul clădirii principale, la vreo patru sute de metri de poartă, drumul se bifurca la stînga şi la dreapta, apoi se ramifica din nou în mai multe alei ce duceau spre alte case.

Cu totul, erau paisprezece clădiri, constituite în şi pe lîngă pădurea de pe cuprinsul proprietăţii. Locuitorii erau bărbaţi şi femei care aveau nevoie de siguranţă: transfugi cu familiile lor, agenţi dubli, curieri care fuseseră daţi în vileag – tot atîtea ţinte clare pentru gloanţele unui asasin.

Casa lui Jane deveni căminul lor, iar Victor era recunoscător pentru poziţia retrasă a acesteia. Căci, în fiecare noapte escadrile de *Luftwaffe* brăzdau cerul, la Londra izbucneau tot mai multe incendii, iar bătălia pentru Anglia începuse.

Loch Torridon intrase de asemenea în luptă. Săptămîni la rînd, Victor era departe de casa lor minusculă din Oxfordshire, departe de Jane, liniştit, fiindcă o ştia pe ea în siguranţă. Teague mutase cartierul general de la Loch Torridon în subsolul de la sediul MI 6. Ziua şi noaptea deveniseră aproape de nedelimitat. Oamenii lucrau fără întrerupere cu

dosare, stații radio pe unde scurte și echipamente complicate pentru reproducerea perfectă a documentelor solicitate în teritoriile ocupate: cărți de muncă, permise de călătorie, aprobări de la *Reichsministerium* al Armamentului și Industriei. Alți oameni erau convocați la subsol, iar căpitanul Fontine și Stone le dădeau instrucțiuni. Apoi erau trimiși la Lakenheath și de-acolo mai departe.

Victor era și el trimis, din ce în ce mai des. Date fiind vremurile, înțelegea că Alec Teague avusese dreptate: *Siguranța soției dumitale e direct legată de starea de spirit pe care o ai. Ai o treabă de făcut; eu o s-o fac pe-a mea.*

Maniacii de la Roma și Xenope nu se puteau atinge de Jane. Asta era tot ce conta. Trenul de la Salonic deveni o amintire stranie, dureroasă. Și războiul continua.

24 august 1940
ANVERS

(Corespondență interceptată – duplicat – Comandant: Forțele de Ocupație, Anvers, către Reichsminister Speer, Armament)

La depourile din Anvers s-a instalat haosul! Trenurile de provizii care traversează rîul Schelde sînt supraîncărcate prin nerespectarea ordinelor de transport, provocînd fisuri în structura podului. Orarele și codurile de semnalizare sînt modificate fără o notificare prealabilă. De către birourile conduse de *personal german!* Represaliile sînt ridicole. Nu e responsabilitatea străinilor. Trenuri venind din direcții opuse se întîlnesc pe aceeași cale ferată. Garnituri sînt trase la încărcare pe linii secundare și la depozite unde nu există platforme! Nici încărcătură! Situația e intolerabilă și trebuie să insist ca *Reichsministerium* să coordoneze mai atent...

19 septembrie 1940
VERDUN-SUR-MEUSE

(Extrase dintr-o scrisoare primită de adjunctul şefului departamentului juridic al *Gesetzbuch Besitzergreifung* de la colonelul Grepschedit, Verdun-Meuse)

... S-a convenit să pregătim regulamente stricte de ocupaţie pentru a judeca disputele dintre noi şi cei învinşi care au predat armele. Aceste regulamente au fost puse în aplicare. Acum descoperim regulamente adiţionale – puse în circulaţie de birourile *dumneavoastră* – care contravin unor paragrafe întregi din regulile anterioare. Ne aflăm într-o permanentă dispută, chiar şi cu cei care ne-au primit cu braţele deschise! Pierdem zile întregi cu audierea plîngerilor. Ofiţerii noştri se confruntă cu ordine contradictorii venite prin curierii dumneavoastră – toate semnate şi purtînd ştampilele dumneavoastră. Ne aflăm într-un punct critic, lipsit de orice logică. Ne-am ieşit din minţi...

20 martie 1941
BERLIN

(Extras din procesul-verbal al întîlnirii dintre responsabilii contabili ai *Finanzministerium* şi oficialii de la *Reichsordnung*. Dosar sustras – duplicat)

... Cauza nesfîrşitelor probleme ale tehnicii de luptă trebuie căutată în erorile majore ale *Finanzministerium* privind alocarea fondurilor. Conturile rămîn dezechilibrate luni de zile, statele de plată sînt calculate greşit, banii sînt transferaţi în depozite distribuite eronat – adesea în alte zone geografice! Batalioane întregi nu au fost plătite deoarece fodurile se aflau undeva în Iugoslavia cînd ar fi trebuit să fie la Amsterdam!...

23 iunie 1941
BREST-LITOVSK

(Corespondenţă prin curier de la generalul Guderian către comandantul său, generalul Bock, Cartierul general: Pripet, Polonia. Interceptată de Bialystok. Netransmisă la destinaţie.)

... După două zile de ofensivă, ne aflăm la patruzeci şi opt de ore de Minsk. Niprul va fi traversat în cîteva săptămîni, Donul şi Moscova la scurtă vreme! Viteza atacului nostru impune comunicaţii rapide, în principal radiocomunicaţii, dar avem dificultăţi tot mai mari cu echipamentele radio. Mai exact, cu ceea ce inginerii îmi spun că se numeşte calibrarea frecvenţei. Mai mult de jumătate din echipamentul diviziei noastre e potrivit la gradaţii diferite. Dacă nu acordăm maximă atenţie, mesajele vor fi transmise pe frecvenţe întîmplătoare, adesea pe cele ale *inamicului*. E o problemă de fabricaţie. Îngrijorarea noastră constă în faptul că e imposibil de stabilit ce aparate au o calibrare defectuoasă. Eu însumi am transmis un mesaj lui Kleist, în flancul sudic de la Rundstedt şi am dat peste forţele noastre în Lituania de est...

2 februarie 1942
BERLIN

(Sustras din dosarul de corespondenţă al lui Manfried Probst, oficial, *Reichsindustrie*, de la Hiru Kayanaka, ataşatul ambasadei Japoniei din Berlin.)

Dragă Reichsoffiziell Probst,

Deoarece acum sîntem alături în luptă şi în spirit, trebuie să încercăm să ne sporim eforturile pentru a atinge perfecţiunea pe care o aşteaptă liderii noştri de la noi.

Dar să trec la subiect, dragul meu *Reichsoffiziell*. După

cum ştii, guvernele noastre au iniţiat experimente pentru dezvoltarea sistemelor radar.

Am adus – cu mari riscuri – la Berlin pe cei mai mari specialişti japonezi în electronică, pentru a purta discuţii cu oamenii dumneavoastră. Asta se întîmpla acum şase săptămîni, dar pînă la această dată n-au avut loc nici un fel de întîlniri. Acum sînt informat că specialiştii noştri au ajuns din greşeală la Greifswald, în Marea Baltică. Pe ei nu-i interesează experimentele cu rachete, ci acelea cu radare, dragul meu *Reichsoffiziell*. Din nefericire, nici unul dintre ei nu vorbeşte limba dumneavoastră, iar translatorii care le-au fost repartizaţi nu prea o cunosc pe a noastră.

Acum o oră am aflat că cei mai buni specialişti ai noştri se află în drum spre Würzburg, unde există o unitate de radiotransmiţătoare. Dragul meu *Reichsoffiziell*, noi nu ştim unde se află Würzburg. Iar cei mai buni specialişti ai noştri nu sînt interesaţi de radiotransmiţătoare, ci de *radare!*

Fii bun şi localizează-i pe cei mai buni specialişti ai noştri. Cînd vor avea loc discuţiile despre radare? În ce scop călătoresc cei mai buni specialişti ai noştri prin toată Germania?...

25 mai 1942
ST VALÉRY-EN-CAUX

(Raport întocmit de căpitnul Victor Fontine, care a fost pierdut în spatele liniei frontului, în districtul Héricourt. Returnat cu traulerul la insula Wight.)

... Armamentul care se transportă de-a lungul regiunilor de coastă este mai ales ofensiv, acordîndu-se puţină importanţă în acest moment armelor defensive. Transporturile pleacă de la Essen, prin Düsseldorf, trec frontiera spre Roubaix, apoi se îndreaptă spre coasta franceză. Cheia este combustibilul. Am plasat oamenii noştri la depozitele de petrol. Ei primesc în permanenţă „instrucţiuni"

de la *Reichsministerium* al Industriei pentru a devia imediat transporturile de combustibil de la Bruxelles la Rotterdam, unde garniturile de cisterne își vor începe călătoria spre frontul rusesc. Ultimul raport menționează că vehicule cu armament standard au blocat drumurile între Louvain și Bruxelles pe o distanță de douăzeci și doi de kilometri, cu rezervoarele goale. Și, desigur, fără represalii. Apreciem că trucul va mai funcționa patru zile, după care Berlinul va fi nevoit să intervină, iar oamenii noștri vor dispărea. Coordonatele loviturilor aeriene în acest moment...

(Notă: Comandamentul Loch Torridon. De înregistrat. Verificat, general de brigadă Teague. Căpitanul Victor Fontine și-a dat acordul după întoarcerea de la Wight. Recomandarea pentru gradul de maior aprobată.)

Fontine ieși în viteză din Londra pe drumul spre Hempstead, îndreptîndu-se către Oxfordshire. Crezuse că ședința de prezentare a raportului, ținută cu Teague și Stone, n-avea să se mai sfîrșească! *Doamne!* Reluările! Coasociatul lui, Stone, era întotdeauna furios cînd el se întorcea din vreo misiune în spatele liniilor germane. Era o treabă pentru care Stone fusese pregătit, dar acum îi era imposibil s-o facă. Mîna lui zdrobită nu-i permitea astfel de incursiuni, iar omul își vărsa toată furia asupra lui Victor. Îl supunea pe Fontine unui interogatoriu rapid, sever, plin de repetiții, căutînd erori în fiecare etapă a misiunii. Compasiunea pe care o resimțise Victor cîndva față de criptograf dispăruse în ultimele luni. Luni? Sfîntă Fecioară, trecuseră aproape doi ani și jumătate!

Dar în acea seară, tacticile de amînare ale lui Stone fuseseră de neiertat. Raidurile aviației germane se împuținaseră, dar nu încetaseră. Dacă ar fi început alarma aeriană, i-ar fi fost imposibil să plece din Londra.

Iar Jane era aproape de termen. Medicii afirmaseră că era vorba despre vreo două săptămîni. Asta se întîmpla cu o săptămînă în urmă, cînd el zburase de la Lakenheath spre Franța și căzuse pe pășunile de la Héricourt.

La intrarea în Aylesbury se uită la ceas, ţinîndu-l sub lumina slabă de la bord. Era două şi douăzeci dimineaţa. Rîdeau amîndoi de toată treaba asta; el se întorcea mereu acasă la nişte ore ridicole.

Dar se întorcea. Avea să ajungă acasă în zece minute.

În spatele lui, în depărtare, auzi vaietul sirenelor, amplificîndu-se şi micşorîndu-se, ca un bocet sfîşietor. Acum zgomotul acesta asurzitor nu mai provoca acea angoasă ce-ţi tăia respiraţia. Vuietul ajunsese oarecum să se uzeze; prin repetiţie, teroarea se atenuase.

Răsuci volanul spre dreapta; se afla acum pe drumul lăturalnic ce ducea la domeniul Oxfordshire. Încă trei sau patru kilometri şi avea să fie cu soţia lui. Apăsă pedala acceleraţiei. Pe drum nu mai erau maşini; putea să se grăbească.

Instinctiv, urechile lui căutau să discearnă bubuiturile îndepărtate ale bombardamentului. Dar în depărtare nu se auzeau detunături, ci doar vaietul neîncetat al sirenelor. Deodată se auzirã zgomote dintr-o zonă unde nu trebuia să se audă; îşi ţinu respiraţia, dîndu-şi brusc seama că neliniştea uitată revenise. Se întrebă o clipă dacă nu cumva oboseala îi juca feste...

Nu era aşa! Nici o festă! Zgomotele erau deasupra lui, inconfundabile. Le auzise de prea multe ori, deasupra Londrei şi a Canalului Mînecii, în zeci de adăposturi.

Avioane Hinkel. Bombardiere cu două motoare, germane, cu rază lungă de acţiune. Trecuseră de Londra. Iar dacă Londra fusese survolată, era de presupus că aveau să se îndrepte spre districtul Birmingham şi fabricile de muniţii.

Doamne! Avioanele *reduceau altitudinea*. Coborau în picaj rapid.

Exact *deasupra* lui!

În *faţa* lui!

O misiune de bombardament! Lovituri aeriene în regiunea *Oxfordshire!* Ce Dumnezeu?...

Iisuse! O, Iisuse Hristoase!

Tabăra de refugiați!

Singurul loc din Anglia fără egal în materie de securitate. Pe pămînt, dar *nu* în aer!

Fusese ordonat un atac aerian asupra taberei!

Fontine apăsă pedala de accelerație pînă în podea, tremurînd, cu respirația întretăiată, cu ochii ațintiți pe drumul ce gonea în fața lui.

Cerul explodă. Urletele avioanelor în picaj se amestecau cu tunetele provocate de om: detunătură după detunătură. Nesfîrșite fulgere albe și galbene – zimțate, informe, înspăimîntătoare – umpleau spațiile deschise de deasupra și dintre arborii de la Oxfordshire.

Ajunse la poarta taberei, cu roțile scrîșnind cînd frînă pentru a întoarce. Poarta de fier era deschisă.

Evacuarea.

Călcă accelerația la maximum și porni în viteză pe lungul drum drept. Peste tot în fața lui se vedeau incendii, explozii, oameni alergînd îngroziți – în toate părțile.

Clădirea centrală fusese lovită în plin. Toată partea din stînga a fațadei fusese distrusă; acoperișul se prăbușea cu o stranie măreție, cărămizile și pietrele se rostogoleau la pămînt. Fumul se înălța la cer în vîrtejuri negre și cenușii – incendiile aruncau în aer flăcări înalte, de un galben terifiant.

Un trosnet asurzitor; mașina se clătină, pămîntul se cutremură, ferestrele se sparseră, aruncînd cioburi peste tot. Fontine simți sîngele prelingîndu-i-se pe față, dar putea să vadă și asta era tot ce conta.

Bomba căzuse la mai puțin de cincizeci de metri la dreapta lui. În lumina flăcărilor vedea pămîntul despicat al pajiștii. Răsuci volanul spre dreapta și ocoli craterul, croindu-și drum prin iarbă spre drumul de țară ce ducea la casa lor. Se gîndea că bombele n-aveau să lovească de două ori în același loc.

Drumul era blocat; peste tot căzuseră copaci, cuprinşi de flăcări.

Ieşi clătinîndu-se din maşină şi-o luă la goană printre obstacolele incendiate. Văzu cabana lor. Un stejar imens fusese smuls din pămînt, iar trunchiul masiv căzuse pe acoperişul din olane.

– Jane! Jane!

Dumnezeule al vrajbei, nu-mi face asta! Nu-mi face iarăşi asta!

Se năpusti pe uşă, scoţînd-o din balamale. Înăuntru era un haos total; mese, lămpi, scaune erau împrătiate peste tot, răsturnate, sfărîmate în zeci de bucăţi. Flăcările cuprinseseră canapeaua, înălţîndu-se prin acoperişul strivit de stejarul prăbuşit.

– Jane!

– Aici...

Vocea ei venea din bucătărie. Intră în fugă pe uşa îngustă şi simţi o clipă nevoia de a cădea în genunchi şi de a-şi cere iertare. Jane stătea în picioare, cu mîinile încleştate pe marginea mesei, cu spatele la el, cu trupul cuprins de convulsii, scuturîndu-şi capul în sus şi-n jos. El alergă spre ea şi-o prinse de umeri, lipindu-şi faţa de obrazul ei, nereuşind să-i potolească mişcarea spasmodică.

– Draga mea.

– Vittorio... Deodată, Jane se contractă violent, gemînd. Cearşafuri... Cearşafuri, iubitule. Şi pături, cred. Zău că nu ştiu...

– Nu vorbi. O luă în braţe şi-i văzu în întuneric durerea întipărită pe chip. O să te duc la clinică. Există o clinică, un medic, asistente...

– Nu putem ajunge acolo! ţipă ea. Fă cum ţi-am spus. Tuşi, sfîşiată de durere. O să-ţi arăt. Du-mă de aici.

În mînă ţinea strîns un cuţit. Apa fierbinte picura de pe lamă; era pregătită să nască singură.

Printre detunăturile ce nu mai încetau, Victor auzi avioanele

depărtîndu-se, ridicîndu-se la mare altitudine. Atacul se apropia de sfîrşit; vuietul îndepărtat, înfuriat al micilor Spitfire ce se apropiau de sectorul bombardat era semnalul că nici un pilot din *Luftwaffe* nu se mai afla deasupra lor.

Făcu tot ce-i spuse soţia lui, strîngînd-o în braţe şi luînd din casă tot ce-i indica ea.

Îşi croi drum printre ruine şi flăcările ce se întindeau cu repeziciune, apoi îşi scoase soţia afară. Ca un animal ce caută adăpost, intră grăbit în pădure şi găsi un culcuş unde puteau fi singuri.

Erau împreună. Furia morţii, dezlănţuită la numai cîteva sute de metri distanţă, nu putea împiedica ivirea vieţii. O ajută pe soţia lui să nască doi băieţi gemeni.

Fiii lui Fontini-Cristi se născuseră.

Fumul se înălţa în spirale leneşe spre cer, serpentine verticale de aburi ai morţii ce estompau razele soarelui matinal. Peste tot erau tărgi. Pături acopereau feţele morţilor; vii şi răniţi priveau în sus, cu gurile deschise, încremeniţi. Ambulanţele circulau în toate direcţiile. La fel, maşinile de pompieri şi de poliţie.

Jane era într-o ambulanţă – o unitate medicală mobilă, cum i se spunea. Băieţii lui Victor erau cu mama lor.

Medicul ieşi de sub copertina exterioară a curioasei maşini şi traversă fîşia îngustă de pămînt, pînă la Victor. Omul era tras la faţă; scăpase de moarte, dar se afla printre muribunzi.

– A avut mult de suferit, Fontine. I-am spus că, în împrejurări normale...

– O să se facă bine? îl întrerupse Victor.

– Da, o să se facă bine. Însă va avea nevoie de o lungă, *lungă* perioadă de odihnă. I-am spus cu cîteva luni în urmă că bănuiam o naştere multiplă. Ea nu era – ca să zic aşa – făcută

pentru o astfel de încercare. E oarecum surprinzător că a scăpat cu bine.

Fontine îl privi țintă pe medic.

– Nu mi-a spus asta niciodată.

– Cred că n-a vrut. Ai o profesiune riscantă. Nu poți avea prea multe pe cap.

– Pot s-o văd?

– Deocamdată, nu. A fost sedată; copiii sînt liniștiți. Las-o în pace.

Doctorul îl luă cu blîndețe de braț, îndepărtîndu-l de ambulanță și pornind spre ruinele clădirii principale. Un ofițer se apropie de ei și-l luă pe Victor deoparte.

– Am găsit ce căutam. Știam că aici se află, sau cam așa ceva. Atacul a fost mult prea exact. Nici măcar instrumentele germane nu-l puteau efectua, iar supravegherea aeriană pe timp de noapte era exclusă; am verificat. N-au existat marcaje, nici semnale luminoase.

– Unde vrei s-ajungi? Despre ce e vorba?

Victor îl auzise pe ofițer vorbind, dar înțelesul cuvintelor îi scăpa.

– ... emițător cu arc.

Tot nu deslușea sensul.

– Scuză-mă. Ce spuneai?

– Spuneam că încăperea a rămas în picioare. E la capătul aripii din dreapta. Ticălosul a lucrat cu un simplu emițător cu arc.

– Un emițător?

– Da. În felul ăsta au reușit nemțălăii să bombardeze cu atîta precizie. Tipii de la MI 5 și MI 6 n-au avut nimic împotrivă să-ți arăt și dumitale. De fapt, cred că au fost încîntați de idee. Se tem că, în confuzia creată, cineva o să încurce lucrurile. Dumneata ai putea confirma că nu s-a întîmplat așa.

Își croiră drum printre dărîmături și grămezi de rămășițe fumegînde, către aripa dreaptă a vastei clădiri. Maiorul deschise ușa și o luară la dreapta, pe un coridor ce părea compartimentat recent, pentru a crea mai multe birouri.

– Un semnal radio putea aduce o escadrilă în zonă, zise Fontine, mergînd alături de ofițer. Dar numai în zonă, nu și deasupra unei ținte. Alea au fost bombardiere; au coborît la cea mai joasă altitudine. Ar fi avut nevoie de un echipament mai sofisticat decît un simplu emițător...

– Cînd spuneam că n-au existat marcaje, nici semnale luminoase, îl întrerupse maiorul, m-am referit la un model; de la punctul A la B și la C. Cînd avioanele s-au aflat deasupra zonei, ticălosul a deschis pur și simplu fereastra și a aprins niște artificii. Atunci *a folosit* semnale luminoase. O cutie întreagă, după cum ne-am dat seama din ce-am găsit pe jos.

La capătul coridorului, o ușă era flancată de doi soldați. Ofițerul o deschise și păși înăuntru; Victor îl urmă.

Camera era intactă, ferită în chip miraculos de dezastrul din jur. Pe o masă de lîngă perete se afla o servietă deschisă, din care ieșea o antenă circulară, atașată la o stație radio aflată în geantă.

Ofițerul făcu un gest spre stînga, către pat, care nu se vedea din pragul ușii.

Fontine înghețǎ. Ochii îi rămaseră pironiți asupra imaginii din fața lui.

Pe pat se afla cadavrul unui bărbat cu ceafa zdrobită și un pistol lîngă mîna dreaptă. În mîna stîngă ținea strîns un crucifix mare.

Omul era îmbrăcat într-o sutană neagră de preot.

– Al naibii de ciudat, zise maiorul. Documentele lui arată că era membru al unui ordin monastic grecesc. Ordinul din Xenope.

13

Se jurase! Situaţia nu avea să se repete.

Jane şi cei doi băieţi fură duşi în taină în Scoţia. La nord de Glasgow, într-o casă izolată din regiunea Dunblane. Victor n-avea să se mai bizuie pe *siguranţa fără egal* a unor tabere de transfugi, nici pe garanţiile primite de la MI 6 ori de la guvernul britanic. În schimb, îşi folosi propriile fonduri, angajă foşti soldaţi, examinaţi cu atenţie de el însuşi, apoi transformă casa şi împrejurimile într-o mică, dar impenetrabilă fortăreaţă. N-avea să mai accepte sugestiile lui Teague, *nici* obiecţiile, *nici* scuzele sale. Era urmărit de forţe pe care nu le înţelegea, de un duşman care nu putea fi stăpînit, departe de război şi totuşi participant la el.

Se întreba dacă situaţia avea să continue pînă la sfîrşitul zilelor sale. Iisuse Hristoase, de ce nu-l credeau? Cum putea să ajungă la fanatici şi ucigaşi, ca să le strige în faţă dezminţirile lui? Nu ştia nimic! *Nimic!* Un tren plecase din Salonic cu trei ani în urmă, în zorii zilei de 9 decembrie 1939, iar el nu ştia *nimic* altceva! Ştia doar de existenţa lui. Nimic altceva!

– Ai de gînd să rămîi aici pînă la sfîrşitul războiului?

Teague sosise la Dunblane în acea zi; se plimbau prin grădina din spatele casei, prin faţa zidului înalt de cărămidă şi a paznicilor. Nu se mai văzuseră de cinci luni, deşi Victor acceptase să primească telefoane prin linii redirecţionate şi protejate. Era un om important la Loch Torridon; cunoştinţele lui erau vitale pentru organizaţie.

– N-ai nici o putere asupra mea, Alec. Eu nu sînt englez. N-am făcut nici un jurămînt de credinţă.

– Nu m-am gîndit că ar fi necesar. Totuşi, te-au făcut maior, zise Teague zîmbitor.

Victor rîse.

– Fără ca măcar să fiu oficial încorporat? Eşti o ruşine pentru tradiţia militară.

– Categoric. Realizez ce-mi propun.

Generalul se opri. Se aplecă şi culese un trandafir cu tulpina lungă, cu ochii la Fontine.

– Stone nu se descurcă singur.

– Şi de ce, mă rog? Vorbesc cu dumneata de cîteva ori pe săptămînă. Îţi spun ce ştiu. Stone ia deciziile. E o înţelegere clară.

– Nu-i acelaşi lucru şi dumneata ştii asta.

– Va trebui să fie. Nu pot lupta pe două fronturi. Fontine făcu o pauză, amintindu-şi. Savarone avea dreptate.

– Cine?

– Tatăl meu. El trebuie să fi ştiut că, orice s-ar fi aflat în trenul ăla, putea să-i învrăjbească pe cei ce luptau împreună pentru supravieţuire.

Ajunseră la capătul aleii. Un paznic se afla la vreo treizeci de metri, dincolo de pajişte, lîngă zid; zîmbea şi mîngîia blana unui dog danez ţinut în lesă, care începu să mîrîie cînd îl văzu şi-l mirosi pe străin.

– Într-o bună zi, problema asta va trebui rezolvată, zise Teague. Dumneata, Jane, copiii: nu puteţi trăi toată viaţa aşa.

– De cîte ori crezi că nu mi-am spus-o. Însă nu prea ştiu cum.

– Poate că ştiu eu. Cel puţin, sînt dornic să încerc. Şi am la dispoziţie cel mai bun serviciu de informaţii din lume.

Victor îi aruncă o privire, curios.

– Şi de unde ai vrea să începi?

– Întrebarea nu e de unde, ci cînd?

– Atunci, *cînd?*

– După terminarea războiului.

– Te rog, Alec. Nu mai vreau să știu de promisiuni, și nici de un fel de strategie. Ori șiretlic.

– Nici un șiretlic. O simplă înțelegere, nimic mai mult. Am nevoie de dumneata. Mersul războiului s-a schimbat; operațiunea Loch Torridon intră în cea mai importantă fază a sa. Am de gînd să văd rezultatele.

– Ești obsedat.

– Ca și dumneata. Și pe bună dreptate. Dar dumneata n-o să afli nimic despre „Salonic" – apropo, ăsta e numele de cod al lui Brevourt – pînă cînd războiul ăsta nu va fi cîștigat, crede-mă pe cuvînt. Iar războiul *va fi* cîștigat.

Fontine îl privi în ochi pe Teague.

– Vreau fapte, nu vorbe.

– Foarte bine. Cunoaștem identitățile unor oameni, pe care dumneata nu le știi și nici n-o să ți le dezvălui, pentru siguranța dumitale și cea a familiei dumitale.

– Bărbatul din mașină? Cel de la Kensington și Campo di Fiori? Cu o șuviță de păr alb? *Călăul?*

– Da.

Victor își ținu respirația, stăpînindu-și pornirea subită de a-l înșfăca pe englez și a-i smulge mărturisirea.

– M-ai învățat să ucid; te-aș putea ucide pentru asta.

– La ce bun? Te-aș proteja chiar cu riscul vieții mele, iar dumneata o știi. Cert este însă că omul e imobilizat. E ținut sub control. Dacă, într-adevăr, el *a fost* călăul.

Victor răsuflă încet. Mușchii maxilarului îl dureau de atîta încordare.

– Ce alte identități mai cunoști?

– Doi prelați ai Patriarhiei. Cu ajutorul lui Brevourt. Ei conduc Ordinul Xenope.

– Înseamnă că ei sînt răspunzători pentru *Oxfordshire. Doamne*, cum poți ...?

– *Nu* ei sînt, îl întrerupse repede Teague. Ei au fost, dacă se poate spune și mai șocați decît noi. După cum a ieșit la iveală, ultimul lucru pe care-l doreau era moartea dumitale.

– Omul care a dirijat avioanele alea era preot! De la Xenope!

– Sau cineva care voia să pară a fi.

– S-a sinucis, spuse încet Fontine, după metoda obișnuită.

– Nimeni nu cunoaște numărul fanaticilor.

– Continuă.

Victor se întoarse pe alee, îndepărtîndu-se de paznic și de cîine.

– Oamenii ăștia sînt cei mai periculoși extremiști. Sînt mistici; își închipuie că sînt implicați într-un război sfînt. Aceasta le îngăduie doar confruntarea prin violență, nu și negocierea. Dar noi cunoaștem punctele critice, și nu cum sînt cei cărora ordinele nu le pot fi încălcate. Noi putem determina o confruntare, la presiunile guvernului dacă e nevoie, în urma căreia să pretindem adoptarea unei decizii. Măcar a uneia care să te îndepărteze din sfera lor de preocupări – o dată pentru totdeauna. Dumneata nu poți face asta singur. Noi, da. Te întorci la noi?

– Dacă o fac, va fi pus în aplicare acest proiect? Voi face și eu parte din plan?

– O să-l punem în aplicare cu aceeași precizie cu care am realizat operațiunea Loch Torridon.

– Acoperirea mea la Londra a rămas intactă?

– Nu s-a schimbat nimic. Se știe că ești pe undeva prin Țara Galilor. Toate apelurile telefonice sînt trimise în zona Swansea, apoi dirijate spre nord. Corespondența e trimisă la o căsuță poștală din satul Gwynliffen, unde e pusă discret în alte plicuri care ajung numai la mine. În clipa asta, dacă e nevoie de mine, Stone formează un număr de telefon din Swansea.

– Nimeni nu știe unde sîntem? *Nimeni?*

– Nici măcar Churchill.

– O să vorbesc cu Jane.

– Încă ceva, zise Teague, punîndu-şi mîna pe braţul lui Fontine. I-am dat cuvîntul lui Brevourt. N-o să mai călătoreşti peste Canalul Mînecii.

– Jane o să se bucure.

Operaţiunea Loch Torridon dădea roade. Principiul management-eronat-cu-orice-preţ devenise un ghimpe în coasta germanilor.

La tipografiile din Mannheim, 130 000 de exemplare din *Ghidul comandantului în zonele ocupate* ieşiseră de sub tipar cu omisiuni ale unor restricţii vitale. Încărcături destinate uzinelor Messerschmitt din Frankfurt erau dirijate spre liniile de asamblare ale avioanelor Stukas din Leipzig. La Kalach, pe frontul rusesc, se descoperise că trei sferturi din echipamentele de radiocomunicaţii operau pe frecvenţe aiurea. La uzinele Krupp din Essen, calculele greşite ale proiectanţilor determinaseră defecţiuni ale mecanismelor de tragere la toate tunurile de calibru 72. La Cracovia, în Polonia, la fabricile de uniforme militare, stofa depăşea o limita stabilită a saturării cu chimicale, astfel că 200 000 de ţinute expediate puteau lua foc instantaneu. La Torino, în Italia, unde nemţii controlau fabricile de avioane, fuseseră realizate proiecte care provocau uzura metalului după douăzeci de ore de zbor; escadrile întregi se dezintegrau în aer.

La sfîrşitul lui aprilie 1944, operaţiunea Loch Torridon se concentră asupra patrulelor din largul coastelor Normandiei. Fu concepută o strategie care urma să modifice planificarea livrărilor de petrol, aşa cum fusese ea transmisă personalului naval german de la baza Pointe de Barfleur. Generalul de brigadă Alec Teague prezentase raportul la Cartierul General, către

Comandamentul Forţelor Aliate, şi i-l înmînase personal lui Dwight Eisenhower.

Patrulele de coastă germane, aflate în serviciu înaintea zorilor, vor fi înlăturate din regiunea Normandiei în cursul primelor unsprezece zile din iunie. Acesta e obiectivul calendaristic. Repet: între 1 iunie şi 11 iunie.

Comandantul suprem dădu un răspuns pe măsură: „Fir-aş al naibii..."

Operaţiunea Overlord fu pusă în aplicare şi trupele de invazie înaintară. O delegaţie condusă de Badoglio şi Grandi negocie la Lisabona planul de capitulare a Italiei şi îndepărtarea lui Mussolini.

Era o călătorie pe care Alec Teague i-o îngădui maiorului Fontine. Avea tot dreptul s-o facă.

Aşa că, într-o cameră mică din Lisabona, un Badoglio obosit se află faţă-n faţă cu Victor.

– Aşadar, fiul lui Fontini-Cristi ne aduce ultimatumul. Cred că asta denotă o anume satisfacţie din partea dumitale.

– Nu, răspunse simplu Victor. Doar dispreţ.

26 iulie 1944
WOLFSSCHANZE

(Extrase din dosarul de investigaţii al Gestapoului privind tentativa de asasinare a lui Adolf Hitler la Cartierul General al Înaltului Comandament de la Wolfsschanze. Dosar sustras şi distrus.)

... Aghiotanţii trădătorului – generalul Claus von Stauffenberg – au mărturisit. Ei au descris o vastă conspiraţie, în care au fost

implicați generali precum Olbricht, von Falkenhausen, Hoepner și, se pare, Kluge și Rommel. Această conspirație nu putea fi coordonată fără sprijinul inamicului. Au fost evitate toate canalele de comunicație obișnuite. A fost folosită o rețea de curieri necunoscuți și a ieșit la iveală un nume de cod necunoscut pînă acum. E de origine scoțiană, de la numele unui district sau sat: Loch Torridon... Am capturat...

Alec Teague stătea în fața hărții de pe peretele camerei sale de lucru. Fontine se prăbușise în fotoliul de lîngă biroul lui Teague, pe care-l privea insistent.

– A fost un joc, spuse Teague. Am pierdut. Nu ne putem aștepta să cîștigăm mereu. Ai avut prea puține eșecuri, asta-i problema dumitale, și nu ești obișnuit cu ele.

Scoase trei bolduri din hartă și se întoarse la birou. Se așeză încet și se frecă la ochii.

– Loch Torridon a fost o operațiune extrem de eficientă. Avem toate motivele să fim mîndri de ea.

Fontine era surprins.

– Ai folosit trecutul?

– Da. Trupele aliate vor începe ofensiva terestră spre Rin în jurul datei de întîi octombrie. Comandamentul suprem nu dorește complicații; anticipează dezertări în masă. Noi reprezentăm o complicație, poate chiar o piedică. Loch Torridon își va înceta treptat activitatea în următoarele două luni. Operațiunea se va încheia la sfîrșitul lui septembrie.

Victor urmări cu atenție declarația lui Teague. O parte din vîrstnicul militar murea o dată cu acele cuvinte. Era dureros să-l privești pe Alec. Operațiunea Loch Torridon fusese apogeul carierei sale militare; n-avea să mai ajungă niciodată atît de sus, și nu era de mirare că îi era oarecum ciudă pentru că această etapă lua sfîrșit. Dar fuseseră luate niște hotărîri; erau irevocabile și nu se punea problema să li se opună. Teague era militar.

Fontine își cercetă gîndurile. La început, nu simți nici exaltare, nici depresie; mai curînd o suspendare, de parcă timpul și-ar fi întrerupt brusc curgerea. Apoi, încet, dureros, se instală senzația de zădărnicie. Care e obiectivul meu? Ce-o să fac eu?

Pe urmă, dintr-o dată, aceste neliniști nedefinite dispărură. Obsesia care nu-l părăsise niciodată îi cîștigă atenția. Se ridică din fotoliu și se opri în fața biroului lui Alec.

– Atunci o să-ți cer datoria, spuse el calm. Există o altă operațiune, care trebuie pregătită „cu aceeași precizie ca și Loch Torridon". Astea au fost cuvintele dumitale.

– Așa va fi. Ți-am dat cuvîntul. Nemții nu mai rezistă nici un an; mesagerii generalilor au venit deja cu propuneri de capitulare. În șapte-opt luni, războiul se va încheia. Atunci se va pregăti operațiunea „Salonic". Cu aceeași precizie ca și Loch Torridon.

14

Fu nevoie de douăsprezece săptămîni pentru a închide dosarele și a-i aduce pe oameni înapoi în Anglia. Operațiunea Loch Torridon se încheiase; rămîneau în urma ei douăzeci și două de dulapuri cu documente ce-i consemnau realizările. Fură puse sub lacăt, sigilate și depozitate în arhivele Serviciului de Informații Militare.

Fontine se întoarse la casa izolată din Scoția. La Jane și la gemenii lor, Andrew și Adrian, numiți astfel după sfîntul britanic și după unul roman oarecum acceptabil. Dar copiii nu aveau nici sfințenie, nici morgă imperială. Aveau doi ani și jumătate și erau plini de energia specifică vîrstei.

Înainte, Victor fusese înconjurat de copiii fraţilor lui, dar aceştia erau *ai săi*. Existenţele lor aveau ceva deosebit. Numai ei aveau să ducă mai departe numele Fontini-Cristi. Jane nu mai putea avea copii; medicii căzuseră de acord asupra acestei chestiuni. Leziunile căpătate la Oxfordshire erau prea întinse.

Era curios. După patru ani de încordare şi activitate intensă, devenise dintr-o dată de o pasivitate absolută. Cele cinci luni din 1942, cît stătuse la Dunblane, nu puteau fi considerate o perioadă de linişte. Vindecarea lui Jane fusese lentă şi anevoioasă; el fusese preocupat de întărirea locuinţei. Tensiunea nu-l părăsise nici o clipă.

Decît abia acum. Iar această trecere era insuportabilă. Ca şi aşteptarea declanşării operaţiunii „Salonic". Lipsa de activitate îl chinuia; nu era făcut să trîndăvească. Cu toată prezenţa lui Jane şi a copiilor, Dunblane deveni pentru el o închisoare. Dincolo de ziduri, peste Canalul Mînecii, în inima Europei şi la Mediterana, existau nişte oameni care îl aşteptau cu aceeaşi ardoare cu care-i aştepta şi el. Nu se mai gîndea decît la clipa cînd va începe operaţiunea.

Victor îşi dădea seama că Teague n-avea să revină asupra cuvîntului dat. Dar nici n-avea să se abată de la el. Sfîrşitul războiului urma să marcheze începutul unei strategii ce i-ar fi condus la oamenii din Salonic. Dar nu mai devreme. Cu fiecare nouă victorie, cu fiecare nouă pătrundere pe teritoriul german, Fontine era tot mai agitat. Războiul *era* cîştigat; nu încheiat, dar cîştigat. Peste tot în lume, trebuia ca oamenii să-şi refacă vieţile, cioburile să fie puse la loc şi o mulţime de hotărîri luate căci viitorul trebuia înfruntat. Pentru el, pentru Jane, totul depindea de forţele ce căutau un tezaur plecat din Grecia cu cinci ani în urmă – în zorii zilei de nouă decembrie.

Lipsa de activitate era infernul lui personal.

În timpul perioadei de aşteptare, luase o hotărîre: nu avea să se întoarcă la Campo di Fiori după război. Cînd se gîndea la

casa lui şi îşi privea soţia, vedea alte soţii ucise într-o pîclă luminoasă. Cînd se uita la fiii lui, vedea alţi fii, neajutoraţi, terorizaţi, ciuruiţi de gloanţe. Amintirile erau încă vii şi continuau să-l tortureze. N-ar fi putut trăi la Campo di Fiori. N-ar fi putut să se întoarcă la locul execuţiei sau oriunde şi la oricine avea legătură cu ea. Aveau să-şi clădească o nouă viaţă în altă parte. Compania Fontini-Cristi avea să-i fie restituită, după cum îl anunţase Tribunalul pentru despăgubiri de război de la Roma.

Iar el trimisese răspuns prin MI 6. Fabricile, uzinele, toate pămînturile şi proprietăţile – cu excepţia domeniului de la Campo di Fiori – urmau să fie vîndute la cele mai mari preţuri. Pentru Campo di Fiori avea să poarte negocieri separate.

Era în seara zilei de 10 martie. Copiii dormeau în încăperea din capătul holului; vîntul iernii ce se sfîrşea se izbea în rafale de ferestrele de la dormitorul lor. Victor şi Jane erau sub aşternuturi; cărbunii aprinşi din şemineu aruncau licăriri roşietice pe tavan. Iar ei vorbeau calm, aşa cum făceau mereu la sfîrşitul zilei.

– Barclays se va ocupa de tot, zise Victor. E doar o licitaţie, zău. Am stabilit o sumă totală minimă; cum vor să împartă vînzarea e treaba lor.

– Cumpărători sînt? întrebă Jane, sprijinită într-un cot, privindu-l.

Fontine rîse încet.

– O grămadă. Cei mai mulţi, elveţieni şi americani. Se vor face averi cu reconstrucţiile. Cei care deţin baze industriale vor fi avantajaţi.

– Vorbeşti de parcă ai fi economist.

– Sper sincer să fie aşa. Altfel, tatăl meu ar fi teribil de dezamăgit.

Rămase tăcut. Jane îl mîngîie pe frunte, dîndu-i părul într-o parte.

– Ce s-a întîmplat?

– Mă gîndeam. Totul se va sfîrşi în curînd. Mai întîi războiul, apoi operaţiunea „Salonic"; o să se încheie şi asta. Am încredere în Alec. Va reuşi, chiar dacă va trebui să şantajeze pe toţi diplomaţii de la Ministerul de Externe. Fanaticii vor fi obligaţi să admită faptul că nu ştiu nimic despre păcătosul lor de tren.

– Eu credeam că e teribil de sacru.

Zîmbi.

– De necrezut, spuse el, dînd din cap. Ce fel de Dumnezeu ar fi permis una ca asta?

– Şah-mat, iubitule.

Victor se ridică pe pernă. Se uită pe fereastră; ninsoarea de martie se depunea în tăcere pe la geamurile întunecate, adusă de vînt. Se întoarse către soţia lui.

– Nu mă pot întoarce în Italia.

– Ştiu. Mi-ai spus. Înţeleg.

– Dar nici aici nu vreau să rămîn. În Anglia. Aici voi fi mereu Fontini-Cristi. Fiul unei familii de *padroni* masacrate. În egală măsură realitate, legendă şi mit.

– Dar *eşti* Fontini-Cristi.

Victor privi în jos către Jane, luminată de focul slab din cămin.

– Nu. De cinci ani sînt Fontine. M-am obişnuit cu numele ăsta. Tu ce zici?

– Nu s-a pierdut prea mult prin traducere, spuse Jane, zîmbind din nou. Poate cu excepţia unei nuanţe de aristocraţie locală.

– Asta-i o parte din ce voiam să spun, răspunse el repede. Andrew şi Adrian n-ar trebui împovăraţi cu asemenea absurdităţi. Lumea de azi nu mai e ce-a fost cîndva; vremurile alea n-or să se mai întoarcă niciodată.

– Poate că nu. E destul de trist să le vezi dispărînd, dar presupun că aşa e mai bine.

Soția lui începu deodată să clipească des, uitîndu-se la el întrebător.

– Dacă nu în Italia, *nici* în Anglia, atunci unde?

– În America. N-ai vrea să trăiești în America?

Jane îl privea cu atenție, iscoditoare.

– Ba da, cred că ar fi palpitant... Da, ar fi bine. Pentru noi toți.

– Și numele? Nu te deranjează, nu-i așa?

Ea rîse și întinse mîna să-l mîngîie pe chip.

– Nu contează. M-am căsătorit cu un bărbat, nu cu un nume.

– Tu contezi, zise Victor, trăgînd-o spre el.

Harold Latham ieși din vechiul ascensor, cu grilaj din alamă, și se uită la săgețile și numerele de pe perete. Fusese transferat la teatrul de operațiuni din Birmania în urmă cu trei ani; de atunci nu mai fusese pe coridoarele sediului MI 6 din Londra.

Își potrivi vesta de la costumul nou. Acum era civil; trebuia să-și amintească de fiecare dată. În curînd, aveau să fie mii de civili – *proaspeți* civili. Germania se prăbușise. Pusese pariu pe cinci lire sterline că anunțul oficial de capitulare avea să fie făcut înainte de întîi mai. Greșise cu trei zile, dar lui nu-i păsa de banii pierduți. Se sfîrșise – asta era tot ce conta.

Porni pe hol către biroul lui Stone. Un tip de treabă, îndîrjitul ăsta de Geoff Stone, săracul de el. *Apple*, cel care făcuse echipă cu el, *Pear*. Ce ghinion afurisit avusese bătrînul Apple, să-i fie zdrobită mîna din cauza unui macaronar arogant; și atît de tînăr.

Poate că, la urma urmei, îi salvase viața. Se întîmpla tot mai rar ca echipele de cîte doi agenți să se întoarcă la bază. În anumite privințe, Stone fusese teribil de norocos. Și el fusese norocos. Avea și el cîteva schije în spate și în stomac, dar i se spusese că, dacă se îngrijea, n-o să aibă probleme. De fapt, era

ceva normal, îi spuseseră. Şi-l pensionau şi mai devreme.

Apple şi Pear supravieţuiseră. Reuşiseră! *Fir-ar să fie*, aveau s-o ţină o lună întreagă numai pe whisky!

Încercase să-l sune pe Stone, dar nu reuşise să dea de el. Sunase două ceasuri încheiate, atît acasă, cît şi la birou, însă nu-i răspunsese nimeni. N-avea rost să lase mesaje; planurile lui erau atît de ameţite, încît nu ştia cît putea să rămînă la Londra.

Era mai bine aşa. Să vină neanunţat şi să-l întrebe pe bătrînul Apple de ce-i luase atît de mult să cîştige un război.

Uşa era încuiată. Bătu; nu-i răspunse nimeni. *Drace!* Stone semnase de intrare în registrul de la poartă; mai exact, nu semnase de *ieşire* nici cu o seară, nici cu două seri înainte, ceea ce nu era ceva neobişnuit în acele vremuri. Toate serviciile de informaţii lucrau zi şi noapte, cercetînd dosare, distrugînd documente care puteau fi compromiţătoare, reuşind astfel să salveze poate cîteva mii de vieţi. După ce se aşternea praful victoriei şi al înfrîngerii, informatorii erau cei mai nepopulari supravieţuitori.

Bătu mai tare. Nimic. Totuşi, se vedea lumină prin crăpătura îngustă de sub uşă. Poate că Stone ieşise pentru cîteva minute. La toaletă sau la cafenea.

Apoi ochii lui Latham se abătură spre butucul încuietorii. Ceva era ciudat, nu părea normal. O pată cenuşie părea lipită pe alamă, cu o zgîrietură mică deasupra, în dreapta găurii de la cheie. Latham privi mai atent; scoase un chibrit şi-l aprinse, temîndu-se să facă un lucru pe care şi-l pusese în gînd.

Ţinu flacăra exact sub pata de materie cenuşie. Aceasta se topi instantaneu şi dispăru: pastă de sudură.

Era un şiretlic mărunt, verificat în timp, pe care-l prefera Apple. Îl folosise în numeroase ocazii, cînd lucraseră împreună. Gîndindu-se la el, Latham nu-şi amintea să-l mai fi utilizat şi altcineva.

Topea capătul unei sîrme de lipit şi vîra lichidul în gaura

broaștei, cu cheia. Astfel, mecanismul se bloca, dar ajuta cheia să intre în broască.

Încuietoarea nu mai putea fi deschisă de altă cheie. În situațiile în care era nevoie de puțin timp pentru a scăpa dintr-o capcană, trucul îl ajuta să cîștige cîteva minute fără să alarmeze pe nimeni. O încuietoare care arăta normal era defectă; mai toate broaștele erau vechi. Nu te-apucai să spargi ușa; chemai un lăcătuș.

Avusese Aplle nevoie de timp? Era vreo capcană?

Ceva nu era în regulă.

– *Iisuse*! Nu atingeți nimic! Chemați un *doctor!* strigă Teague, năpustindu-se pe ușa scoasă din balamale. Și nu suflați o vorbă!

– E mort, spuse calm Latham, aflat lîngă general.

– Știu, răspunse tăios Teague. Vreau să știu *de cînd* e mort.

– Cine e? întrebase Latham, privind cadavrul.

Corpul fusese dezbrăcat; rămăsese doar în chiloți și pantofi. Se vedea gaura unui singur glonț în partea superioară a pieptului; șuvoiul de sînge se uscase.

– Colonelul Aubrey Birch. Ofițer la arhive.

Teague se întoarse și vorbi cu cei doi militari care țineau ușa. Cel de-al treilea soldat se dusese după chirurgul de la MI 6, aflat la etajul doi.

– Puneți ușa la loc. Nu dați voie nimănui să intre. Nu spuneți nimic. Vino cu mine, Latham.

Coborîră cu liftul la subsol. Latham observă că Teague nu era doar șocat, ci și înspăimîntat.

– Ce credeți că s-a întîmplat, domnule?

– I-am dat hîrtiile de trecere în rezervă acum două seri. Asta l-a făcut să mă urască.

Latham rămase tăcut pentru o clipă. Apoi vorbi fără să se uite la Teague, privind fix înainte:

– Eu sînt civil, aşa că v-o spun. Aţi făcut ceva al naibii de nedrept. Stone a fost cîndva cel mai bun om pe care l-aţi avut.

– Obiecţia dumitale s-a consemnat, zise generalul cu răceală. Dumitale ţi se spunea Pear, nu-i aşa?

– Da.

Teague se uită la agentul de informaţii lăsat la vatră; lumina de pe panou arăta că ajunseseră la subsol.

– Ei bine, mărul s-a acrit. S-a rîncezit. Acum trebuie să aflu cît de adînc a pătruns putreziciunea.

Uşa se deschise. Ieşiră din lift şi o luară la dreapta, spre zidul din oţel care închidea coridorul. În mijlocul zidului se afla o uşă metalică groasă; cadrul ei se distingea cu greu. Se vedea o fereastră din geam antiglonţ în partea de sus, un buton negru la stînga, o fantă îngustă de cauciuc dedesubt, o inscripţie pe metal deasupra.

ZONĂ DE SECURITATE
interzis accesul fără autorizaţie specială
Sunaţi – Introduceţi autorizaţia în fantă

Teague se apropie de geam, apăsă pe buton şi vorbi hotărît.

– Codul Hiacint. E o urgenţă; efectuaţi verificarea vizuală. Sînt generalul de brigadă Teague. Sînt însoţit de maiorul Harold Latham, verificat de mine.

Se auzi un bîzîit. Uşa din oţel se deschise, apoi fu trasă de o mînă într-o parte. Un ofiţer apăru în cadrul ei şi salută.

– Bună ziua, domnule general. N-am primit aici nici un raport cu codul Hiacint.

Teague răspunse la salut dînd din cap.

– Ţi-l aduc eu, domnule maior. Pînă la noi ordine, nimic nu trebuie deplasat. Ce scrie în registrul de serviciu despre colonelul Birch?

Ofițerul se întoarse către un birou metalic de lîngă zidul din oțel.

– Aici, domnule, zise el, ținînd deschis un registru legat în piele neagră. Colonelul Birch a semnat de plecare acum două seri, la ora nouăsprezece. Trebuia să se întoarcă de dimineață. La ora șapte, domnule.

– Înțeleg. Era cineva cu el?

Maiorul se uită din nou în registru.

– Da, domnule. Căpitanul Stone, domnule. Ora lui de ieșire e aceeași.

– Mulțumesc. Domnul Latham și cu mine vom fi la camera șapte. Dă-mi, te rog, cheile. Și combinația cifrului.

– Îndată.

În încăperea metalică se aflau douăzeci și două de dulapuri cu dosare. Teague se opri la al patrulea dulap, de lîngă zidul opus ușii. Privi pagina cu cifre din mîna lui și începu să formeze cifrul lacătului aflat în colțul din dreapta sus. În același timp, îi întinse pagina cu cifre lui Latham.

– Cîștigă timp, zise el dintr-o dată, cu voce răgușită. Caută dulapul cu dosarul lui Brevourt. B-r-e-v-o-u-r-t. Scoate-l afară.

Latham luă hîrtia, se întoarse spre zidul din stînga și găsi dulapul.

Lacătul se desfăcu. Teague întinse mîna și trase al doilea sertar. Degetele căutară cu repeziciune printre fișe.

Apoi le luă din nou la rînd. Încet, atent să nu sară peste vreuna.

Nu era acolo. Dosarul lui Victor Fontine dispăruse. Teague închise sertarul și rămase nemișcat. Se uita la Latham, care îngenunchease lîngă sertarul de jos al dulapului, cu un dosar deschis în mînă. Îl privea țintă, cu o expresie împietrită pe chip.

– Ți-am spus să-l găsești, nu să-l citești, zise generalul cu o voce glacială.

– Nu-i nimic de citit, răspunse Latham calm, scoţînd o singură coală de hîrtie din dosar. În afară de asta... Ce dracu' *aţi făcut*, ticăloşilor?

Hîrtia era o fotocopie. Avea un chenar negru, cu spaţiu gol în capătul de jos, pentru două ştampile. Amîndoi ştiau exact ce era.

Un ordin de execuţie. O autorizaţie oficială pentru a ucide.

– Cine e ţinta? întrebă Teague pe un ton neutru, rămînînd lîngă dulap.

– Vittorio Fontini-Cristi.

– Cine a aprobat-o?

– Poartă ştampila Ministerului de Externe şi semnătura lui Brevourt.

– Şi a mai *cui?* Trebuie să fie *două* semnături!

– A primului-ministru.

– Iar căpitanul Stone e împuternicitul...

Latham încuviinţă, deşi Teague nu întrebase.

– Da.

Teague trase adînc aer în piept şi închise pentru o clipă ochii. Apoi îi deschise şi vorbi:

– Cît de bine îl cunoşti pe Stone? Metodele lui?

– Am lucrat împreună timp de optsprezece luni. Eram ca fraţii.

– Ca fraţii? Atunci îţi amintesc, domnule Latham, că, în ciuda retragerii dumitale din serviciu, eşti încă legat de jurămîntul păstrării secretului oficial.

15

Teague vorbea la telefon, rostind frazele clar, cu o voce tăioasă.

– A fost omul dumitale de la bun început. Din ziua cînd l-am trimis la Loch Torridon. Interogatoriile lui, nesfîrşitele întrebări, numele lui Lübok în dosarele noastre, capcanele. Fiecare mişcare a lui Fontine îţi era raportată dumitale.

– N-o să-mi cer scuze, spuse Anthony Brevourt de la celălalt capăt al firului. Din motive pe care le cunoşti bine. „Salonic" a fost şi rămîne o prioritate absolută pentru Foreign Office.

– Vreau o explicaţie pentru acel ordin de execuţie! N-a fost niciodată verificat sau raportat...

– Nici nu *trebuia* să fie, îl întrerupse Brevourt. Ordinul ăla a fost soluţia noastră de rezervă. Poate că dumneata te consideri nemuritor, domnule general, însă noi, nu. Lăsînd la o parte raidurile aeriene, dumneata eşti un strateg al operaţiunilor acoperite; o ţintă potenţială pentru un asasin. Dacă ai fi fost ucis, ordinul ăla îi permitea lui Stone să afle imediat unde se află Fontini-Cristi.

– Stone te-a convins să iei aceste măsuri?

Ambasadorul răspunse după o scurtă pauză:

– Da. Cu cîţiva ani în urmă.

– Ţi-a spus şi că-l ura pe Fontine?

– Nu era de acord cu el; nu era singurul.

– Am zis că-l *ura!* La limita patologicului.

– Dacă ştiai asta, de ce nu l-ai înlocuit?

– Ce naiba, fiindcă se stăpînea! Cîtă vreme a avut un motiv. Acum nu mai are *nici unul*.

– Nu înţeleg...

– Eşti un prost afurisit, Brevourt! Stone ne-a lăsat o fotocopie; el a păstrat originalul. Eşti neputincios, iar el vrea ca dumneata să pricepi asta.

– Ce tot spui acolo?

– Umblă cu un document oficial care îi dă dreptul să-l ucidă pe Fontine. Să-l anulezi acum e lipsit de sens. Trebuia să fie lipsit de sens cu doi *ani* în urmă! El are ordinul; e un profesionist. Are de gînd să-şi ducă treaba la bun sfîrşit şi să ascundă documentul acolo unde nu-l poţi găsi. Ar putea guvernul britanic – *dumneata*, ministrul de Externe sau însuşi Churchill – să justifice această execuţie? Şi-ar da măcar, unul dintre voi, osteneala s-o *comenteze?*

Brevourt răspunse grăbit, apăsat:

– A fost o întîmplare. Atîta tot.

– Cea mai potrivită, aprobă Teague cu asprime. Destul de surprinzătoare ca să învingă orice obstacole. Suficient de dramatică încît să dărîme zidurile birocraţiei. Parcă-l aud pe Stone prezentîndu-şi argumentaţia.

– Stone trebuie găsit. Trebuie oprit, se auzi în receptor respiraţia sacadată a lui Brevourt.

– Am ajuns la un fond comun de discuţii, zise generalul obosit.

– Ce-ai de gînd să faci?

– Pentru început, să-i spun tot lui Fontine.

– Crezi că e prea înţelept?

– Aşa e corect.

– Aşteptăm să fim informaţi. Din oră-n oră, dacă e nevoie.

Teague privi absent ceasul din perete. Era ora nouă şi patruzeci şi cinci; lumina lunii se revărsa prin ferestrele ale căror draperii erau date la o parte.

– Nu sînt sigur că se poate.

– *Cum?*

– Pe dumneata te interesează un tezaur scos din Grecia acum cinci ani. Pe mine mă preocupă viaţa lui Victor Fontine şi a familiei sale.

– Ţi-a trecut prin minte, zise Brevourt tărăgănat, că cele două situaţii sînt inseparabile?

– Am reţinut aluzia dumitale.

Teague închise telefonul şi se lăsă pe spătarul scaunului. Trebuia să-l sune negreşit pe Fontine. Să-l avertizeze.

Se auzi o bătaie în uşă.

– Intră.

Harold Latham pătrunse primul în încăpere, urmat de unul dintre cei mai buni ofiţeri de investigaţii de la MI 6. Un specialist în probleme judiciare, de vîrstă medie, fost funcţionar la Scotland Yard. Avea în mînă un dosar pînzat.

Cu cîteva săptămîni în urmă, Pear n-ar fi intrat în biroul unui general cu ţigara aprinsă. Acum o făcuse; pentru el era ceva important. Totuşi, îşi zise Teague, ostilitatea lui Latham se domolise. Mai presus de orice, Pear era un profesionist. Statutul de civil nu putea schimba cu nimic această realitate.

– Ai găsit ceva? întrebă Teague.

– Nişte zgîrieturi, zise Latham. Poate înseamnă ceva, poate nu. Omul dumitale e tare. Poate descifra o carte pornind de la un vîrf de ac.

– A ştiut unde să mă îndrume, adăugă specialistul. Cunoaşte obiceiurile subiectului.

– Ce-aţi aflat?

– Nimic prin preajmă; biroul lui e curat. Nimic în afară de studii de caz, dosare de trimis la ars, totul foarte în regulă. La el acasă era altfel. E un tip meticulos. Însă aranjarea cuierelor în dulap, lucrurile din birou, proviziile de cosmetice... toate indicau faptul că Stone îşi planificase să plece pentru ceva timp.

– Înţeleg. Şi zgîrieturile?

Pear fu cel care răspunse. Profesionistul din el simţea nevoia să fie apreciat.

– Stone avea un obicei prost. Stătea în pat şi îşi nota tot felul de lucruri. Cuvinte, paranteze, cifre, săgeţi, nume – mîzgălituri, le zic eu. Dar după ce termina, rupea paginile şi le ardea. Am găsit un blocnotes pe poliţa noptierei. Sigur, nu era nimic în el, dar specialistul nostru a ştiut ce avea de făcut.

– Au rămas urme, domnule. N-a fost greu; le-am reliefat la spectrograf. Ofiţerul îi întinse dosarul lui Teague. Iată rezultatele.

Teague deschise dosarul şi privi cu atenţie spectrograma. După cum spusese Pear, erau numere, paranteze, săgeţi, cuvinte. Piese disparate dintr-un puzzle, o diagramă dezordonată de semne incoerente.

Apoi, din mulţimea de mîzgălituri, un nume îi sări în ochi. *Donatti.*

Omul cu şuviţa de păr alb. Călăul de la Campo di Fiori. Unul dintre cei mai puternici oameni ai curiei romane.

Operaţiunea „Salonic" începuse.

– ... Guillamo Donatti.

Fontine auzi numele, iar acesta îi trezi amintirea zăvorîtă în memorie. Numele era o cheie, un lacăt care se desfăcu şi slobozi amintirea.

Era copil, n-avea mai mult de nouă sau zece ani. Era seară, fraţii lui erau sus, pregătindu-se de culcare. El coborîse în pijama să caute o carte, cînd auzise strigăte dinspre camera de lucru a tatălui său.

Uşa era deschisă, nu mai mult de treizeci de centimetri, şi copilul curios se apropiase de ea. Ce văzuse înăuntru îl şocase în asemenea măsură încît rămăsese pe loc, hipnotizat. Un preot se afla în faţa tatălui său, răcnind la Savarone, bătînd cu pumnul în birou, cu faţa congestionată şi ochii măriţi de furie.

•

Faptul că cineva se putea astfel în prezenţa tatălui său, fie şi un preot, sau poate tocmai un preot, îl surprinsese într-atît pe copil încît icnise involuntar.

Preotul se întorsese brusc, privindu-l cu ochi fioroşi şi atunci văzuse Victor şuviţa albă ce-i brăzda părul negru. Fugise din camera de zi şi urcase la el în cameră.

A doua zi dimineaţă, Savarone îşi luase fiul deoparte şi-i explicase; tatăl lui nu lăsa niciodată explicaţiile în aer. Cu timpul, uitase subiectul violentei discuţii, dar îşi amintea că tatăl lui îi spusese că preotul era Guillamo Donatti, o ruşine pentru Vatican... cineva care emitea decrete pentru ignoranţi, şi-i obliga prin teroare să le respecte. Un copil nu putea uita aceste vorbe.

Guillamo Donatti, instigator al curiei romane.

– Stone îşi caută oamenii acum, se auzi în receptor vocea lui Teague de la Londra, readucîndu-l pe Victor în prezent. Te vrea pe dumneata, indiferent de recompensa pe care i-o vei aduce. N-am căutat unde trebuia; acum l-am depistat. A folosit actele lui Birch şi a luat un avion militar de la Lakenheath. Spre Roma.

– Spre cardinal, îl corectă Fontine. Nu-şi asumă riscul de a negocia de la distanţă.

– Exact. O să se întoarcă după dumneata. Noi o să-l aşteptăm.

– Nu, spuse Victor. Nu asta-i soluţia. N-o să aşteptăm, o să mergem după ei.

– Da?

În vocea lui Teague se ghicea îndoiala.

– Ştim că Stone e la Roma. O să stea ascuns probabil la informatori; ei sînt obişnuiţi să ascundă oameni.

– Sau la Donatti.

– Mă îndoiesc. O să vrea un teren neutru. Donatti e periculos, imprevizibil. Iar Stone e conştient de asta.

– Nu ştiu la ce te gîndeşti, însă eu nu pot...

– Poţi să răspîndeşti un zvon prin surse demne de încredere? îl întrerupse Fontine.

– Ce fel de zvon?

– Că sînt pe cale să fac ceea ce toată lumea se aşteaptă să fac: să mă întorc la Campo di Fiori. Din motive personale, dar necunoscute.

– Categoric nu! Nici nu discut!

– Pentru *numele* lui Dumnezeu! strigă Victor. Nu mă pot ascunde toată viaţa! Nu pot trăi cu teama că, de fiecare dată cînd soţia sau copiii mei ies din casă, apare un Stone, un Donatti sau un pluton de execuţie! Mi-ai promis o confruntare. Vreau să aibă loc *acum*.

Urmă o lungă pauză la celălalt capăt al firului. În cele din urmă, Teague vorbi:

– Mai e şi Ordinul din Xenope.

– După un pas vine altul. Nu pe asta te-ai bazat tot timpul? Ordinul va fi obligat să recunoască ceea ce *este*, nu ceea ce crede el că *ar trebui* să fie. Donatti şi Stone vor fi dovada. Nu poate exista altă concluzie.

– Avem nişte oameni la Roma, nu mulţi...

– Nu ne *trebuie* mulţi. Foarte puţini. Şederea mea în Italia nu trebuie să aibă legătură cu MI 6. Acoperirea va fi Tribunalul pentru despăgubiri de război. Guvernul vrea să controleze fabricile şi proprietăţile noastre. Preţurile de licitaţie cresc de la o săptămînă la alta; nu-i vor pe americani.

– Tribunalul pentru despăgubiri, zise Teague, făcîndu-şi evident o însemnare.

– Există un bătrîn pe nume Barzini, continuă Fontine. Guido Barzini. Lucra la Campi di Fiori, se ocupa de grajduri. Ne-ar putea da o imagine de ansamblu. Caută-l în districtul Milano. Dacă mai trăieşte, poate fi găsit prin *partigiani*.

– Barzini, Guido, repetă Teague. O să vreau niște elemente de siguranță.

– Și eu, dar foarte puține, Alec. Noi vrem să-i obligăm să iasă la lumină, nu să continuăm lupta din umbră.

– Să zicem că mușcă din momeală, ce-ai să faci?

– Îi oblig să asculte. Nimic mai simplu.

– Nu cred că-i așa de simplu, spuse Teague.

– Atunci o să-i ucid, zise Victor.

Zvonul se răspîndi. *Il padrone* trăia; se întorsese. Fusese *văzut* într-un hotel, la cîteva blocuri de Duomo. Fontini-Cristi era la Milano. Vestea ajunsese pînă și la Roma.

Se auzi o bătaie în ușa camerei de hotel. Barzini. Era un moment pe care Victor îl aștepta cu nerăbdare și de care se temea totodată. Amintirea luminii albe și a morții îi reveni năvalnic în minte. O alungă străbătînd încăperea spre ușă.

Bătrînul țăran stătea în hol; trupul său, cîndva musculos, era acum cocîrjat și slăbit, pierdut în țesătura aspră, ieftină a hainei negre. Avea fața brăzdată de riduri; ochii îi curgeau. Mîinile care țintuiseră la pămînt corpul contorsionat al lui Victor, degetele care i se încleștaseră pe față și-i salvaseră viața erau acum îmbătrînite, noduroase. Și tremurau.

Spre mîhnirea și jena lui Fontine, Barzini căzu în genunchi, întinse brațele slabe și prinse picioarele lui Victor.

– E adevărat. Trăiești!

Fontine îl ridică în picioare și-l îmbrățișă. Fără o vorbă, îl duse pe bătrîn în cameră și-l așeză pe canapea. Dincolo de semnele vîrstei, se vedea limpede că Barzini era bolnav. Victor îi oferi ceva de mîncare; Barzini ceru ceai și coniac. Chelnerii hotelului le aduseră în grabă și, după ce fură consumate, Fontine află ce se întîmplase mai important la Campo di Fiori după noaptea masacrului.

Luni de zile după crimele germanilor, trupele fasciste ținuseră proprietatea sub pază. Servitorilor li se dădură voie

să-şi ia lucrurile şi să plece; menajera care fusese martoră la execuţie fusese ucisă în acea noapte. Nimănui nu i se îngăduise să mai locuiască la Campo di Fiori, cu excepţia lui Barzini, care se dovedi a fi înapoiat mintal.

– N-a fost greu. *I fascisti* au crezut întotdeauna că toată lumea e nebună, în afară de ei. Doar aşa puteau să gîndească şi să dea ochii unii cu alţii dimineaţa.

În calitatea lui de grăjdar şi îngrijitor, Guido putea să urmărească activitatea de la Campo di Fiori. Cel mai mult îl surprindeau preoţii. Li se permitea accesul în grupuri; nu mai mult de trei sau patru, însă erau multe asemenea grupuri. La început, Guido crezuse că fuseseră trimişi de sfîntul părinte ca să se roage pentru sufletele celor din familia Fontini-Cristi. Dar preoţii cu misiuni religioase nu se purtau ca aceia. Intrau în clădirea principală, apoi în anexe şi, la urmă, în grajduri, căutînd cu atenţie. Scormoneau peste tot: demontau mobila; găureau pereţii pe porţiuni întinse şi scoteau lambriurile; desfăceau parchetul – nu cu furie, ci asemeni unor meşteri pricepuţi; dezmembrau, apoi montau la loc. Iar pămîntul era cercetat de parcă ar fi fost un teren aurifer.

– I-am întrebat pe cîţiva preoţi mai tineri ce căutau. Nu cred că ştiau prea bine. Îmi spuneau mereu: „Cutii mari, bătrîne. Din oţel şi fier." Şi pe urmă mi-am dat seama că era un preot, unul mai vîrstnic, care venea în fiecare zi. Verifica tot timpul ce lucraseră ceilalţi.

– Un bărbat de vreo şaizeci de ani, zise Victor încet, cu o şuviţă de păr alb.

– Da! El era! De unde ştii?

– Nu putea să fie altcineva. Cît a durat căutarea?

– Aproape doi ani. Era ceva de necrezut. Pe urmă a încetat.

Toate activităţile încetaseră, după spusele lui Barzini, cu excepţia celei germane. Ofiţerii Wehrmachtului îşi însuşiseră

Campo di Fiori, transformînd proprietatea într-un loc elegant de odihnă pentru comandanţii din eşaloanele superioare.

– Ai făcut ce ţi-a spus englezul de la Roma, scumpul meu prieten?

Fontine îi mai turnă coniac lui Barzini; mîinile nu-i mai tremurau atît de tare.

– Da, *padrone*. În ultimele două zile, m-am dus în pieţele din Laveno, Varese şi Legnano. Am spus acelaşi lucru cîtorva guri sparte: „Diseară o să-l văd pe *padrone!* S-a întors! Mă duc la Milano să mă întîlnesc cu el, dar nimeni nu trebuie să ştie!" Or să ştie, vlăstar al lui Fontini-Cristi.

Barzini zîmbi.

– Te-a întrebat cineva *de ce* am insistat să vii la Milano?

– Mai toţi. Le-am zis doar că vrei să discuţi cu mine între patru ochi. Le-am spus că mă simt onorat. Şi chiar aşa e.

– Asta ar trebui să fie de-ajuns.

Victor ridică receptorul şi-i dădu un număr de telefon recepţionerei. În timp ce aştepta legătura, se întoarse spre Barzini.

– După ce-o să se termine totul, vreau să vii cu mine. În Anglia, pe urmă în America. M-am căsătorit, scumpul meu prieten. O să-ţi placă *signora*. Am şi copii, doi băieţi. Gemeni.

Ochii lui Barzini scăpărară.

– Ai doi fii? Binecuvîntat fie Dumnezeu...

La numărul cerut nu răspundea nimeni. Fontine era îngrijorat. Era *esenţial* ca omul de la MI 6 să se afle la telefon! Era cazat la jumătatea drumului dintre Varese şi Campo di Fiori. El era legătura cu ceilalţi, împrăştiaţi pe drumurile dinspre Stresa, Lugano şi Morcote; omul era punctul nodal de comunicaţie. Unde dracu' *era?*

Victor închise telefonul şi îşi scoase portactul din buzunar. Într-un compartiment ascuns era alt număr de telefon. De la Roma. I-l dădu operatoarei.

– Cum adică nu răspunde nimeni? întrebă vocea răspicată a englezului care-i răspunse.

– Se poate spune mai clar decît atît? replică Fontine. Nu *răspunde* nimeni. Cînd ai vorbit ultima oară cu el?

– Acum vreo patru ore. Totul se încadra în program. Era în legătură radio cu toate automobilele. Doar ai primit mesajul.

– Ce mesaj?

Urmă un moment de tăcere.

– Asta nu-mi place, Fontine.

– Ce *mesaj?*

– Spunea că era posibil să fie supravegheat, dar să nu ne facem griji. Urma să te întîlnească la hotel cînd soseai. A observat chiar el maşina. Era pe drumul care duce la poarta principală de la Campo di Fiori. N-a ajuns la dumneata?

Victor îşi stăpîni impulsul de a striga.

– N-a ajuns la mine. N-am primit nici un mesaj. Ce maşină?

– Un Fiat verde. Cu număr de Savona – asta-i în golful Genoa. Una dintre descrieri se potriveşte unui corsican care figurează în dosarele poliţiei. Un contrabandist despre care Londra crede că lucrează pentru noi. Ceilalţi sînt tot corsicani, aşa credem. Şi *el*.

– Cred că vrei să spui...

– Da. Stone e al patrulea om.

Stone a înghiţit momeala. Apple s-a întors la Celle Ligure, la corsicani, ca să recruteze oameni. Şi tot Apple, profesionistul, a înlăturat contactul cu Varese.

A eliminat curierii. A îngheţat comunicaţiile.

Loch Torridon.

– Mulţumesc, îi spuse Victor omului din Roma.

– Ascultă, Fontine! se auzi vocea iritată în receptor. Nu faci *nimic!* Rămîi unde te afli!

Fără să-i mai răspundă, Victor puse receptorul în furcă şi se întoarse la Barzini.

– Am nevoie de nişte oameni. În care putem avea încredere şi care sînt dispuşi să-şi asume riscuri.

Barzini întoarse privirea; bătrînul era stînjenit.

– Nu mai e ce-a fost odată, *padrone.*

– Dar *partigiani?* întrebă Fontine.

– Cei mai mulţi sînt comunişti. Acum se ocupă numai de ei. Pamflete, întruniri. Ei... Barzini se opri. Stai. Sînt doi oameni care n-au uitat. S-au ascuns în munţi; eu le duceam mîncare, veşti de la familiile lor. Putem avea încredere în ei.

– N-avem încotro, zise Victor, pornind spre uşa dormitorului. Mă duc să-mi schimb hainele. Poţi să dai de ei?

– Am un număr de telefon, răspunse Barzini şi se ridică de pe canapea.

– Sună-i. Spune-le că ne întîlnim la Campo di Fiori. Presupun că sînt şi paznici acolo.

– Doar un paznic de noapte, din Laveno. Şi cu mine.

Fontine se opri şi se întoarse din nou către Barzini.

– Oamenii ăştia cunosc drumul lăturalnic de la nord de grajduri?

– Ar putea să-l găsească.

– Bun. Spune-le să plece acum şi să mă aştepte pe drumul de vite din spatele grajdurilor. Mai e acolo?

– E acolo. Ce-ai de gînd să faci, *padrone?*

În timp ce răspundea, Victor îşi dădu seama că folosea aceleaşi cuvinte pe care i le spusese lui Teague la telefon, cu cinci zile în urmă.

– Ceea ce toată lumea se aşteaptă să fac.

Se întoarse şi îşi continuă drumul spre dormitor.

16

Lecţiile la Loch Torridon se aplicau în orice situaţie, îşi zicea Victor stînd în faţa biroului de la recepţie, cu braţele pe poliţa de marmură, privindu-l pe funcţionarul de noapte care se străduia să-i îndeplinească dorinţa. Ceruse o maşină de închiriat, cu o voce destul de puternică pentru a atrage atenţia. La acea oră, această cerere era greu de satisfăcut; maşinile se obţineau greu în timpul zilei, darămite în toiul nopţii. Dar treaba se putea rezolva dacă erau destui bani la mijloc. Pe urmă, discuţia de la recepţie fusese suficient de neplăcută pentru a alerta vreun posibil observator. Pe deasupra, mai erau şi hainele pe care le purta: pantaloni gri închis, ghete şi o jachetă neagră de vînătoare. Nu era sezon de vînătoare.

În holul hotelului erau doar cîteva persoane: nişte oameni de afaceri, îndreptîndu-se cu paşi nesiguri spre camerele lor, după lungi discuţii stropite din belşug cu alcool; o pereche certîndu-se în legătură cu purtarea unuia sau celuilalt dintre ei; un tînăr bogat şi nerăbdător, ce se înregistra la recepţie în timp ce într-un fotoliu îl aştepta o tîrfă. Şi un bărbat brunet, cu tenul aspru al oamenilor mării, care stătea într-un fotoliu în partea opusă a holului, citind o revistă, aparent dezinteresat de cei din jur. Un corsican, îşi zise Victor.

Acesta era cel ce putea transmite mesajul celorlalţi corsicani. Şi englezului numit Stone.

Totul ţinea acum de coordonarea pasului următor. Trebuia să se asigure că pe stradă era un Fiat verde, poate în umbră, pregătit să ia o poziţie discretă atunci cînd avea să se suie în maşina închiriată. Dacă nu se vedea un astfel de automobil, Victor ar mai fi zăbovit pînă cînd avea să sosească.

Nu era însă nevoie să mai aştepte. Fiatul se vedea în dreptul blocului următor. Căpitanul Geoffrey Stone era sigur de sine. Fiatul era parcat în faţa maşinii lui Fontine, orientat spre vest, către drumul ce ducea la Varese. La Campo di Fiori.

Barzini stătea în faţă, alături de Victor. Coniacul îşi făcuse efectul. Bătrînul îşi lăsa mereu capul în piept.

– Dormi, zise Victor. E un drum lung şi vreau să fii odihnit cînd ajungem acolo.

Pătrunseră pe porţile deschise şi o luară pe lungul drum şerpuit ce ducea spre clădirea principală de la Campo di Fiori. Deşi Victor era pregătit pentru acel moment, vederea casei îl întristă; tîmplele îi ardeau. Se apropie de locul execuţiei. Imaginile şi zgomotele acelei agonii îi reveniră în minte, dar ştia că nu trebuie să se lase copleşit. Învăţase la Loch Torridon: *Diminuarea concentrării e primejdioasă.*

Îşi încordă muşchii abdomenului şi opri maşina. Barzini se trezise şi-l privea. Paznicul de noapte ieşi pe uşile masive de stejar, îndreptînd fasciculul lanternei spre maşină şi ocupanţii ei. Barzini coborî şi vorbi.

– L-am adus pe fiul lui Fontini-Cristi. El e *padrone* al casei.

Paznicul îl lumină cu lanterna pe Victor, care se dăduse jos din maşină şi stătea lîngă capotă. Vorbi respectuos şi cu teamă:

– Sînt onorat, *padrone*.

– Poţi să te duci acasă, la Laveno, îi spuse Fontine. Dacă n-ai nimic împotrivă, ia-o pe drumul dinspre nord. Probabil că pe-acolo pleci de obicei. E cel mai scurt drum.

– Foarte scurt, *signore*. Mulţumesc, *signore*.

– La grajduri s-ar putea să fie doi prieteni care mă aşteaptă. Să nu te sperii, eu le-am spus să vină pe poarta de nord. Dacă-i vezi, spune-le, te rog, că o să vin şi eu curînd.

– Sigur, *padrone*.

Paznicul dădu din cap şi coborî în grabă treptele de marmură spre alee. Lîngă un tufiş se afla o bicicletă. Omul o încălecă şi se pierdu în întuneric, spre grajduri.

– Să ne grăbim, zise Victor, întorcîndu-se către Barzini. Spune-mi, telefoanele au rămas la locul lor? Mai există linia care face legătura cu grajdurile?

– Da. În biroul tatălui dumitale şi în hol.

– Bine. Intră în casă şi aprinde luminile în hol şi în sufragerie. Apoi întoarce-te în birou, dar lasă luminile aprinse. Stai lîngă fereastră. Cînd o să ajung la prietenii tăi, o să te sun de la grajduri şi o să-ţi spun ce să faci. Corsicanii or să apară curînd. Pe jos, sînt sigur. Uită-te după lumini de lanternă. Să-mi spui ce vezi.

– Foarte bine. *Padrone*...

– Da.

– Nu am puşcă. Armele sînt interzise.

– Ia pistolul meu. Victor vîrî mîna la centură şi scoase un Smith & Wesson. Nu cred că o să ai nevoie de el. Tragi doar dacă eşti în pericol de moarte.

Treizeci de secunde mai tîrziu, luminile din holul cel mare străluceau prin vitraliile aflate deasupra uşilor uriaşe de la intrare. Victor porni grăbit pe lîngă casă şi se opri la marginea clădirii. Candelabrele din sufragerie fură aprinse. Toată aripa de nord a casei era scăldată în lumină, iar jumătatea sudică rămăsese în întuneric.

Pe drum nu se vedeau semne de viaţă; nici lumini de lanternă, nici flăcări de chibrituri. Aşa era şi normal. Stone era un profesionist. Acţiona cu maximă prudenţă.

Aşa deci. Şi *el* avea să fie prudent. Victor porni în goană spre grajduri, pe drumul dinspre nord. Înainta aplecat, atent, încercînd să distingă zgomote ciudate. Stone putea să fi ales porţile nordice pentru a intra, dar era puţin probabil. Stone era

nerăbdător; trebuia să se mişte repede, să se ţină aproape de pradă şi să blocheze ieşirile.

– *Partigiani*. Sînt Fontini-Cristi.

Victor coborî pe drumul de vite, în spatele grajdurilor. Cei cîţiva cai rămaşi erau bătrîni şi obosiţi, nechezînd la răstimpuri.

– *Signore*.

Şoapta se auzi dinspre copacii din dreapta drumului; Fontine se apropie. Deodată, un fascicul luminos ţîşni din partea opusă. Din stînga. Altă voce vorbi:

– Stai pe loc! Nu te întoarce!

Simţi mîna bărbatului din spatele lui pe şale, strîngîndu-l cu putere. Lanterna fu ridicată peste umărul său şi-i lumină faţa, orbindu-l.

– El e, zise vocea din întuneric.

Lanterna fu îndepărtată. Fontine clipi des şi se frecă la ochi, încercînd să alunge imaginea luminii orbitoare. *Il partigiano* ieşi din întuneric. Era un bărbat aproape la fel de înalt ca Victor, îmbrăcat cu o jachetă militară americană ponosită. Al doilea om veni din spate; era mult mai scund decît camaradul său şi avea pieptul bombat.

– De ce ne aflăm aici? întrebă cel înalt. Barzini e bătrîn şi nu prea gîndeşte limpede. Am fost de acord să te păzim, să te avertizăm... nimic mai mult. Facem asta fiindcă-i datorăm multe lui Barzini. Şi în amintirea vremurilor trecute; familia Fontini-Cristi a luptat împotriva fasciştilor.

– Mulţumesc.

– Ce vor corsicanii? Şi englezul ăla?

Al doilea om veni aproape de prietenul său.

– Ceva ce cred ei că e la mine, dar nu e.

Victor se opri. Dinspre grajduri se auzi un nechezat stins, obosit, urmat de nişte bufnituri de copite. Şi partizanii desluşiră zgomotele; stinseră lanterna.

O creangă trosni. O piatră sări în urma unor paşi. Cineva

se apropia pe aceeaşi cărare pe care venise şi Fontine. Partizanii se despărţiră; bărbatul solid o luă înainte şi dispăru printre tufişuri. Tovarăşul lui făcu la fel, dar porni în direcţia opusă. Victor păşi în dreapta şi se ghemui lîngă potecă.

Tăcere. Paşii ce călcau pămîntul arid se auziră mai clar. Deodată, necunoscutul apăru chiar în faţa lui Fontine, cu silueta estompată de întunericul pădurii.

Începuse. Un fascicul puternic de lumină ţîşni din întuneric, pătrunzînd printre arborii din partea opusă; în aceeaşi clipă se auzi şuieratul scurt al unui pistol, atenuat de un amortizor.

Victor sări în sus, cu mîna stîngă la gîtul omului şi cu dreapta după arma acestuia, obligîndu-l s-o lase jos. Omul îşi arcui spinarea, iar Victor îl izbi cu genunchiul în şale. Individul îşi pierdu răsuflarea; Fontine îl apucă cu putere de ceafa încordată. Se auzi un pocnet dezgustător, decisiv. Lanterna se rostogoli pe potecă.

Înaltul *partigiano* ieşi în fugă din pădure şi zdrobi lanterna cu piciorul, ţinînd în mînă un pistol. Apoi se năpusti împreună cu Victor spre tufişuri, amîndoi conştientizînd teama că aliatul lor putea să fie mort.

Nu era. Glonţul reuşise doar să-i cresteze braţul. Zăcea în stare de şoc, cu ochii holbaţi şi gura deschisă, respirînd greu. Fontine îngenunche lîngă el şi-i rupse cămaşa ca să-i vadă rana. Tovarăşul lui rămase în picioare, cu pistolul îndreptat spre cărare.

– Sfîntă Fecioară! Nebun afurisit! De ce nu l-ai *impuşcat?* gemu de durere partizanul rănit. O secundă şi m-ar fi omorît!

– N-aveam armă, răspunse Victor calm, ştergînd sîngele de pe braţul omului.

– Nici măcar un cuţit?

– Nu.

Fontine îi bandajă rana înnodînd pînza. *Il partigiano* îl privea cu atenţie.

– Ai curaj, zise el. Puteai să aştepţi în întuneric. Tovarăşul meu are pistol.

– Hai, ridică-te. Mai sînt încă doi corsicani pe undeva. Vreau să-i terminăm. Dar fără împuşcături.

Victor se aplecă şi luă pistolul celui mort. În încărcător mai erau patru gloanţe; amortizorul era dintre cele mai bune. Îi făcu semn spre cărare partizanului cel înalt şi vorbi amîndurora:

– O să vă cer să-mi faceţi un serviciu. Mă puteţi refuza şi o să înţeleg.

– Ce anume? întrebă bărbatul solid.

– Ceilalţi doi corsicani sînt cam pe-acolo. Probabil că unul supraveghează drumul principal, iar celălalt poate fi în spatele casei, în grădină, n-avem de unde şti. Englezul s-o fi ascuns lîngă casă. Sînt sigur că corsicanii n-or să mă ucidă. Or să-mi urmărească toate mişcările, dar n-or să deschidă focul.

– Ăla, spuse partizanul rănit, n-a ezitat să apese pe trăgaci.

– Corsicanii ăştia mă cunosc din vedere. Şi-a dat seama că dumneata nu erai Fontini.

Strategia era clară. Victor era momeala; avea să coboare pe aleea circulară şi să se întoarcă în grădina din spatele casei. Partizanii urmau să vină după el, ascunşi printre copaci. Dacă Fontine avea dreptate, ar fi dat peste un corsican. Şi l-ar fi capturat. Sau l-ar fi ucis în tăcere. Nu conta; şi corsicanii omorau italieni.

Metoda trebui să fie repetată pe drumul intrării principale, partizanii urmînd să traverseze terenul din spatele digului şi să-l întîlnească într-un punct aflat la patru sute de metri distanţă. Undeva, între aleea circulară şi porţi trebuia să se afle al treilea şi ultimul corsican.

Poziţiile erau gîndite, iar Stone era un om care gîndea. Şi meticulos. *Trebuia* să blocheze ieşirile.

– Nu sînteţi obligaţi să faceţi asta pentru mine, zise Victor. O să vă plătesc bine, dar înţeleg...

– Păstrează-ţi banii, îl întrerupse rănitul, uitîndu-se mai întîi la tovarăşul lui. Nici dumneata nu erai obligat să faci ce-ai făcut pentru mine.

– La grajduri e un telefon. Trebuie să vorbesc cu Barzini. Pe urmă o să pornesc la drum.

Presupunerea se confirmă. Stone supraveghea ambele drumuri şi grădina. Ceilalţi doi corsicani fură prinşi şi vieţile lor fură curmate de cuţitele partizanilor.

Se întîlniră la grajduri. Fontine era sigur că Stone îl supraveghea de pe dig. Prada intrase pe terenul de vînătoare; revenirea era chinuitoare. La Loch Torridon învăţaseră amîndoi să anticipeze reacţiile. Era o armă.

– Unde aveţi maşina? îi întrebă Victor pe *partigiani*.

– Dincolo de poarta nordică, răspunse cel înalt.

– Vă mulţumesc. Du-l pe prietenul dumitale la un doctor. Barzini o să afle unde pot trimite un semn mai concret de recunoştinţă.

– Vrei să-l păstrezi pe englez pentru dumneata?

– N-o să am probleme. Fără corsicani, e doar un om cu o mînă. Barzini şi cu mine ştim ce avem de făcut. Duceţi-vă la un doctor.

– La revedere, *signore*, zise partizanul înalt. Ne-am achitat de datorii. Faţă de bătrînul Barzini. Poate şi faţă de dumneata. Familia Fontini-Cristi a fost cumsecade în ţinutul ăsta.

– Vă mulţumesc mult.

Partizanii salutară pentru o ultimă dată şi porniră grăbiţi în întuneric, spre poarta nordică. Fontine coborî pe potecă şi intră în grajduri pe o uşă laterală. Trecu pe lîngă boxele cu cai şi micul dormitor al lui Barzini, intrînd în încăperea unde se ţinea harnaşamentul. Găsi o cutie de lemn şi începu s-o umple cu frîie, zăbale şi cu diplome înrămate şi mucegăite de pe pereţi. Se duse la telefonul de lîngă uşă şi apăsă pe un buton de sub el.

– Totul e în regulă, dragă prieten.

– Slavă Domnului.

– Ce-i cu englezul?

– Așteaptă dincolo de alee, în iarba înaltă. Pe dig. Același...

Barzini se opri.

– Înțeleg. Ies acum. Știi ce ai de făcut. Nu uita, la ușă să vorbești rar și clar. Englezul n-a mai vorbit italienește în ultimii ani.

– Bătrînii vorbesc mai tare decît ar trebui, spuse Barzini, cu umor în glas. Dacă noi nu auzim bine, credem că nici alții nu aud.

Fontine închise telefonul și verifică pistolul pe care i-l lăsaseră partizanii; îl luaseră de la un corsican mort. Deșurubă amortizorul și puse arma în buzunar. Luă cutia și ieși din încăpere.

Coborî încet pe drum, spre aleea circulară din fața digului. În fața scărilor, în lumina ce venea dinspre ferestre, se opri să-și odihnească brațele, dînd astfel de înțeles că ducea o cutie mai grea decît părea după dimensiuni.

Urcă treptele spre ușile mari de stejar. Apoi făcu ce i se păru mai firesc: bătu la ușa din dreapta. În cîteva secunde, Barzini deschise ușa. Discuția fu scurtă, destinsă. Bătrînul rosti cuvintele clar:

– Ești sigur că nu vrei să-ți aduc nimic, *padrone?* O ceașcă de ceai, o cafea?

– Nu, mulțumesc, prietene. Du-te și te culcă. Avem multă treabă mîine dimineață.

– Foarte bine. Caii or să mănînce devreme astăzi.

Barzini trecu pe lîngă Victor, spre scări, apoi coborî pe aleea circulară. O luă la stînga, către grajduri.

Victor rămase în holul cel mare; totul era așa cum își amintea el. Nemții aveau grijă să nu distrugă lucrurile frumoase. Se întoarse către partea întunecată a casei, în salonul imens, mergînd spre camera de lucru a tatălui său. Străbătînd acest

spaţiu familiar, simţea o durere ascuţită în piept şi un nod în gît.

Intră în camera de lucru a tatălui său. *Sanctum sanctorum* al lui Savarone. Instinctiv se întoarse spre dreapta; biroul uriaş era acolo unde fusese dintotdeauna. Puse cutia jos şi aprinse veioza verzuie pe care şi-o aducea bine aminte. Nu se schimbase nimic.

Se aşeză în fotoliul tatălui său şi scoase pistolul din buzunar. Îl puse pe birou, în spatele casetei de lemn, astfel încît să nu se vadă dinspre uşă.

Şi aşteptă. Pentru a doua oară, viaţa lui se afla în mîinile lui Barzini. Nu-şi putea imagina o încleştare mai strînsă. Fiindcă Barzini n-avea să ajungă la grajduri. Trebuia s-o pornească într-acolo, apoi avea să se întoarcă repede în grădină, în spatele casei. Urma să intre în casă pe una din uşile ce dădeau spre curtea interioară şi să-l aştepte pe englez.

Stone era prins în capcană.

Minutele se scurgeau încet. Deschise absent sertarele biroului. Găsi coli de hîrtie cu antetul Wehrmachtului şi le aşeză metodic una peste alta, în teancuri separate, un joc de *solitaire* cu imense cărţi albe.

Aştepta.

La început, nu auzi nici un zgomot. În schimb, simţi o prezenţă. Era inconfundabilă, umplînd spaţiul dintre el şi intrus. Apoi scîrţîitul parchetului sparse tăcerea, urmat de doi paşi distincţi, făcuţi cu curaj, fără teamă; mîna lui Fontine se îndreptă spre pistol.

Deodată, din spţiul întunecat, prin aer veni către el un obiect deschis la culoare, nimerindu-l! Victor se feri cînd văzu obiectul ce lăsa în urmă şuvoaie de sînge. Se auzi o plesnitură puternică – carne lovită de lemn –, iar oribila formă ateriză pe birou, rostogolindu-se dezgustător în lumina veiozei.

Lui Fontine i se tăie răsuflarea, cuprins de repulsie.

Era o mînă. Mîna dreaptă, tăiată cu cruzime deasupra

încheieturii. Degetele îmbătrînite, noduroase, încleştate spasmodic, cu tendoanele înţepenite în clipa efectuării primitivei operaţii.

Era mîna lui Guido Barzini. Aruncată de un dement care şi-o pierduse pe a sa pe un doc din Celle Ligure.

Victor se ridică brusc din fotoliu, reprimîndu-şi scîrba care-l 'cuprinsese, şi se întinse după pistol.

– Nu te-atinge de ăla! Dac-o faci, eşti mort!

Stone stropşise cuvintele în engleză. Se ghemui în partea opusă a camerei, după un fotoliu cu spătar înalt. Victor îşi retrase mîna. Trebuia să se forţeze să gîndească. Să supravieţuiască.

– L-ai omorît.

– Or să-l găsească în pădure. E ciudat că *eu* o să dau peste el acolo, nu-i aşa?

Fontine rămase nemişcat, primind vestea cumplită stăpînindu-şi cu greu emoţiile.

– Şi mai ciudat, zise calm Victor, e că nu-l vor găsi corsicanii tăi.

Reacţia lui Stone i se văzu în ochi; doar un licăr în semn că a priceput, dar era vizibil.

– După plimbarea pe care-ai făcut-o, chiar mă gîndeam la asta.

Englezul dădu din cap.

– Da, s-ar putea s-o fi făcut. S-ar putea să-i fi eliminat.

– Nu eu. Alţii au făcut-o.

– Îmi pare rău, Fontini. Asta nu ţine.

– De ce eşti aşa sigur?

– Fiindcă dacă ar fi fost şi alţii, nu foloseai un bătrîn pentru ultima treabă; ar fi fost o mare prostie. Eşti un ticălos arogant, dar nu eşti prost. Sîntem singuri, iată. Tu, eu şi cutia aia. *Iisuse!* Trebuie să fi fost ascunsă într-o gaură teribil de adîncă. Au căutat-o mulţi.

– Deci ai încheiat tîrgul cu Donatti?

– Aşa crede el. Ciudat, nu? Mi-ai luat tot ce aveam. Am plecat pe brînci din Liverpool şi mi-am făcut o carieră, iar tu mi-ai luat totul pe un blestemat de doc broscăresc, acum cinci ani. Acum îmi iau totul înapoi şi ceva în plus. Aş putea organiza cea mai grozavă licitaţie de care s-a auzit vreodată.

– Cu ce? Cu vechi premii de vînătoare? Cu diplome îngălbenite de vreme?

Stone lovi piedica armei, aducînd-o în poziţie de tragere. Plesni cu mănuşa neagră spătarul fotoliului, străpungînd întunericul cu privirea.

– Nu face glume proaste!

– Nu-i nici o glumă. Nu sînt prost, îţi aminteşti? Iar tu nu eşti în măsură să apeşi pe trăgaci. Singura ta şansă este de a livra conţinutul acelui tezaur. Dacă n-o faci, se poate emite uşor alt ordin de execuţie. Acelor oameni puternici care te-au angajat cu cinci ani în urmă nu le plac speculaţiile penibile.

– Taci! *Încetează!* Înfuriat, Stone ridică mănuşa ca o gheară deasupra fotoliului şi-l izbi cu putere. Tacticile astea nu merg cu mine, macaronar împuţit! Eu le foloseam înainte ca tu să fi auzit de Loch Torridon.

– Loch Torridon se baza pe *eroare*. Calcule greşite! *Management eronat!* Asta a fost *premisa*. Îţi aminteşti?

Fontine făcu un pas înapoi, împingînd fotoliul cu picioarele şi întinzînd mîinile în lături, într-un gest de neputinţă.

– Zău aşa. Uită-te la dumneata. Nu m-ai ucide înainte de a vedea cît te costă glonţul.

– Dă-te înapoi! *Mai mult!*

Stone ocoli fotoliul, cu mîna dreaptă întinsă drept înainte, ca o suliţă pregătită pentru atac. În mîna stîngă ţinea arma, cu piedica ridicată; doar o apăsare pe trăgaci, şi percutorul ar fi ţîşnit înainte, făcînd să explodeze tubul cartuşului.

Victor făcu aşa cum i se ordonase, cu ochii ţintă pe pistol. Aştepta momentul oportun; trebuia să vină, altfel s-ar fi terminat totul.

Englezul se apropie de birou, cu paşii unui om plin de aversiune şi prudenţă, pregătit să distrugă totul într-o clipă de dezechilibru. Îşi luă ochii de la Fontine şi se uită pe birou. La mîna tăiată, mutilată a lui Guido Barzini. La cutie. La grămada de rămăşiţe din cutie.

– Nu, şopti el. *Nu!*

Venise momentul: şocul produs de revelaţie se vedea în ochii lui Stone. N-avea să se repete.

Victor sări peste birou, întinzîndu-şi braţele lungi spre arma din mîna englezului; acesta ezitase doar o fracţiune de secundă, dar nici nu-şi dorea mai mult.

Explozia fu asurzitoare, însă Fontine apucase pistolul, deviind traiectoria glonţului. Cu cîţiva centimetri, dar fusese de ajuns. Cartuşul izbi tăblia biroului, împrăştiind aşchii de lemn peste tot. Victor înşfăcă încheietura lui Stone şi i-o răsuci cu toată puterea, fără să-şi dea seama dacă simţea sau nu loviturile date peste faţă şi gît de mîna înmănuşată. Stone îşi ridică genunchiul drept şi-l repezi în vintrele şi stomacul lui Fontine; nu trebuia să lase pistolul din mînă. Nu trebuia, nu *putea* fi învins numai prin forţă.

Victor recurse la singura manevră pe care-o mai putea aplica. Preţ de o clipă, nu mai făcu nici o mişcare, apoi îl trase pe Stone de parcă ar fi vrut să-şi înfigă pistolul în propriul abdomen. Cînd ţeava armei îi ajunse la cîţiva centimetri de haină, îşi răsuci corpul şi o dată cu el încheietura lui Stone, trăgînd-o cu violenţă în sus.

Se auzi explozia. Pentru moment, Fontine fu orbit, simţind arsuri în carne, şi în acea clipă crezu că fusese ucis.

Pînă cînd simţi trupul lui Geoffrey Stone prăbuşindu-se, trăgîndu-l spre podea.

Deschise ochii. Glonţul intrase pe sub maxilarul lui Stone

cu o traiectorie ascendentă, străbătîndu-i craniul şi zdrobindu-i vîrful capului.

Iar lîngă masa inertă de ţesuturi şi sînge se afla mîna tăiată a lui Guido Barzini.

Luă cadavrul lui Barzini din pădure şi-l duse la grajduri. Puse pe pat trupul mutilat şi-l acoperi cu un cearşaf. N-avea să ştie niciodată cît stătuse lîngă bătrînul mort, încercînd să înţeleagă durerea, groaza şi iubirea ce-l răscoleau.

Peste Campo di Fiori se aşternu tăcerea. Pentru el, secretul acelui loc era îngropat şi n-avea să fie cunoscut niciodată. Misterul de la Salonic era o taină pe care Savarone n-o împărtăşise. Iar fiul lui Savarone nu mai voia să stăruiască asupra ei. S-o facă alţii, dacă-i interesa. De restul să se ocupe Teague. Pentru el, totul se terminase.

Coborî pe drumul dinspre grajduri către aleea din faţa casei şi se sui în maşina închiriată. Se făcuse ziuă. Soarele roşiatic de vară îşi revărsa lumina peste pămîntul Italiei. Aruncă o ultimă privire spre casa în care copilărise şi porni motorul.

Copacii alergau pe marginea drumului, frunzişul devenise un amestec de verde, portocaliu, galben şi alb. Se uită la vitezometru. Peste optzeci la oră. Mergea cu optzeci şi patru de kilometri la oră pe drumul şerpuit, croit prin pădure. Trebuia să reducă viteza, ştia asta. Era un act nesăbuit, ba chiar primejdios. Totuşi, piciorul nu voia să-l asculte.

O, Doamne! Trebuia să plece cît mai repede!

Urma o curbă lungă periculoasă, după care ajungea la porţile de intrare pe domeniu. Demult – cu ani în urmă – cînd cineva se apropia de ea, obişnuia să apese pe claxon. N-avea de ce s-o facă acum; fu uşurat cînd îşi dădu seama că piciorul i se ridicase puţin de pe pedala acceleraţiei. Instinctele îi rămăseseră intacte. Cu toate astea, intră în curbă cu cincizeci la oră, iar roţile scrîşniră pe drumul drept dinspre porţi. Acceleră

imediat. Avea să treacă în goană printre stîlpii porții, apoi să întoarcă spre drumul către Varese. Apoi către Milano.

Apoi la Londra!

Nu putu spune cînd o zări. Cînd le zări. Fusese cu gîndul în altă parte și cu ochii la drumul din fața mașinii. Știu doar cînd apăsă frîna cu atîta putere încît fu aruncat peste volan, cu capul la cîțiva centimetri de parbriz. Mașina se răsuci într-o parte, pneurile scrîșniră, praful se ridică de sub roți, iar automobilul derapă, trecînd de-a curmezișul prin poartă și oprindu-se la cîțiva pași de două limuzine negre ce apăruseră din neant și care blocau drumul dincolo de stîlpii de piatră.

Corpul îi fu proiectat înapoi pe scaun; oprirea bruscă zgîlții mașina din toate încheieturile. Uluit, Fontine avu nevoie de cîteva secunde ca să-și alunge din minte gîndul la ceea ce ar fi putut să se întîmple în urma unei posibile ciocniri. Clipi des, recăpătîndu-și imediat vederea. Ceea ce văzu îl surprinse atît de mult încît uită de furia ce-l cuprinsese.

În fața celor două limuzine stăteau cinci bărbați, îmbrăcați în costume negre și cu gulere albe de clerici. Îl priveau cu un aer impasibil. Apoi, ușa din spate a limuzinei din dreapta se deschise și coborî cel de-al șaselea. Avea vreo șaizeci de ani și purta veșminte negre de preot.

Avea o șuviță de păr alb.

17

Cardinalul avea niște ochi fanatici și o voce nefirească, de om posedat. Avea mișcări lente, flexibile, acaparînd în întregime atenția auditoriului. Era în egală măsură teatral și

amenințător. Făcea impresia unui om cultivat, cizelat de anii petrecuți pe coridoarele Vaticanului. Donatti era un vultur care se hrănea cu vrăbii. Era mai presus de justiție; era însăși justiția.

La vederea lui, Victor își pierdu controlul. Apropierea de Campo di Fiore era de o indecență de nesuportat. Se năpusti spre bestia în sutană, nemaiascultînd de rațiune, echilibru sau instinct de supraviețuire, căci amintirile îl invadară.

Ceilalți preoți erau pregătiți. Se apropiară, așa cum se apropiaseră și limuzinele, blocîndu-i calea de atac. Îl prinseră și-i răsuciră brațele la spate, în sus; o mînă cu degete puternice îl strînse de gît și-l forță să-și dea capul pe spate, împiedicîndu-l să vorbească, dar lăsîndu-l să vadă și să audă.

– Mașina, zise Donatti calm.

Cei doi preoți care nu-l țineau pe Fontine alergară la automobilul închiriat și începură căutarea. Victor auzea cum se deschideau ușile, portbagajul și capota. Pe urmă, cum era sfîșiată tapițeria și zgomotele metalice provocate de distrugerea mașinii. Percheziția dură aproape un sfert de oră. În tot acest timp, Fontine îl privi drept în ochi pe cardinal. Abia la sfîrșitul căutării, prelatul curiei se uită spre automobil, cînd cei doi bărbați se apropiară și vorbiră în același timp.

– Nu e nimic acolo, Sfinția voastră.

Donatti făcu un semn către preotul care-l ținea pe Victor de gît. Strînsoarea slăbi; Fontine răsuflă adînc de mai multe ori. Brațele îi rămăseseră răsucite la spate. Cardinalul vorbi:

– Ereticii din Constantinopol au ales bine: pe apostații de la Campo di Fiori. Dușmanii lui Hristos.

– Bestie! Călăule!

Victor de-abia putea vorbi, mușchii gîtului și traheea fiindu-i destul de rănite.

– Tu ne-ai *omorît!* Te-am *văzut!*

– Da. M-am gindit că se putea s-o fi făcut. Cardinalul

vorbea cu o cruzime stăpînită. Dacă ar fi fost nevoie, aş fi tras eu însumi. Şi, dacă te gîndeşti, te-ai exprimat foarte corect. Din perspectiva teologică, eu am fost călăul. Ochii lui Donatti se dilatară. Unde e lada de la Salonic?

– Nu ştiu.

– O să-mi spui, ereticule. Crede cuvîntul unui preot adevărat. N-ai de ales.

– Mă reţii împotriva voinţei mele! În numele *Domnului*, presupun! zise Fontine cu răceală.

– În numele apărării *Bisericii, maica noastră!* Nici o lege nu mai e importantă dincolo de asta. *Unde e încărcătura de la Salonic?*

Privirea, vocea ascuţită îi deşteptară o amintire veche – un copil în uşa unui birou.

– Dacă această informaţie era atît de importantă pentru tine, de ce l-ai executat pe tatăl meu? El era singurul care ştia...

– *Minţi! Minţi cu neruşinare!*

Donatti începea să priceapă, iar buzele îi tremurau. Fontine înţelese. Fusese atins un punct sensibil. O eroare extraordinară fusese comisă, iar cardinalul refuza să admită aceasta.

– Ştii bine că ăsta-i adevărul, spuse calm Victor. *Acum* ştii adevărul şi nu-l poţi accepta. *De ce?* De ce a fost *ucis?*

Prelatul vorbi coborînd vocea:

– Duşmanii lui Hristos ne-au înşelat. Ereticii din Xenope ne-au hrănit cu minciuni. Încă o dată, Donatti răcni brusc: *Savarone Fontini-Cristi a fost mesagerul acelor minciuni!*

– Ce minciuni putea *el* să-ţi spună? Nu l-ai crezut cînd ţi-a spus adevărul.

Cardinalul începu iarăşi să tremure. De-abia putea fi auzit.

– Din Salonic au plecat două garnituri. La trei zile distanţă una de alta. Despre prima n-am ştiut nimic; pe a doua am depistat-o la Monfalcone şi ne-am asigurat că Fontini-Cristi

n-avea să se întîlnească cu ea. Atunci nu ştiam că el luase deja legătura cu primul tren. Iar acum o să ne spui ceea ce dorim să ştim. Ceea ce *trebuie* să ştim.

– Nu-ţi pot da ceea ce nu e la mine.

Donatti se uită la preoţi şi rosti un cuvînt:

– Acum.

Victor nu-şi putea aminti cît durase totul, fiindcă nu simţise scurgerea timpului, ci doar durerea. O durere groaznică, torturantă, ascuţită, absolută. Fu tîrît pe porţile de la Campo di Fiori şi dus în pădure. Acolo, preoţii Bisericii Apostolice începură tortura. Începură cu labele picioarelor; îi rupseră fiecare deget în parte şi îi răsuciră gleznele pînă trosniră. Urmară picioarele şi genunchii: răsucite şi zdrobite. Apoi vintrele şi abdomenul – *O, Doamne! Îşi dorea să moară!*... Şi în tot acest timp, deasupra lui, estompat de lacrimile de durere, se afla prelatul curiei cu şuviţa de păr alb.

– *Spune-ne! Spune-ne! Duşman al lui Hristos!*

Braţele îi fură smulse din articulaţii. Încheieturile mîinilor îi fură răsucite pînă cînd vasele capilare plesniră, împrăştiind un lichid purpuriu pe piele. Avu şi momente de binecuvîntată inconştienţă, cărora le puneau repede capăt mîini care-l plesneau pentru a-l aduce în fire.

– *Spune-ne ! Spune-ne!*

Cuvintele sunau ca zeci de mii de ciocane, ecouri înăuntrul altor ecouri.

– *Spune-ne! Duşman al lui Hristos!*

Şi totul deveni din nou pustiu. Prin tunelurile întunecate ale simţurilor, percepea ritmul valurilor, al aerului şi al planării. O plutire care, undeva, în adîncul minţii, îi spunea că era aproape de moarte.

Urmă un ultim trosnet, dar nu-l mai putea simţi. Simţurile îl părăsiseră.

Totuşi, de departe, de foarte departe, auzi cuvintele rostite ca o litanie.

In nomine patris et Spiriti sanctu. Dominus vobiscum...
Ultimul ritual.
Îl lăsaseră să moară singur.

Avu din nou senzaţia că pluteşte. Valuri şi aer. Şi voci, neclare, prea depărtate pentru a putea fi auzite. Şi atingeri. Simţi atingeri, fiecare contact trimiţîndu-i săgeţi de durere în corp. Totuşi, nu erau atingeri menite să tortureze; vocile din depărtare nu erau cele ale torţionarilor.

În cele din urmă imaginile înceţoşate se limpeziră. Se afla într-o cameră vopsită în alb. La distanţă se aflau recipiente lucitoare, cu tuburi ce se răsuceau în aer.

Iar deasupra lui, un chip. Un chip pe care fusese convins că n-avea să-l mai revadă niciodată. Mintea lui, cît mai rămăsese din ea, îi juca feste oribile.

Pe obrajii acelui chip curgeau lacrimi. Jane, soţia lui, murmură:

– Iubitule. Dragostea mea. O, *Doamne*, ce ţi-au făcut?

Chipul ei drag era lîngă al său. Şi-l atinse.

Dar nu simţi nici o durere.

Fusese găsit de oamenii îngrijoraţi de la MI 6. Preoţii îl căraseră la o maşină, îl duseseră pînă la aleea circulară şi-l lăsaseră să moară la Campo di Fiori. Faptul că nu murise nu putea fi explicat de medici. *Trebuia* să fi murit. Refacerea lui urma să dureze luni de zile, poate ani. Şi, cert era că n-avea să se vindece complet niciodată. Dar cu o atentă îngrijire, urma să se poată folosi de mîini şi de picioare; avea să se poată deplasa, iar acest fapt era în sine un miracol.

Cam după opt săptămîni, reuşi să stea în capul oaselor. Îşi încheie afacerile cu Tribunalul pentru despăgubiri din Roma. Pămînturile, fabricile, toate proprietăţile fură vîndute cu şaptezeci

şi cinci de milioane de lire sterline. Aşa cum hotărîse dinainte, tranzacţia nu includea şi Campo di Fiori.

Pentru domeniul de la Campo di Fiori făcu o înţelegere separată, printr-un avocat de încredere din Milano. Şi acea proprietate urma să fie vîndută, însă el nu dorea să cunoască numele cumpărătorului. Impusese două restricţii: clientul nu trebuia să fi avut vreodată legătură cu fasciştii. Nici să aibă asocieri cu vreun ordin religios, indiferent de denumirea lui.

În cea de-a noua săptămînă, un englez veni cu avionul de la Londra, urmînd instrucţiunile guvernului său.

Sir Anthony Brevourt stătea la capul patului unde se afla Fontine, strîngînd din dinţi, cu ochii plini de compasiune, dar şi de o anumită severitate.

– Donatti e mort, să ştii. S-a aruncat de pe balustrada catedralei Sfîntul Petru. Nimeni nu-l plînge, cu atît mai puţin curia romană.

– Da, ştiam asta. Pînă la urmă, a fost un act de nebunie.

– Cei cinci preoţi care erau cu el au fost pedepsiţi. Au fost excomunicaţi, puşi sub acuzare şi vor sta la închisoare cîteva zeci de ani. Ceilalţi doi ispăşesc o pedeapsă pe viaţă în Transvaal. Ceea ce s-a făcut în numele Bisericii i-a oripilat pe liderii ei.

– Mi se pare că prea multe Biserici îi tolerează pe fanatici, apoi privesc în urmă cu uimire nevenindu-le să creadă de ceea ce s-a făcut în „numele lor". Nu e vorba doar despre Roma. Sub hainele împodobite se ascund adesea intenţii dintre cele mai obscure, nu-i aşa? Asta-i valabil şi pentru guverne. Vreau *răspunsuri la nişte întrebări!*

La izbucnirea de mînie a lui Fontine, Brevourt clipi de cîteva ori şi răspunse imediat, mecanic:

– Sînt pregătit să ţi le ofer pe cît posibil. Mi s-a spus să nu-ţi ascund nimic.

– Mai întîi, Stone. Ordinul de execuţie-mi-a fost explicat; nu am ce comenta. Vreau să ştiu restul. Totul.

– Este exact cum ţi s-a spus. Eu n-aveam încredere în dumneata. Cînd ai sosit prima dată la Londra, eram convins că te-ai hotărît să nu dezvălui nimic despre trenul de la Salonic. Mă aşteptam să-ţi faci propriile aranjamente, în termenii dumitale. Nu puteam lăsa să se întîmple aşa ceva.

– Stone raporta mişcările mele?

– Pe toate. Ai făcut unsprezece deplasări peste Canalul Mînecii şi una la Lisabona. Cu ajutorul lui Stone, te-am supravegheat tot timpul. În caz că erai capturat, eram pregătiţi să negociem un schimb cu inamicul.

– Şi dacă aş fi fost ucis?

– La început, a fost un risc pe care l-am luat în calcul, constînd în eventualitatea de a fugi şi a iniţia contacte în legătură cu „Salonic". Iar în iunie patruzeci şi doi, după Oxfordshire, Teague a acceptat să nu te mai trimită în afară.

– Ce s-a întîmplat la Oxfordshire? Preotul – dacă *era* preot - care a dirijat avioanele alea era grec. Din Ordinul Xenope. Primii voştri clienţi, bănuiesc.

Brevourt îşi făcu gura pungă şi respiră adînc. Urma să recunoască nişte lucruri care-l dureau şi-l stînjeneau în acelaşi timp.

– Din nou, Stone. Nemţii încercaseră timp de doi ani să localizeze tabăra din Oxfordshire. El a trimis la Berlin coordonatele exacte şi a făcut totodată o înţelegere cu grecii. I-a convins că exista o cale de a te distruge. Merita să încerce; un om terminat vorbeşte mai uşor. Nu dădea un ban pe operaţiunea „Salonic", însă raidul aerian a servit obiectivului său esenţial. A introdus un călugăr fanatic în tabără şi a coordonat atacul.

– Pentru numele lui Dumnezeu, *de ce?*

– Ca să-ţi ucidă soţia. Dacă ar fi murit sau ar fi fost grav rănită, se gîndea că te-ai întoarce împotriva englezilor şi că ai ieşi din MI 6. A avut dreptate. Aproape că ai făcut-o, ştii bine. Te ura; te învinuia că i-ai distrus o carieră strălucită. Din cîte am înţeles, el a fost cel care a încercat să te reţină la Londra în noaptea aia.

Victor îşi aminti de noaptea aceea nefastă. Stone, psihopatul metodic, socotise minutele, se gîndise la viteza cu care putea circula o maşină. Fontine întinse mîna după ţigările de pe noptieră.

– Ultima întrebare. Şi să nu mă minţi. Ce era în trenul de la Salonic?

Brevourt se îndepărtă de pat. Se duse către fereastră şi rămase o clipă tăcut.

– Pergamente, scrieri din trecut care, dacă ar fi făcute publice, ar putea instaura haosul în lumea religioasă. Mai exact, ar diviza lumea creştină. Acuzaţii şi contestări ar fi aruncate de colo-colo, guvernele ar putea fi nevoite să se declare pentru una sau alta din părţile aflate în conflict. Mai presus de orice, în mîinile inamicului, aceste documente ar fi fost o armă ideologică de o forţă inimaginabilă.

– Să aibă oare nişte documente o asemenea putere? întrebă Fontine.

– Aceste documente o au, răspunse Brevourt, întorcîndu-se de la fereastră. Ai auzit vreodată de Clauza Filioque?

Victor trase aer în piept. Gîndurile i se întoarseră în trecut, la lecţiile primite fără nici o părtinire în copilărie.

– Face parte din Crezul de la Niceea.

– Mai exact, Crezul Niceean din anul 381; au fost mai multe concilii, care au adus crezului nişte modificări greu de sesizat. Filioque este o clauză ulterioară, care a stabilit o dată pentru totdeauna că Iisus Hristos e de aceeaşi substanţă

cu Dumnezeu. Clauza a fost respinsă de Biserica de Răsărit ca fiind eronată. Pentru Biserica Orientală timpurie, mai ales pentru sectele care l-au urmat pe învăţatul-călugăr Arie, Hristos, ca fiu al Domnului, era Învăţătorul; divinitatea lui nu era egală cu cea a lui Dumnezeu. Pentru cei din acele vremuri, era de neconceput o asemenea egalitate. Cînd Filioque a fost propusă pentru prima dată, Patriarhia din Constantinopol a considerat-o drept ceea ce era: o divizare doctrinară favorabilă Romei. Un simbol teologic care constituia o scuză pentru a dezbina şi a cuceri noi teritorii. Şi chiar aşa era. Sfîntul Imperiu Roman a devenit o forţă planetară – atît cît era cunoscută la acea vreme planeta. Şi-a răspîndit autoritatea în toată lumea, pornind de la această unică premisă, această divinitate specială a lui Hristos: Cucereşte în numele lui Iisus.

Brevourt se opri, de parcă îşi căuta cuvintele. Reveni încet la capătul patului.

– Prin urmare, documentele din acel tezaur, zise Victor, resping Clauza Filioque? Dacă-i aşa, atunci e contestată însăşi întemeierea Bisericii Romane şi a tuturor diviziunilor creştine ce-au urmat.

– Da, iată unde duc, răspunse calm Brevourt. La un loc, ele se cheamă contestaţii... contestaţii ale Clauzei Filioque. Includ înţelegeri între cezari şi regi tocmai din Spania, din secolul şase, unde îşi are originea Filioque, despre care mulţi cred că aveau doar raţiuni politice. Alte documente descriu ceea ce ele denumesc „degradarea teologiei"... Dar dacă asta ar fi fost *tot*, lumea ar putea trăi liniştită. Fiul Domnului, Învăţătorul, substanţa unică. Astea sînt dispute religioase, subiecte de dezbatere pentru teologi. Însă mă tem că înseamnă mai mult. Cuprinsă de fervoarea de a contesta Filioque, Patriarhia a trimis călugări să cerceteze ţinuturile sfinte, să se

întîlnească cu savanţi aramaici, să descopere tot ce se putea găsi în legătură cu Iisus. Iar ei au descoperit mai mult decît se aşteptau. Circulau zvonuri despre nişte pergamente scrise în anii de dinaintea şi de după secolul întîi. Le-au dat de urmă, au pus mîna pe cîteva şi le-au adus la Constantinopol. Se spune că unul dintre pergamentele aramaice se îndoieşte profund şi temeinic asupra omului cunoscut sub numele de Iisus. S-ar părea că nu ar fi existat niciodată.

Pachebotul porni în largul Canalului Mînecii. Fontine stătea lîngă balustradă şi privea linia orizontului de la Southampton. Jane era lîngă el, cu o mînă în jurul taliei, iar cu cealaltă aşezată peste mîna lui, pe balustradă. Cîrjele cu braţe largi, metalice, care-l susţineau erau în stînga lui, cu semicercurile de oţel scînteind în soare. Le proiectase chiar el. Dacă trebuia, aşa cum spuseseră doctorii, să umble în cîrje un an şi mai bine, putea cel puţin să îmbunătăţească modelul existent.

Cei doi fii ai lor, Andrew şi Adrian, erau cu doica lor din Dunblane – care alesese să meargă în America cu familia Fontine.

Italia, Campo di Fiori, trenul din Salonic rămăseseră în trecut. Cutremurătoarele pergamente ce fuseseră luate din arhivele de la Xenope se aflau undeva în lanţul muntos al Alpilor italieni. Îngropate pentru o mie de ani; poate că n-aveau să fie găsite niciodată.

Era mai bine aşa. Lumea trecuse printr-o perioadă de dezastre şi suspiciuni. Raţiunea cerea ca, măcar pentru o vreme, să se instaleze pacea, fie şi la suprafaţă. Nu era timp pentru tezaurul din Salonic.

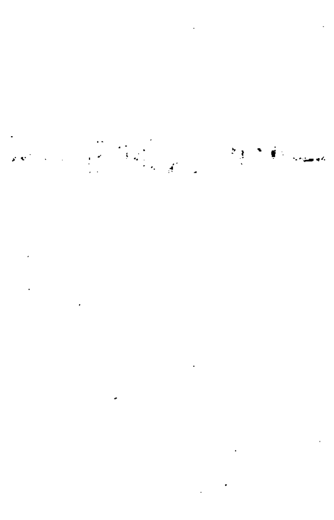
Viitorul începea o dată cu razele soarelui de amiază pe apele Canalului Mînecii. Victor se aplecă spre soţia lui şi îşi apropie chipul de-al ei. Nici unul nu vorbi; ea îi luă mîna în tăcere.

Pe punte se auzi gălăgie. La treizeci de metri spre pupa, gemenii începuseră să se certe. Andrew era supărat pe fratele lui, Adrian. Fură schimbate cîteva lovituri. Fontine zîmbi.

Copii.

CARTEA A DOUA

PARTEA ÎNTÎI

18

Iunie 1973

Bărbaţi. Erau bărbaţi, îşi zise Victor Fontine, privindu-şi fiii care îşi croiau fiecare drum printre invitaţi, sub soarele strălucitor. Şi gemeni, abia pe urmă. Era o distincţie importantă, simţea asta, deşi nu era nevoie să stăruie asupra ei. Părea că trecuseră ani de cînd nimeni nu mai vorbea despre ei ca despre nişte gemeni. Cu excepţia lui şi a lui Jane, desigur. Fraţi, da; însă nu gemeni. Era ciudat cum căzuse acest cuvînt în desuetudine.

Poate că petrecerea avea să readucă pentru o vreme în prim plan acest aspect. Era ceea ce şi-ar fi dorit. Fuseseră întotdeauna gemenii lui Jane. Gemenii ei.

Petrecerea din acea după-amiază de la casa din North Shore, în Long Island, fusese organizată *pentru* Andrew şi Adrian; era ziua lor de naştere. Pajiştile şi grădinile din spatele casei, situate deasupra hangarului pentru bărci şi a apei, găzduiau o uriaşă *fête champêtre* (petrecere în aer liber), aşa cum o numea Jane. „Un picnic în toată regula. Nimeni nu mai organizează aşa ceva. În afară de noi."

O mică orchestră cînta la capătul sudic al terasei, muzica servind drept fundal pentru zeci de conversaţii. Mese lungi, încărcate cu mîncare, erau amplasate pe toată peluza bine întreţinută; două baruri erau foarte solicitate la fiecare capăt al bufetului dreptunghiular. *Fête champêtre*. Victor nu mai auzise

acel termen pînă atunci. În treizeci şi patru de ani de căsnicie, nu-l auzise niciodată.

Cum mai zburaseră anii! De parcă trei decenii fuseseră comprimate într-o capsulă de timp aruncată în sus cu o viteză nemaipomenită, pentru a ateriza, a fi deschisă şi cercetată de către nişte participanţi care îmbătrîniseră pe nesimţite.

Acum, Andrew şi Adrian erau mai aproape unul de altul. Andy sporovăia cu familia Kempson pe canapeaua de lîngă masă. Adrian stătea la bar, vorbind cu cîţiva tineri ale căror haine erau singura dovadă palidă a sexului lor. Era oarecum firesc ca Andrew să stea lîngă familia Kempson. Paul Kempson era preşedintele companiei Centaur Electronics; era bine văzut la Pentagon. Ca şi Andrew, de altfel. Adrian fusese, bineînţeles, încolţit de cîţiva studenţi care voiau să-i pună întrebări foarte sincerului avocat care era fiul lui Victor.

Fontine observă cu o anume satisfacţie că gemenii erau mai înalţi decît cei din jurul lor. Era normal; nici el, nici Jane nu erau scunzi. Şi aveau un aer aparte, deşi nu erau identici. Părul lui Andrew era foarte deschis la culoare, aproape blond; al lui Adrian era mai închis, castaniu. Aveau trăsături ascuţite, o combinaţie înte figura lui şi cea a lui Jane, dar fiecare cu propria sa identitate. Ochii erau singurul aspect fizic pe care-l aveau comun: erau ai lui Jane. De un albastru profund şi pătrunzători.

Uneori, în lumina puternică a soarelui sau la umbră, puteau fi confundaţi unul cu altul. Dar numai atunci, în acele condiţii. Pe care ei le evitau. Amîndoi aveau o puternică personalitate.

Blondul Andrew era militar, un profesionist devotat carierei sale. Prin relaţiile lui Victor, obţinuse aprobarea Congresului pentru a intra la West Point, unde Andrew excelase. Fusese de două ori în Vietnam, deşi dispreţuia modul în care era purtat războiul. „Învinge sau renunţă" era profesiunea lui de credinţă, dar nimeni nu-l asculta, iar el începuse să pună sub semnul

îndoielii acest dicton. Corupţia din Saigon n-avea termen de comparaţie pe pămînt.

Totuşi, Andrew nu ataca ierarhia militară. Victor înţelegea asta. Fiul lui era un *adept* al ei. Serios, perseverent, hotărît: armata era forţa Americii. După epuizarea cuvintelor, nu mai rămînea de aplicat decît forţa. Folosită cu înţelepciune, dar *folosită*.

În schimb, pentru şatenul Adrian *nu* exista nici o limită în utilizarea cuvintelor şi nici scuze pentru confruntarea armată. Adrian, avocatul, era, în felul său, la fel de devotat, ca şi fratele lui, deşi conduita lui părea să dezmintă acest lucru. Adrian era neglijent; dădea impresia de nonşalanţă, deşi nu încăpea vorbă despre aşa ceva. Adversarii lui din instanţă învăţaseră să nu se lase amăgiţi de umorul său ori de aparenta lui lipsă de preocupare. Adrian *era* preocupat. În instanţă era diabolic. Cel puţin *fusese* la Boston, unde lucrase la biroul procurorului. Acum era la Washington.

Adrian plecase de la şcoala pregătitoare la Princeton, apoi urmase dreptul la Harvard, după o pauză de un an în care hoinărise, îşi lăsase barbă, cîntase la chitară şi făcuse dragoste cu fetele disponibile, din San Francisco pînă pe Bleecker Street. Fusese un an în care Victor şi Jane stătuseră cu sufletul la gură, deşi îşi manifestaseră dezaprobarea de cîteva ori.

Dar viaţa pe drumuri şi comunităţile provinciale nu-l mai interesau pe Adrian. Nu mai putea accepta lipsa de ţeluri a experienţei nedorite pe care Victor o avusese cu aproape treizeci de ani în urmă, la sfîrşitul celui de-al doilea război mondial.

Gîndurile lui Fontine fură întrerupte. Familia Kempson se îndrepta spre fotoliul lui, croindu-şi drum cu scuze prin mulţimea de invitaţi. Nu se aşteptau ca el să se ridice – nimeni nu se aştepta la aşa ceva –, însă Victor era iritat de faptul că nu putea. Fără ajutor.

– Un băiat grozav, zise Paul Kempson. Are capul pe umeri,

Andrew ăsta. I-am spus că dacă vrea să scape de uniformă, are un loc asigurat la Centaur.

– Eu i-am spus că ar trebui *să poarte* uniforma, adăugă soţia lui Kempton cu voioşie. E un bărbat aşa de frumos.

– Sînt sigur că s-ar simţi jenant, spuse Fontine, nu tocmai convins. Nimeni nu vrea să îşi amintească de război la o zi de naştere.

– Cît timp rămîne acasă, Victor? întrebă Kempson.

– Acasă? Aici? Doar cîteva zile. E detaşat în Virginia acum. La Pentagon.

– Celălalt băiat al tău e tot la Washington, nu? Mi se pare că am citit ceva despre el în ziare.

– Da, sînt sigur că ai citit.

Fontine zîmbi.

– A, atunci sînt aproape. Ce drăguţ, zise Alice Kempson.

Orchestra termină o melodie şi începu alta. Cuplurile tinere se strînseră pe terasă; petrecerea se înteţea. Familia Kempson se retrase, cu salutări şi zîmbete. Victor se gîndi cîteva clipe la remarca lui Alice Kempson.

... *sînt aproape. Ce drăguţ.*

Dar Andrew şi Adrian nu erau aproape. Lucrau la douăzeci de minute distanţă unul de celălalt, dar îşi duceau traiul separat. Uneori, îşi zise Fontine, *prea* separat. Nu mai rîdeau împreună, aşa cum făcuseră în copilărie. Adulţi fiind, se întîmplase ceva între ei. Fontine se întreba despre ce putea fi vorba.

Jane admise, cam pentru a suta oară, că petrecerea *avea* succes. Era o afirmaţie. Slavă Cerului că vremea era frumoasă. Organizatorii juraseră că ar putea înălţa corturile în mai puţin de o oră, dacă ar fi fost necesar, însă la amiază soarele strălucea cu putere, confirmînd promisiunea unei zile minunate.

Dar nu şi pe cea a unei seri minunate. În depărtare, deasupra apelor din apropiere de Connecticut, cerul era cenuşiu.

Buletinele meteorologice prevedeau averse-nocturne-răzleţe-însoţite-de-descărcări-electrice-cu-precipitaţii-abundente, orice ar fi însemnat *asta*. De ce nu spuneau pur şi simplu că avea să plouă mai tîrziu?

De la două pînă la şase. Ore potrivite pentru o *fête champêtre* într-o duminică. O amuzase faptul că Victor nu cunoştea termenul. Era de o preţiozitate victoriană; hazul consta în folosirea lui. Arăta atît de caraghios pe invitaţii. Jane zîmbi, apoi îşi înăbuşi un hohot de rîs. Îşi zise că *trebuia* să-şi stăpînească zburdălnicia. Nu mai avea deloc vîrsta pentru aşa ceva.

Dincolo de pajişte, din mulţime, Adrian îi zîmbea. Îi citise oare gîndurile? Adrian, geamănul ei cu păr castaniu, îi moştenise umorul englezesc, uşor răutăcios.

Avea treizeci şi unu de ani. *Amîndoi* aveau treizeci şi unu. Cînd trecuseră anii? I se părea că în urmă cu doar cîteva luni sosiseră cu toţii la New York, pe vapor. Apoi urmaseră multe luni de activitate pentru Victor, care făcuse numeroase curse cu avionul în Statele Unite şi în Europa, punîndu-şi înverşunat afacerile pe picioare.

Şi reuşise. Fontine Limited devenise una dintre cele mai căutate firme de consultanţă din America. Victor îşi folosea experienţa îndeosebi pentru reconstrucţia Europei. Recomandarea unei firme de către Fontine era un atu. Cunoaşterea unei anumite pieţe de desfacere era asigurată.

Victor se implicase total, nu doar din mîndrie sau dintr-un zel înnăscut, ci din cu totul altă cauză. Jane o cunoştea şi, în acelaşi timp, ştia că nu putea face nimic ca să-l ajute. Ocupaţiile sale îi scoteau din minte durerea. Rareori se întîmpla ca soţul ei să nu sufere; operaţiile îi prelungeau viaţa, dar nu-i micşorau chinul.

Se uită dincolo de pajişte la Victor, care stătea în fotoliul său din lemn masiv, cu spătarul drept, avînd bastonul metalic

alături. Fusese atît de mîndru cînd înlocuise cele două cîrje cu bastonul care-i permitea să se deplaseze fără a avea înfățișarea atît de izbitoare a unui infirm.

– Bună ziua, doamnă Fontine, zise tînărul cu părul foarte lung. E o petrecere grozavă! Vă mulțumesc că m-ați lăsat să-mi aduc prietenii. Voiau tare mult să-l cunoască pe Adrian.

Cel ce vorbise era Michael Reilly. Familia lui se învecina cu ei pe țărm, proprietatea lor aflîndu-se la vreo opt sute de metri în josul plajei. Michael era student la drept în Columbia.

– Mă flatezi!

– Ei, el e *tare!* I-a terminat pe ăia de la Tesco, în Boston, cu legea antitrust, despre care pînă și instanța federală considera că e un proces pierdut. Toată lumea știa că e o companie a trustului Centaur, dar Adrian s-a hotărît să-i înfunde.

– Să nu discuți asta cu domnul Kempson.

– Nu vă faceți griji. L-am văzut la club și mi-a spus să-mi tai părul. Ce dracu', și tata mi-a zis la fel.

– Din cîte văd, ai cîștigat.

Michael rînji.

– E furios ca un taur, însă nu poate scoate o vorbă. Sînt pe lista premianților. Am făcut un tîrg.

– Foarte bine. Fă-l să se împace cu situația.

Băiatul familiei Reilly rîse și se aplecă spre Jane, sărutînd-o pe obraz.

– Sînteți nemaipomenită!

Rînji din nou și plecă, observînd semnele pe care i le făcea o fată de pe marginea verandei.

Tinerii o plăceau, își zise Jane. Era un lucru încurajator în acele vremuri, cînd tinerii strîmbau mereu din nas și dezaprobau aproape orice. O plăceau, în ciuda faptului că ea refuzase compromisurile cu tinerețea. Sau cu vîrsta ei. Avea părul înspicat – ba mai mult, o, – încărunțit; avea chipul brăzdat de riduri – cum altfel – și nu-și pusese în gînd să recurgă la operații estetice,

așa cum procedaseră multe dintre prietenele ei. Mulțumea astrelor pentru că-și păstrase silueta. Una peste alta, nu arăta rău pentru șaizeci de ani... *mai mult*, fir-ar să fie.

– Scuzați-mă, doamnă Fontine.

Era menajera; venea din agitația de la bucătărie.

– Da, Grace. Ceva probleme?

– Nu, doamnă. E un domn la ușă. Vrea să vorbească cu dumneavoastră sau cu domnul Fontine.

– Spune-i să vină încoace.

– Zicea că preferă să aștepte. E un domn străin. Un preot. M-am gîndit că, avînd atîția invitați, domnul Fontine...

– Te-ai gîndit bine, o întrerupse Jane, înțelegînd reținerea menajerei.

Lui Victor nu i-ar fi plăcut să meargă printre invitați în situația în care se afla.

– O să mă duc eu să vorbesc cu el.

Preotul stătea în hol, îmbrăcat într-un costum negru, ponosit, care-i cădea rău, cu o față suptă și obosită. Părea copleșit, înspăimîntat.

Jane vorbi cu răceală. Nu putu altfel:

– Sînt doamna Fontine.

– Da, dumneavoastră sînteți *signora*, răspunse preotul încurcat, ținînd în mînă un plic mare, colorat. Am văzut pozele. N-am vrut să vă deranjez. Sînt atît de multe automobile.

– Despre ce e vorba?

– Vin de la Roma, *signora*. Am adus o scrisoare pentru *il padrone*. Vreți, vă rog, să i-o dați?

Preotul îi întinse plicul.

Andrew îl privea pe fratele său care era la bar, alături de studenții cu părul lung, îmbrăcați în hainele lor din dril și velur și cu medalioane atîrnate la gît. Adrian n-avea să înțeleagă niciodată; cei care îl ascultau erau neînsemnați. Niște impostori.

Și nu doar părul încîlcit și hainele extravagante îl iritau pe militar; acestea erau doar niște simptome. Era vorba despre ipocrizia pe care o degajau aceste expresii găunoase ale nonconformismului. Ce să mai vorbim, erau insuportabili; niște indivizi plini de contradicții și cu mințile încețoșate.

Vorbeau cu atîta ardoare, dîndu-se drept cunoscători ai „mișcărilor" și „contramișcărilor", de parcă ar fi fost ei înșiși participanți, reformatori ai gîndirii politice. Lumea *asta*, lumea *aia*... lumea *a treia*. Iar asta era cea mai mare farsă, deoarece, din zece mii nici măcar unul n-ar fi fost în stare să activeze ca revoluționar. Nu aveau nici implicarea, nici curajul și nici priceperea pentru așa ceva.

Erau niște inadaptabili care aruncau pungi de plastic pline cu rahat atunci cînd nimeni nu acorda atenție aiurelilor pe care le debitau. Erau ... trăsniți și, Doamne, el nu-i putea suporta pe trăsniți. Dar Adrian nu înțelegea acest lucru; fratele lui căuta valori acolo unde nu exista nici una. Adrian era un fraier; dar asta o aflase cu șapte ani în urmă. Acum șapte ani descoperise ce mare fraier era fratele lui. Adrian era un inadaptabil în cel mai rău sens al cuvîntului, deși avea toate motivele să nu fie așa.

De la bar, Adrian ridică privirea spre el; apoi își întoarse capul. Fratele lui era o pacoste și, văzîndu-l cum perora în fața acelui ciudat auditoriu, se simțea dezgustat.

Militarul nu avusese dintotdeauna aceste sentimente. Cu zece ani în urmă, cînd terminase academia militară, nu *urîse* cu intensitatea de acum. Nu-i acordase prea mare atenție lui Adrian și găștii lui de neadaptați, dar nici despre ură nu fusese vorba. Față de modul în care echipa lui Johnson începuse să acționeze în Asia de sud-est, atitudinea opoziției se putea rezuma astfel: *Plecați de-acolo.*

Tradus: *Distrugeți Hanoiul. Sau plecați de-acolo.*

El își explicase în repetate rînduri poziția. În fața trăsniților. A lui Adrian. Dar nimeni nu voia să audă așa ceva de la un

militar. „Soldățelul", așa-i ziceau. Și „cap de obuz", și „hoț de rachete", și „rahat împuțit".

Dar nu poreclele îl dezgustau. Cineva trecut prin West Point și Saigon le putea suporta. La urma urmei, era vorba despre prostia lor. Nu se mulțumeau să-i conteste pe oamenii importanți, ci își atrăgeau și dușmănia lor, îi înfuriau și pînă la urmă îi *stînjeneau*. Iar *asta* era culmea prostiei. Îi făceau pînă și pe cei care erau de partea lor să adopte poziții opuse.

Cu șapte ani în urmă, la San Francisco, Andrew încercase să-l facă pe fratele lui să priceapă, încercase să-l facă să înțeleagă că ceea ce făcea era greșit. Prostesc – și foarte periculos pentru fratele care era militar.

Se întorsese pentru doi ani și jumătate în delta Mekongului, cu un dosar dintre cele mai bune ale armatei. Compania lui înregistrase cel mai mare număr de victime din batalion; fusese decorat de două ori și rămăsese doar o lună cu gradul de locotenent-major, înainte de a primi tresele de căpitan. Era una dintre acele păsări rare din forțele armate, un strateg militar tînăr, strălucit, provenind dintr-o familie influentă, de o imensă bogăție. Urca spre vîrful ierarhiei – acolo unde era destinat. Fusese adus în țară pentru a i se încredința o nouă misiune, o altă manieră a Pentagonului de a spune: *Ăsta-i omul nostru. Fiți cu ochii pe el. Bogat, serios, un viitor membru al Marelui Stat Major. Încă vreo cîteva misiuni de luptă – în zone alese cu grijă, încă vreo cîțiva ani – după care o să urmeze Colegiul de Război.*

Pentagonul știa că avea de cîștigat încurajînd astfel de oameni, mai ales dacă aceștia meritau. Armata avea nevoie de cadre provenind din familii puternice; nu erau decît vreo cîțiva, foarte prețioși.

Însă indiferent pe cine încuraja Pentagonul sau de cine avea nevoie armata, agenții serviciului de informații al armatei își făcuseră apariția cînd el coborîse din avion în California, cu

şapte ani în urmă. Îl duseseră într-un birou şi-i dăduseră un ziar datat cu două luni în urmă. Pe pagina a doua era publicată relatarea unei revolte la o garnizoană din San Francisco. Articolul era însoţit de fotografii ale răzmeriţiei, una dintre ele arătînd un grup de civili ce manifestau în sprijinul militarilor răsculaţi. Un chip fusese încercuit cu cerneală roşie.

Era Adrian. Părea de necrezut, dar era el! Nu trebuia să se afle acolo; era în ultimul an la Facultatea de drept. La Boston. Dar nu era la Boston, era la San Francisco, adăpostind trei dezertori condamnaţi care evadaseră; asta-i spuseseră agenţii. Fratele său geamăn lucra pentru *duşman!* Fir-ar să fie, asta *aflaseră*, asta *făcea* el! Pentagonul n-ar fi cercetat problema *asta* fără să izbucnească în hohote de rîs. Iisuse! Fratele lui! *Geamănul* lui!

Aşa că agenţii îl duseră cu avionul spre nord şi, îmbrăcat civil, Andrew hoinărise pe străzile din Haight-Ashbury pînă cînd îl găsise pe Adrian.

– Nu sînt bărbaţi, sînt nişte copii derutaţi, îi zisese fratele lui într-un bar liniştit. Nici măcar nu li s-a spus ce alternativă juridică aveau. Au fost vîrîţi direct la zdup.

– Au depus jurămîntul, ca toţi ceilalţi. Nu se pot face excepţii, răspunsese Andrew.

– Ah, termină. Doi dintre ei nu ştiau ce înseamnă jurămîntul ăla, iar al treilea s-a răzgîndit de-a dreptul. Dar nimeni nu vrea să-i asculte. Procurorii curţii marţiale vor să dea un exemplu şi avocaţii apărării nu vor să facă valuri.

– Din cînd în cînd, *trebuie* să se dea nişte exemple, insistase militarul.

– Şi legea spune că au dreptul la asistenţă juridică de specialitate. Nu-i trimite în cazărmi alături de nişte soldaţi beţivi care vor să pară serioşi...

– Ţine-o tot aşa, Adrian! îl întrerupsese el. Acolo se poartă

un război! Puterea de foc e reală! Ticăloşi ca ăştia pot costa multe *vieţi*.

– Nu şi dacă rămîn aici.

– Ba da! Fiindcă alţii or să înceapă să se întrebe de ce tocmai ei sînt trimişi *acolo*.

– Poate că e bine dacă o fac.

– Pentru numele lui Dumnezeu, vorbeşti despre *drepturi*, nu-i aşa? întrebase militarul.

– Să ştii că da.

– Ei bine, amărîtul care patrulează într-un lan de orez n-are nici unul? Poate că *el* n-a ştiut în ce s-a băgat; s-a dus acolo doar pentru că i-a cerut-o legea. Poate că *el* s-a răzgîndit. Dar n-are timp să se gîndească la asta; încearcă să supravieţuiască. Ajunge derutat, murdar, ajunge să fie *ucis!*

– Nu putem avea grijă de toţi; iată una dintre lipsurile legii, un abuz în sistem. Dar facem ce putem.

Cu şapte ani în urmă, Adrian nu voise să-i dea nici o informaţie. Refuzase să-i spună unde erau ascunşi dezertorii. Prin urmare, militarul îşi luase rămas-bun în barul liniştit şi aşteptase pe o alee din San Francisco pînă cînd ieşise fratele lui. Îl urmărise pe Adrian vreme de trei ceasuri pe străzile aglomerate. Militarul era un expert în depistarea patrulelor rătăcite în junglă; San Francisco era o altă junglă.

Fratele lui luase legătura cu unul dintre dezertori la cinci blocuri distanţă de faleză. Tînărul era negru şi îşi lăsase barbă. Era înalt, slab şi semăna cu fotografia din buzunarul lui Andrew. Fratele lui îi dăduse bani dezertorului; fusese simplu să-l urmărească apoi pe negru pe faleză, pînă la o clădire murdară, care era un ascunziş la fel de bun ca celelalte din zonă.

Dăduse telefon la poliţia militară. Zece minute mai tîrziu, trei dezertori condamnaţi fuseseră scoşi din clădirea insalubră, pentru a fi trimişi pentru opt ani la puşcărie.

Reţeaua neadaptaţilor se puse pe treabă; se adunară

mulţimile, strigîndu-şi epitetele şi legănîndu-se în ritmul imnurilor adolescentine, gratuite. Şi aruncînd pungi din plastic cu fecale.

În seara aceea, fratele lui venise la el din mulţime şi, cîteva clipe, îl privise fără o vorbă. În cele din urmă spusese:

– M-ai obligat să recurg la asta. Mulţumesc.

Apoi Adrian se depărtase în grabă spre baricadele aşa-zişilor revoluţionari.

Gîndurile lui Andrew fură întrerupte de Al Winston, născut Weinstein, inginer într-o companie aerospaţială. Winston îşi schimbase numele şi se reprofilase. Se pricepea să încheie contracte cu aviaţia militară şi locuia în clădirea companiei. Andrew nu-l agrea pe Winston-Weinstein. De cîte ori se întîlnea cu el, se gîndea la alt evreu – şi-i compara. Cel la care se gîndea fusese detaşat la Pentagon după patru ani de lupte grele în cele mai critice zone din delta Mekongului. Căpitanul Martin Greene era un tip dat naibii, un militar grozav – nu un biet Winston-Weinstein din Hamptons. Şi Greene nu storcea profituri din depăşirile de costuri, ci le urmărea, le înregistra. Marty Greene era unul de-al *lor*. Un membru al Brigăzii de Supraveghere.

– Bine ai revenit, domnule maior, spuse Winston, ridicîndu-şi paharul.

– Mulţumesc. Ce mai faci?

– Aş face mult mai bine dacă v-aş putea vinde cîte ceva, băieţi. De la trupele de uscat nu obţin nici un sprijin.

Winston rînji.

– Te descurci foarte bine *în afara* uscatului. Am aflat în ce stadiu te afli cu contractul Grumman.

– Mărunţişuri. Am un dispozitiv de teleghidare prin laser care se poate adapta la artileria grea. Însă nu pot porni cu dreptul.

Andrew cochetă cu ideea de a-l trimite pe Winston-Weinstein la Martin Greene. După ce ar fi terminat Greene cu el, Al Winston şi-ar fi dorit să nu fi auzit niciodată de Pentagon.

– O să văd ce pot face. Eu nu mă ocup de aprovizionare...

– Pe tine te *ascultă*, Andy.

– Munceşti tot timpul, Al.

– Casă mare, facturi mari, copii obraznici.

Winston rînji din nou, apoi deveni serios şi trecu la ceea ce-l interesa:

– Pune o vorbă pentru mine. O să vezi că merită.

– La ce te referi? întrebă Andrew, cu privirea rătăcindu-i spre hangarul bărcilor şi la ambarcaţiunile cu pînză ancorate în apă. Cumva la bani?

Rînjetul reveni pe faţa lui Winston, de astă dată nervos, derutat.

– N-am vrut să te jignesc, zise încet inginerul.

Andrew se uita la evreu, gîndindu-se din nou la căpitanul Martin Greene şi la deosebirea dintre cei doi.

– Nici o supărare, spuse, îndepărtîndu-se.

Iisuse! În afară de trăsniţi, îi detesta pe *corupători*. Ba nu, nu era adevărat. Mai presus de corupători, îi dispreţuia pe cei care se lăsau corupţi. Erau peste tot. În sălile de consiliu, la golf în Georgia şi Palm Springs, lingînd sosul din farfurii în cluburile din Evanston şi Grosse Pointe. Şi-ar fi vîndut şi gradele!

Colonei, generali, comandanţi, amirali. Întreaga ierarhie militară era măcinată de o nouă specie de hoţi. Oameni care făceau cu ochiul, zîmbeau şi îşi puneau semnăturile pe recomandările comisiilor, pe aprobările de materiale, pe contracte, pe cheltuieli suplimentare. Fiindcă în prealabil fuseseră stabilite nişte înţelegeri. Generalul de brigadă de acum era „consultantul" sau „reprezentantul guvernului" de mîine.

Doamne, ce uşor era să urăşti! Pe neadaptaţi, pe corupători, pe corupţi...

De aceea se formase Brigada de Supraveghere. Un grup foarte mic de ofiţeri selectaţi cu grijă, erau profund dezgustaţi de apariţia, corupţia şi venalitatea ce se răspîndise în toate departamentele forţelor armate. Brigada de Supraveghere era

soluţia, medicamentul care avea să vindece boala. Căci se ocupa cu întocmirea de dosare, de la Saigon pînă la Washington. Membrii ei le analizau: nume, date, conexiuni, profituri ilegale.

La naiba cu aşa-zisele canale oficiale; la o parte cu sistemul de comandă. Cu inspectorul general. Cu secretarul de stat al armatei. Cine garanta pentru comandanţi? Cine, pentru inspectorul general? Ce om întreg la *minte* ar fi garantat pentru civili?

N-avea încredere în nimeni. Aşa că urmau să se apuce ei înşişi de treabă. Fiecare general de brigadă sau amiral – *oricine* tolera vreo formă de abatere avea să fie dat în vileag şi pus în faţa propriilor sale infracţiuni.

Brigada de Supraveghere. Despre asta era vorba. Cîţiva dintre cei mai buni ofiţeri tineri din armată. Şi într-o bună zi aveau să ajungă la Pentagon şi să preia controlul. Nimeni n-ar fi îndrăznit să le stea în cale. Acuzaţiile Brigăzii de Supraveghere aveau să atîrne ca nişte grenade deasupra capetelor ofiţerilor superiori. Iar grenadele ar fi explodat dacă ofiţerimea n-ar fi plecat, lăsînd scaunele libere pentru oamenii din Brigada de Supraveghere. Pentagonul le aparţinea. Ei i-ar fi conferit din nou un sens. Şi forţă. Forţa *lor*.

Adrian Fontine stătea rezemat la bar şi-i asculta pe tinerii studenţi ce discutau cu aprindere, conştient de faptul că fratele lui îi studia. Ridică privirea spre Andrew; ochii reci ai militarului exprimau acelaşi dispreţ voalat, apoi priviră spre Al Winston, care se apropia cu paharul ridicat spre maior.

Andrew începuse să-şi manifeste prea deschis dispreţul, îşi zise Adrian. Fratele lui îşi pierduse într-o anume măsură binecunoscutul său calm; militarul îşi pierdea cumpătul prea repede în ultima vreme.

Doamne, cît se îndepărtaseră unul de altul! Fuseseră atît de apropiaţi cîndva. Născuţi în aceeaşi zi... fraţi, gemeni,

prieteni. Gemenii erau *cei mai buni!* Şi pe urmă, cu timpul – în adolescenţă, în şcoala pregătitoare – totul începuse să se schimbe. Andrew începuse să creadă că era mai bun decît foarte bun, iar Adrian devenise tot mai puţin convins că era cît de cît acceptabil. Andrew nu se îndoise niciodată de propriile sale aptitudini; Adrian nu era sigur că avea prea multe.

Acum era sigur. Anii aceia de nesiguranţă trecuseră; depăşise incertitudinile şi îşi găsise propriul său drum. Mulţumită, în bună măsură, foarte pragmaticului său frate, militarul.

Iar acum, de ziua lor, trebuia să-şi înfrunte fratele şi să-i pună cîteva întrebări foarte stînjenitoare. Întrebări care vizau esenţa forţei lui Andrew.

Esenţa? Era un termen adecvat; sensul era corect, rostirea lui – nepotrivită.

Brigada de Supraveghere era denumirea pe care o descoperiseră. Fratele lui se afla pe acea listă. Opt militari de elită care îşi făceau iluzii şi care ascundeau diverse dovezi ca să le folosească pentru scopurile lor. O mică gaşcă de ofiţeri care erau convinşi că trebuie să conducă Pentagonul prin ceea ce însemna şantaj în toată regula. Situaţia ar fi fost comică dacă n-ar fi existat dovezile, iar Brigada de Supraveghere le deţinea. Pentagonul nu era imposibil de manipulat, prin frică. Brigada de Supraveghere era periculoasă; trebuia să fie eliminată.

Ei aveau să se ocupe de asta. Urma să transmită o citaţie colectivă procurorilor militari şi să-i lase pe ei să rezolve problema în linişte. Dacă procurorii militari o rezolvau şi nu o muşamalizau. Poate că nu era momentul pentru procese demoralizante şi condamnări la mulţi ani de închisoare. Vinovăţia era atît de răspîndită şi motivaţiile atît de complexe. Dar exista o singură condiţie ireductibilă: *Dezbrăcaţi-i de uniforme pe elitişti; faceţi curăţenie în ograda armatei.*

Iisuse, ce ironie! La San Francisco, Andrew făcuse un

denunţ nemilos, în numele legislaţiei militare. Acum, după şapte ani, el, Adrian, era cel ce făcea denunţul. Mai puţin nemilos, spera el, dar legea nu era mai puţin clară. Învinuirea pe care o aducea era obstrucţionarea justiţiei.

Multe se schimbaseră. Cu nouă luni în urmă era asistent de procuror la Boston, mulţumit de activitatea lui, clădindu-şi o reputaţie care putea să-l ducă aproape oriunde. Clădindu-şi-o *singur*. Nu fiindu-i *oferită* pentru că era Adrian Fontine, fiul lui Victor Fontine Limited; fratele faimosului maior Andrew Fontine, absolvent al West Point şi militar fără pată.

Apoi, pe la începutul lui octombrie, îl sunase cineva şi-l invitase la un pahar în barul Copely, tîrziu după-amiaza. Numele acestuia era James Nevins, un negru; era avocat şi lucra la Departamentul de Justiţie din Washington.

Nevins era purtătorul de cuvînt al unui mic grup de jurişti ai guvernului hărţuiţi, nemulţumiţi, epuizaţi de tacticile celui mai politizat Departament al Justiţiei din istorie. Fraza „La telefon e Casa Albă" însemna pur şi simplu că urma să aibă loc o altă manipulare. Juriştii erau îngrijoraţi, sincer îngrijoraţi. Acele manipulări aduceau ţara prea aproape de spectrul unui stat poliţist.

Juriştii aveau nevoie de ajutor. Din afară. Cineva care să organizeze şi să evalueze, care să poată înfiinţa şi subvenţiona un centru de comandă unde s-ar fi putut întîlni în taină pentru a discuta despre activitatea lor.

Cineva, la drept vorbind, care nu putea fi hărţuit. Din motive mai degrabă evidente, un anume Adrian Fontine era omul potrivit. Ar fi acceptat?

Adrian nu voise să părăsească Bostonul. Avea slujba lui; avea prietena lui. O fată deosebit de inteligentă, puţin zăpăcită, pe care o adora. Barbara Pierson, licenţiată în filologie, doctor în filozofie, profesor asociat la laboratoarele de antropologie de la Harvard. Cu un rîs spontan, din toată inima, cu un păr castaniu deschis şi ochii de un cafeniu întunecat. Trăiau împreună

de un an şi jumătate; nu-i era uşor să plece. Dar Barbara îi făcuse bagajele şi-l trimisese pe drumul său, deoarece ştia că trebuia să plece.

Tot aşa cum plecase şi în urmă cu şapte-opt ani. Şi atunci fusese nevoit să părăsească Bostonul. Îl copleşise o stare depresivă. El era fiul bogat al unui tată influent; fratele geamăn al unui om pe care armata îl prezenta în rapoartele oficiale drept unul dintre cei mai străluciţi ofiţeri din generaţia tînără.

Ce-i rămăsese lui? Cine *era* el?

Aşa că lepădase hamurile pe care le purta de-o viaţă, vrînd să vadă ce putea găsi pentru sine. Care să fie *al său*. Trăia o criză de personalitate; n-o putea explica nimănui. Şi ajunsese la San Francisco, unde dăduse peste o luptă pe care o putea înţelege. În care putea fi de folos. Pînă cînd apăruse războinicul fără pată şi stricase totul.

Adrian zîmbi amintindu-şi dimineaţa de după acea noapte teribilă din San Francisco. Se îmbătase criţă şi se trezise în casa unui avocat din Cape Mendocino, mahmur şi voimitînd.

„Dacă eşti cine spui că eşti, poţi face mai mult decît oricare dintre noi, îi zisese avocatul în dimineaţa aceea. Ce naiba, taică-meu a fost portar la May Company."

În cei şapte ani ce-au urmat, Adrian încercase să-i urmeze sfatul. Însă ştia că se afla de-abia la început.

– E o ambiguitate constituţională! Nu-i aşa, Adrian?

– Cum? Scuze, n-am auzit ce spuneai.

Studenţii de la bar se angajaseră într-o discuţie aprinsă; acum, toţi ochii erau aţintiţi asupra lui.

– Presa liberă împotriva predispoziţiilor procesului, zise o tînără plină de energie, împleticindu-se în vorbe.

– Cred că e o zonă gri, răspunse Adrian. Fiecare caz se judecă în funcţie de elementele sale.

Tinerii ar fi vrut mai mult decît atît de la el, aşa că începură

din nou să ţipe unii la alţii.

Zonă gri. Cu numai cîteva săptămîni în urmă. Brigada de Supraveghere de la Saigon fusese o zonă gri. Ajunseseră pînă la Washington zvonuri despre un mic grup de tineri ofiţeri superiori care hărţuiau cu regularitate personalul militar din docuri şi depozite, insistînd să obţină cópii ale listelor cu încărcăturile navelor şi ale traseelor acestora. La scurt timp după aceea, într-unul dintre numeroasele cazuri de încălcare a legii antitrust, judecate fără tragere de inimă, a apărut o declaraţie a reclamantului conform căreia, de la birourile din Saigon ale corporaţiei fuseseră furate nişte dosare care constituiau dovezi obţinute ilegal. Cazul avea să fie închis.

Juriştii de la Departamentul de Justiţie se întrebau dacă exista vreo legătură între ciudatul grup de ofiţeri care căuta liste cu încărcăturile navelor şi corporaţiile ce aveau contracte cu Pentagonul. Să fi ajuns militarii atît de departe? Ipoteza fusese suficientă pentru a-l trimite pe Jim Nevins la Saigon.

Avocatul de culoare găsi ceea ce căuta. Într-un depozit din zona de încărcare de la Tan Son Nhut. Un ofiţer transcria ilegal informaţii privind siguranţa unor transporturi de armament. Ameninţat cu punerea sub acuzare, ofiţerul cedase şi Brigada de Supraveghere fusese dezvăluită. Era formată din opt ofiţeri; cel ce fusese prins asupra faptului ştia numele a şapte dintre ei. Al optulea se afla în Washington, asta era tot ce ştia.

Andrew Fontine era în fruntea listei celor identificaţi.

Brigada de Supraveghere. Băieţi simpatici, îşi zise Adrian. Exact ce-i trebuia ţării: trupe de asalt pentru a salva naţiunea.

Cu şapte ani în urmă, la San Francisco, fratele lui nu-l avertizase înainte să pornească acţiunea, iar sirenele poliţiei să urle în Haight-Ashbury. Adrian avea să-i arate mai multă consideraţie. Urma să-i acorde lui Andrew cinci zile. Fără sirene, fără revolte...fără condamnări la opt ani de închisoare. Dar faimosul maior Andrew Fontine trebuia să părăsească armata.

Şi, deşi activitatea de la Washington nu era nici pe departe încheiată, Adrian avea să se întoarcă la Boston pentru o vreme. Să revină la Barbara.

Era obosit. Şi detesta situaţia prin care urma să treacă peste aproximativ o oră. Suferinţa era reală. La urma urmei, Andrew era fratele lui.

Ultimii oaspeţi plecaseră. Orchestra îşi strîngea instrumentele, iar organizatorii curăţau pajiştea. Cerul era tot mai întunecat, atît din cauza norilor ameninţători ce pluteau deasupra apei, cît şi datorită nopţii care se apropia.

Adrian traversă peluza pînă la treptele de piatră şi coborî spre hangarul bărcilor. Andrew îl aştepta; îi spusese militarului să vină acolo.

– La mulţi ani, domnule avocat, zise Andrew cînd îl văzu pe Adrian intrînd pe uşa hangarului.

Ofiţerul stătea rezemat de zidul aflat lîngă cala de lansare, cu braţele încrucişate, fumînd o ţigară.

– De asemenea, răspunse Adrian, oprindu-se la marginea calei. Rămîi aici peste noapte?

– Dar tu? întrebă Andrew.

– Cred că da. Bătrînul nu prea arată bine.

– Atunci eu n-o să rămîn, spuse militarul politicos.

Adrian tăcu; ştia că îl aştepta să vorbească. Nu prea ştia cum să înceapă, aşa că îşi roti privirea prin hangar.

– Cîndva ne distram de minune pe-aici.

– Voiai să depănăm amintiri? De asta mi-ai zis să vin aici?

– Nu... Aş fi dorit să fie aşa de simplu.

Ofiţerul azvîrli cu un bobîrnac ţigara în apă.

– Am auzit că ai plecat din Boston. Eşti la Washington.

– Da. Pentru o vreme. Mă tot gîndesc că poate o să ne întîlnim vreodată întîmplător.

– Mă îndoiesc, zise maiorul, zîmbind. Nu frecventăm

aceleaşi cercuri. Lucrezi la o firmă din capitală?

– Nu. Cred că n-aş greşi dacă aş spune că sînt consultant.

– Păi e cea mai bună slujbă la Washington. Vocea calmă a lui Andrew avea ceva dispreţuitor în ea. Şi cui dai consultaţii?

– Unor oameni foarte supăraţi...

– A, un grup de consumatori; ce drăguţ. Era o afirmaţie jignitoare. Bravo ţie!

Adrian se uită ţintă la fratele lui; militarul îi întoarse privirea.

– Nu mă subestima, Andy. Nu eşti în măsură s-o faci. Ai necazuri. Nu mă aflu aici ca să te ajut, nu pot face asta. Sînt aici ca să te avertizez.

– Despre ce dracu' vorbeşti? întrebă încet maiorul.

– Unul dintre oamenii noştri a luat o declaraţie unui ofiţer din Saigon. Avem o depoziţie completă privind activităţile unui grup de opt oameni care-şi spun Brigada de Supraveghere.

Andrew sări ca ars de lîngă perete, cu faţa congestionată, cu degetele încordate, îndoite, înţepenite. Parcă îngheţase; vorbi de-abia auzit, rostind cuvintele rar:

– Cine sînt aceşti „noi"?

– O să afli curînd. E menţionat în citaţie.

– *Citaţie?*

– Da. De la Departamentul de Justiţie, un serviciu special... N-o să-ţi spun numele juriştilor, dar o să-ţi spun că numele tău se află în fruntea listei cu membrii Brigăzii de Supraveghere. Ştim că sînteţi opt; şapte au fost identificaţi, al optulea e la Pentagon. La aprovizionare. O să-l găsim şi pe el.

Andrew rămăsese lîngă perete; era complet nemişcat, cu excepţia muşchilor maxilarelor, care se mişcau încet, continuu. Vocea îi fu din nou joasă, măsurată:

– Ce-aţi făcut? Ce-aţi *făcut*, ticăloşilor?

– V-am oprit, răspunse simplu Adrian.

– Ce ştiţi voi? Ce vi s-a spus?

– Adevărul. N-avem motive să-l punem la îndoială.

– Aveţi nevoie de dovezi pentru o citaţie!

– Avem nevoie de motive întemeiate de suspiciune. Le deţinem.

– O depoziţie! Asta nu înseamnă *nimic!*

– Vor urma altele. Ce mai contează? Sînteţi terminaţi.

Vocea lui Andrew se calmă. Spuse indiferent:

– Plîngerile unor ofiţeri. În toate zonele, ofiţerii se plîng în fiecare zi...

– Nu în felul ăsta. Între plîngeri şi şantaj hotarul nu e insesizabil. E foarte bine trasat, foarte distinct. Voi l-aţi depăşit.

– *Pe cine am şantajat noi?* întrebă repede Andrew. Pe nimeni!

– Au fost reţinute nişte documente, au fost înlăturate nişte probe; intenţia era clară. E menţionat totul în depoziţie.

– Nu *există* dovezi!

– Ah, termină, se află undeva, zise Adrian plictisit. Însă repet, cui îi mai pasă? Sînteţi terminaţi.

Militarul se mişcă. Respiră adînc şi rămase drept lîngă perete.

– Ascultă-mă, spuse el calm, cu glas încordat. Nu ştiţi ce faceţi. Susţii că eşti consultantul unor oameni supăraţi. Ştim amîndoi ce înseamnă asta; noi sîntem nişte Fontine. Cine mai are nevoie de resurse dacă ne are pe noi?

– Eu nu văd lucrurile aşa, interveni Adrian.

– Ăsta-i *adevărul!* răcni militarul. Apoi coborî vocea. Nu e nevoie să-mi spui exact cu ce te ocupi, ziarele din Boston m-au lămurit. Îi înfunzi pe granguri, pe magnaţi, cum le zici tu. Eşti bun. Ei bine, ce dracu' crezi că fac *eu?* Şi noi îi înfundăm! Dacă stopezi acţiunile Brigăzii de Supraveghere, îi distrugi pe cei mai buni ofiţeri din generaţia tînără a armatei, oameni care vor să termine cu ciurucurile! Nu *face* asta, Andree! Treci *de partea noastră!* Vorbesc serios.

– De partea voastră... Adrian repetă cuvintele neîncrezător.

Apoi adăugă calm: Ţi-ai pierdut minţile. Ce te face să crezi că aş face aşa ceva?

Andrew se depărtă cu un pas de perete; avea ochii aţintiţi la fratele său.

– Faptul că vrem acelaşi lucru.

– Nu, nu vrem acelaşi lucru.

– *Gîndeşte-te*, pentru numele lui Dumnezeu! „Titluri de proprietate." Foloseşti mereu termenul ăsta. Am citit rezumatul cazului Tesca; l-ai utilizat în continuu.

– Fiindcă era cazul. Era vorba despre o companie care deţinea multe asemenea titluri şi aplica o singură politică, atunci cînd ar fi trebuit să existe competiţie. Care-i problema?

– Foloseşti termenul în sens negativ fiindcă aşa îl consideri tu. Bine, sînt de acord. Dar admit că există şi o altă interpretare a lui. Pot fi şi titluri de proprietate *pozitive*. Ca în cazul nostru. Noi nu sîntem interesaţi pentru noi înşine; noi nu avem *nevoie* de nimic. Interesul nostru e cel al ţării, iar posibilităţile noastre sînt considerabile. Sîntem în măsură să *facem* ceva. Eu însumi fac ceva. Pentru numele lui Dumnezeu, nu mă *opri!*

Adrian îi întoarse spatele fratelui său şi porni de-a lungul scîndurilor umede ale hangarului, către deschizătura ce dădea spre apă. Valurile plescăiau, lovindu-se de stîlpii de susţinere.

– Eşti foarte bun de gură, Andy. Întotdeauna ai fost aşa, şi sigur pe tine şi încrezător. Dar n-o să-ţi meargă. Se întoarse cu faţa spre militarul aflat în colţul opus al calei. Spui că n-avem nevoie de nimic. Eu cred că avem; amîndoi avem nevoie de ceva – vrem ceva. Şi ceea ce vrei tu mă sperie, fiindcă înţeleg ce înseamnă pentru tine „cel mai bun". La drept vorbind, mă sperie de moarte. Gîndul că „cei mai buni ofiţeri" ar putea controla capacitatea militară a ţării e de-ajuns ca să mă facă să alerg la bibliotecă pentru a reciti Constituţia.

– Astea-s nişte fumuri! Nu-i cunoşti pe oamenii ăia!

– Cunosc felul cum operează, felul cum operezi tu. Dacă

o să te facă să te simți mai bine, o să-ți spun că la San Francisco ai avut o anume logică. Nu mi-a plăcut, dar am recunoscut-o. Adrian porni înapoi. Acum nu mai ai nici o logică și de aceea te avertizez. Salvează-ți pielea pe cît poți, îți datorez atîta lucru. Retrage-te cît de discret poți.

– Nu mă poți obliga, zise Andrew cu violență. Eu am unul dintre cele mai bune dosare. Cine dracu' ești *tu?* Ai o împuțită de declarație de la un ofițer nemulțumit dintr-o zonă de luptă. Rahat!

– O să te lămuresc! Adrian se opri lîngă ușa hangarului, ridicînd vocea: Peste cinci zile – mai exact, vinerea viitoare – o citație colectivă va fi trimisă aghiotantului general al Tribunalului Justiției Militare. El va avea week-end-ul la dispoziție pentru a-și negocia aranjamentele. Acestea pot fi negociate, însă cu o singură condiție irevocabilă: *Ieșiți* din armată. Cu toții!

Ofițerul o luă înainte, apoi se opri, cu piciorul pe marginea calei, de parcă s-ar fi pregătit să sară spre dușmanul lui. Se stăpîni; valuri de greață și furie păreau să-l inunde.

– Aș putea ... să te ucid, șopti el. Ești tot ce detest mai mult.

– Se vede, zise Adrian, închizînd ochii și frecîndu-i obosit. Mai bine te-ai duce la aeroport, continuă el, uitîndu-se acum la fratele lui. Ai multe de făcut. Îți sugerez să începi cu așa-zisele dovezi pe care le investigați. Am înțeles că le adunați de aproape trei ani. Dă-le autorităților competente.

Într-o tăcere furioasă, ofițerul porni cu pași iuți în jurul calei, trecu de Adrian și ieși spre scările hangarului. Începu să le urce, cîte două deodată.

Adrian se duse repede spre ușă și-l strigă, oprindu-și fratele la marginea peluzei.

– Andy!

Militarul rămase nemişcat, însă nu se întoarse, nici nu vorbi. Avocatul continuă:

– Îţi admir tăria, cum am făcut-o mereu. Ca şi pe cea a tatei. Ai ceva din el, dar nu totul. Îţi lipseşte ceva, aşa că, să ne înţelegem. Tu întruchipezi pentru mine primejdia. Cred că asta înseamnă că eşti tot ce dispreţuiesc *eu*.

– Sîntem chit, spuse Andrew, repetînd monoton cuvintele.

Apoi începu să traverseze peluza spre casă.

19

Orchestra şi organizatorii petrecerii plecaseră. Andrew fusese condus la Aeroportul La Guardia. Avea un avion spre Washington la ora nouă seara.

Adrian rămăsese singur pe plajă aproape o jumătate de oră după plecarea fratelui său. În cele din urmă, pornise agale spre casă, pentru a vorbi cu părinţii lui. Le spusese că intenţiona să rămînă acolo peste noapte, însă acum se gîndea că ar trebui să plece. Trebuia să se întoarcă la Washington.

– Puteai să pleci cu fratele tău, îi spuse Jane din pragul uşii.

– Da, puteam, zise Adrian încet. Nu m-am gîndit.

După ce plecă, Jane ieşi pe terasă, cu scrisoarea de la preot. I-o întinse soţului ei, nereuşind să-şi ascundă neliniştea.

– Cineva ţi-a adus asta. Acum vreo trei ceasuri. Era preot. Spunea că e de la Roma.

Victor ridică ochii spre soţia lui. Avea o privire lipsită de expresie, însă chiar acest lucru era semnificativ.

– De ce-ai aşteptat atît?

– Pentru că a fost ziua de naştere a fiilor tăi.

– S-au înstrăinat unul de altul, spuse Fontine, luînd plicul. Sînt copiii noştri, dar nu sînt deloc apropiaţi.

– N-o să dureze. E din cauza războiului.

– Sper să ai dreptate, zise Victor, deschizînd plicul şi scoţînd scrisoarea.

Conţinea mai multe pagini, acoperite cu un scris mărunt, dar citeţ.

– Cunoaştem pe cineva numit Aldobrini?

– Cum ?

– Guido Aldobrini. Aşa semnează.

Fontine ridică ultima pagină.

– Nu cred, spuse Jane, aşezîndu-se pe scaunul cel mai apropiat, cu ochii la cerul ameninţător. Vezi ceva la lumina asta? S-a întunecat.

– E suficientă.

Victor aşeză paginile în ordine şi începu să citească.

Signor Fontini-Cristi,

Nu mă cunoaşteţi, deşi ne-am întîlnit cu mulţi ani în urmă. Acea întîlnire m-a costat cea mai bună perioadă a vieţii mele. Am petrecut peste douăzeci şi cinci de ani în Transvaal, suportînd pedeapsa divină pentru o faptă ruşinoasă. Eu nu m-am atins de dumneavoastră, dar am fost de faţă şi nu mi-am ridicat glasul pentru a cere îndurare, ceea ce a fost un act indecent şi păgîn.

Da, signore, am fost unul dintre preoţii ce-l însoţeau pe cardinalul Donatti în acea dimineaţă, la Campo di Fiori. Pentru ceea ce noi credeam a fi apărarea Maicii Biserici a lui Hristos, cardinalul ne-a asigurat că nu existau legi, ale Domnului, sau ale omului ori milă care să se aşeze între acţiunile noastre şi apărarea bisericii Domnului. Toată învăţătura noastră şi jurămintele de supunere – nu doar faţă de superiorii noştri, dar şi faţă de suprema autoritate a

conştiinţei – au fost răstălmăcite de puterea de manipulare a lui Donatti. Am petrecut douăzeci şi cinci de ani încercînd să înţeleg, dar asta-i o altă poveste, fără relevanţă în această scrisoare. Trebuia să-l fi cunoscut pe cardinal pentru a înţelege.

M-am retras din rîndurile clerului. Bolile pădurilor africane şi-au luat obolul şi-i mulţumesc lui Hristos că nu mă tem de moarte. Am făcut ce-am putut, pe cît de bine m-am priceput. M-am curăţat şi aştept judecata Domnului.

Totuşi, înainte de-a mă prezenta înaintea Domnului nostru milostiv, trebuie să vă împărtăşesc nişte informaţii, deoarece, dacă le-aş ascunde, aş comite un păcat la fel de mare precum acela pentru care am îndurat pedeapsa divină.

Lucrarea lui Donatti continuă. Un bărbat – unul dintre cei trei preoţi caterisiţi care au fost încarceraţi de un tribunal civil pentru că v-au atacat – a fost eliberat. După cum probabil ştiţi, unul dintre ei s-a sinucis, iar celălalt a murit din cauze naturale în închisoare. Acest al treilea om trăieşte şi, din motive care scapă înţelegerii mele, s-a consacrat căutării documentelor de la Salonic. Spun că motivele lui scapă înţelegerii mele deoarece cardinalul Donatti a fost discreditat în cele mai înalte cercuri ale Vaticanului. Documentele greceşti nu pot afecta Sfînta Maică Biserica. Revelaţia divină nu poate fi nesocotită de acţiunile muritorilor.

Acest preot caterisit poartă numele de Enrici Gaetamo şi i s-a interzis, prin decret apostolic, să poarte haine preoţeşti. Am înţeles că anii petrecuţi la închisoare nu l-au ajutat să-şi lumineze sufletul sau să vadă calea lui Hristos cel îndurător. Dimpotrivă, mi s-a spus că e reîncarnarea lui Donatti. Un om de temut.

În prezent, cercetează minuţios fiecare detaliu pe care-l poate afla, în legătură cu trenul care a venit de la Salonic acum treizeci şi trei de ani. Călătoriile lui l-au purtat de la

depoul din Edhessa, prin Balcani, pe căile ferate de dincolo de Monfalcone, pînă în regiunile nordice ale Alpilor. Cercetează cu atenție tot ce poate afla de la cei care l-au cunoscut pe fiul lui Fontini-Cristi. E posedat. Și-a însușit principiile lui Donatti. Nu există lege a Domnului sau a oamenilor care să intervină în această „călătorie întru Hristos", cum o numește el. Nici nu va dezvălui cuiva obiectivul acestei călătorii. Dar eu îl cunosc, și acum știți și dumneavoastră cine e. Iar eu voi părăsi această viață în curînd.

Gaetano locuiește într-o cabană mică de vînătoare, situată pe dealurile din Varese. Observați desigur apropierea sa de Campo di Fiori.

Asta-i tot ce vă pot spune; e tot ce știu. Sînt sigur că va încerca să dea de dumneavoastră. Mă rog ca acest mesaj să ajungă la dumneavoastră, ca să vă pună în gardă și să rămîneți sănătos în paza Domnului.

Cu mîhnire și îndurerare pentru trecutul meu, rămîn al dumneavoastră,

Guido Aldobrini

Deasupra apei se auziră tunete; Fontine și-ar fi dorit ca acest simbolism să nu se fi manifestat atît de vizibil. Norii erau acum deasupra lor; soarele dispăruse și începu ploaia. Fu recunoscător însă pentru această diversiune. Se uită la Jane. Ea îl privea țintă; cumva îi transmisese profunda lui neliniște.

– Intră în casă, îi zise el încet. O să vin și eu în cîteva minute.

– Scrisoarea...

– Sigur, răspunse el întrebării ei nerostite, în timp ce punea paginile în plic, pe care i-l întinse. Citește-o.

– O să te uzi. Ploaia o să se întețească.

– Mă răcorește; știi că-mi place ploaia. Îi zîmbi. Pe urmă, poate mă ajuți să-mi schimb proteza în timp ce o să stăm de vorbă.

Ea rămase în picioare în fața lui, iar el îi simți privirea.

Însă, ca întotdeauna, avea să-l lase în pace, dacă aşa dorea el.

Însă nu ploaia îl răcori, ci gîndurile. Scrisoarea de la Aldobrini nu era primul eveniment care făcea să reapară în viaţa lui trenul de la Salonic. Nu-i spusese nimic lui Jane, fiindcă nu fusese vorba despre ceva concret, ci doar despre o serie de întîmplări oarecum neplăcute, aparent minore.

Cu trei luni în urmă, se dusese la Harkness, pentru încă o săptămînă de chirurgie reparatorie. La cîteva zile după operaţie, primise o vizită din partea unui individ cu o înfăţişare curioasă: un monsenior de la Arhidieceza din New York. Spunea că se numeşte Land. Se întorsese în Statele Unite după mulţi ani petrecuţi la Roma şi voia să-l cunoască pe Victor în urma informaţiilor peste care dăduse în arhivele Vaticanului.

Preotul era neliniştit; ceea ce-l şocase pe Fontine era faptul că prelatul cunoştea multe amănunte despre starea lui fizică, mult mai multe decît ar fi putut şti un vizitator întîmplător.

Fusese o jumătate de oră foarte ciudată. Preotul susţinea că era specialist în istorie. Găsise documente de arhivă care ridicau întrebări profund tulburătoare în legătură cu relaţiile dintre casa Fontini-Cristi şi Vatican. Întrebări istorice care conduceau la ruptura dintre *i padroni* din nordul Italiei şi Sfîntul Scaun. După ce Victor avea să se facă bine, poate că ar fi putut discuta despre trecut. Trecutul istoric. Îşi luase rămas-bun, făcînd o referire directă la atacul de la Campo di Fiori. Durerea şi chinurile provocate de un prelat maniac nu puteau fi puse pe seama Bisericii, spusese acesta.

După vreo cinci săptămîni, se petrecuse al doilea incident. Victor era la biroul său din Washington, pregătindu-se să depună mărturie în faţa unui comitet al Congresului care cerceta scutirile de taxe de care beneficiau transportatorii americani ce navigau sub pavilion paraguayan, cînd sunase telefonul.

– Domnule Fontine, a sosit domnul Theodore Dakakos. Doreşte să vă prezinte omagiile sale.

Dakakos era un tînăr proprietar grec de nave maritime de transport, un rival important al lui Onassis și Niarchos, dar mult mai simpatizat. Fontine îi spusese secretarei să-l trimită la el.

Dakakos era un bărbat masiv, cu o expresie aspră întipărită pe chip, care te-ar fi făcut să te gîndești mai degrabă la un jucător de fotbal american decît la un mare industriaș. Avea vreo patruzeci de ani; vorbea o engleză corectă, ca un student.

Spusese zîmbind că venise la Washington ca să asiste la audieri, poate chiar să afle cîte ceva. Victor rîsese; reputația integrității grecului era egalată doar de legenda privind ascuțitul său simț al afacerilor. Fontine i-o spusese de altfel.

– Am avut mult noroc. M-am bucurat, de la o vîrstă fragedă, de avantajele unei educații primite de la o frăție plină de înțelegere, dar cu un anume caracter religios.

– Ai fost, într-adevăr, norocos.

– Familia mea nu era bogată, însă a slujit Biserica, după cum mi s-a spus. Într-un fel pe care astăzi nu-l înțeleg.

Tînărul magnat grec transmitea ceva dincolo de cuvinte, însă Victor nu reușea să priceapă despre ce era vorba.

– Căile recunoștinței, ca și cele ale Domnului, sînt nebănuite, zisese Victor zîmbind. Te bucuri de o frumoasă reputație. Acorzi credit celor care te-au ajutat.

– Theodore e primul meu prenume, domnule Fontine. Numele meu întreg e Theodore Annaxas Dakakos. În timpul școlii mi se spunea Annaxas cel Tînăr. Vă spune ceva lucrul ăsta?

– La ce te referi?

– Mă refer la prenumele Annaxas.

- De-a lungul anilor, am avut de-a face cu sute de concetățeni de-ai dumitale. Nu cred să fi dat vreodată peste numele Annaxas.

Grecul rămăsese tăcut cîteva clipe. Apoi vorbi calm:

– Vă cred.

Dakakos plecase curînd după aceea.

A treia întîmplare fusese cea mai ciudată; îi adusese în minte cu asemenea forță amintirea violenței, încît lui Fontine i se tăiase răsuflarea. Se întîmplase cu doar zece zile în urmă, la Los Angeles. Se afla la hotelul Beverly Hills pentru nişte întruniri cu două companii ce se găseau într-o acerbă concurență, încercînd să-şi coordoneze interesele. Fusese solicitat să salveze ce se mai putea; sarcina era insuportabilă.

Din acest motiv rămăsese la soare în acel început de după-amiază, în loc să fie într-o cameră de hotel ascultîndu-i pe avocații ce încercau să-şi justifice onorariile. Sorbea un Campari la o masă de lîngă piscină, surprins de numărul mare de oameni arătoşi, care te făceau să te gîndeşti că nu erau nevoiți să muncească pentru a trăi.

– *Guten Tag, mein Herr.*

Cea care vorbise era o femeie de vreo cincizeci de ani, acea vîrstă la care bogăția te ajută să arăți bine. Era de înălțime medie, bine făcută, cu şuvițe de păr blond. Purta pantaloni albi şi o bluză albastră. Avea ochii ascunşi în spatele unor ochelari de soare cu ramă de argint. Vorbea germana cu naturalețe, nativ. El îi răspunsese tot în nemțeşte, dar mai puțin firesc, sculîndu-se cu greutate în picioare.

– Bună ziua. Ne cunoaştem? Îmi pare rău, însă nu cred că-mi amintesc.

– Vă rog să luați loc. Vă e greu. Ştiu asta.

– Serios? Înseamnă că ne *cunoaştem*.

Femeia se aşeză în fața lui. Începu să vorbească în engleză:

– Da. Dar pe atunci nu aveați asemenea probleme. Erați militar pe vremea aia.

– În timpul războiului?

– E vorba despre un zbor de la München la Müllheim. Şi despre o tîrfă dintr-un lagăr de concentrare însoțită de trei porci

din Wehrmacht. Mai porci decît ea, încerc eu să mă conving.

– Doamne Sfinte! Lui Fontine i se tăiase răsuflarea. Erai un *copil* pe-atunci. Ce s-a mai întîmplat?

Ea îi povestise pe scurt. Fusese dusă de partizanii francezi într-o tabără de tranzit, la sud-vest de Montbéliard. Acolo, vreme de cîteva luni, îndurase nişte chinuri de care nu voia să vorbească, în timpul unei cure de dezintoxicare. Încercase să se sinucidă de mai multe ori, însă oamenii din rezistenţă aveau alte idei. Mizau pe faptul că, o dată îndepărtată dependenţa de droguri, amintirile ei ar fi fost un motiv suficient pentru a o transforma într-un eficient agent sub acoperire. Era o femeie rezistentă; de asta îşi dădeau seama şi ei.

– Aveau dreptate, desigur, spusese femeia cu zece zile în urmă, la o masă din curtea interioară a hotelului Beverly Hills. M-au supravegheat zi şi noapte, bărbaţi şi femei. Bărbaţii erau mai amuzanţi; francezii nu pierd nimic, nu-i aşa?

– Ai supravieţuit războiului, răspunse Fontini, fără alte comentarii.

– Şi am primit o grămadă de medalii. *Croix de guerre, Légion d'honneur, Légion de résistance.*

– Şi ai devenit un mare star de cinema, iar eu am fost prea stupid ca să te recunosc.

Victor zîmbise cu blîndeţe.

– Nu tocmai. Deşi am avut mai multe ocazii să mă asociez, cum s-ar spune, cu destule persoane importante din industria filmului.

– Mă tem că nu înţeleg.

– Am devenit – şi, cu riscul de a părea lipsită de bună-cuviinţă, sînt şi acum – patroana unui bordel cu cel mai mare succes din sudul Franţei. Numai Festivalul de film de la Cannes îmi asigură suficiente venituri pentru a trăi foarte bine.

Fusese rîndul femeii să zîmbească. Avea un zîmbet plăcut, îşi zise Fontine. Sincer, plin de viaţă.

– Atunci, mă bucur pentru dumneata. Sînt italian, așa că pot afla în profesiunea dumitale o anumită onorabilitate.

– Știam că sînteți, și o să vă bucurați. Sînt aici în căutarea unor tinere talente. Mi-ar face plăcere să vă îndeplinesc orice dorință. În piscină sînt cîteva dintre fetele mele.

– Nu, mulțumesc. Ești foarte amabilă, dar, așa cum spuneai, nu mai sînt cel care am fost.

– Cred că sînteți formidabil, zisese ea cu naturalețe. Întotdeauna am crezut. Îi surîse. Trebuie să plec. V-am recunoscut și am vrut să vă vorbesc, asta-i tot. Se ridicase de la masă și-i întinsese mîna. Nu vă ridicați.

Își strînseră mîinile cu putere.

– A fost o plăcere – și o ușurare – să te văd din nou, spusese el.

Ea se uitase în ochii lui și vorbise calm:

– Acum cîteva luni am fost la Zürich. Am aflat de dumneavoastră printr-un om pe nume Lübok. Un ceh. Homosexual, din cîte mi s-a spus. A fost în avion cu noi atunci, nu-i așa?

– Da. Un om foarte curajos, trebuie să spun. Un bărbat adevărat, după părerea mea.

Victor fusese atît de surprins încît răspunsese instinctiv, fără să înțeleagă. Nu se mai gîndise la Lübok de ani de zile.

– Da, îmi amintesc. El ne-a salvat pe toți. L-au terminat.

– L-au terminat? *Dar de ce?* Doamne, omul ăsta dacă mai trăiește, cred că e de vîrsta mea sau ceva mai bătrîn. O fi trecut de șaptezeci de ani. Pe cine-ar putea interesa niște bătrîni? Despre ce e vorba?

– Despre un om pe nume Vittorio Fontini-Cristi, fiul lui Savarone.

– Vorbești prostii. Pe care le înțeleg, dar nu văd cum te-ar putea interesa pe dumneata. Sau pe *Lübok*.

– Mai mult de-atît nu știu și nici nu vreau. La Zürich, a

venit la mine în camera de hotel un om şi mi-a pus întrebări despre dumneavoastră. Fireşte, nu i-aş fi putut răspunde. I-am zis doar că eraţi ofiţer de informaţii al Forţelor Aliate care a salvat viaţa unei tîrfe. Dar el ştia de Anton Lübok.

– Cine era omul ăla?

– Un preot. Asta-i tot ce ştiu. La revedere, *Kapitän*.

Se întorsese şi plecase, făcînd semne cu mîna şi zîmbind unor fete care se bălăceau în piscină şi rîdeau prea tare.

Un preot. La Zürich.

...Cercetează cu atenţie tot ce poate afla de la cei care l-au cunoscut pe fiul lui Fontini-Cristi...

Acum înţelegea enigmatica întîlnire de la piscina din Los Angeles. Un preot caterisit fusese eliberat după aproape treizeci de ani de închisoare şi reluase vînătoarea documentelor de la Constantinopol.

Lucrarea lui Donatti continuă, se spunea în scrisoare. *În prezent, cercetează minuţios fiecare detaliu pe care-l poate afla... călătoriile lui l-au purtat de la depoul din Edhessa, prin Balcani... dincolo de Monfalcone, pînă în regiunile nordice ale Alpilor.*

Cercetează cu atenţie tot ce poate afla de la cei care l-au cunoscut pe fiul lui Fontini-Cristi.

Iar la mii de kilometri distanţă, la New York City, un alt preot – foarte ataşat clerului – vine într-o cameră de spital şi-i vorbeşte despre un act de barbarie care nu putea fi separat de acele documente. Pierdute cu trei decenii în urmă şi căutate încă şi acum.

Iar la Washington, un tînăr magnat al industriei pătrunde într-un birou şi, fără vreun motiv aparent, spune că familia lui a servit Biserica într-un fel pe care nu-l înţelege.

„... M-am bucurat... de avantaje... de la o frăţie plină de înţelegere, dar cu un anume caracter religios..."

Ordinul din Xenope. Devenise dintr-o dată foarte limpede.

Nimic nu era întîmplător.

Totul o luase de la capăt. Trenul de la Salonic se cufundase în somn vreme de treizeci de ani, iar acum se redeşteptase. Trebuia ţinut sub control înainte ca duşmăniile să se înfrunte, înainte ca fanaticii să transforme căutarea într-un război sfînt, aşa cum făcuseră cu trei decenii în urmă. Victor ştia că datora asta tatălui său, mamei lui, celor iubiţi ce fuseseră măcelăriţi în lumina albă de la Campo di Fiori; celor care muriseră la Oxfordshire. Unui tînăr călugăr dezorientat, care-şi luase viaţa pe un povîrniş stîncos de la Loch Torridon, unui om pe nume Teague, unui agent numit Lübok, unui bătrîn pe care-l chemase Guido Barzini şi care-l salvase de propriile impulsuri.

Violenţa nu trebuia să se întoarcă.

Ploaia se înteţi, căzînd în rafale piezişe, bătute de vînt. Fontine se sprijini de scaunul din fier forjat de lîngă el şi se ridică greu în picioare, cu braţul fixat în banda de oţel a cîrjei.

Rămase în picioare pe terasă, privind peste ape. Vîntul şi ploaia îi limpeziseră mintea. Ştia ce avea de făcut, unde să se ducă.

Pe dealurile din Varese.

La Campo di Fiori.

20

Automobilul se apropia greoi de porţile de la Campo di Fiori. Victor privea pe geam, simţind junghiul care îl apăsa în spate; ochii înregistrau, amintirile îi reveneau în minte.

Destinul îi fusese schimbat, cu mari suferinţe, pe bucata de pămînt de dincolo de porţi. Încearcă să-şi controleze

aducerile amintc; nu le putea alunga. Imaginile reale pe care le avea în faţă erau alungate de ochii minţii şi înlocuite cu cele ale unor costume negre şi gulere albe.

Maşina intră pe poartă; lui Victor i se tăie respiraţia. Venise la Milano cu un avion de la Paris, în mare taină. Luase numai o cameră la Albergo Milano, înregistrîndu-se la recepţie drept V. Fontine, New York City.

Anii scurşi aşternuseră colbul uitării. Nu avu parte de sprîncene ridicate, nici de priviri curioase; nimeni nu fu surprins de numele lui. Cu treizeci de ani în urmă, un Fontine sau Fontini ar fi dat naştere la comentarii. Nu însă şi acum.

Înainte de a pleca din New York, făcuse o singură investigaţie – mai multe ar fi putut declanşa vreo alarmă. Aflase identitatea noilor stăpîni de la Campo di Fiori. Vînzarea se făcuse cu douăzeci şi şapte de ani în urmă; de atunci, proprietarul rămăsese acelaşi. Totuşi, numele său nu avea nici o rezonanţă în Milano. Nimeni nu auzise de el.

Baricours, Père et Fils. O companie franco-elveţiană din Grenoble, se menţiona în documentele de transfer. Însă la Grenoble nu exista nici o firmă cu numele Baricours, Père et Fils. De la avocatul care negociase tranzacţia nu putuse afla amănunte. Murise în 1951.

Automobilul ocoli digul şi intră pe aleea circulară din faţa clădirii principale. Junghiul din spate era însoţit de senzaţia unor înţepături ale ochilor; tîmplele îi zvîcniră de emoţie cînd pătrunse pe locul execuţiei.

Îşi prinse încheietura mîinii şi îşi înfipse degetele în carne. Durerea îl ajută; reuşi să se uite pe geam şi să vadă ce era acolo acum, nu cu treizeci de ani în urmă.

Iar ceea ce văzu era un mausoleu. Lipsit de viaţă, însă bine îngrijit. Totul era la fel ca înainte, însă nu pentru cei vii. Pînă şi razele arămii ale soarelui ce apunea aveau ceva funebru: confereau măreţie locului, dar nu şi viaţă.

– Nu există îngrijitori sau oameni de pază la porţi? întrebă el.

Şoferul se întoarse către el:

– Nu în după-amiaza asta, *padrone*, răspunse omul. Nu sînt paznici. Şi nici preoţi de la curie.

Fontine se aplecă în faţă; cîrja metalică alunecă. Îl privi ţintă pe şofer.

– Am fost păcălit.

– Supravegheat. Aşteptat. Nu păcălit, zău. Vă aşteaptă un bărbat înăuntru.

– Un bărbat?

– Da.

– Îl cheamă cumva Enrici Gaetamo?

– V-am spus. Aici nu sînt preoţi de la curie. Vă rog, intraţi în casă. Aveţi nevoie de ajutor?

– Nu, mă descurc singur.

Victor ieşi încet din maşină, chinuindu-se la fiecare mişcare. Reuşise din nou să-şi adune gîndurile. Venise la Campo di Fiori pentru nişte răspunsuri. Pentru o confruntare. Dar nu se aşteptase ca lucrurile să se petreacă aşa.

Sui treptele largi de marmură ce duceau către uşa de stejar a copilăriei sale. Făcu o pauză, aşteptînd ceea ce i se părea inevitabil: ivirea unui sentiment de copleşitoare tristeţe. Dar nu se întîmplă astfel, deoarece acolo nu exista viaţă.

Auzi huruitul motorului în spatele lui şi se întoarse. Şoferul răsucise maşina în curbă şi trecea pe lîngă dig, către drumul ce ducea la poarta principală. Oricine-ar fi fost, acesta voia să plece de-acolo cît mai repede cu putinţă.

În timp ce-l urmărea cu privirea, Victor auzi zgomotul metalic al unei încuietori. Se întoarse din nou spre uşa masivă din stejar; aceasta se deschisese.

Îi fu imposibil să-şi ascundă surprinderea. Nici nu-şi dădu

osteneala s-o facă. Se simți cuprins de turbare; tot corpul îi tremura de furie.

Bărbatul din cadrul ușii era *un preot!* Îmbrăcat în sutană neagră. Era bătrîn și firav. Dacă ar fi arătat altfel, Fontine l-ar fi lovit.

Însă îl privi cu atenție și vorbi calm:

– Faptul că un preot se află în această casă mă îndurerează foarte mult.

– Îmi pare rău că asta simți, răspunse preotul cu un accent străin, cu o voce subțire, dar fermă. Noi l-am respectat pe *il padrone* al casei Fontini-Cristi. I-am încredințat cele mai prețioase comori ale noastre.

Se priveau în ochi; nici unul nu se clintea, însă mînia lui Victor fu treptat înlocuită de neîncredere.

– Ești grec, zise el în șoaptă.

– Da, însă nu asta e important. Sînt călugăr la Constantinopol. Te rog. Intră. Bătrînul monah se dădu înapoi, pentru a-l lăsa pe Victor să treacă. Adăugă încet: Nu te grăbi. Lasă-ți privirea să rătăcească. Puține lucruri s-au schimbat; s-au făcut fotografii și inventare în fiecare cameră. Am păstrat totul așa cum a fost.

Un mausoleu.

– Așa au făcut și nemții. Fontine păși în holul enorm. E ciudat că niște oameni veniți de la o asemenea distanță ca să cumpere Campo di Fiori nu vor să schimbe nimic.

– Nu poți tăia o nestemată și nici nu poți șterge o pictură de valoare. Nu e nimic ciudat.

Victor nu răspunse. Își strînse bastonul în mînă și merse cu greutate pînă la scări. Se opri în fața arcadei ce dădea către imensul salon din stînga. Totul *era* așa cum fusese odinioară. Picturile, mesele semicirculare de lîngă pereții masivi, vechile oglinzi poleite de deasupra lor, covoarele orientale ce acopereau podeaua lustruită, scările largi și balustrada lucioasă.

Se uită prin arcada dinspre nord către sufragerie. Umbrele serii cădeau peste masa uriaşă, neacoperită, lustruită, goală, la care stătuse cîndva familia lui. Parcă-i vedea în fața ochilor; le auzea sporovăiala şi rîsetele. Dispute, anecdote, discuții nesfîrşite; mesele în familie erau evenimente importante la Campo di Fiori.

Siluetele îngheţară, vocile dispărură. Era timpul să-şi ia ochii de la ei.

Victor se întoarse. Călugărul făcu un gest spre arcada sudică.

– Putem să mergem în camera de lucru a tatălui dumitale.

Străbătu salonul în faţa bătrînului. Involuntar – fiindcă nu voia să-şi împrospăteze amintirile –, ochii îi căzură pe mobilier, devenit dintr-o dată atît de familiar. Fiecare fotoliu, fiecare lampă, fiecare tapiserie, sfeşnic sau masă se afla exact acolo unde şi le amintea.

Fontine trase adînc aer în piept şi închise ochii pentru o clipă. Era ceva macabru. Trecea printr-un muzeu care fusese cîndva o parte vie a existenţei sale. Într-un anume sens, era cea mai cumplită formă de tortură.

Intră pe prima uşă a camerei de lucru a lui Savarone; nu fusese niciodată a lui, deşi viaţa lui fusese pe cale să se sfîrşească în acel loc. Trecu prin cadrul uşii, pe unde o mînă tăiată, însîngerată, fusese aruncată în semiîntuneric.

Ceea ce-l surprinse fu veioza de pe birou şi lumina ce-o răspîndea pe podea de sub abajurul verde. Erau *întocmai* ca în urmă cu aproape treizeci de ani. Amintirea rămăsese vie, pentru că veioza luminase ţeasta zdrobită a lui Geoffrey Stone.

– Vă rog, luaţi loc, îl îndemnă preotul.

– Imediat.

– Îmi permiteţi?

– Poftim?

– Pot să mă aşez la biroul tatălui dumitale? întrebă călugărul. Ţi-am urmărit privirea.

– E casa dumitale, biroul dumitale. Eu sînt un vizitator.

– Dar nu un străin.

– Evident. Vorbesc cumva cu reprezentantul lui Baricours, Père et Fils?

Bătrînul preot încuviinţă în tăcere. Ocoli încet biroul, trase fotoliul şi îşi lăsă trupul firav în el.

– Să nu-l învinuieşti pe avocatul de la Milano; el n-avea de unde şti. Baricours îndeplinea condiţiile impuse de dumneata, ne-am asigurat de asta. Baricours e Ordinul din Xenope.

– Şi duşmanul meu, spuse calm Victor. În 1942, a existat la Oxfordshire o tabără a serviciului MI 6. Aţi încercat să-mi ucideţi soţia. Mulţi oameni nevinovaţi şi-au pierdut viaţa acolo.

– Au fost luate nişte decizii ce nu puteau fi controlate de superiorii noştri. Extremiştii acţionau pe cont propriu; nu-i puteam opri. Nu mă aştept să accepţi explicaţia asta.

– Aveţi dreptate. De unde-aţi ştiut că mă aflu în Italia?

– Nu mai sîntem ce-am fost cîndva, dar avem încă unele posibilităţi. O anume persoană stă cu ochii pe dumneata. Nu-mi cere să-ţi spun cine e; n-o s-o fac. De ce-ai venit înapoi? După treizeci de ani, de ce te-ai întors la Campo di Fiori?

– Ca să găsesc un om pe nume Gaetamo, răspunse Fontine. Enrici Gaetamo.

– Gaetamo trăieşte pe dealurile din Varese, zise călugărul.

– Încă mai caută trenul de la Salonic. A călătorit pînă la Edhessa, apoi s-a întors prin Balcani şi a traversat Italia spre munţii din nord. De ce ai stat aici în toţi anii ăştia?

– Pentru că aici e *cheia* enigmei, răspunse monahul. S-a făcut un pact. Eu am venit la Campo di Fiori, în octombrie 1939. Eu am negociat participarea lui Savarone Fontini-Cristi. Eu am trimis un călugăr devotat cu acel tren, împreună cu fratele lui,

mecanic de locomotivă. Şi le-am cerut să moară în numele Domnului.

Victor se uită la preot. Razele veiozei luminau tenul palid, neted şi ochii trişti, cu privirea stinsă. Îşi aminti de cel care-l vizitase la biroul său din Washington.

– A venit un grec la mine şi mi-a spus că familia lui a slujit Biserica într-un fel pe care nu-l înţelegea. El e fratele călugărului, mecanicul pe nume Annaxas?

Bătrînul cleric ridică brusc capul; dintr-o dată, ochii i se însufleţiră.

– De unde ai auzit numele ăsta?

Fontine îşi îndreptă privirea spre un tablou de lîngă o Madonă, agăţat pe perete. O scenă de vînătoare – păsări alungate dintr-un hăţiş de către oameni cu arme. Alte păsări zburau pe deasupra.

– O să facem un schimb de informaţii, spuse el calm. De ce a acceptat tatăl meu să lucreze cu Ordinul din Xenope?

– Cunoşti răspunsul. Avea o singură preocupare: lumea creştină să rămînă unită. Înfrîngerea fasciştilor era tot ce-l interesa.

– Şi de fapt, de ce a fost scos tezaurul din Grecia?

– Nemţii erau nişte păsări de pradă, iar Constantinopolul era în vizorul lor. Am primit informaţia asta din Polonia şi Cehoslovacia. Comandanţii nazişti prădau muzeele, distrugeau azilele şi mănăstirile. Nu puteam risca să lăsăm tezaurul acolo. Tatăl dumitale a pus la punct scoaterea lui din Grecia. În mod strălucit, Donatti a fost păcălit.

– Folosind al doilea tren, continuă Victor. Încărcat şi trimis pe rute identice. Dar trimis cu trei zile mai tîrziu.

– Da. La urechile lui Donatti au ajuns, prin nemţi, care nu cunoşteau semnificaţia tezaurului, zvonuri despre acest al doilea tren. Ei căutau comori – picturi, sculpturi, obiecte de artă – nu

scrieri obscure, despre care li se spusese că au valoare doar pentru savanţi. Însă Donatti, fanaticul, nu putea rezista; se auzise de mai multe decenii despre documente ce contestau Clauza Filioque. Trebuia să intre în stăpînirea lui.

Preotul din Xenope se opri, copleşit de amintiri.

– Interesele cardinalului coincideau cu cele ale nemţilor. Berlinul voia să distrugă influenţa lui Savarone Fontini-Cristi; Donatti voia să-l îndepărteze de acel tren. Cu orice preţ.

– Dar de ce s-a implicat Donatti?

– Iarăşi e vorba despre tatăl dumitale. El ştia că naziştii aveau un prieten influent la Vatican. Voia să-l demaşte pe Donatti. Cardinalul nu putea să afle despre acest tren dacă nu i-ar fi spus nemţii. Tatăl dumitale intenţiona să se folosească de acest fapt. A fost singurul preţ pe care ni l-a cerut Fontini-Cristi. După cum s-a dovedit pînă la urmă, acest preţ a dus la execuţiile de la Campo di Fiori.

Victor auzea şi acum, după atîta vreme, vocea tatălui său... *Transmite edicte pentru ignoranţi şi-i obligă prin teroare să le respecte... O ruşine pentru Vatican.* Savarone cunoştea duşmanul, dar nu şi limitele monstruozităţii sale.

Proteza din spate îi intrase în carne lui Fontine. Stătuse prea mult în picioare. Strînse cîrja şi porni spre fotoliul din faţa biroului.

– Ştii ce era în trenul ăla? întrebă cu blîndeţe bătrînul călugăr.

– Da. Mi-a spus Brevourt.

– Brevourt n-a ştiut niciodată. I s-a spus doar o parte din adevăr. Nu în întregime. Ce ţi-a spus?

– A vorbit despre contestarea Clauzei Filioque, despre documente care resping divinitatea lui Hristos. Cel mai vătămător fiind un pergament aramaic ce pune sub semnul întrebării pînă şi existenţa lui Iisus. Concluzia ar părea să fie că nici nu a existat.

– Nu despre contestări e vorba. Nici despre pergament. Era vorba – este – despre o confesiune completă, anterioară tuturor celorlalte documente.

Preotul din Xenope întoarse privirea. Își ridică mîinile; degetele osoase atinseră tenul palid.

– Contestațiile Clauzei Filioque sînt vestigii pe care le pot evalua savanții. Unul dintre ele, pergamentul aramaic, e ambiguu, așa cum sînt și manuscrisele de la Marea Moartă, studiate după o mie cinci sute de ani. Totuși, acum treizeci de ani, în toiul unui război pe plan moral – dacă nu cumva asta e o contradicție în termeni –, dezvăluirea acelui pergament ar fi putut fi catastrofală. Era de-ajuns pentru Brevourt.

Fontine era fascinat.

– Despre ce confesiune e vorba? N-am auzit vorbindu-se de ea.

Călugărul își întoarse privirea spre Victor. În timpul scurtei pauze dinaintea răspunsului, chipul bătrînului exprimă durerea pe care i-o provoca hotărîrea de a vorbi.

– Înseamnă totul. A fost scrisă pe un pergament găsit într-o închisoare romană, în anul șaizeci și șapte. Cunoaștem data deoarece documentul vorbește despre moartea lui Iisus în termenii calendarului evreiesc, după care acesta ar fi murit la treizeci și patru de ani. Vîrsta coincide cu studiile antropologice. Pergamentul a fost scris de un om care a rătăcit prin lume; vorbește despre Ghetsimani și Capernaum, despre Marea Galileei și Corint, Pont, Galateea și Cappadocia. Autorul confesiunii nu poate fi decît Simon din Betsaida, dat fiind numele de Petru pe care i-a fost dat de cel pe care îl numește Hristos. Ce se află scris în acel pergament e mai presus de orice îți poți imagina. Trebuie găsit.

Preotul tăcu și se uită la Victor.

– Și distrus? întrebă încet Fontine.

– Distrus, răspunse călugărul. Dar nu din vreun motiv la

care te-ai putea gîndi. Deoarece *nimic* nu se schimbă, cu toate că *totul* se schimbă. Jurămîntul pe care l-am depus îmi interzice să-ţi spun mai multe. Sîntem oameni bătrîni: nu mai avem mult de trăit. Dacă poţi fi de ajutor, trebuie s-o faci. Acel pergament poate schimba cursul istoriei. Trebuia distrus cu sute de ani în urmă, însă a prevalat trufia. Documentul ar putea provoca într-o mare parte a lumii o suferinţă teribilă. Nimeni nu poate explica această durere.

– Dar spui că nimic nu s-a schimbat, răspunse Victor, repetînd cuvintele monahului, dar că, totuşi, *totul* s-a schimbat. Un termen îl anulează pe celălalt; e ceva lipsit de sens.

– Confesiunea din acel pergament are sens. Cu toată suferinţa ei. Nu-ţi pot spune mai mult.

Fontine se uită în ochii călugărului.

– Tatăl meu ştia de existenţa pergamentului? Sau i s-a spus doar ce ştia şi Brevourt?

– Ştia, răspunse monahul din Xenope. Contestările Clauzei Filioque sînt ca articolele din legislaţia americană privind punerea sub acuzare, nişte învinuiri destinate dezbaterii canonice. Pînă şi cel mai vătămător document – cum i-ai spus dumneata, pergamentul aramaic – constituie obiectul unei interpretări lingvistice a antichităţii. Fontini-Cristi ar fi intuit aceste chestiuni; Brevourt n-a făcut-o. Dar confesiunea din acel pergament nu poate fi supusă dezaterii. A fost unicul aspect a cărui tărie l-a convins pe Fontini-Cristi să se implice. El a înţeles şi a acceptat.

– O confesiune scrisă pe un pergament găsit într-o închisoare romană. Fontine vorbi calm; chestiunea era limpede. Asta înseamnă tezaurul din Constantinopol.

– Da.

Victor lăsă tăcerea să se aştearnă. Se aplecă în fotoliu, cu mîna pe cîrja metalică.

– Spuneai că rezolvarea enigmei se află aici. Dar de ce? Donatti a cercetat fiecare perete, fiecare podea, fiecare centimetru de pămînt. Dumneata ai rămas aici vreme de douăzeci şi şapte de ani şi tot n-ai aflat nimic. Ce-a mai rămas pentru dumneata?

– Cuvintele tatălui dumitale, rostite în această încăpere.

– Care anume?

– Faptul că semnele urmau să se afle aici, la Campo di Fiori. Dăltuite pentru o mie de ani. Aşa a spus: „dăltuite pentru o mie de ani". Iar fiul său avea să înţeleagă. Era o parte a copilăriei sale. Dar fiului său nu i s-a spus nimic. Noi am venit să află despre ce e vorba.

Fontine refuză să se culce în clădirea principală. Avea să se odihnească la grajduri, pe patul în care aşezase trupul neînsufleţit al lui Barzini, cu multă vreme în urmă.

Voia să fie singur, izolat şi, mai presus de orice, în afara casei, departe de relicvele neînsufleţite. Trebuia să gîndească, să parcurgă din nou în amintire ororile trecutului, pînă cînd avea să descopere conexiunea ce lipsea. Pentru că acolo ajunsese acum; exista un model. Lipsea numai linia care completa desenul.

O parte a copilăriei sale. Nu, nu de-acolo, nu încă. Nu porni de-acolo; asta avea să vină mai tîrziu. Începe cu ceea ce ştiai, ce văzuseşi, ce auziseşi.

Ajunse la grajduri şi trecu prin încăperile pustii, pe lîngă staulele goale. Curentul electric fusese întrerupt; bătrînul călugăr îi dăduse o lanternă. Camera lui Barzini era aşa cum şi-o amintea. Pustie, fără decoraţiuni; patul îngust, fotoliul desfundat, un dulap simplu pentru cele cîteva bunuri ale sale.

Şi magazia pentru harnaşamente era aşa cum o văzuse ultima oară. Căpestre şi curele din piele agăţate pe pereţi. Se

așeză pe o mică banchetă din lemn, suspinînd de durere. Stinse lanterna. Lumina lunii pătrundea prin fereastră. Trase adînc aer în piept și se întoarse cu gîndul la acea noapte plină de oroare.

Zgomotul asurzitor al rafalelor de mitralieră îi umplea urechile, evocîndu-i amintirea pe care o detesta. Vîrtejurile de fum erau acolo, trupurile încovoiate ale celor iubiți surprinse în momente succesive ale morții, văzute în lumina orbitoare a reflectoarelor.

Champoluc e rîul! Zürich e rîul!

Cuvintele fuseseră strigate, apoi repetate de două, de trei ori! Răcnite spre el, dar țintind mai sus decît era el, deasupra lui, în vreme ce gloanțele străpungeau pieptul și abdomenul tatălui său.

Champoluc e rîul!

Cu capul ridicat? Ce era asta? Capul, *ochii*. Totul se află mereu în *ochi!* Cu o fracțiune de secundă înainte de a rosti cuvintele, ochii tatălui său *nu* fuseseră îndreptați spre dig, *nu spre el*.

Priviseră spre dreapta lui, în diagonală. Savarone se uitase către automobile, către *al treilea automobil*.

Savarone îl văzuse pe Guillamo Donatti! Îl recunoscuse în umbra banchetei din spate a mașinii. În clipa morții, aflase identitatea călăului său. Iar strigătele de mînie se înălțaseră spre fiul său, însă dincolo de el. În sus și dincolo și... ce *însemna* asta? Ce făcuse tatăl său înainte de a muri? Acolo era veriga lipsă, linia ce completa desenul!

O, Doamne! O parte a trupului său. Capul, umerii, mîinile. Ce *însemna* asta?

Întregul corp! Doamne, era gestul din pragul morții al *întregului corp!* Cap, brațe, mîini. Trupul lui Savarone se întinsese într-un ultim gest! *La stînga lui!* Dar nu către casă, nu spre camerele luminate invadate cu atîta ură, ci dincolo de casă. *Dincolo de casă!*

Champoluc e rîul ...

Dincolo de casă!

Pădurea de la Campo di Fiori!

Rîul! Curentul larg de apă din pădure! Propriul lor *„rîu"!*

Era o parte a copilăriei lui. Rîul copilăriei lui se afla la patru sute de metri distanţă de grădinile din Campo di Fiori!

Pe chipul lui Victor curgea transpiraţia; respira sacadat, mîinile îi tremurau. Pe întuneric, se prinse de marginea banchetei. Era istovit, dar sigur; dintr-o dată, totul deveni limpede.

Rîul nu era la Champoluc, nici la Zürich. Era la cîteva minute de mers de *acolo*. O plimbare scurtă pe o cărare din pădure străbătută de atîtea generaţii de copii.

Dăltuită pentru o mie de ani.

Parte a *copilăriei* lui.

Îşi imagină pădurea, curentul de apă, pietrele... pietrele... *pietrele*. Bolovanii care mărgineau rîul lîngă cea mai adîncă porţiune de apă! Exista o lespede *mare*, de unde se aruncau în apă, săreau ori zăceau la soare, *scrijeleau iniţiale*, *mesaje* copilăreşti şi *coduri* secrete între fraţii mai tineri!

Dăltuite pentru o mie de ani. *Copilăria* lui!

Alesese oare Savarone acea lespede pentru a-şi dăltui mesajul?

Dintr-o dată, totul deveni foarte limpede. Foarte logic.

Întocmai aşa făcuse.

21

Cerul nopţii deveni treptat cenuşiu, însă razele soarelui nu străpunseră pătura de nori. În curînd avea să plouă şi un vînt rece de vară avea să coboare dinspre munţii de la nord.

Victor coborî în grădină pe drumul de la grajduri. Era prea întuneric pentru a distinge culorile. Dar vedea clar că aleile nu mai erau mărginite de straturi de flori, ca odinioară.

Găsi cărarea cu dificultate, numai după ce examină iarba netăiată, îndreptînd lanterna spre pămînt în căutarea semnelor trecutului. Pătrunzînd în pădurea de dincolo de grădină, îi apărură în faţă imagini familiare: un măslin noduros, cu ramuri groase; un pîlc de mesteceni albi, ascunşi acum în spatele unor fagi şi-al unor molizi aproape uscaţi.

Cursul de apă nu era la mai mult de o sută de metri distanţă, în diagonală spre dreapta, dacă memoria nu-l înşela. Se vedeau alţi mesteceni şi pini înalţi; buruieni uriaşe formau un zid de tentacule, uşor de îndepărtat, însă aspre la pipăit.

Se opri. Se auzi un fîlfiit de aripi, apoi trosnetul unei ramuri. Se întoarse şi privi încordat formele negre ale hăţişului.

Tăcere. Apoi zgomotul făcut de un animal mic tulbură liniştea. Deranjase, probabil, un iepure. Ciudat, ar fi trebuit să-şi închipuie că era un iepure. Împrejurimile îi deşteptau amintiri de mult uitate; pe cînd era copil, prinsese iepuri în cursă prin această pădure.

Simţea deja mirosul apei. Întotdeauna reuşise să perceapă umezeala cînd se apropia de curent, înainte chiar de-a auzi clipocitul rîului. Frunzişul de lîngă mal era des, aproape impenetrabil. Infiltraţiile rîului udaseră mii de rădăcini, permiţînd o creştere excesivă, necontrolată a vegetaţiei. Trebuia să rupă crengi şi să dea la o parte tufele pentru a se apropia de curent.

Îşi prinse piciorul stîng în nişte vrejuri încîlcite. Păşi înapoi cu dreptul şi, cu ajutorul cîrjei, îşi trase piciorul, pierzîndu-şi echilibrul. Bastonul îi zbură din mînă, rostogolindu-se în întuneric. Se apucă de o creangă, să nu cadă; ramura trosni şi se rupse de trunchi. Căzut într-un genunchi, folosi băţul gros ca să se ridice

de jos; pierduse cîrja; n-o mai vedea. Sprijinindu-se în băț, își croi drum prin frunziș, către malul apei.

Rîul părea mai îngust decît își amintea. Apoi își dădu seama că întunericul cenușiu și vegetația abundentă îl făceau să pară astfel. După trei decenii de paragină, pădurea se apropiase mult de apă.

Lespedea masivă era la dreapta lui, în susul cursului de apă, la vreo șase metri distanță, dar zidul de verdeață era atît de gros încît ar fi putut să se afle la opt sute de metri. Porni într-acolo ghemuindu-se, ridicîndu-se, dînd la o parte frunzișul, chinuindu-se la fiecare mișcare. De două ori se izbi de niște obstacole dure ieșite din pămînt, prea înalte, prea subțiri și înguste ca să fie pietre. Îndreptă spre sol fasciculul lanternei; erau niște țăruși de fier, ruginiți și îngropați în țărînă, ca rămășițele unei corăbii scufundate.

Ajunsese la baza lespezii uriașe; silueta ei se întindea peste apă. Privi în jos, luminînd hotarul dintre pămînt și curent, și înțelese că anii îl învățaseră să fie prudent. Distanța pînă la rîu era doar de cîțiva pași, însă lui i se părea acum de dimensiunile unui golf. Intră în apă, sondînd adîncimea cu bățul gros din mîna stîngă.

Apa era rece – așa fusese mereu, din cîte își amintea – și-i ajungea mai sus de coapse, plescăind deasupra taliei, mai jos de proteză, dîndu-i fiori în tot corpul. Începu să tremure și își blestemă vîrsta.

Dar venise *aici*. Și altceva nu mai conta.

Îndreptă lanterna spre stîncă. Era la cîțiva pași de țărm; trebuia să-și organizeze căutarea. Ar fi putut pierde prea multe minute trecînd de două sau trei ori prin același loc fiindcă nu și-ar fi amintit dacă-l examinase. Era sincer cu sine: nu știa cît timp putea suporta temperatura scăzută a apei.

Se întinse și înfipse vîrful bățului în stîncă. Mușchiul care-o acoperea se desprindea ușor. Detaliile de pe suprafața

bolovanului, puternic luminat de lanternă, scoase la iveală mii de cratere mici şi crăpături.

Pulsul i se accelerā la vederea primelor semne făcute de mîna omului. Erau şterse, abia vizibile, însă erau acolo. Şi erau semnele lui, vechi de mai bine de cincizeci de ani. Linii descendente, săpate adînc în piatră – parte a unui joc din copilărie de mult uitat.

Un *V* era litera cea mai clară; se asigurase că era scrisă citeţ şi corect. Apoi era un *b*, urmat de ceea ce puteau fi nişte numere. Şi un *t*, urmat iarăşi de nişte posibile cifre. N-avea idee ce puteau să însemne.

Curăţă muşchiul de deasupra şi de sub scrijelituri. Apărură alte semne vagi, unele părînd să aibă un înţeles. Mai ales iniţiale; ici-colo, desene stîngace de copaci, săgeţi şi sferturi de cerc zgîriate de copii.

Privea încordat peste fasciculul lanternei; cu degetele curăţa, freca şi ştergea o porţiune tot mai întinsă. Trasă cu băţul două linii verticale, pentru a însemna locul unde căutase şi porni mai departe prin apa rece; însă curînd nu mai suportă temperatura şi se căţără la mal, să se încălzească. Mîinile, braţele şi picioarele îi tremurau de frig şi de bătrîneţe. Îngenunche în frunzişul umed şi privi aburii respiraţiei sale împrăştiindu-se în aer.

Se întoarse în apă, la locul de unde ieşise. Muşchiul era mai gros acolo; sub el găsi alte semne, asemănătoare celor descoperite lîngă ţărm. *V*-uri, *b*-uri şi *t*-uri, urmate de numere greu lizibile.

Apoi, din străfundul trecutului, îşi aminti vag, la fel de şters ca şi literele şi numerele de pe stîncă. Şi *ştiu* că nu greşise cînd venise la rîul acesta, la bolovanul acesta.

Burrone! Traccia! Uitase, dar acum îşi amintea.

„Trecătoare", „potecă". Întotdeauna zgîriase – înregistrase – date despre excursiile lor în munţi!

Parte a copilăriei sale.

Doamne, şi ce parte! În fiecare vară, Savarone îşi aduna fiii şi-i ducea în nord, pentru cîteva zile de căţărat în munţi. Nu era ceva periculos, mai curînd o plimbare, o drumeţie. Pentru ei toţi, era punctul culminant al verilor. Iar tatăl le dădea hărţi, ca să ştie pe unde mergeau; şi Vittorio, cel mai mare, înregistra de fiecare dată, cu seriozitate, călătoriile pe lespedea de lîngă curentul de apă, „rîul" lor.

Botezaseră stînca Argonautul. Şi zgîrieturile de pe Argonaut serveau drept înregistrare permanentă a odiseelor montane. În munţii copilăriei lor.

În munţi.

Trenul din Salonic fusese în munţi! Tezaurul de la Constantinopol se afla undeva în munţi!

Se echilibră cu ajutorul băţului şi continuă căutarea. Era aproape de suprafaţa stîncii; apa îi ajungea pînă la piept, răcindu-i proteza din oţel de sub haine. Pe măsură ce persevera, convingerea lui se adîncea, *nu greşea* că se afla acolo! Zgîrieturile şterse – urmele estompate, formate din linii întrerupte şi zigzaguri – erau tot mai numeroase. Suprafaţa *Argonautului* era acoperită cu semne ce vorbeau despre călătorii de mult uitate.

Apa rece îi trimise un junghi în şale; băţul îi căzu din mînă. Lovi apa şi-l prinse, schimbîndu-şi poziţia picioarelor. Căzu – de fapt, alunecă – pe stîncă şi se îndreptă proptind băţul în noroiul de sub el, pentru a-şi menţine echilibrul.

Privi imaginea aflată sub ochii lui, în apă. Era o linie scurtă, dreaptă, orizontală, săpată adînc în piatră. Era dăltuită.

Se sprijini cît putu de bine, mută băţul în mîna dreaptă,

fixîndu-l între degetul mare şi lanternă, şi apăsă cu degetele pe suprafaţa lespezii.

Urmări conturul liniei. Cobora în unghi ascuţit spre apă; de-a curmezişul şi în jos, apoi se oprea brusc.

7. Era un *7*.

Deosebit de celelalte semne nedesluşite de pe stîncă; nu era o zgîrietură făcută de mîini stîngace de copii, ci un semn făcut cu precizie. Cifra nu avea mai mult de cinci centimetri înălţime, însă adîncimea era de un centimetru.

Găsise! Dăltuit pentru o mie de ani! Un mesaj săpat în stîncă, *dăltuit în piatră!*

Aduse lanterna mai aproape şi îşi trecu degetele tremurătoare peste acea porţiune. Doamne, *asta* să fi fost? Venise oare *momentul?* În ciuda răcelii şi a umezelii, sîngele i se urcase la cap, inima îi bătea cu putere. Îi venea să strige, dar trebuia să fie *sigur!*

La mijlocul liniei verticale a cifrei *7*, cam la un centimetru spre dreapta, era o pauză. Apoi altă linie verticală... un *l*, urmat de încă o linie verticală, mai scurtă şi înclinată spre dreapta... şi intersectată de o linie dreaptă sus şi jos... Un *4*. Era un *4*.

Şapte – pauză – unu – patru. Mai curînd sub suprafaţa apei.

După *4* mai era o linie scurtă, orizontală. O pauză. Era urmată de un ... *Z*, dar nu era *Z*. Unghiurile erau rotunjite, nu ascuţite.

Un 2.

Şapte – pauză – unu – patru – pauză – doi...

Mai era încă un semn, dar nu era o cifră. Era o serie de patru linii scurte şi drepte, unite între ele. O cutie... un pătrat. Un pătrat perfect.

Sigur că da, *era* o cifră. Un *zero*.

Un *0*.

Ce *însemna* asta? Oare vîrsta lui Savarone îl făcuse să lase un mesaj care n-avea sens decît pentru *el?* Fusese oare totul atît de perfect din punct de vedere logic, cu excepţia mesajului? Nu însemna *nimic*.

7 – 14 – 20... O dată? Să fie o *dată?*

Doamne! îşi zise Victor. 7 – 14. 14 iulie! Ziua lui de naştere!

Căderea Bastiliei. De-a lungul vieţii sale, acesta fusese un prilej mărunt de amuzament. Un Fontini-Cristi născut în faimoasa zi a Revoluţiei Franceze.

14 iulie... doi – zero... 20. 1920.

Asta era cheia enigmei lui Savarone. Se întîmplase ceva pe data de 14 iulie 1920. Ce anume? Ce incident se petrecuse în acea zi, pentru ca tatăl său să-l considere atît de important pentru fiul lui? Ceva care să aibă o semnificaţie aparte faţă de alţi ani, alte zile de naştere.

Un junghi – al doilea dintr-o serie despre care ştia că avea să fie mai lungă – îi străbătu corpul, pornind, iarăşi, de la şale. Proteza era ca de gheaţă; răceala apei îi ardea pielea şi-i pătrunsese pînă la tendoane şi muşchi.

Cu sensibilitatea unui chirurg, apăsă cu degetele în jurul porţiunii cu numere dăltuite. Numai data era acolo; restul era neted, neatins. Luă băţul în mîna stîngă şi-l înfipse în noroiul de sub apă. Chinuindu-se, păşi lateral către mal, pînă cînd nivelul apei îi coborî în dreptul coapselor. Se opri să respire. Durerea îl săgeta tot mai intens; îşi produsese mai multe necazuri decît bănuia. O adevărată convulsie era pe cale să pună stăpînire pe el; îşi încordă fălcile şi gîtul. Trebuia să iasă din apă şi să se lungească la pămînt. Porni clătinîndu-se către rădăcinile ce atîrnau de pe mal şi căzu în genunchi în apă. Lanterna îi scăpă

din mînă şi se rostogoli printre ferigi, lumina răzbătînd prin întunericul din pădurea deasă. Înşfăcă un mănunchi de rădăcini groase şi se ridică pe mal, înfigînd băţul în noroi pentru a se sprijini.

Întreaga mişcare fu oprită de un moment paralizant de şoc.

Deasupra lui, în întunericul de pe mal, se zărea silueta unui om. Un bărbat uriaş, îmbrăcat în negru, privindu-l nemişcat. În jurul gîtului – în contrast cu veşmintele negre – avea o bordură albă. Gulerul unui preot. Chipul – atît cît putea vedea din el în lumina slabă – era impasibil. Dar ochii cu care-l sfredelea aveau flăcări în ei, şi ură.

Bărbatul vorbi. Cu o grijă şi o răbdare izvorîte din aversiune.

– Duşmanul lui Hristos s-a întors.

– Eşti Gaetamo, zise Fontine.

– A venit un om cu maşina, ca să-mi supravegheze cabana de pe deal. Cunoşteam maşina aia şi pe omul din ea. Îi slujeşte pe ereticii din Xenope. Călugărul care trăieşte la Campo di Fiori. Venise acolo ca să mă ţină la distanţă.

– Dar n-a reuşit.

– Nu. Preotul caterisit renunţă la amănunte. Deci aici era. A trecut atîta vreme, iar răspunsul era aici. Vocea lui profundă părea că plutea, venind de nicăieri şi oprindu-se brusc la mijlocul unei afirmaţii. Ce-a lăsat? Un nume? Al cui? Al unei bănci? Al unei clădiri din vreo fabrică de la Milano? Ne-am gîndit la ele; le-am cercetat cu atenţie.

– Orice-ar fi, n-are nici un înţeles pentru dumneata. Nici pentru mine.

– Minţi, răspunse Gaetamo calm, pe un ton de gheaţă. Întoarse capul la dreapta, apoi la stînga; voia să reţină locul. Am marcat cu ţăruşi fiecare centimetru din pădurea

asta. Am întins cordoane galbene din par în par și-am însemnat fiecare zonă pe care am studiat-o. Ne-am gîndit să ardem, să tăiem... dar ne-am temut că am putea distruge ceva. Am îndiguit curentul și am sondat fundul apei. Nemții ne-au dat instrumente... dar n-am găsit nimic. Bolovanii mai mari erau plini de semne lipsite de înțeles, inclusiv data nașterii unui puști înfumurat de șaptesprezece ani care a vrut să-și lase vanitatea gravată în piatră. Și tot nimic.

Victor se încordă. *Gaetano o spusese.* Cu o frază scurtă, preotul caterisit descuiase ușa! *Un puști înfumurat de șaptesprezece ani*, care lăsase un semn gravat în piatră. Dar nu *el* îl lăsase! Donatti găsise cheia, dar n-o recunoscuse! Raționamentul era atît de simplu, fără complicații: un tînăr de șaptesprezece ani săpînd într-o piatră cunoscută o dată memorabilă. Era atît de logic, atît de lipsit de însemnătate. Și atît de *limpede*.

După cum și amintirea era limpede. În ansamblul ei.

14 iulie 1920. A șaptesprezecea aniversare a zilei sale de naștere. Îi revenise în minte, deoarece nu mai avusese o zi ca aceea niciodată. Doamne, își zise Victor, Savarone era incredibil! *Parte a copilăriei lui.* În acea zi, tatăl lui îi făcuse cadoul pe care-l dorea atît de mult, la care visase, pentru care stăruise: ocazia de a urca în munți fără frații lui mai mici. Să facă într-adevăr alpinism... *mai sus* decît de obicei și – pentru el – fără tabere plictisitoare la poalele munților.

Cînd împlinise șaptesprezece ani, Savarone îi dăruise un adevărat echipament de alpinist, în genul celor folosite de cățărătorii experimentați. Nu fiindcă tatăl lui ar fi avut de gînd să urce cu el pînă la Jungfrau; nu escaladaseră niciodată vreo pantă dificilă. Dar excursia aceea dintîi – *doar el cu tatăl lui* –

fusese o piatră de hotar la începutul maturității sale. Acel echipament și acea călătorie fuseseră simboluri ale unui lucru foarte important pentru el; erau dovada că el crescuse în ochii tatălui său.

Uitase; nici acum nu era sigur, deoarece nu mai avuseseră loc alte excursii, alte aniversări. Fusese oare – acea primă călătorie – la Champoluc? Așa trebuia să fi fost, dar *unde?* Asta nu-și mai amintea.

– ... să-ți sfîrșești zilele în apa asta.

Gaetamo vorbise, dar Fontine nu-l auzise: ajunsese la el doar amenințarea. Dintre toți oamenii de pe lume – dintre toți preoții –, acestui nebun nu i se putea spune nimic.

– Am găsit doar mîzgălituri fără înțeles. Semne făcute de copii, cum spuneai.

– Ai găsit ceea ce aparține de drept lui Hristos!

Vorbele lui Gaetamo sfîșiară tăcerea pădurii. Se lăsă într-un genunchi, cu pieptul uriaș și cu capul la cîțiva centimetri de Victor, cu ochii holbați aruncînd văpăi.

– Ai găsit *sabia arhanghelului din infern!* Nu mai minți. Spune-mi ce-ai găsit!

– Nimic.

– Minți! De ce te afli *aici?* Un bătrîn cufundat în apă și-n noroi! Ce era în curentul ăsta? Pe *stînca* asta!

Victor se uită în ochii grotești.

– De ce mă aflu aici? repetă el, întinzîndu-și gîtul și arcuindu-și spatele, cu o față lungă. Sînt bătrîn. Am amintiri. Mi-am închipuit că răspunsul *ar putea* fi aici. Cînd eram copii, ne lăsam mesaje unul altuia. Ai văzut și dumneata. Semne copilărești, mîzgălituri, piatră zgîriată de piatră. Am crezut că poate... Dar n-am găsit nimic. Dacă a fost vreodată ceva, acum a dispărut.

– Ai examinat stînca şi pe urmă te-ai oprit! Erai pregătit să pleci.

– *Uită-te* la mine! Cît timp crezi că pot să stau în apa asta?

Gaetamo dădu încet din cap.

– Te-am urmărit. Arătai ca un om care găsise ce căuta.

– Ai văzut ce voiai să vezi. Nu ceea ce se întîmpla în realitate.

Piciorul lui Victor alunecă; băţul de care se sprijinea se afundă mai adînc în noroi. Preotul întinse mîna şi-l prinse pe Fontine de păr. Îl apucă cu răutate, trăgîndu-l pe mal, întorcîndu-i capul şi gîtul într-o parte. Răsucirea bruscă era insuportabilă; o durere cumplită străbătu trupul lui Fontine. Ochii holbaţi ai dementului de deasupra lui, zăriţi în lumina palidă, nu erau ochii unui om ce îmbătrînise în haine preoţeşti, ci aceia ai tînărului fanatic de acum treizeci de ani.

Gaetamo văzu. Şi înţelese.

– Am crezut atunci că ai murit. N-aveai cum să supravieţuieşti. Faptul că totuşi ai scăpat cu viaţă i-a convins pe clericii noştri că vii din *iad!*... Să nu uiţi. Fiindcă acum, eu o să continuu ceea ce a fost început acum treizeci de ani! Şi cu fiecare os rupt, o să ai şansa – ca şi atunci – să-mi spui ce-ai găsit. Dar nu minţi. Chinurile or să înceteze doar atunci cînd o să-mi spui adevărul.

Gaetamo se aplecă în faţă. Începu să răsucească ţeasta lui Victor, apăsîndu-i faţa în jos, pe malul stîncos, zdrelindu-i pielea, lăsîndu-l pe Fontine cu respiraţia tăiată.

Victor încercă să se tragă înapoi; preotul îl izbi cu fruntea de o rădăcină cioturoasă. Sîngele ţîşni din rană şi-i curse în ochi, orbindu-l, înfuriindu-l. Ridică mîna dreaptă, apucînd încheietura lui Gaetamo; preotul caterisit lovi mîna şi i-o răsuci

la spate, trosnindu-i degetele. Îl trase şi mai sus pe Fontine, continuînd să-i răsucească gîtul şi capul, astfel că proteza i se înfipse în spate.

– N-o să mă opresc pînă cînd nu-mi spui adevărul!

– Porcule! Porcul lui Donatti!

Victor se lăsă într-o parte. Gaetamo ripostă, izbindu-l cu pumnul în cutia toracică. Impactul fu paralizant, iar durerea copleşitoare.

Băţul. *Băţul!* Fontine se rostogoli spre stînga, cu mîna stîngă sub el, ţinînd strîns creanga ruptă, aşa cum strînge cineva un obiect într-un moment de agonie. Gaetamo simţise proteza; trase de ea, răsucind-o în stînga şi-n dreapta, pînă cînd oţelul îi sfîşie carnea de pe coaste.

Victor ridică încet băţul lung, înfigîndu-l în mal. Îi ajunse la piept; îl simţea. Capătul era crestat. Dacă ar fi găsit un spaţiu cît de mic între el şi monstrul de deasupra, cît să arunce băţul în sus, spre faţa lui, spre gît!

Îl găsi. Gaetamo se ridică într-un genunchi. Era destul.

Fontine împinse băţul în sus cu ultimele fărîme de putere, înfigîndu-l în corpul celui ce se afla deasupra lui. Auzi un strigăt înfiorat, un ţipăt ce umplu pădurea.

Apoi o explozie izbucni în întunericul cenuşiu. Se trăsese cu o armă puternică. Ţipetele păsărilor şi ale animalelor umplură pădurea, iar corpul lui Gaetamo căzu înainte, peste el, apoi se rotogoli într-o parte.

Băţul îi pătrunsese în gît. Sub beregată, în partea de sus a pieptului, se căsca o masă de carne sfîşiată, plină de sînge; preotul fusese doborît de arma cu care se trăsese din întuneric.

– Să mă ierte Dumnezeu, spuse din obscuritate călugărul din Xenope, aflat în umbră.

Un văl negru se lăsă peste Victor; simţea că alunecă în

apă, în vreme ce niște mîini tremurînde îl înșfăcau. Ultimele sale gînduri – ciudat de liniștitoare – îl purtară spre fiii lui. Spre Gemeni. Mîinile ar fi putut fi ale băieților lui, care încercau să-l salveze. Dar fiilor lui nu le tremurau mîinile.

—PARTEA A DOUA—

22

Maiorul Andrew Fontine stătea țeapăn la biroul său, ascultînd forfota dimineții. Era opt fără cinci; birourile începeau să se umple de oameni. Voci se înălțau și se stingeau pe coridoare; la Pentagon începea o nouă zi de lucru.

Avea un răgaz de cinci zile să se gîndească. Nu, nu să se gîndească, să acționeze. Nu prea avea la ce să se gîndească; era necesar să acționeze și să reducă la tăcere. Să stopeze orice acțiune inițiată de Adrian și ai săi „cetățeni îngrijorați".

Brigada de Supraveghere era cea mai motivată unitate clandestină a armatei. Făcea exact ceea ce opozanții credeau că fac ei, dar fără să distrugă sistemul, fără să-i dezvăluie slăbiciunile. Menținîndu-i forța și iluzia forței. Aici era esențialul. Încercaseră și altfel. Brigada de Supraveghere nu se născuse la Georgetown, printre pahare de coniac, țigări de foi și imagini ale Pentagonului atîrnate pe pereți. Aiurea! Se născuse într-o baracă din delta Mekongului. După ce se întorsese de la Saigon și le spusese celor trei ofițeri subordonați lui ce se întîmplase la cartierul general.

Se dusese la Saigon cu plîngeri justificate de pe cîmpul de luptă, dovezi ale corupției rețelelor de aprovizionare. Echipamente în valoare de sute de mii de dolari dispăreau săptămînal în zona Mekongului, abandonate de trupele Vietnamului de Sud la primul semn de ostilitate și trimise pe piața neagră. Banii pentru solde erau depuși în bănci de către

comandanții vietnamezi aliați, se cumpărau droguri care erau distribuite de rețelele vietnameze la Hue și Da-nang. Se scoteau milioane de dolari din operațiunile desfășurate în Asia de sud-est și nimeni nu părea să știe ce era de făcut într-o asemenea situație.

Așa că el venise cu dovezile la Saigon, chiar la comandament. Și ce făcuseră comandanții? Îi mulțumiseră și-i spuseseră că urmau să facă investigații. Dar ce mai era de investigat? Adusese suficiente probe pentru a se formula o duzină de învinuiri.

Un general de brigadă îl invitase la un pahar.

– Ascultă, Fontine. E bună puțină corupție, care să-i împiedice să răbufnească. Oamenii ăștia sînt hoți din fire, nu-i putem schimba noi.

– Am putea da cîteva exemple, domnule. Deschis.

– Dumnezeule! Avem destule probleme în America! Genul ăsta de publicitate ar face exact jocul antimilitariștilor. Fii atent, ai un dosar foarte bun; nu ți-l păta.

Atunci începuse totul, atunci se născuse Brigada de Supraveghere. O descria însuși numele: o unitate care supraveghea și înregistra. Și, cu trecerea timpului, cei patru deveniră cinci, apoi șapte. Recent, îl cooptaseră și pe al optulea: căpitanul Martin Greene, de la Pentagon. Îi unea dezgustul. Armata era condusă de niște tîrfe cu genunchii moi – niște *muieri* – care se temeau să nu ofenseze. Ce fel de calități erau astea pentru liderii militari ai celei mai puternice națiuni de pe glob?

Dar se mai întîmplase ceva între timp. Pe măsură ce documentele se înmulțeau și dușmanii din interior își recăpătau adevărata înfățișare, un fapt evident le sări în ochi celor din Brigada de Supraveghere: *ei* erau moștenitorii! Ei erau incoruptibilii; ei erau elita.

De vreme ce nu puteau utiliza căile obișnuite, ei aveau să acționeze în felul lor. Adunînd documente, întocmind dosare

pentru toţi incompetenţii în parte, pentru orice abatere, pentru toţi corupătorii – cu mic, cu mare. Forţa era a celor care puteau să-i înfrunte pe incompetenţi şi să-i facă să se tîrască. Să-i determine să facă exact ceea ce voiau bărbaţii puternici şi incoruptibili.

Brigada de Supraveghere era aproape de acest obiectiv. Aproape trei ani de muncă pentru înregistrarea tuturor neroziilor. Iisuse! În Asia de sud-est aveai unde le găsi. În curînd aveau să preia controlul; aveau să se ducă direct la Pentagon şi să preia controlul! Oameni ca ei aveau dăruirea, înzestrarea şi antrenamentul necesare pentru a controla vasta complexitate a forţelor armate ale ţării. Nu era o iluzie; ei *erau* elita.

Şi pentru el era ceva normal. Tatăl lui ar fi înţeles, dacă ar fi vorbit cu el despre asta. Într-o bună zi, avea poate s-o facă. Încă din fragedă pruncie, simţise prezenţa autorităţii, a mîndriei, a valorii. Şi a puterii... da, a puterii, nu era un cuvînt de ocară! Aparţinea celor care ştiau s-o mînuiască; era dreptul său prin naştere.

Iar Adrian voia să dărîme totul! Ei bine, spoliatorul n-avea să dărîme nimic. N-avea să desfiinţeze Brigada de Supraveghere.

... se pot face aranjamente. Aşa spusese Adrian în hangarul pentru bărci.

Cîtă dreptate avea! Se puteau face aranjamente; dar nu cele la care se gîndise Adrian şi cetăţenii lui îngrijoraţi. Multe lucruri urmau să se întîmple pînă atunci.

Cinci zile. Adrian nu era învăţat să ia în considerare opţiunile. Alternative practice, concrete, nu vorbe, abstracţiuni şi „poziţii". Armata ar fi avut al naibii de mult de furcă încercînd să dea de el în următoarele cinci zile dacă el s-ar fi aflat la 16 000 de kilometri distanţă, într-o zonă de luptă, implicat în operaţiuni acoperite de o umbrelă de securitate. Avea destulă influenţă ca să facă asta; să se ducă pînă acolo şi să-şi confecţioneze acea umbrelă.

La Saigon se afla un moliu care-i trădase. Trădase restul Brigăzii de Supraveghere. Să afle cine era – era unul dintre ceilalţi şase –, era primul motiv pentru a se duce acolo. Să-l găsească... apoi să ia o decizie.

O dată găsit – şi decizia luată –, restul era uşor. Urma să analizeze situaţia cu ceilalţi oameni din Brigada de Supraveghere. Declaraţiile aveau să fie prelucrate şi sincronizate.

Pînă şi armata avea nevoie de dovezi. Dar n-avea cum să le obţină.

Aici, la Washington, cel de-al optulea membru al Brigăzii de Supraveghere putea să-şi poarte singur de grijă. Căpitanul Martin Greene era un tip tare. Şi inteligent. Putea rezista unei întregi artilerii îndreptate împotriva lui. Strămoşii lui se trăgeau din Irgun, cei mai dîrzi luptători din istoria *evreilor*. Dacă şefii din capitală i-ar fi trimis vreo plîngere, el ar fi zburat imediat în Israel, iar armata de-acolo ar fi fost fericită.

Andrew se uită la ceas. Era puţin trecut de ora opt; venise momentul să dea de Greene. Seara trecută, nu-şi putuse asuma riscul. Adrian şi civilii lui încercau să găsească un ofiţer necunoscut care lucra la Pentagon. Nu puteai avea încredere în telefoanele de afară. Trebuia să discute cu Marty; nu puteau aştepta următoarea întîlnire programată. Pînă la sfirşitul zilei, avea să fie în avion spre Saigon.

Conveniseră să nu fie văzuţi niciodată împreună. Dacă se întîlneau întîmplător la o întrunire sau la o petrecere, să pretindă amîndoi că se întîlneau pentru prima dată. Era esenţial să nu se observe legăturile dintre ei. Cînd se întîlneau, o făceau în locuri izolate şi întotdeauna după un program dinainte stabilit. În timpul acestor întîlniri, puneau cap la cap informaţiile compromiţătoare pe care le culegeau din dosarele Pentagonului în timpul săptămînii ce se scursese, sigilau apoi paginile într-un plic pe

care-l trimiteau la o cutie poştală din Baltimore. Inamicii Brigăzii de Supraveghere erau catalogaţi peste tot.

În situaţii de urgenţă sau atunci cînd vreunul avea nevoie imediat de sfatul celuilalt, îşi dădeau de veste printr-un apel telefonic „greşit", trimis la centrala Pentagonului. Pentru celălalt era semnalul că trebuia să inventeze o scuză, să iasă din birou şi să se ducă la un bar din centrul Washingtonului. Andrew transmisese apelul „greşit" cu două ore în urmă.

Barul era întunecat, ieftin şi vulgar, avînd în fund banchete care ofereau o vedere bună asupra intrării. Andrew stătea pe o banchetă de lîngă peretele din spate, plictisit. Ridica mereu privirea spre uşa de la intrare, aflată la vreo cincisprezece metri distanţă. De cîte ori aceasta se deschidea, soarele dimineţii năvălea înăuntru pentru scurt timp, un intrus în întunericul din interior. Greene întîrzia, ceea ce nu-i stătea în fire.

Uşa se deschise din nou şi silueta unui bărbat masiv, cu umeri largi, musculoşi, se opri în lumina de afară. Era Marty; nu purta uniforma, ci o cămaşă albă, deschisă la gît şi nişte pantaloni ce păreau ecosez. Dădu din cap către barman şi porni spre capătul barului. Înfăţişarea lui Greene dădea senzaţia de forţă, îşi zise Andrew. De la picioarele groase pînă la părul de un roşcat aprins, tuns perie.

– Îmi pare rău că a durat aşa de mult, zise Greene, lăsîndu-se pe o banchetă în faţa lui Andrew. Am trecut pe-acasă, să mă schimb. Pe urmă am făcut cale-ntoarsă.

– Ai avut vreun motiv?

– Poate da, poate nu. Aseară am scos maşina din garaj şi mi s-a părut că sînt urmărit – de o Electra verde închis. Am luat-o în sens opus; era tot în spatele meu. M-am dus acasă.

– Pe la ce oră?

– În jur de opt şi jumătate, nouă fără un sfert.

– Se potriveşte. De aceea ţi-am dat telefon. Se aşteptau să

iau legătura cu cineva din secţia ta; să stabilesc urgent o întîlnire. Probabil că urmăriseră încă vreo şase indivizi.

– Cine?

– Unul dintre ei e fratele meu.

– *Fratele* tău?

– E avocat. Lucrează la ...

– Ştiu *exact* cine e, îl întrerupse Greene, şi unde lucrează. Ăia sînt aproape la fel de vicleni ca nişte şacali.

– Nu mi-ai vorbit despre el niciodată. Cum se face?

– N-am avut nici un motiv. La Justiţie există o gaşcă de nebuni. Au fost organizaţi de un negru pe nume Nevins. Îi supraveghem cu atenţie; fac tămbălău pe tema contractelor de echipamente mai mult decît ne place. Dar n-au nici o treabă cu *noi*.

– Acum au. De aia te-am chemat. Unul dintre cei şase din Vietnam ne-a turnat. I-au luat o declaraţie. O listă. Opt ofiţeri, dintre care şapte identificaţi.

Ochii lui Greene se îngustară. Vorbi rar, calm:

– Ce dracu' vrei să spui?

Andrew îi povesti. După ce termină, Greene vorbi, fără să-şi clintească trupul masiv:

– Ticălosul ăla negru, Nevins, a fost la Saigon acum două săptămîni. Treaba asta n-a fost raportată.

– Acum este, spuse maiorul.

– Cine are depoziţia? Există cópii?

– Nu ştiu.

– De ce a fost întîrziată citarea?

– Nici asta nu ştiu, zise Andrew.

– Trebuie să existe un motiv! Ce Dumnezeu, de ce n-ai întrebat?

– Stai aşa, Marty. Totul a fost neprevăzut...

– Sîntem antrenaţi pentru situaţii neprevăzute, îl întrerupse Greene cu răceală. Poţi să afli?

Andrew înghiţi din whisky. Nu-l mai văzuse pe căpitan într-o asemenea stare.

– Nu pot să-l sun pe fratele meu. Nu mi-ar spune dacă i-aş cere.

– Drăguţă familie. Trăiască fraţii şi să fie sănătoşi. Poate că mă descurc eu mai bine. Avem oameni la Justiţie; aprovizionarea are acoperire. O să fac ce-o să pot. Unde sînt dosarele noastre de la Saigon? Ele sînt esenţialul.

– Nu sînt la Saigon. Sînt la Phan-thiet, pe ţărm. În zona îngrădită a unui depozit. Eu sînt singurul care cunoaşte locul. Două dulapuri printre mii de lăzi.

– Foarte isteţ.

Greene dădu din cap aprobator.

– Mai întîi de toate, o să le verific. Plec în după-amiaza asta. O inspecţie neaşteptată.

– Foarte bine.

Greene dădu iarăşi din cap.

– Vezi să dai de omul nostru.

– Da.

– Verifică-l pe Barstow. E un încrezut. Are prea multe decoraţii.

– Nu-l cunoşti.

– Cunosc felul cum acţionează, spuse Greene.

Andrew fu izbit de asemănarea dintre expresii. Fratele lui o folosise în legătură cu Brigada de Supraveghere.

– E bun pe cîmpul de luptă...

– Bravery, îl întrerupse căpitanul, n-are nici o legătură cu treaba asta. Verifică-l mai întîi pe Barstow.

– Aşa o să fac.

Andrew se simţi înţepat de hotărîrea lui Greene. Trebuia să-şi ia revanşa.

– Ce e la Baltimore? Sînt îngrijorat.

Plicurile de la Baltimore erau ridicate de nepotul lui Greene, un tînăr de douăzeci de ani.

– Băiatul e în regulă. Mai degrabă s-ar sinucide decît să trădeze. Am fost acolo în week-end-ul trecut. Aş fi ştiut dacă se întîmpla ceva.

– Eşti sigur?

– N-are rost să discutăm acum. Vreau să ştiu mai multe despre afurisita aia de depoziţie. După ce-l dai în vileag pe Barstow, asigură-te că ştii fiecare cuvînt pe care l-a pus pe hîrtie. Probabil că i-au dat o copie; află dacă are vreun avocat militar.

Maiorul bău din nou, evitînd să privească ochii înguştaţi ai lui Greene. Lui Andrew nu-i plăcea tonul vocii căpitanului. De fapt, el dădea ordine; el era în dezacord. Dar în esenţă, era bine să-l ai pe Greene în preajmă într-o situaţie de criză.

– Ce poţi afla de la Justiţie?

– Mai multe decît ar putea bănui negrul ăla ticălos. Am pus deoparte nişte fonduri pentru rebelii care-şi bagă nasul în contractele de armament. Nu ne interesează cine cîştigă cîţiva dolari în plus, noi vrem echipamentele. O să fii surprins de numărul juriştilor guvernamentali care-şi fac vacanţele în Caraibe.

Greene zîmbi şi se lăsă pe spătarul banchetei.

– Cred că ne putem descurca. Citaţia nu face doi bani fără documentele noastre. Ofiţerii de pe front se văicăresc tot timpul, ce-i nou în asta?

– Asta i-am spus şi fratelui meu, zise Andrew.

– Pe el nu-l pun la socoteală, spuse Greene. Apoi căpitanul se aplecă înainte. Orice-o să faci în Vietnam, gîndeşte-te bine. Dacă te foloseşti de prejudicii, află faptele şi fă-o de la distanţă.

– Cred că am mai multă experienţă în treburile astea decît tine.

Andrew îşi aprinse o ţigară; mîna nu-i tremura, în ciuda iritării tot mai mari. Fu încîntat de sine.

– Se poate să ai, zise Greene nepăsător. Uite, am ceva

pentru tine. Credeam că mai pot aştepta pînă la viitoarea noastră întîlnire, dar nu mai are rost să amîn.

– Despre ce e vorba?

– Vinerea trecută, a sosit un chestionar al Congresului. De la un politician pe nume Sandor; e în Comitetul Serviciilor Armate. Te privea pe tine, aşa că l-am copiat.

– Ce voiau?

– Cîteva lucruri. Programul tău de rotaţie. Dacă eşti permanent la Washington. Am inserat un răspuns de rutină. Eşti un element pentru eşaloanele superioare, candidat la Colegiul de Război. Cu totul permanent.

– Mă întreb dacă...

– N-am terminat, îl întrerupse Greene. L-am sunat pe adjunctul acestui Sandor şi l-am întrebat de ce era interesat congresmanul de tine. Şi-a verificat hîrtiile şi mi-a spus că solicitarea venea de la un prieten al lui Sandor, un tip numit Dakakos. Theodore Dakakos.

– Ăsta cine-i?

– Un armator grec. De talia familiei tale. A făcut multe milioane.

– Dakakos? N-am auzit de el.

– Grecii ăştia sînt nişte tipi teribili. Poate că vrea să-ţi facă vreun cadou. Cum ar fi un mic iaht sau un batalion.

Fontine dădu din umeri.

– Dakakos? Pot să-mi cumpăr un iaht. Şi o să obţin un batalion.

– Atunci poţi să plăteşti şi consumaţia, spuse Greene, ieşind de pe banchetă. Îţi urez o călătorie cu noroc. Sună-mă cînd te întorci.

– Ce-ai de gînd să faci?

– Să aflu tot ce se poate şti despre un ticălos negru pe nume Nevins.

Greene păşi în grabă pe lîngă banchete, mergînd spre ieşire.

Andrew trebuia să mai aştepte cinci minute înainte de a pleca. Trebuia să ajungă acasă şi să-şi facă bagajul. Avionul lui pleca la unu şi jumătate.

Dakakos? Theodore Dakakos?

Oare cine era?

Adrian se dădu încet jos din pat, întîi un picior, apoi celălalt, fără zgomot, ca să n-o trezească. Barbara dormea, însă avea un somn agitat.

Era de-abia nouă şi jumătate seara. O luase de la aeroport la cîteva minute după ora cinci. Îşi anulase seminarele de joi şi vineri, fiind prea emoţionată pentru a preda detaşat studenţilor de la cursurile de vară.

I se acordase permisiunea de a-l asista pe antropologul Sorkis Khertepain la Universitatea Chicago. Acesta analiza vestigii de cultură materială găsite la situl de la Aswan Dam. Barbara era bucuroasă; trebuia să se întoarcă şi să-i povestească lui Adrian. Era plină de viaţă cînd evenimentele intrau în lumea ei – un savant care n-avea să-şi piardă niciodată gustul pentru miraculos.

Era ciudat. Atît el, cît şi Barbara îşi începuseră carierele cu sentimentul unei profunde jigniri. Al lui provenea de pe străzile cu miros stătut din San Francisco, al ei – de la o mamă formidabilă, care-i contestase dreptul de a studia la un colegiu din Midwest, fiindcă *era* mamă. O femeie care nu avea ce căuta în universul antropologic. Totuşi, fiecare dintre ei descoperise valori care cîntăreau mult mai greu decît mînia.

Era un aspect important al legăturii dintre ei.

Adrian traversă în linişte încăperea şi se aşeză într-un fotoliu. Ochii îi căzură pe servieta pusă pe biroul din dormitor. N-o lăsa niciodată în camera de zi în timpul nopţii; Jim Nevins îl avertizase să nu fie imprudent. Uneori, Nevins era puţin paranoic cînd venea vorba de astfel de probleme.

Şi Nevins intrase în profesiunea lui cu un sentiment de ofensă. De multe ori, chiar această ofensă îl susţinea. Nu era vorba doar despre frustrările unui negru ce sărise peste barierele înălţate de sistemul unor albi sceptici, ci şi despre mînia unui avocat care vedea atîtea ilegalităţi în oraşul unde se elaborau legile.

Însă nimic nu-l ofensase mai mult decît descoperirea Brigăzii de Supraveghere. Ideea existenţei unor militari de elită care sustrăgeau dovezile unei corupţii masive pentru propriile lor interese era mai periculoasă decît orice îşi putea imagina avocatul negru.

Atunci cînd apăruse pe listă numele maiorului Andrew Fontine, Nevins îi ceruse lui Adrian să se retragă. Adrian devenise unul dintre cei mai apropiaţi prieteni ai săi, dar nimic nu putea sta în calea acuzării Brigăzii de Supraveghere.

Fraţii erau fraţi. Fie ei şi albi.

– Arăţi aşa de serios. Şi de gol.

Barbara îşi dădu părul castaniu de pe faţă şi se rotogoli pe o parte, strîngînd perna în braţe.

– Scuză-mă. Te-am trezit?

– Doamne, nu. Doar moţăiam.

– Te corectez. Sforăitul tău se aude de pe Dealul Capitoliului.

– Spui numai minciuni printre dinţii ăia de avocat... Cît e ora?

– Zece fără douăzeci, zise el, uitîndu-se la ceas.

Ea se ridică în capul oaselor şi se întinse. Cearşaful căzu, dezgolind-o pînă la talie; sînii ei plini se despărţiră, umflîndu-se uşor, mişcarea sfîrcurilor îi reţinu privirea, excitîndu-l. Ea îi văzu privirea şi zîmbi, apoi se înveli cu cearşaful şi se sprijini de capătul patului.

– Stăm de vorbă, zise ea hotărît. Avem trei zile în care să facem dragoste pînă la epuizare. În timpul zilei, cînd o să ieşi la

vînătoare de urşi, eu o să mă gătesc ca o concubină. Satisfacţie garantată.

– Ar trebui să faci toate acele lucruri pe care le fac doamnele care nu sînt cadre universitare. Să stai ceasuri întregi la Elizabeth Arden, să te bălăceşti în căzi pline cu lapte, să mănînci bomboane cu gin. Eşti o fată obosită.

– Hai s-o lăsăm pe Barbara deoparte, zise ea zîmbind. Am vorbit despre mine toată noaptea – aproape. Ce se mai întîmplă pe-aici? Sau nu poţi să spui? Sînt sigură că Jim Nevins crede că deparstamentul e plin de microfoane.

Adrian rîse şi se aşeză picior peste picior. Se întinse după un pachet de ţigări, aflat lîngă brichetă pe măsuţa din faţa fotoliului.

– Complexul conspiraţiei rămîne nedomolit la Jim. Refuză să mai lase dosarele la birou. Toate hîrtiile importante le ţine în servieta lui, cel mai mare obiect pe care l-a văzut cineva vreodată.

Adrian chicoti.

– De ce face asta?

– Nu vrea să se facă nişte cópii după ele. Ştie că cei de sus i-ar sufla cazurile dacă ar afla cît de mult a progresat.

– E uluitor.

– E tonifiant, zise el.

Sună telefonul. Adrian se ridică iute din fotoliu şi se duse către noptieră.

Era mama lui. Nu-şi putea ascunde neliniştea din voce.

– Am veşti despre tatăl tău.

– Cum adică, ai *veşti* despre el?

– Lunea trecută s-a dus la Paris cu avionul. Pe urmă mai departe, la Milano...

– La *Milano?* Pentru ce?

– O să-ţi spună chiar el. Vrea să vii împreună cu Andrew aici, duminică.

– Stai puţin. Mintea îi calcula rapid. Nu cred că pot face asta.

– *Trebuie*.

– Nu înţelegi şi nu-ţi pot explica acum. Dar nu cred că Andy vrea să mă vadă. Nici eu nu sînt sigur că vreau să-l văd. Nici nu cred că e bine, în împrejurările astea.

– Ce tot spui acolo? Vocea mamei lui se răci dintr-o dată. Ce-aţi făcut?

Adrian făcu o pauză înainte de a răspunde:

– Sîntem pe poziţii opuse într-o ... dispută.

– Orice-ar fi, nu contează! Tatăl vostru are *nevoie* de voi. Îşi pierdu controlul. I s-a întîmplat ceva. I s-a *întîmplat* ceva! De-abia putea să vorbească!

Se auziră cîteva declicuri pe linie, urmate de vocea grăbită a unui telefonist de la centrala hotelului.

– Domnule Fontine, îmi cer scuze că vă întrerup, dar aveţi un apel urgent.

– O, Doamne, şopti mama lui, la capătul firului de la New York. Victo...

– Te sun eu dacă e ceva în legătură cu el. Îţi promit, zise Adrian grăbit. În regulă, domnule operator. O să-l primesc...

Atît mai reuşi să spună. Noua voce de pe fir era isterizată. Era o femeie, plîngînd şi ţipînd incoerent.

– *Adrian!* Doamne, *Adrian!* E *mort!* A fost *ucis!* L-au *ucis! Adriaaannnn!*

Ţipetele umplură încăperea. Iar groaza exprimată de ţipete îl aduse pe Adrian într-o stare de şoc pe care n-o mai trăise pînă atunci... Moartea. Era moartea cea care-l atingea.

Femeia de la telefon era Carol Nevins. Soţia lui Jim.

– Vin imediat! Sun-o pe mama, îi spuse el Barbarei, îmbrăcîndu-se în grabă. La numărul de la North Shore. Spune-i că nu-i vorba despre tata.

– Dar cine?

– Nevins.

– O, Doamne!

Alergă pe coridor pînă la lifturi. Ţinu degetul apăsat pe buton; ascensoarele se mişcau lent – *prea* lent! Fugi spre uşa de la parter şi sări treptele scării care dădea în hol. Îşi continuă cursa către uşile de sticlă de la intrarea în hotel.

– Mă scuzaţi! Pardon! Lăsaţi-mă să trec, *vă rog!*

Ajuns pe trotuar, o luă la goană spre dreapta, către semnul luminos al unui taxi liber. Îi dădu adresa lui Nevins.

Ce se întîmplase? Ce Dumnezeu *se întîmplase?* Ce voise să spună Carol? *L-au ucis! Cine* l-a ucis? Iisuse! Era *mort?* *Jim Nevins, mort?* Corupţie, da. Lăcomie, desigur. Falsuri, normal. Dar nu *crimă!*

La New Hampshire era un stop, iar el crezu că avea să înnebunească. Mai erau două blocuri!

Taxiul ţîşni înainte imediat ce se schimbă culoarea semaforului. Şoferul acceleră, apoi, la jumătatea drumului, frînă brusc. Strada era înţesată de maşini. În faţă se roteau lumini; nimic nu se mişca.

Adrian sări în mijlocul străzii şi începu să-şi croiască drum în viteză printre maşini. Vizavi de Florida Avenue, maşinile poliţiei blocaseră trecerea. Patrulele de circulaţie fluierau, făcînd semne cu mănuşi reflectorizante, dirijînd traficul spre vest.

El intră în goană în blocaj; la cîţiva metri distanţă, doi ofiţeri de poliţie strigară la el.

– Nimeni nu trece pe-aici, domnule!

– Întoarce-te, amice! N-ai vrea să intri acolo!

Dar el voia să intre; trebuia să intre! Se strecură printre două maşini de poliţie şi alergă spre luminile ce se roteau lîngă o masă de metal răsucit şi cioburi de sticlă, pe care Adrian o recunoscu imediat. Era maşina lui Jim Nevins. Ce mai rămăsese din ea.

Uşile din spate ale unei ambulanţe erau deschise; o targă,

pe care zăcea un trup fixat cu curele şi acoperit complet cu o pătură de spital, era cărată dinspre sfărîmături de doi brancardieri. Al treilea om, cu o trusă medicală în mînă, mergea alături de ei.

Adrian se apropie, împingînd un poliţist care ridicase braţul.

– Dă-te la o parte, zise el hotărît, dar cu vocea tremurîndu-i.

– Scuze, domnule. Nu pot să las...

– Sînt avocat! Iar omul ăsta *cred* că e prietenul meu.

Medicul sesiză disperarea din vorbele lui şi-l îndepărtă pe poliţist. Adrian întinse mîna spre pătură; medicul îşi repezi braţul şi-l prinse de încheietură.

– Prietenul dumitale e negru?

– Da.

– Cu o legitimaţie pe care scrie că se numeşte Nevins?

– Da.

– E mort, crede-mă pe cuvînt. Nu cred că vrei să te uiţi.

– Nu înţelegi. *Trebuie* să mă uit.

Adrian dădu la o parte pătura. Îl copleşi greaţa; era hipnotizat şi îngrozit de ceea ce vedea. Faţa lui Nevins era pe jumătate sfîşiată, sîngele şi oasele fiind mai vizibile decît carnea. În zona gîtului era şi mai rău; jumătate din beregată dispăruse.

– O, Iisuse. *Doamne!*

Doctorul aşeză pătura la loc şi le spuse celor doi brancardieri să-şi continue drumul. Era tînăr, avea părul lung şi blond, cu un chip de copil.

– Mai bine te-ai aşeza undeva, îi spuse el. Am încercat să te avertizez. Hai, lasă-mă să te duc la o maşină.

– Nu. Nu, mulţumesc.

Adrian îşi reprimă sila şi încercă să respire. Nu avea destul aer!

– Ce s-a întîmplat?

– Nu ştim încă toate detaliile. Chiar eşti avocat?

– Da. Şi el era prietenul meu. Ce s-a întîmplat?

– Se pare că a luat-o la stînga, ca să intre pe aleea blocului, şi, la jumătatea drumului, un camion uriaş l-a buşit în plină viteză.

– Camion?

– Un camion cu remorcă, din cele cu mască de oţel. Gonea nebuneşte, de parcă era pe autostradă.

– Unde e?

– Nu ştim. S-a oprit cîteva clipe, claxonînd ca turbatul, pe urmă a dispărut. Un martor spunea că era de închiriat; pe o latură avea sigla unei companii de închiriat camioane. Poţi fi sigur că poliţiştii i-au transmis semnalmentele în toată zona.

Deodată, Adrian îşi aminti, surprins că reuşise. Înşfăcă mîneca doctorului.

– Putem să trecem de poliţie şi să ajungem la maşina lui? E important.

– Sînt medic, nu poliţist.

– Te rog. Vrei să încerci?

Tînărul doctor trase aer printre dinţi, apoi dădu din cap.

– Bine. O să te duc acolo. Dar să nu faci vreo prostie.

– Vreau doar să verific ceva. Spuneai că un martor a văzut camionul oprindu-se.

– *Ştiu* că s-a oprit, răspunse enigmatic medicul blond.

Porniră către sfărîmături. Maşina lui Nevins era prăbuşită pe partea stîngă, bucăţi de metal şi cioburi fiind împrăştiate peste tot. Peste rezervor fusese aruncată spumă; bule albe alunecau pe geamurile sparte.

– Hei, doctore! Ce faci acolo?

Vocea poliţistului era obosită şi înfuriată.

– Hai, flăcău, întoarce-te! Şi dumneata!

Al doilea om din patrulă începuse să ţipe.

Tînărul medic ridică geanta neagră.

– Legistul face curăţenie, prieteni. Nu vă certaţi cu mine, sunaţi la secţie!

– Ce?

– Ce legist?

– Patolog, pentru Dumnezeu!

Îl împinse pe Adrian în faţă.

– Hai, laborantule, ia mostrele şi să plecăm de-aici. Sînt dărîmat.

Adrian se uită în maşină.

– Vezi ceva? întrebă doctorul cu voce tare.

Adrian văzuse. Servieta lui Nevins dispăruse. Se întoarseră prin cordonul poliţiei la ambulanţă.

– Chiar ai găsit ceva? întrebă medicul.

– Da, răspunse Adrian amorţit, neştiind dacă mai gîndea limpede. Ceva ce-ar fi trebuit să fie acolo, dar nu era.

– În regulă. Bun. Acum o să-ţi spun de ce te-am dus acolo.

– Ce?

– L-ai văzut pe prietenul dumitale; pe soţia lui n-aş fi lăsat-o să-l vadă. Faţa şi gîtul i-au fost sfîşiate de cioburi de geam şi fragmente metalice.

– Da... Ştiu. Am văzut. Adrian simţi valul de greaţă copleşindu-l din nou.

– Dar e cald în seara asta. Cred că geamul de pe partea şoferului era coborît. N-aş putea jura – maşina aia e făcută – dar s-ar putea ca prietenul dumitale să fi fost împuşcat de aproape.

Adrian ridică ochii. Ceva se declanşă în mintea lui; cuvintele rostite de fratele lui cu şapte ani în urmă, la San Francisco, îi stăruiau în memorie.

... Acolo se duce un război... puterea de foc e reală!

Printre documentele din servieta lui Nevins era şi depoziţia luată unui ofiţer la Saigon.

Incriminarea Brigăzii de Supraveghere.

Iar el îi dăduse fratelui său un răgaz de cinci zile.

O, Doamne! Ce făcuse?

Luă un taxi pînă la secţia de poliţie. Legitimaţia de avocat îl ajută să aibă o scurtă conversaţie cu un sergent.

– Dacă e vorba de o crimă, o să aflăm, spuse omul, privindu-l pe Adrian cu dezgustul pe care poliţiştii îl aveau faţă de avocaţii care profitau de pe urma accidentelor.

– A fost un prieten de-al meu şi am motive să cred că despre asta e vorba. Aţi găsit camionul?

– Nu. Ştim doar că nu se află pe nici o autostradă. Poliţia călare se ocupă de asta.

– Era închiriat.

– Ştim şi asta. Acum se verifică agenţiile de închiriere. De ce nu te duci acasă, domnule?

Adrian se apleacă peste birou, cu mîinile pe margine.

– Cred că nu mă iei în serios.

– La secţia asta se raportează o duzină de accidente pe oră. Ce dracu' vrei să fac eu? Să suspend orice activitate şi să pun un pluton pe urmele unui fugar?

– O să-ţi spun eu ce vreau, sergent. Vreau un raport patologic al tuturor leziunilor craniene ale decedatului. E limpede?

– Ce vrei să spui? răspunse dispreţuitor poliţistul. Craniene...

– Vreau să ştiu ce l-a omorît pe omul ăla.

23

Trenul de la Salonic ceruse un ultim sacrificiu, îşi zise Victor, stînd întins în pat; soarele dimineţii bătea în ferestrele dinspre ocean ale casei din North Shore. Nimic pe

lumea asta nu mai justifica pierderea altor vieţi în numele său. Enrici Gaetamo fusese ultima victimă, dar moartea lui nu întristase pe nimeni.

El însuşi mai avea foarte puţin de trăit. Vedea asta în ochii lui Jane, în ochii doctorilor. Era de aşteptat: fusese păsuit de prea multe ori.

Dictase tot ce-şi putea aminti despre acea zi de iulie, petrecută cu ani de zile în urmă. Cercetase unghere uitate ale minţii sale, refuzase narcoticele care i-ar fi amorţit durerea, fiindcă i-ar fi estompat şi amintirile.

Tezaurul de la Constantinopol trebuia găsit, iar conţinutul său evaluat de către oameni responsabili. Ceea ce trebuia evitat – oricît de greu ar fi fost de crezut – era o descoperire din întîmplare, dezvăluirea necugetată a documentelor. Avea să încredinţeze această misiune fecioritor lui. De ei depindea acum rezolvarea enigmei. De Gemeni. Ei aveau să ducă la bun sfîrşit ceea ce el nu reuşise: să găsească tezaurul de la Constantinopol.

Dar mai lipsea o piesă din acest joc de puzzle. Trebuia s-o găsească înainte de a vorbi cu fiii lui. Ce ştia Roma? Cît de mult aflase Vaticanul despre trenul de la Salonic? De aceea îi ceruse unui om să-i facă o vizită în acea dimineaţă. Un preot numit Land, monseniorul de la Arhidieceza din New York, cel care venise în camera lui de spital cu luni în urmă.

Fontine auzi paşi pe coridor şi vocea calmă ale lui Jane şi a vizitatorului. Preotul sosise.

Uşa masivă se deschise fără zgomot. Jane îl invită în cameră pe monsenior, apoi se întoarse în hol, închizînd uşa în urma ei. Prelatul rămase în mijlocul încăperii, avînd în mînă o carte legată în piele.

– Vă mulţumesc că aţi venit, spuse Victor.

Preotul zîmbi şi mîngîie coperta din piele a cărţii.

– *Cucerind cu Îndurare. În Numele Domnului*. Istoria

familiei Fontini-Cristi. M-am gîndit că v-ar putea face plăcere, domnule Fontine. Am găsit-o într-o librărie din Roma, cu mulţi ani în urmă.

Monseniorul puse cartea pe noptieră. Îşi strînseră mîinile; Victor îşi dădu seama că fiecare din ei îl evalua pe celălalt.

Land nu avea mai mult de cincizeci de ani. Era de înălţime medie, cu pieptul şi umerii laţi. Avea trăsături ascuţite, de englez; ochii căprui, sub sprîncenele stufoase mai negre decît părul tuns scurt, încărunţit. Avea un chip plăcut şi o privire inteligentă.

– Mă tem că e o lucrare fără ecou. La începutul secolului, exista obiceiul publicării unor cărţi de valoare îndoielnică. N-a mai fost retipărită de mult. E scrisă în italiană...

– Într-un idiom depăşit din nord, îl completă Land. Cred că echivalentul englez ar fi perioada victoriană. Deosebiri de genul celor dintre „tu" şi „dumneata".

– Aveţi un ascendent asupra mea. Cunoştinţele mele lingvistice nu sînt atît de vaste.

– Au fost suficiente pentru Loch Torridon, zise preotul.

– Da, au fost. Vă rog, luaţi loc, monseniore.

Victor făcu un semn către fotoliul de lîngă pat. Preotul se aşeză. Cei doi bărbaţi se priviră. Fontine vorbi:

– Acum cîteva luni, aţi venit la spitalul unde eram internat. De ce?

– Am vrut să cunosc omul a cărui viaţă am studiat-o amănunţit. Pot să fiu sincer?

– N-aţi fi venit aici în această dimineaţă dacă nu aveaţi de gînd să vorbiţi astfel.

– Mi s-a spus că nu mai aveţi mult de trăit. Am avut destul tupeu să sper că o să-mi permiteţi să mă ocup de funeralii.

– Ăsta *e* un răspuns sincer. Şi chiar *a fost* tupeu.

– Am înţeles acest lucru. De aceea nu m-am mai întors.

Sînteţi un om educat, domnule Fontine, dar nu vă puteţi ascunde sentimentele.

Victor cercetă faţa preotului. Exprima aceeaşi mîhnire pe care şi-o amintea de la spital.

– De ce mi-aţi studiat viaţa? Vaticanul face şi acum investigaţii? N-a fost respinsă cauza lui Donatti?

– Vaticanul studiază mereu. Examinează. Nu se opreşte deloc. Iar Donatti a fost mai mult decît respins. A fost excomunicat şi i s-a refuzat înmormîntarea după ritualul catolic.

– Mi-aţi răspuns la ultimele două întrebări. Nu şi la prima. De ce dumneavoastră?

Monseniorul îşi încrucişă picioarele şi se bătu cu palmele peste genunchi, împletindu-şi degetele.

– Sînt istoric şi mă ocup de problemele politice şi sociale. Asta e un alt fel de a spune că studiez relaţiile conflictuale dintre Biserică şi mediul său în anumite epoci. Land surîse, cu o privire îngîndurată. Raţiunea iniţială a acestei activităţi a fost de a demonstra virtutea Bisericii şi greşeala celor care i se opuneau. Dar n-am descoperit întotdeauna virtute. Cu siguranţă nu în nenumăratele erori de judecată sau morale, aşa cum s-au manifestat ele.

Zîmbetul lui Land dispăruse; mărturia sa era limpede.

– Executarea familiei Fontini-Cristi a fost o eroare? De *judecată? Morală?*

– Vă rog. Prelatul vorbi repede, cu o voce joasă, însă autoritar. Ştim amîndoi ce-a fost. Un act criminal. Imposibil de aprobat şi de neiertat.

Victor văzu din nou mîhnirea din ochii acestuia.

– Admit ceea ce spuneţi. Nu înţeleg, dar admit. Prin urmare, eu am devenit obiectul cercetării dumneavoastră sociale şi politice?

– Printre multe alte probleme ale epocii. Sînt sigur că le cunoaşteţi. Deşi au fost destule lucruri bune în acei ani, au fost

şi *multe* de neiertat. Dumneavoastră şi familia dumneavoastră faceţi parte, în mod evident, din această categorie.

– Aţi devenit interesat de mine?

– Aţi devenit obsesia mea. Land zîmbi din nou, stînjenit. Nu uitaţi, sînt american. Am studiat la Roma, iar numele Victor Fontine îmi era bine cunoscut. Am citit despre activitatea dumneavoastră în Europa postbelică. Ziarele scriau mereu despre ea. Eram conştient de influenţa dumneavoastră, atît în sectorul public, cît şi în cel privat. Vă puteţi imagina surprinderea mea cînd am aflat, studiind acea perioadă, că Vittorio Fontini-Cristi şi Victor Fontine sînt una şi aceeaşi persoană.

– Existau multe informaţii în dosarele de la Vatican?

– Despre familia Fontini-Cristi, da. Land făcu un semn cu capul spre volumul legat în piele pe care-l pusese pe noptieră. Precum acea carte, oarecum părtinitoare, mă tem. Însă nu la fel de măgulitoare, fireşte. Dar despre dumneavoastră n-am găsit nimic esenţial. Era menţionată existenţa dumneavoastră: primul copil de sex masculin al lui Savarone, actualmente cetăţean american, cunoscut drept Victor Fontine. Nimic altceva. Dosarul se încheia abrupt cu informaţia că ceilalţi membri ai familiei au fost executaţi de nemţi. Era un final incomplet. Pînă şi data lipsea.

– Cu cît mai puţine date scrise, cu atît mai bine.

– Da. Aşa că am studiat documentele Tribunalului pentru despăgubiri de război. Acolo am găsit mult mai multe date. Curiozitatea de la început s-a transformat în şoc. Aţi formulat acuzaţii la tribunal. Acuzaţii care mi s-au părut de necrezut, intolerabile, deoarece le adresaţi Bisericii. Şi aţi rostit numele unui om din curia romană, Guillamo Donatti. Aici era veriga care lipsea. De ea aveam nevoie.

– Vreţi să spuneţi că numele lui Donatti nu apare nicăieri în dosarele familiei Fontini-Cristi?

– Acum, da. Atunci nu era. Ca şi cum arhivarii nu şi-ar fi dat seama de legătură. Documentele lui Donatti au fost sigilate,

aşa cum se procedează cu excomunicaţii. După moartea lui au fost găsite la un om...

– Părintele Enrici Gaetamo. Caterisit, îl întrerupse blînd Fontine.

Land făcu o pauză.

– Da. Gaetamo. Am primit permisiunea să rup sigiliul. Am citit divagaţiile paranoice ale unui nebun, ale unui fanatic ce se canonizase din proprie iniţiativă. Monseniorul se opri din nou, cu ochii rătăcind prin încăpere. După ce-am citit acele documente, m-am dus în Anglia. La un om pe nume Teague. L-am întîlnit o singură dată, în casa lui de la ţară. Ploua, iar el se scula mereu ca să aţîţe focul. N-am văzut niciodată un om care să-şi consulte atît de des ceasul. Deşi era pensionar şi n-avea unde să se ducă.

Victor zîmbi.

– Ceasul ăla era un obicei enervant. I-am spus de multe ori.

– Da, eraţi prieteni buni, am aflat imediat. Vă idolatrizează, să ştiţi.

– Mă idolatrizează? Alec? Nu pot să cred. Era mult prea direct.

– Spunea că n-a recunoscut asta niciodată în faţa dumneavoastră, dar aşa era. Zicea că nu se simţea la largul său în prejma dumneavoastră.

– Nu se vedea.

– A mai spus o mulţime de lucruri. Totul. Execuţia de la Campo di Fiori, fuga prin Celle Ligure, Loch Torridon, Oxfordshire, despre soţia dumneavoastră, despre fii. Şi despre Donatti, cum s-a ferit să vă dezvăluie numele lui.

– N-avea de ales. Dacă ştiam, operaţiunea Loch Torridon ar fi avut de suferit.

Land îşi desfăcu mîinile şi îşi depărtă picioarele. Părea să-şi găsească vorbele cu greutate.

– A fost pentru prima dată cînd am auzit despre trenul de la Salonic.

Victor ridică brusc privirea, aţintită pînă atunci spre mîinile preotului.

– Dar nu e logic. Doar aţi citit hîrtiile lui Donatti.

– Şi dintr-o dată, totul mi-a devenit clar. Însemnările incoerente, frazele fără legătură între ele, referinţele aparent dezordonate la locuri şi momente diferite... toate căpătau sens. Chiar şi în cele mai secrete note, Donatti n-ar fi descris limpede situaţia; teama lui era prea mare... Totul se rezuma la acel tren. Şi la ceea ce se afla în el.

– Nu ştiţi ce se afla în el?

– Ba da. Aş fi descoperit mai curînd, însă Brevourt a refuzat să se întîlnească cu mine. A murit la cîteva luni după ce am încercat să ajung la el. Am fost şi la închisoarea unde era deţinut Gaetamo. S-a stropşit la mine prin plasa de sîrmă, rîcîind-o cu mîinile pînă cînd au început să-i sîngereze. Totuşi, aveam altă sursă. Constantinopol. Patriarhia. Am obţinut audienţă la unul dintre superiorii mănăstirii. Un om foarte bătrîn, care mi-a spus despre ce este vorba. Trenul de la Salonic transporta contestările Clauzei Filioque.

– Atît v-a spus?

Monseniorul surîse.

– Din punct de vedere teologic, era suficient. Pentru acel bătrîn şi pentru adversarii lui de la Roma, documentele reprezentau triumful şi catastrofa.

– Nu reprezintă acelaşi lucru şi pentru dumneavoastră?

Victor se uită cu atenţie la prelat, privindu-l în ochii căprui, nemişcaţi.

– Nu. Biserica nu mai e cea a secolelor trecute, nici măcar a generaţiilor trecute. Altfel spus, n-ar fi putut supravieţui dacă ar fi rămas aceeaşi. Există bătrîni care sînt adepţii a ceea ce ei

consideră a fi incontestabil... în majoritatea cazurilor, e tot ce le-a rămas; n-are rost să-i văduvim de convingerile lor. Timpul legitimează schimbările lente; nimic nu mai e cum a fost. Cu fiecare an ce trece – pe măsură ce vechea gardă ne părăseşte –, Biserica pătrunde tot mai mult pe tărîmul responsabilităţii sociale. Are puterea de a face extraordinar de mult bine, posibilitatea – spirituală şi pragmatică – de a alina suferinţe enorme. Vorbesc dintr-o anume experienţă, deoarece fac parte din această mişcare. Activăm în toate diocezele de pe glob. E viitorul nostru. Acum ne aflăm *printre* oameni.

Fontine îşi întoarse privirea. Preotul terminase de vorbit; descrisese o forţă care făcea binele, într-o lume ce avea nevoie disperată de el. Victor se uita la Land.

– Prin urmare, nu cunoaşteţi exact ce se află în acele documente de la Salonic.

– Ce mai contează? În cel mai rău caz, ele constituie subiectul unor dezbateri teologice. Echivocuri doctrinare. A *existat* un om, iar numele său a fost Iisus din Nazaret... sau esenianul Arhanghel al Luminii... care vorbea din adîncul inimii. Cuvintele lui au ajuns pînă la noi, confirmate istoric de către oameni şi savanţi teologi, creştini şi noncreştini. Ce mai contează că e numit dulgher, sau profet, sau fiul lui Dumnezeu? Important e că spunea adevărul aşa cum îl înţelegea el, aşa cum îi fusese *revelat*. Dacă vreţi, sinceritatea lui e singurul lucru care contează, iar aici *nu încape* discuţie.

Lui Fontine i se tăie răsuflarea. Se întoarse cu gîndul la Campo di Fiori, la un bătrîn călugăr din Xenope care vorbise despre un pergament găsit într-o închisoare romană.

... ceea ce conţine acel pergament depăşeşte imaginaţia dumitale ... trebuie găsit ... distrus ... fiindcă nimic nu s-a schimbat, totuşi, totul se schimbă ...

Distrus.

... important e că spunea adevărul aşa cum îl înţelegea

el, aşa cum îi fusese revelat ... Sinceritatea lui e singurul lucru care contează, iar aici nu încape discuţie ...

Sau încăpea?

Era oare acest prelat savant, acest om plin de bunătate de lîngă el, pregătit să facă faţă situaţiei? Era, fie şi pe departe, corect să-i ceară asta?

Fiindcă nimic nu s-a schimbat, totuşi, totul se schimbă.

Orice-ar fi însemnat aceste cuvinte contradictorii, era nevoie de oameni excepţionali pentru a şti ce să facă. Avea să pregătească o listă pentru fiii lui.

Preotul pe nume Land era unul dintre candidaţi.

Cele patru elice masive de deasupra îşi încetiniră rotaţia, apoi se opriră, transmiţînd o vibrţie surdă în carcasa elicopterului. Un mecanic de zbor deschise uşa laterală şi acţionă maneta ce scotea o scară de sub trenul de aterizare. Maiorul Andrew Fontine ieşi în soarele dimineţii şi coborî treptele metalice pînă la pavajul aerodromului de la Baza Aeriană Cobra, din Phan-thiet.

Actele pe care le avea îl autorizau să obţină foi de drum cu prioritate şi să aibă acces la depozitele secrete de pe ţărm. Avea să ia o maşină din stocul armatei şi să se ducă direct la docuri. Şi la un dulap cu dosare din Depozitul Patru. Acolo se aflau documentele Brigăzii de Supraveghere; şi acolo aveau să rămînă – cel mai sigur loc din Asia de sud-est – după ce avea să constate că totul era în regulă. Mai avea de făcut două drumuri după cel de la depozit: spre nord, la Da-nang, apoi din nou spre sud, dincolo de Saigon, în deltă. La Can-tho.

Căpitanul Jerome Barstow se afla la Can-tho. Marty Greene avea dreptate; Barstow trădase Brigada de Supraveghere. Ceilalţi fuseseră de acord: comportamentul lui era cel al unui om care cedase. Fusese văzut la Saigon cu un

ofițer jurist, pe nume Tarkington. Nu era greu de priceput ce se întîmplase: Barstow își pregătea apărarea și, dacă era așa, asta însemna că urma să depună mărturie. Barstow nu știa unde se află documentele Brigăzii de Supraveghere, dar le văzuse. Le văzuse, ce *dracu'!* Pregătise el însuși vreo douăzeci sau treizeci dintre ele. Depoziția lui Barstow ar fi putut desființa Brigada de Supraveghere. Iar ei nu puteau permite așa ceva.

Ofițerul jurist pe nume Tarkington era la Da-nang. Nu știa că urma să se întîlnească cu alt membru al Brigăzii de Supraveghere. Ultima persoană pe care avea s-o mai vadă. Pe o alee, unde avea să primească un cuțit în stomac, whisky pe cămașă și în gură.

Pe urmă, Andrew urma să zboare spre deltă. La trădătorul numit Barstow. Acela avea să fie împușcat de o tîrfă; ele erau ușor de cumpărat.

Traversă pista din beton înfierbîntat, către clădirea de tranzit. Un locotenent-colonel îl aștepta. La început, Andrew se sperie; se întîmplase ceva? Răgazul de cinci zile nu trecuse! Apoi văzu că ofițerul îi zîmbea, cumva superior, însă prietenește.

– Maiorul Fontine? întrebă acesta întinzîndu-i mîna; nu mai era nevoie de salut militar.

– Da, domnule.

Strîngerea de mînă fu scurtă.

– Am primit o telegramă de la Washington, direct de la secretarul de stat al Apărării. Trebuie să te întorci acasă, domnule maior. Cît de repede posibil. Regret că trebuie să-ți dau eu vestea, dar e vorba despre tatăl dumitale.

– *Tatăl* meu? A murit?

– E doar o chestiune de zile. Ți s-a aprobat plecarea cu orice avion de la Tan Son Nhut.

Colonelul îi întinse un plic cu chenar roșu, avînd în capătul de sus antetul Cartierului General de la Saigon. Era genul de

plic folosit în corespondenţa cu Casa Albă şi cu Marele Stat Major.

– Tatăl meu e bolnav de multă vreme. Nu e ceva neaşteptat. Aici am treabă doar o zi. Voi fi la Than Son Nhut mîine seară.

– Cum doreşti. Important e că te-am găsit. Ai primit mesajul.

– Am primit mesajul, spuse Andrew.

În cabina telefonică, Adrian asculta vocea plictisită a sergentului de poliţie. Minţea; mai degrabă era de crezut că şi el fusese minţit la rîndul său. Raportul medico-legal cu privire la Nevins James, negru de sex masculin, victima unui individ care a fugit de la locul accidentului, nu menţiona leziuni ale craniului, gîtului sau toracelui superior, altele decît cele provocate de impact.

– Trimite-mi raportul şi radiografiile, zise Adrian scurt. Ai adresa mea.

– Raportul nu e însoţit de radiografii, răspunse mecanic poliţistul.

– Fă rost de ele, spuse Adrian şi închise telefonul.

Minciuni. Peste tot numai minciuni şi eschivări.

Iar a lui era cea mai mare minciună: se minţise singur, acceptase acea înşelătorie şi-o folosise pentru a-i convinge şi pe alţii. Se dusese în faţa unui grup de tineri jurişti foarte speriaţi de la Departamentul de Justiţie şi le spusese că, în împrejurările date, citarea Brigăzii de Supraveghere trebuia amînată. Trebuia să-şi revizuiască dovezile; să obţină o a doua depoziţie; era lipsit de sens să se prezinte doar cu o listă de nume.

Dar *nu era* lipsit de sens! Era momentul potrivit pentru a înfrunta autorităţile militare, cerîndu-le o investigaţie imediată. Un om fusese ucis; dovezile pe care le avea asupra lui îi fuseseră furate la locul crimei. Dovezile pentru punerea sub acuzare a

Brigăzii de Supraveghere! Acolo erau menţionate numele! Aceasta era esenţa depoziţiei!

Acum, *acţionează!*

Însă nu putea face asta. Numele fratelui său era în fruntea listei. A transmite citaţia ar fi însemnat să-l acuze pe fratele său de crimă. Nu exista altă concluzie. Andrew era fratele lui, frate geamăn, iar el nu era pregătit să-l numească ucigaş.

Adrian ieşi din cabina telefonică şi o luă pe stradă, spre hotelul său. Andrew era pe drumul de întoarcere de la Saigon. Părăsise ţara lunea trecută; nu-ţi trebuia multă imaginaţie pentru a înţelege de ce. Fratele lui nu era prost; Andrew îşi construia apărarea la locul infracţiunilor sale; infracţiuni care includeau conspiraţia, sustragerea de dovezi, obstrucţionarea justiţiei. Motivaţia: complexă şi nu lipsită de o fundamentală consistenţă, totuşi, era vorba de infracţiuni.

Dar nu şi o crimă seara, pe o stradă din Washington.

O, Iisuse! Pînă şi acum se amăgea! Sau, ca să fim îngăduitori, refuza să ia în considerare ceea ce era posibil. Haide! *Numeşte-o, gîndeşte-o!*

Posibilitatea.

La Washington, exista al optulea membru al Brigăzii de Supraveghere. Oricine-ar fi fost, el era ucigaşul lui Nevins. Şi n-ar fi putut acţiona fără informaţia furnizată ca de la frate la frate într-un hangar pentru bărci din North Shore.

După aterizarea avionului care-l aducea în ţară, Andrew avea să afle că citaţia nu fusese trimisă. Brigada de Supraveghere rămînea intactă pentru încă o perioadă, liberă să manevreze şi să manipuleze.

Totuşi, un singur lucru ar fi oprit-o. Ar fi oprit-o imediat şi-ar fi dat din nou curaj unui grup de avocaţi înspăimîntaţi, care se întrebau dacă tot ce i se întîmplase lui Nevins li se putea întîmpla şi lor; ei erau jurişti, nu trupe de comando.

Adrian avea să se uite în ochii fratelui său şi, dacă ar fi văzut în ei moartea lui Jim Nevins, ar fi răzbunat-o. Dacă militarul dăduse ordinul de execuţie, atunci urma să fie distrus.

Şi iarăşi se minţea singur? Putea să-l numească pe fratele lui ucigaş? *Chiar* putea?

Ce naiba voia tatăl lui? Ce mai conta acum?

24

Cele două scaune erau aşezate de o parte şi de alta a patului. Era bine aşa. Îşi putea împărţi astfel atenţia între cei doi fii; fiind oameni diferiţi, şi reacţiile lor aveau să fie diferite. Jane prefera să stea în picioare. Era incredibil ce îi ceruse: să le povestească băieţilor istoria trenului de la Salonic. Totul, fără să omită nimic. Trebuia să li se explice că persoane puternice, instituţii, chiar şi guverne puteau fi puse în mişcare de tezaurul de la Constantinopol. Aşa cum se întîmplase şi în trecut.

Nu le putea spune el întreaga poveste. Era pe moarte; avea mintea suficient de limpede pentru a înţelege acest lucru. Trebuia doar să aibă energia necesară pentru a răspunde întrebărilor lor; trebuia să aibă forţa de a le transmite acea misiune. Deoarece acum ei aveau responsabilitatea familiei Fontini-Cristi.

Intrară în cameră însoţiţi de mama lor. Atît de înalţi, asemănînd atît de mult şi totuşi deosebindu-se atît. Unul în uniformă, celălalt într-o jachetă de tweed greu de descris şi pantaloni de lînă. Blondul Andrew era furios. I se citea pe faţă, din permanenta încordare a muşchilor, din buzele strînse şi din privirea neutră, abătută.

Pe de altă parte, Adrian părea nesigur de sine. Ochii lui albaştri erau întrebători, faţa suplă, cu gura întredeschisă. Îşi trecea mîna prin părul negru, cu o expresie de compasiune şi surprindere.

Victor le făcu semn spre fotolii. Fraţii se priviră scurt; era imposibil de definit acea comunicare mută. Indiferent ce îi făcuse să se înstrăineze, trebuia îndepărtat. Era o responsabilitate pe care trebuia să şi-o asume. Se aşezară, fiecare avînd în mînă xerocopii ale evenimentelor din data de 14 iulie 1920. Victor îi spusese lui Jane să le dea băieţilor cîte o copie; ei trebuia să le citească înainte de a se întîlni cu el. N-avea rost să piardă timpul cu explicaţii care puteau fi date dinainte.

– N-o să irosim vremea cu sentimentalisme. Aţi auzit-o pe mama voastră; aţi citit ce-am scris eu. O să aveţi de pus întrebări.

Andrew vorbi:

– Presupunînd că acest tezaur poate fi găsit – o să ajungem şi acolo –, ce urmează?

– O să pregătesc o listă de nume. Cinci sau şase oameni, nu mai mult; nu sînt uşor de găsit. Dar o să le duceţi tezaurul.

– Şi ei ce-or să facă? insistă Andrew.

– Asta depinde de conţinutul lui *concret*. Îl vor da publicităţii, îl vor distruge sau îl vor îngropa la loc.

Adrian îl întrerupse calm. Avocatul deveni dintr-o dată neliniştit:

– Avem de ales? Nu cred. Nu ne aparţine; ar trebui adus la cunoştinţa tuturor.

– Pentru a crea haos? Consecinţele trebuie cîntărite cu atenţie.

– Mai are cineva cheia enigmei? întrebă militarul. Locul unde a avut loc acea excursie din 14 iulie 1920?

– Nu. N-ar fi avut sens. Dintre cei care ştiau de tren şi de ceea ce se afla *cu adevărat* în el, mai trăiesc doar cîţiva. Oameni

bătrîni de la Patriarhie; unul se află la Campo di Fiori şi nu mai are mult de trăit.

– Iar noi nu trebuie să spunem nimic nimănui, continuă maiorul. Nimeni nu trebuie să ştie, în afară de noi.

– Nimeni. Există oameni care ar da jumătate din arsenalele lumii pentru această informaţie.

– Eu n-aş merge atît de departe.

– Înseamnă că nu gîndeşti. Sînt sigur că mama ta ţi-a explicat. În afară de contestările Clauzei Filioque, şi pergamentul aramaic, în acel tezaur se află un pergament pe care e scrisă o confesiune ce-ar putea modifica istoria religiilor. Dacă îţi închipui că guvernele, naţiuni întregi ar fi spectatori indiferenţi, te înşeli amarnic.

Andrew tăcu. Adrian se uită la el, apoi la Victor.

– Cît timp crezi că o să dureze? Pentru a găsi acest ... acest tezaur? întrebă el.

– Aş spune că o lună. O să aveţi nevoie de echipament, ghizi pe munte, o săptămînă de antrenament – nu cred că mai mult.

Adrian ridică puţin pagina xeroxată.

– Cam cît de întinsă e zona ce trebuie cercetată?

– E greu de spus; multe depind de ce-o să găsiţi pe teren, ce s-a schimbat. Dar dacă memoria mă ajută, e vorba de o suprafaţă între treisprezece şi douăzeci de kilometri pătraţi.

– Treisprezece şi douăzeci! Asta-i ceva imposibil, zise apăsat Andrew, dar fără să ridice vocea. Îmi cer scuze, însă e o nebunie. Poate dura ani de zile . Vorbeşti despre Alpi. O gaură în pămînt, o cutie nu mai mare decît un sicriu, îngropată într-un loc oarecare dintr-un lanţ muntos.

– Logic, n-ar fi decît cîteva ascunzători; poate fi vorba de una dintre cele trei sau patru trecători aflate la mare altitudine, unde nu aveam niciodată voie să ne căţărăm.

– Am întocmit hărţi de teren în zeci de situaţii pe cîmpul

de luptă, zise militarul încet, atît de curtenitor încît parcă avea un aer protector. Minimalizezi o problemă extrem de complicată.

– Nu cred. Vorbeam serios cînd m-am adresat lui Adrian. Multe depind de ce o să găsiți acolo. Bunicul vostru era un om meticulos. Lua în considerare toate aspectele unei situații și ansamblul posibilităților. Victor se opri și își schimbă poziția în pat. Savarone era bătrîn; războiul începuse și nimeni nu știa asta mai bine ca el. N-ar fi lăsat vreun semn care să poată fi recunoscut de cei de la Campo di Fiori, însă nu pot crede că n-a lăsat *ceva* în interiorul acelei zone. Un semn, un mesaj – ceva. Era tipic pentru el.

– Unde-ar trebui să căutăm? întrebă Adrian, îndreptîndu-și pentru o clipă privirea spre fratele lui, așezat în fotoliul din piele de vizavi. Maiorul privea cu atenție paginile din mînă.

– Am notat posibilitățile, zise Victor. În satul Champoluc exista o familie de ghizi. Se numea Goldoni. Tatăl meu îi folosea, cum îi folosise și tatăl lui. Iar în nordul satului era un han. Condus de multe generații de o familie numită Capomonti. Nu treceam niciodată prin Champoluc fără să tragem la ei. Aceștia erau oamenii cei mai apropiați de Savarone. Dacă a vorbit cu cineva, cu ei trebuie s-o fi făcut.

– Au trecut mai bine de cincizeci de ani, protestă încet Adrian.

– Familiile din munți sînt strîns unite. Două generații nu înseamnă un interval de timp prea mare. Dacă Savarone a lăsat vreo vorbă, ea ar fi fost transmisă de la tată la copilul cel mai mare. Nu uitați: *copil*. Fiu *sau* fiică. Le zîmbi stins. Ce vă mai trece prin minte? Întrebările ar putea scoate la iveală alte amintiri.

Începură întrebările, dar nu mai scoaseră nimic la iveală. Victor urmărise cu gîndul tot ce putuse. Orice altceva rămînea în afara memoriei sale.

Pînă cînd Jane găsi ceva. Şi în vreme ce-o asculta, Victor zîmbea. Englezoaica lui cu ochi albaştri avea un simţ remarcabil al detaliilor.

– Ai scris că şinele de cale ferată şerpuiau prin munţi la sud de Zermatt şi coborau la Champoluc, trecînd pe lîngă nişte peroane pavate. Nişte halte între staţii, făcute pentru alpinişti şi schiori.

– Da. Înainte de război. Acum, maşinile trec mai uşor prin zăpadă.

– Mi se pare logic ca un tren ce transportă un tezaur, care ţi-a fost descris ca fiind greu şi dificil de manevrat, să fie nevoit să oprească la una din acele halte. Pentru ca încărcătura să fie transferată în alt vehicul.

– De acord. Ce vrei să spui?

– Ei bine, există, sau exista, un număr limitat de halte între Zermatt şi Champoluc. Cîte crezi că erau?

– Erau destule. Cel puţin nouă sau zece.

– Asta nu prea ne-ajută. Îmi pare rău.

– La nord de Champoluc, prima haltă era numită Stînca Vulturului, mi se pare. Pe urmă venea Veghea Corbului şi Condorul ...

Victor se opri. *Păsări. Nume de păsări.* Îşi amintise ceva, dar care venea de acum treizeci de ani. Doar de cîteva zile. La Campo di Fiori.

– Tabloul, zise el încet.

– Ce tablou? întrebă Adrian.

– De sub pictura Madonei. În biroul tatălui meu. O scenă de vînătoare, cu *păsări*.

– Şi fiecare haltă de pe calea ferată, spuse repede Andrew, aplecîndu-se în fotoliu, este – sau era – botezată parţial cu numele unei păsări. Ce păsări erau în tablou?

– Nu-mi amintesc. Lumina era slabă şi eu încercam să-mi adun gîndurile. Nu m-am uitat cu atenţie la pictură.

– Era a tatălui tău? întrebă Adrian.

– Nu sînt sigur.

– Poţi să suni acolo? zise maiorul, mai curînd pe un ton de ordin decît de rugăminte.

– Nu. Campo di Fiori e un cavou fără comunicare cu exteriorul. Există doar o căsuţă poştală la Milano, şi aceea pe numele Baricours, Père et Fils.

– Mama ne-a spus că acolo locuieşte un preot bătrîn. Cum poate să trăiască aşa?

Militarul nu era mulţumit:

– Nu m-am gîndit să-l întreb, răspunse tatăl. Era un om acolo, un şofer care m-a luat de la Milano. Mi-am închipuit că el era legătura călugărului cu lumea. Am vorbit cu bătrînul preot aproape toată noaptea, însă nu-mi făceam griji în privinţa lui. Îmi era în continuare duşman. A înţeles asta.

Andrew se uită la fratele lui.

– Ne oprim la Campo di Fiori, zise el sec.

Adrian dădu din cap şi se întoarse către Victor.

– N-am cum să te conving să încredinţezi sarcina asta altora? Unor savanţi care ştiu despre ce e vorba?

– Nu, răspunse simplu Victor. Savanţii vor veni mai tîrziu. Mai devreme, nu. Gîndeşte-te bine cu ce ai de-a face. Conţinutul acelui tezaur e mai zguduitor pentru lumea civilizată decît orice altceva din istorie. Confesiunea de pe acel pergament e o armă devastatoare, să nu te îndoieşti de asta. Nici unui *comitet* nu i se poate cere să-şi asume responsabilitatea, în această etapă. Primejdiile sînt prea mari.

– Înţeleg, spuse Adrian cufundîndu-se în fotoliu, cu ochii pe pagini. Menţionezi aici numele Annaxas, dar nu e limpede. Scrii că tatăl lui Annaxas a fost mecanicul acelui tren, ucis de călugărul din Xenope? Cine e Annaxas?

– În caz că acele documente ar cădea în alte mîini decît

ale voastre, nu voiam să se facă vreo legătură. Annaxas e Theodore Dakakos.

Se auzi un trosnet. Militarul ţinea în mînă un creion de lemn. Îl rupsese în două. Tatăl şi fratele se uitară la el. Andrew rosti un singur cuvînt:

– Scuze.

– Am auzit de numele ăsta, continuă Adrian. Nu mai ştiu unde.

– E grec. Un armator cu mare succes în afaceri. Călugărul din tren era fratele tatălui său, unchiul lui. Fratele l-a ucis pe frate. Aşa ordonaseră cei de la Xenope, iar numele locului unde se află tezaurul a fost îngropat o dată cu ei.

– Dakakos ştie asta? întrebă calm militarul.

– Da. Nu ştiu care-i rolul lui exact în toată povestea. Ştiu doar că e în căutarea unor răspunsuri. Şi a tezaurului.

– Poţi avea încredere în el? întrebă avocatul.

– Nu. N-am încredere în nimeni cînd e vorba despre tren.

Victor trase adînc aer în piept. Îi era tot mai greu să vorbească; avea respiraţia mai scurtă şi puterile îl părăseau.

– Ţi-e rău?

Jane trecu repede pe lîngă Adrian, venind lîngă soţul ei. Se aplecă şi-i puse mîna pe obraz.

– Nu, răspunse el zîmbindu-i.

Apoi se uită la Andrew şi Adrian, îmbrăţişîndu-i cu privirea.

– Nu vă cer asta cu inima uşoară. Aveţi vieţile voastre, interesele voastre. Aveţi bani. Victor ridică repede o mînă. Mă grăbesc să adaug că şi ăsta a fost dreptul vostru. Şi eu am primit bani, nici voi nu trebuie să duceţi lipsă. Din acest punct de vedere, sîntem o familie privilegiată. Dar privilegiul ăsta impune nişte responsabilităţi celor care se bucură de el. În mod inevitabil, există perioade cînd vi se cere să vă întrerupeţi activităţile pentru

a rezolva o urgenţă neaşteptată. Îndrăznesc să afirm că despre o astfel de urgenţă e vorba acum. V-aţi separat. Sînteţi adversari, bănuiesc, atît filozofic, cît şi politic. Nu-i nimic rău în asta, numai că aceste deosebiri sînt neînsemnate faţă de situaţia pe care o aveţi de înfruntat. Sînteţi fraţi, nepoţii lui Savarone Fontini-Cristi, iar acum trebuie să faceţi ceea ce fiul *lui* nu poate. Privilegiile n-au nici un farmec. Să nu le căutaţi.

Era terminat. Nu mai putu spune altceva; fiecare respiraţie era chinuitoare.

– În toţi anii ăştia, n-ai spus niciodată ... Ochii lui Adrian deveniră din nou întrebători; erau plini de veneraţie şi tristeţe. Doamne, cît trebuie să fi suferit.

– Aveam două posibilităţi, răspunse Victor, de-abia auzit. Să fac ceva. Sau să mor fără urmaşi. N-a fost greu de ales.

– Trebuia să-i fi ucis, zise calm Andrew.

Stăteau afară, pe aleea din faţa casei de la North Shore. Andrew se sprijinea de capota unui Lincoln închiriat, cu braţele încrucişate peste uniforma bine călcată, nasturii din alamă şi tresele de pe epoleţi strălucind în lumina soarelui de după-amiază.

– E pe moarte, spuse el.

– Ştiu, răspunse Adrian. Şi el ştie.

– Am ajuns şi aici.

– Am ajuns şi aici, fu de acord avocatul.

– Ce vrea el e mai uşor de făcut pentru mine decît pentru tine.

Andrew ridică privirea spre fereastra dormitorului de la etajul doi.

– Ce înseamnă asta?

– Eu sînt pragmatic. Tu nu eşti. Ar fi mai bine să lucrăm împreună decît separat.

– Mă surprinde că admiţi faptul că aş putea fi de ajutor. Asta îţi răneşte, probabil, orgoliul.

– În deciziile militare nu există egoism. Doar obiectivul contează. Andrew vorbea detaşat. Putem reduce timpul necesar la jumătate dacă separăm diversele posibilităţi. Amintirile lui sînt dezlînate, rătăceşte cu gîndul peste tot. Are o memorie confuză despre locuri; eu am ceva experienţă în privinţa asta. Andrew îşi îndreptă spatele şi se depărtă de maşină. Cred că ar trebui să ne întoarcem, Adrian. Cu şapte ani în urmă. Înainte de San Francisco. Poţi face asta?

Adrian îşi privi fratele cu atenţie.

– Doar tu poţi răspunde la întrebarea asta. Şi te rog să nu minţi; nu te-ai priceput niciodată să minţi. Nu faţă de mine.

– Nici tu să nu mă minţi.

Se priviră în ochi, nemişcaţi.

– Miercuri seară a fost ucis un om. La Washington.

– Eram la Saigon. Ştii asta. Cine era?

– Un jurist negru de la Departamentul de Justiţie. Un om pe nume ...

– Nevins, completă Andrew, întrerupîndu-şi fratele.

– Doamne! *Ştiai!*

– *Despre* el, da. Că a *fost* ucis, nu. De ce-aş fi ştiut?

– Brigada de Supraveghere! Avea o depoziţie despre Brigada de Supraveghere! Era la el! I-au luat-o din maşină!

– Doar n-ai înnebunit? Maiorul vorbea rar, fără grabă. Poate că nu-ţi sîntem pe plac, dar nu sîntem proşti. O ţintă cum era acel om, oricît de puţin ar avea legătură cu noi, ne-ar aduce pe cap sute de anchetatori. Există soluţii mai bune. A ucide poate fi o cale, dar n-o faci împotriva propriilor tale interese.

Adrian continuă să se uite la fratele său, căutîndu-i privirea. În cele din urmă, vorbi. Încet, aproape în şoaptă:

– Nu cred să mai fi auzit un lucru spus cu atîta sînge rece.

– Care?

– „A ucide poate fi o cale." Vorbeşti serios, nu-i aşa?

– Sigur că da. Ăsta-i adevărul. Ţi-am răspuns la întrebare?

– Da, răspunse calm Adrian. O să ne întoarcem ... înainte de San Francisco. Pentru o vreme; trebuie să ştii asta. Doar pînă cînd se termină povestea asta.

– Bun ... Trebuie să-ţi pui treburile în ordine, ca şi mine, înainte de a pleca. Să zicem că durează o săptămînă, începînd de mîine.

– În regulă. O săptămînă, începînd de mîine.

– O să iau avionul de şase către Washington. Vrei să vii cu mine?

– Nu, mă întîlnesc cu cineva în oraş. O să iau o maşină de aici.

– Ce amuzant, spuse Andrew, dînd uşor din cap, de parcă ce voia să spună nu era deloc amuzant. Nu ţi-am cerut niciodată numărul de telefon, nici adresa.

– Locuiesc în districtul Towers, din Nebraska.

– Districtul Towers. Foarte bine. O săptămînă, începînd de mîine. O să rezerv locuri în avion. Direct spre Milano. Paşaportul tău e valabil?

– Aşa cred. E la hotel. O să verific.

– Bine. O să te sun. De mîine într-o săptămînă. Andrew puse mîna pe clanţa portierei. Apropo, ce s-a întîmplat cu citaţia aia?

– Ştii ce s-a întîmplat. N-a fost trimisă.

Militarul zîmbi, suindu-se în maşină.

– Oricum, n-ar fi folosit la nimic.

Stăteau la o masă din colţ, pe terasa cafenelei St. Moritz din Central Park South. Le plăceau astfel de locuri; alegeau cîte un trecător şi-i inventau pe loc biografia.

Acum nu inventau nimic. Adrian hotărîse că interdicția tatălui său de a vorbi cuiva despre trenul de la Salonic n-o includea și pe Barbara. Decizia lui se baza pe convingerea că, dacă rolurile ar fi fost inversate, ea i-ar fi spus. Nu putea să părăsească țara pentru cinci sau zece săptămîni fără să zică și de ce. Îi era dator cu o explicație.

– Deci, asta e. Documente religioase de acum cinci sute de ani, un manuscris aramaic, care aproape că a scos din minți guvernul britanic în mijlocul războiului, și o confesiune scrisă pe un pergament acum două *mii* de ani, care conține Dumnezeu știe ce. Tezaurul ăsta a provocat mai multă violență decît îmi pot imagina. Dacă tatăl meu spune adevărul, aceste documente, acest manuscris – mai cu seamă pergamentul – ar putea modifica o bună parte a istoriei.

Barbara se lăsă pe spătarul scaunului, cu ochii ațintiți asupra lui. Îl privi cîteva clipe fără să răspundă.

– Pare foarte greu de crezut. Mereu se descoperă documente vechi, dar istoria nu se schimbă, zise ea simplu.

– Ai auzit vreodată de ceva numit Clauza Filioque?

– Sigur. Face parte din Crezul de la Niceea. A fost prima chestiune controversată care a scindat Biserica occidentală de cea orientală. Dezbaterea a durat sute de ani și a condus la schisma lui Fotie în ... secolul nouă, cred. Care, la rîndul ei, a provocat schisma din 1054. În cele din urmă, chestiunea a devenit de competența Papei.

– De unde naiba știi toate astea?

Barbara rîse.

– E domeniul meu, ai uitat? Cel puțin aspectele comportamentale.

– Vorbeai de secolul nouă. Tata spunea că e vorba de o mie cinci sute de ani ...

– Istoria creștinismului timpuriu e confuză, cu date incerte.

Din primul pînă într-al şaptelea secol au fost multe sinoade, multe ezitări, multe dezbateri despre doctrina *cutare* sau legea *cutare*, încît e aproape imposibil să le pui în ordine. Documentele alea au legătură cu Clauza Filioque? Sînt cumva contestările acesteia?

Adrian rămase cu paharul suspendat în faţa buzelor.

– Da. Aşa spunea tata; a folosit termenul ăsta. Contestările Clauzei Filioque.

– Nu există aşa ceva.

– Ce?

– Au fost distruse – într-un cadru ceremonial, presupun – la Istanbul, în moscheia Sfînta Sofia, la începutul celui de-al doilea război mondial. Există şi documentaţie ... martori, dacă-mi amintesc exact. Pînă şi autenticitatea fragmentelor arse a fost confirmată de analize spectro-chimice.

Adrian o privea cu atenţie. Undeva se strecurase o eroare teribilă. Prea părea totul simplu. În sens negativ.

– De unde ai informaţia asta?

– De unde? Vrei să spui *exact* de unde?

– Da.

Barbara se aplecă înainte, răsucind gînditoare paharul. Îşi încreţi fruntea.

– Nu e specialitatea mea, dar pot să aflu, sigur. Am aflat asta cu cîţiva ani în urmă. Îmi amintesc limpede că multă lume a rămas trăsnită.

– Fă-mi un serviciu, zise el repede. Cînd o să te întorci, află tot ce poţi despre arderea aia. N-are sens! Tatăl meu ar fi ştiut.

– Nu ştiu ce să-ţi spun. E ceva foarte savant.

– Tot nu are sens ...

– Apropo de Boston, îl întrerupse ea. Am găsit pe robotul telefonic două mesaje de la cineva care încerca să dea de tine. Un tip pe nume Dakakos.

– *Dakakos?*

– Da. Un anume Theodore Dakakos. Zicea că e ceva urgent.

– Tu ce-ai răspuns?

– Că o să-ți transmit mesajul. Am notat numărul. Nu *voiam* să ți-l dau. N-ai nevoie de telefoane isterice de la Washington. Ai avut cîteva zile cumplite.

– El nu e din Washington.

– Dar de acolo telefonase.

Adrian ridică privirea de la masă și se uită printre arbuștii plantați în lăzi care împrejmuiau terasa. Zări ce căuta: o cabină telefonică.

– Mă-ntorc imediat.

Se duse la telefon și formă numărul pentru districtul Towers la Washington.

– Recepția, vă rog.

– Da, domnule Fontine. Am avut cîteva apeluri de la un domn Dakakos. În hol vă așteaptă un secretar al domnului Dakakos.

Adrian își aminti repede cuvintele tatălui său; îl întrebase dacă avea încredere în Dakakos. *Cînd e vorba despre trenul de la Salonic, n-am încredere în nimeni ...*

– Ascultă-mă. Spune-i omului din hol că tocmai ai primit vești de la mine. Mă întorc peste cîteva zile. Nu vreau să-l văd pe acest Dakakos.

– Desigur, domnule Fontine.

Adrian puse receptorul în furcă. Pașaportul lui era la Washington. În cameră. Avea să intre prin garaj. Dar nu în seara aceea; era prea devreme. Avea să aștepte pînă a doua zi. Peste noapte rămase la New York ... Tatăl lui. Tatăl lui trebuia să afle despre Dakakos. Formă numărul casei din North Shore.

Vocea lui Jane era încordată.

– E cu medicul. Slavă Domnului că l-a lăsat să-i dea nişte medicamente. Nu cred că ar mai fi rezistat mult. A avut spasme...

– O să te sun diseară.

Adrian ieşi din cabină şi îşi croi drum printre pietoni spre cafenea.

– Ce *este?*

Barbara era îngrijorată.

– Ia legătura cu centrala telefonică din Boston. Spune-le să-l sune pe Dakakos şi să-i transmită că n-am reuşit să ne întîlnim. A trebuit să plec la ... Chicago, să zicem. Cu afaceri. Asta era mesajul pentru tine la hotelul de-aici.

– Chiar că nu vrei să-l vezi, nu-i aşa?

– Trebuie să-l evit. Să-mi piardă urma. Probabil că a încercat să dea de fratele meu.

Aleea din Rock Creek Park. Fusese ideea lui Martin Greene, alegerea lui. Greene avusese o voce ciudată la telefon, oarecum sfidătoare. Ca şi cum nu i-ar mai fi păsat de nimic.

Orice l-ar fi frămîntat pe Greene s-ar fi risipit de îndată ce i-ar fi dat vestea. Doamne, aşa s-ar fi întîmplat! Într-o singură după-amiază, Brigada de Supraveghere făcuse un pas uriaş! Mai important decît tot ce-şi puteau ei imagina. Dacă ceea ce spusese tatăl lui despre tezaur – numărul mare al oamenilor puternici, chiar al *guvernelor* care voiau să pună mîna pe el – era fie şi pe jumătate adevărat, Brigada de Supraveghere ar fi fost pe cai mari! De neatins!

Tatăl lui spusese că urma să pregătească o listă. Ei bine, nu trebuia s-o mai facă; *exista* o listă. Cei şapte membri ai Brigăzii de Supraveghere aveau să deţină controlul asupra tezaurului. Iar el avea să-i conducă pe cei şapte membri ai Brigăzii de Supraveghere.

Iisuse, era de necrezut! Dar faptele nu minţeau; tatăl lui nu

minţea. Oricine ar fi fost în posesia acelor documente, acelui pergament dintr-o închisoare romană de demult, avea posibilitatea de a formula pretenţii extraordinare. Oriunde! O omisiune din istoria oficială, ţinută departe de lume dintr-o frică inimaginabilă. Dezvăluirea ei nu putea fi tolerată. Ei bine, şi frica era o cale. La fel de importantă ca şi moartea. Adesea mai importantă.

Gîndeşte-te bine ... conţinutul acelui tezaur e mai zguduitor pentru lumea civilizată decît orice altceva din istorie ...

Deciziile unor oameni extraordinari – pe timp de pace şi de război – susţinuseră opiniile tatălui său. Dar acum, alţi oameni extraordinari, conduşi de un om deosebit, aveau să găsească acel tezaur şi să ajute la reformularea istoriei, acum, în ultimii douăzeci şi cinci de ani ai secolului douăzeci. Trebuia să înceapă să gîndească în felul ăsta, la scară mare, în concepte inaccesibile oamenilor obişnuiţi. Educaţia lui, moştenirea lui. Totul se impunea atenţiei, iar el era pregătit să primească povara enormei responsabilităţi. Era gata pentru ea; a lui era, împreună cu un tezaur îngropat în Alpii italieni.

Adrian trebuia să fie imobilizat. Nu în mod serios; fratele lui era lipsit de forţă, nehotărît, nu putea fi un rival. Ar fi fost suficient să-l domolească. Avea să-i facă o vizită la domiciliu şi să procedeze ca atare.

Andrew cobori pe aleea din Rock Creek. Erau foarte puţini pietoni; parcul nu era un loc de plimbare în timpul nopţii. Unde era Greene? Ar fi trebuit să fie acolo; apartamentul lui era mult mai aproape decît aeroportul. Şi Greene îi spusese să se grăbească.

Andrew o luă prin iarbă şi îşi aprinse o ţigară. N-avea rost să stea sub lumina becurilor din parc. L-ar fi văzut pe Greene cînd ar fi apărut pe alee.

– Fontine!

Militarul se întoarse, surprins. La douăzeci de metri distanță, lîngă trunchiul unui copac, stătea Martin Greene. Era îmbrăcat civil; în mîna stîngă ținea o servietă mare.

– Marty? Ce dracu' ...

– Vino încoace, îi ordonă răspicat căpitanul.

Andrew pătrunse în grabă în pîlcul de arbori.

– Ce se întîmplă?

– S-a terminat, Fontine. Toată afacerea aia blestemată. Te sun de ieri-dimineață.

– Am fost la New York. Ce tot spui acolo?

– Cinci oameni se află într-o închisoare de maximă securitate la Saigon. Ia ghicește?

– *Cum?* Citația n-a fost trimisă! Tu ai confirmat treaba asta, *eu* am confirmat-o!

– Nu era nevoie de citație. Cei de la Inspectoratul General au acționat discret. Ne-au lovit din toate părțile. Bănuiesc că mai au vreo douăsprezece ore pînă să-și dea seama că eu sînt omul de la aprovizionare. Iar tu ești deja însemnat.

– Stai puțin. Stai puțin! Dar e absurd! Citația a fost anulată!

– Eu sînt singurul care pot scăpa de treaba asta. Nu mi-ai menționat numele la Saigon, nu-i așa?

– Sigur că nu. Am spus doar că avem un om aici.

– Asta-i tot ce le trebuie; or să pună faptele cap la cap.

– Cum?

– Există o grămadă de posibilități. Primul lucru la care mă gîndesc e că pot verifica și compara deplasările mele cu ale tale. Ceva s-a întîmplat acolo; ceva ce-a aruncat totul în aer.

Greene își întoarse privirea. Andrew respira regulat, uitîndu-se cu atenție la căpitan.

– Nu, nu acolo, zise el încet. Aici s-a întîmplat. În seara zilei de miercuri.

Greene ridică brusc capul.

– Ce-*a fost* miercuri seară?

– Avocatul negru. Nevins. Ai pus să fie ucis, ticălos fără minte. Fratele meu m-a acuzat pe mine! Pe noi! M-a crezut fiindcă eu însumi credeam că aşa e! A fost o mare prostie!

Vocea militarului devenise o şoaptă încordată. Doar aşa se putea abţine să-l lovească pe omul care-l pironea cu privirea. Greene răspunse calm, sigur pe sine:

– Ai obţinut rezultatul corect, dar cu numere greşite. Am făcut-o, e adevărat, dar am pus mîna pe servieta nemernicului, inclusiv pe depoziţia împotriva noastră. Dar înţelegerea a fost făcută prin intermediari, aşa încît ăia care l-au omorît nu ştiu de existenţa mea. Ca să te pun la curent, o să-ţi spun că au fost prinşi azi-dimineaţă. Au fost bani spălaţi, din contul unei companii acuzate de înşelătorie. Şi nu sîntem noi ăia ... Nu, Fontine, nu e vorba despre mine. Orice-ar fi fost, s-a întîmplat acolo. Cred că tu ai dat-o în bară.

Andrew dădu din cap.

– Imposibil. Am discutat ...

– Te rog. Fără justificări. Nu vreau să ştiu, fiindcă nu mai dau un ban pe toată afacerea. Am lăsat o valiză la Aeroportul Dulles şi un bilet numai dus pentru Tel Aviv. Dar o să-ţi fac un ultim serviciu. După ce a fost dat totul în vileag, am sunat cîţiva prieteni de la Inspectoratul General; îmi sînt datori. Depoziţia aia de la Barstow, pentru care ne făceam atîtea griji, nici măcar nu se afla la dosar.

– Ce vrei să spui?

– Îţi aminteşti de ancheta aia de rutină a Congresului? Grecul de care n-ai auzit ...?

– *Dakakos*?

– Da. Theodore Dakakos. La Inspectoratul General îi spun sondajul Dakakos. El a fost. Nimeni nu ştie cum, dar grecul ăla a fost cel care a aflat totul despre Brigada de Supraveghere. El a furnizat datele celor de la Inspectoratul General.

Theodore Dakakos, își zise Andrew. Theodore Annaxas Dakakos, fiul unui mecanic de locomotivă grec, ucis cu treizeci de ani în urmă, într-un depou din Milano, de către un călugăr care era fratele lui. Niște oameni extraordinari erau gata să facă totul pentru a pune stăpînire pe tezaurul din Constantinopol. Militarul simți o mare liniște.

– Mulțumesc că mi-ai spus, zise el.

Greene își ridică servieta.

– Apropo, am făcut o călătorie la Baltimore.

– Documentele de la Baltimore sînt dintre cele mai bune, spuse Fontine.

– Acolo unde mă duc, s-ar putea să avem nevoie de o putere de foc rapidă în deșertul Negev. Dosarele alea ar putea fi de folos.

– Foarte posibil.

Greene ezită o clipă, apoi întrebă calm:

– Vrei să vii cu mine? Te putem ascunde. S-ar putea s-o încurci.

– Mă descurc eu.

– Nu te mai amăgi singur, Fontine! Ia-ți o parte din bani și pleacă de-aici cît de repede poți. Caută-ți un adăpost. Ești *terminat.*

– Te înșeli. Sînt de-abia la început.

25

La Washington, traficul lent de la amiază încetinise și mai mult din cauza furtunii de iunie. Potopul nu se mai oprea, făcîndu-i pe pietoni să fugă de la o copertină la alta,

în căutarea unui adăpost. Ştergătoarele parbrizelor nu prea erau de folos, îndepărtînd cu greu pînza de apă ce acoperea geamul, împiedicînd vizibilitatea.

Adrian se afla pe bancheta din spate a unui taxi, cu gîndurile îndreptate în egală măsură spre trei persoane: Barbara, Dakakos şi fratele lui.

Barbara era la Boston şi poate că se afla deja în arhiva bibliotecii, căutînd informaţia – extraordinara informaţie – privind distrugerea contestărilor Clauzei Filioque. Dacă acele documente vechi făcuseră parte din tezaurul de la Constantinopol, iar dovada distrugerii lor nu putea fi pusă la îndoială ... oare fusese găsit tezaurul? A egal cu B, care e egal cu C. Prin urmare, A egal cu C. Aşa să fi fost?

Theodore Dakakos, neobositul Annaxas, colinda, probabil, hotelurile din Chicago şi firmele de avocaţi în căutarea lui. Avea toate motivele s-o facă; o călătorie de afaceri la Chicago era foarte normală. Adrian avea nevoie de această diversiune. Urma să urce la apartament, să-şi ia paşaportul şi să-l sune pe Andrew. În felul ăsta, puteau să plece amîndoi din Washington, evitîndu-l pe Dakakos. Trebuia să ia în calcul că grecul încerca să-i oprească. Asta însemna că Dakakos-Annaxas aflase cumva ce pusese la cale tatăl lui. Era destul de uşor. Un bătrîn întors din Italia, cu o speranţă de viaţă limitată. Şi îi cheamă la el pe cei doi fii.

Unul dintre aceşti fii constituia a treia preocupare a lui Adrian. Unde era fratele lui? Toată noaptea sunase la apartamentul lui Andrew din Virginia. Ceea ce-l deranja, deşi nu-i era uşor să recunoască, era faptul că fratele lui era mai pregătit decît el să negocieze cu un om ca Dakakos. Acţiunea şi reacţia făceau parte din viaţa lui, nu tezele şi antitezele.

– Intrarea în garaj, spuse şoferul de taxi. Aici e.

Adrian fugi prin ploaie spre garajul de la District Towers. Înainte de a o lua spre lift, trebuia să se orienteze. Vîrî mîna în

buzunar, căutînd cheia cu plăcuța din plastic; n-o lăsa niciodată la recepție.

– Bună, dom' Fontine. Ce mai faci?

Era îngrijitorul garajului; Adrian își amintea vag chipul lui. Un șmecher de vreo douăzeci de ani, cu fața pămîntie, cu ochi de dihor.

– Salut, răspunse Adrian, apăsînd butonul liftului.

– Hei, încă o dată mulțumesc. Îți sînt recunoscător, mănțelegi? Adică a fost drăguț din partea dumitale.

– Da, zise Adrian, dorindu-și să apară liftul.

– Hei. Îngrijitorul îi făcu cu ochiul. Arăți mult mai bine ca seara trecută. Căldură mare, 'ai?

– Poftim?

Îngrijitorul zîmbi. Nu, nu era un zîmbet, era un rînjet viclean.

– Și eu m-am pilit. A fost bun. Așa cum ziceai.

– Ce-ai spus? M-ai văzut aseară?

– Ei, ce naiba. Nici nu-ți mai amintești? Tre' să recunosc, erai matol, șefu'.

Andrew! El putea să facă asta atunci cînd voia. Cocîrjat, cu o pălărie pe cap, vorbind tărăgănat. Văzuse imitația asta de zeci de ori.

– Spune-mi, sînt puțin mahmur. La ce oră am venit?

– Iii-*suse!* Iereai terminat. Pe la opt, nu-ți aduci aminte? Mi-ai dat ...

Îngrijitorul se opri; viclenia îl opri să se dea de gol.

Ușile liftului se deschiseră. Adrian intră. Așadar, Andrew venise să-l vadă, în vreme ce el îl căuta la telefon în Virginia. Aflase oare Andy ceva despre Dakakos? Plecase deja din oraș? Poate că Andy era și acum sus. Cînd înțelese acest fapt se alarmă din nou, dar simți în același timp o anume ușurare. Fratele lui știa ce era de făcut.

Adrian păși pe culoar, o luă spre ușa apartamentului său, apoi intră. În spatele lui auzi pași. Se întoarse brusc și văzu un

ofiţer stînd în uşa dormitorului; nu era Andrew, ci un colonel.

– Cine dracu' eşti?

Ofiţerul nu răspunse imediat. Rămase nemişcat, cu o privire furioasă. Cînd deschise gura, vorbi uşor tărăgănat, cu glasul ca de gheaţă:

– Da, chiar semeni cu el. Dacă îmbraci o uniformă şi-ţi îndrepţi spatele, ai putea *fi* el. Acum, tot ce ai de făcut e să-mi spui unde se află.

– Cum ai intrat aici? Cine dracu' ţi-a dat drumul?

– Nu răspunde cu o întrebare. A mea a fost prima.

– Important e că ai violat o proprietate.

Adrian se duse în grabă la telefon, trecînd prin faţa ofiţerului.

– Dacă nu ai un mandat eliberat de o instanţă civilă, o să te duci la o secţie de poliţie civilă.

Colonelul îşi desfăcu un nasture de la tunică, vîrî mîna sub haină şi scoase un pistol. Trase piedica şi ridică arma.

Adrian ţinea receptorul în mîna stîngă, iar cu dreapta pipăia tastatura. Surprins, se opri din mişcare; expresia de pe chipul ofiţerului nu se modificase.

– Ascultă, spuse încet colonelul. Aş putea să-ţi zdrobesc ambii genunchi doar fiindcă semeni cu el. Poţi înţelege asta? Sînt un tip civilizat, jurist, ca şi dumneata; însă cînd e vorba despre maiorul Fontine din Brigada de Supraveghere, toate regulile zboară pe fereastră. Aş face orice ca să pun mîna pe ticălosul ăla. Pricepi?

Adrian puse încet receptorul în furcă.

– Eşti nebun.

– Faţă de el, sînt un mic copil. Acum spune-mi unde se află.

– Nu ştiu.

– Nu te cred.

– Ia stai puţin! Şocat, Adrian nu fusese atent la ce i se spusese. Acum ştia. Ce ştii despre *Brigada de Supraveghere?*

– Mai multe decît ați vrea voi, nemernici paranoici, să știu. Chiar v-ați gîndit vreodată, voi doi, că ați putea să reușiți?

– Ești cu totul pe-alături! Ai ști asta dacă ai fi aflat ceva despre mine! În privința Brigării de Supraveghere sîntem de aceeași parte! Pentru numele Domnului, ce-ai aflat despre el?

Ofițerul răspunse încet:

– A omorît doi oameni. Un căpitan numit Barstow și un ofițer jurist, pe nume Tarkington. Amîndouă crimele au fost făcute în stilul *kai-sai* – comise de tîrfe la beție. N-a fost așa. În cazul lui Tarkington nu se potrivea. El nu bea.

– O, Doamne!

– Iar din biroul de la Saigon al lui Tarkington a fost luat un dosar. Nu știau că noi avem o copie completă a lui.

– Ce înseamnă „noi"?

– Biroul Inspectorului General. Colonelul nu lăsase pistolul jos; răspundea cu accentul tărăgănat din sud-vest. Tocmai ți-am acordat avantajul îndoielii. Știi de ce îl caut, așa că să-mi spui unde se află. Și pe mine mă cheamă Tarkington. Eu beau, nu sînt manierat și vreau să-l prind pe ticălosul care mi-a ucis fratele.

Adrian simțea că i se taie respirația.

– Îmi pare rău ...

– Acum știi de ce-am scos arma asta și de ce o s-o folosesc. Unde-a plecat? Cum a plecat?

Lui Adrian îi trebuiră cîteva clipe ca să se concentreze.

– Unde? Cum? Nici nu știam că a plecat. De ce ești așa de sigur?

– Pentru că știe că sîntem pe urmele lui. Știm că a prins de veste; am făcut legătura azi-dimineață. Cu un căpitan numit Greene, de la Pentagon. La aprovizionare. Inutil să adaug că și el a plecat. Probabil că pînă acum a traversat jumătate din planetă.

... *jumătate din planetă* ... cuvintele erau pătrunzătoare, iar înțelesul lor începea să iasă la suprafață. *Jumătate din*

planetă. Spre Italia. La Campo di Fiori. O pictură pe un perete și amintiri de acum cincizeci de ani. Tezaurul de la Constantinopol!

– Ai verificat la aeroporturi?

– Are pașaport militar. Toți militarii ...

– O, Doamne! Adrian porni spre dormitor.

– Stai așa! Colonelul îl prinse de braț.

– Lasă-mă! Fontine își trase brațul din mîna ofițerului și alergă în dormitor. La birou. Trase sertarul de sus, din dreapta. Din spate, mîna colonelului țîșni și-l închise, prinzîndu-i încheietura.

– Dacă scoți de acolo ceva ce nu-mi place, ești un om mort.

Colonelul dădu drumul sertarului. Fontine simți durerea și văzu umflătura de la încheietură. Nu se mai gîndi la ea. Deschise o mapă din piele. Pașaportul lui dispăruse. Ca și permisul auto internațional și cecul eliberat de Banque Genève, cu numerele de cont și fotografia pe copertă.

Adrian se întoarse și traversă încăperea în liniște. Aruncă mapa pe pat și își continuă drumul pînă la fereastră. Ploaia cădea în torente pe geam.

Fratele lui îl evitase. Andrew plecase după tezaur, lăsîndu-l în urmă pe el, nedorind nici un fel de ajutor – niciodată nu-l dorise. Tezaurul de la Constantinopol era ultima armă a lui Andrew. În mîinile sale, devenea mortală.

Ironia situației era, cugetă Adrian, faptul că omul aflat în spatele lui în acea încăpere îl putea *ajuta*. Putea doborî barierele birocratice, putea oferi imediat un mijloc de transport – însă ofițerului nu-i putea spune nimic despre trenul de la Salonic.

Există oameni care ar da jumătate din arsenalele lumii pentru această informație. Erau vorbele tatălui său.

Vorbi calm:

– Asta e dovada, domnule colonel.

– Așa cred.

Adrian se întoarse și-l privi pe ofițer.

– Spune-mi, ca între oameni care au frați, cum ai ajuns la Brigada de Supraveghere?

Colonelul lăsă pistolul din mînă.

– Printr-un om care se numește Dakakos.

– Dakakos?

– Da, e grec. Îl cunoști?

– Nu, nu-l cunosc.

– La început, datele îmi parveneau rar. Direct la departament, pe numele meu. Cînd Barstow a cedat și a dat depoziția de la Saigon, tot de la Dakakos a pornit treaba. I-a trimis vorbă fratelui meu să ajungă la Barstow. Brigada de Supraveghere avea acoperire atît aici, cît și acolo ...

– Prin doi frați care puteau pune mîna pe telefon ca să păstreze legătura, îl întrerupse Adrian. Fără amestecul birocraților.

– Așa ne-am închipuit. Nu știm de ce, dar acest Dakakos era pe urmele Brigăzii de Supraveghere.

– Cu siguranță, admise Adrian, minunîndu-se de simplitatea metodei lui Dakakos.

– Ieri ne-a parvenit *totul*. Oamenii lui Dakakos l-au urmărit pe Fontine la Phan-thiet. La un depozit. Deținem acum documentele Brigăzii de Supraveghere, avem dovada ...

Telefonul sună, întrerupîndu-l pe ofițer. Adrian de-abia îl auzi, absorbit cum era de cuvintele colonelului.

Sună din nou.

– Pot să răspund? întrebă Adrian.

– Ar fi bine.

Privirea lui Tarkington deveni iarăși de gheață.

– O să stau lîngă dumneata.

Era Barbara, care-l suna de la Boston.

– Sînt la arhivă. Am găsit informația despre incendierea

acelei biserici, care „în o mie nouă sute patruzeci şi unu a distrus contestările Clauzei Filioque".

– Stai puţin.

Adrian întoarse capul spre ofiţer, cu receptorul între ei. Se întrebă dacă putea să vorbească firesc.

– Poţi să te duci la telefonul din cealaltă cameră, dacă vrei. E vorba de nişte informaţii pe care le-am cerut eu.

Şiretlicul avu efect. Tarkington dădu din umeri şi se duse la fereastră.

– Dă-i drumul, zise el în receptor.

Barbara vorbea ca un expert, schiţînd un raport în forma care-i era familiară; ridica şi cobora vocea, pe măsură ce enumera punctele esenţiale.

– Pe data de 9 ianuarie 1941, la ora unsprezece seara, la moscheea Sfînta Sofia din Istanbul a avut loc o adunare a liderilor religioşi, o ceremonie de mîntuire. Conform celor spuse de martori, trimiterea la ceruri a unei proprietăţi sacre ... aici e o treabă confuză; totul e doar o poveste. Ar trebui să existe citate directe şi traduceri exacte. Oricum, materialul continuă cu verificarea acţiunii şi reproduce lista laboratoarelor din Istanbul şi Atena unde au fost examinate particulele de cenuşă şi cărora li s-a stabilit vîrsta şi compoziţia chimică. Asta e, iar tu eşti Toma necredinciosul.

– Ce se spune despre martori? Despre poveste?

– Sînt foarte exigentă. Aş putea fi şi mai şi; raportul ar fi trebuit să includă mărturii autorizate şi fotocopii ale documentelor, dar asta înseamnă cercetare ştiinţifică meticuloasă. Important e că totul e sigilat în arhive; n-ai cum să ajungi acolo. Nu te joci cu aşa ceva. Asta înseamnă că o persoană ireproşabilă s-a aflat acolo şi a confirmat arderea. Prin subvenţia sa, Annaxas a obţinut ce şi-a dorit. Sigiliile o confirmă.

– Ce subvenţie? întrebă el calm.

– A lui Annaxas. Compania care a investit bani în cercetare.

– Mulţumesc. Vorbim mai tîrziu.

Închise telefonul. Tarkington stătea lîngă fereastră, privind ploaia de afară. Ăsta era omul de care trebuia să fugă; trebuia să ajungă la tezaur!

Într-un anume sens, Barbara avea dreptate. Dakakos-Annaxas obţinuse *exact* ce-şi dorise: un raport fals în arhive.

Ştia unde trebuia să se ducă.

La Campo di Fiori.

Dakakos.

Dakakos, Dakakos, *Dakakos!*

Numele stăruia mistuitor în mintea lui Andrew, care privea coasta Italiei conturîndu-se la zece mii de metri dedesubt. Theodore Annaxas Dakakos distrusese Brigada de Supraveghere cu unicul scop de a-l distruge pe el, de a-l elimina din cursa pentru descoperirea unui tezaur îngropat în munţi. Ce mecanism declanşase această hotărîre? Cum reuşise s-o îndeplinească? Era esenţial să afle tot ce putea despre acel om. Cu cît îţi cunoşteai mai bine duşmanul, cu atît mai bine puteai lupta împotriva lui. Aşa cum stăteau lucrurile, Dakakos era singura barieră, unicul adversar.

Exista la Roma un om care l-ar fi putut ajuta. Era un bancher care venea mai des la Saigon, un client important care cumpăra depozite întregi de mărfuri, le aducea la Napoli, apoi vindea bunurile furate în Italia. Brigada de Supraveghere îl descoperise şi-l folosise; le furnizase nume de complici chiar şi de la Washington.

Un astfel de om trebuia să-l cunoască pe Dakakos. În difuzoarele aeronavei de la Air Canada se auzi anunţul. Coborîrea spre Aeroportul Leonardo da Vinci din Roma urma să înceapă în cincisprezece minute.

Fontine îşi scoase paşaportul. Îl cumpărase la Quebec. Cel al lui Adrian îl ajutase să treacă prin vama canadiană, însă

ştia că mai departe nu i-ar fi fost de folos. Washingtonul urma să transmită numele Fontine tuturor aeroporturilor din emisfera nordică.

Ca o ironie, la Montreal luase legătura cu cîţiva dezertori din armată, la ora două dimineaţa. Moraliştii exilaţi aveau nevoie de bani; moralitatea nu putea fi propovăduită fără fonduri serioase. Un intelectual cu păr unsuros, îmbrăcat într-o tunică militară, îl dusese într-un apartament îmbîcsit de miros de haşiş şi, pentru zece mii de dolari, obţinuse un paşaport în mai puţin de o oră.

Adrian rămăsese atît de departe în urmă încît n-avea să-l mai ajungă niciodată.

Se putea lipsi de Adrian. Dacă Dakakos voia să-l oprească pe unul din ei, era evident că trebuia să-i oprească pe amîndoi. Grecul nu se putea pune cu militarul, dar îi era superior avocatului. Şi dacă Dakakos nu-l oprea pe Adrian, lipsa paşaportului i-ar fi încetinit mişcările mai mult decît era necesar. Fratele lui ieşise din cadru, nu mai conta ca rival.

Avionul ateriză. Andrew îşi scoase centura de siguranţă; trebuia să coboare printre primii. Se grăbea să ajungă la un telefon.

Seara, mulţimea se îmbulzea pe Via Veneto, iar la Café de Paris, mesele erau aproape în întregime ocupate. Bancherul rezervase o masă lîngă uşa de serviciu, acolo unde traficul uman era mai intens. Era un bărbat slab, de vîrstă medie, îmbrăcat impecabil şi un tip prudent. De la acea masă nimeni nu putea auzi discuţia.

Se salutară formal, bancherul fiind evident nerăbdător să încheie cît mai repede întrevederea.

– N-o să te întreb de ce te afli la Roma. Nici o aluzie, cîtă vreme nu eşti în faimoasa dumitale uniformă. Italianul vorbea repede, monoton, fără să accentueze vreun cuvînt, subliniindu-le

astfel pe toate. Am respectat cererea dumitale de a nu face investigaţii. Nici nu era necesar. Eşti urmărit.

– De unde ştii?

Italianul zvelt făcu o pauză, iar buzele subţiri i se întinseră într-un zîmbet incert.

– Tocmai mi-ai spus-o dumneata.

– Te avertizez ...

– Ah, încetează. Un om vine în Italia neanunţat şi spune că vrea să ne întîlnim doar într-un loc aglomerat. E de-ajuns ca să intru la idei, aşa că n-o să mai insist. În plus, se vede pe faţă. Nu eşti în apele dumitale.

Bancherul avea dreptate. Nu se simţea în apele lui. Trebuia să se stăpînească mai mult, să fie mai relaxat.

– Eşti deştept, dar noi ştiam asta de la Saigon.

– Nu te-am văzut în viaţa mea, răspunse italianul, făcînd semn unui chelner. *Due Campari, per favore.*

– Eu nu beau Campari ...

– Atunci nu bea. Doi italieni care comandă Campari pe Via Veneto nu sînt dubioşi. Şi eu vreau să nu părem aşa. Despre ce voiai să discutăm?

– Despre un om pe care-l cheamă Dakakos. Un grec.

Bancherul îşi înălţă sprîncenele.

– Dacă prin Dakakos te referi la Theo Dakakos, el e, într-adevăr, grec.

– Îl cunoşti?

– Cine nu-l cunoaşte în lumea finanţelor? Ai afaceri cu Dakakos?

– Poate. E armator, nu-i aşa?

– Printre multe alte preocupări. E şi foarte tînăr şi foarte puternic. Pînă şi coloneii de la Atena se gîndesc de două ori înainte de a emite decrete care nu-i sînt favorabile. Rivalii săi mai vîrstnici îl tratează cu prudenţă. Compensează lipsa de experienţă prin energie. E ca un taur.

– Care e politica lui?

Italianul ridică din nou din sprîncene.

– El însuşi.

– Ce interese are în Asia de sud-est? Pentru cine lucrează la Saigon?

– El nu lucrează *pentru* nimeni.

Chelnerul reveni cu băuturile.

– Transportă provizii pentru Agenţia Internaţională de Dezvoltare de la Vientiane. În nordul Laosului şi în Cambodgia. După cum ştii, totul e coordonat de serviciile de informaţii. Am înţeles că s-a retras din afacere.

Asta era, îşi zise Fontine, dînd la o parte paharul de Campari. Brigada de Supraveghere a depistat corupţia din AID, iar el i-a depistat *pe ei*.

– A trecut printr-o grămadă de necazuri pînă s-a infiltrat.

– Şi i-a reuşit infiltrarea? ... Văd că da. Annaxas cel Tînăr reuşeşte mai mereu; în privinţa asta e versat şi prevăzător.

Italianul îşi ridică delicat paharul.

– Care e numele?

– Annaxas. Annaxas cel Tînăr, fiul lui Annaxas cel Vînjos. Sună ca nişte nume de tebani, nu? Are tot timpul pe buze numele strămoşilor greci, deşi sînt neînsemnaţi. Mi se pare cam afectat.

– Le invocă des?

– Pentru sine, nu prea. Iahtul lui se cheamă *Annaxas*, cîteva avioane sînt *Annaxas – Unu, Doi, Trei*. Foloseşte numele ăsta în denumirea cîtorva companii. E o obsesie pentru el. Theodore Annaxas Dakakos. Primul fiu al unei familii sărace, crescut de un ordin religios din nord. Împrejurările sînt vag cunoscute; nu stîrneşte curiozitatea.

Italianul îşi goli paharul.

– Asta-i interesant.

– Ţi-am spus ceva ce nu ştii?

– Poate, zise Fontine detaşat. Nu e important.

– După cum o spui, s-ar zice că e. Italianul zîmbi din nou cu buzele lui subțiri, supte. Dakakos e în Italia, să știi.

Fontine își ascunse surprinderea.

– Serios?

– Deci *ai* afaceri cu el. Mai e ceva?

– Nu.

Bancherul se ridică și se pierdu grăbit în mulțimea de pe Via Veneto.

Andrew rămase la masă. Așadar, Dakakos era în Italia. Se întrebă dacă aveau să se întîlnească. Își dorea asta foarte mult; aproape la fel de mult pe cît dorea să găsească tezaurul de la Salonic.

Voia să-l ucidă pe Theodore Annaxas Dakakos. Omul care distrusese Brigada de Supraveghere nu merita să trăiască.

Andrew se ridică de la masă. Simțea în buzunarul jachetei teancul de hîrtii. Amintirile tatălui său, de acum cincizeci de ani.

26

Adrian își mută valiza din piele în mîna stîngă și se așeză în spatele șirului de pasageri aflați în holul vestic al Aeroportului Heathrow din Londra. Nu voia să fie printre primii la punctul de control al pașapoartelor. Dorea să rămînă în grupul din mijloc, poate chiar la urmă; ar fi avut mai mult timp să privească în jur, fără să atragă atenția. Se întreba cine, dintre zecile de oameni din terminal, era cu ochii pe el.

Colonelul Tarkington nu era naiv; ar fi aflat în cîteva minute despre cererea unui anume Adrian Fontine, care aștepta la biroul

de emigrare din Rockefeller Center eliberarea unui nou paşaport. Era foarte posibil ca un agent al Inspectoratului General să-l abordeze înainte de a părăsi clădirea. Că n-o făcuse nimeni, era doar o chestiune de timp. Datorită acestei incertitudini, Adrian zburase la Londra, nu la Roma.

A doua zi urma să înceapă vînătoarea. Un amator împotriva unor profesionişti. Prima lui grijă era să dispară, dar nu prea ştia cum. La prima vedere, părea simplu: un singur om printre cîteva milioane; cît de greu putea să fie? Dar mai erau şi alte probleme: trebuia să traverseze nişte frontiere – ceea ce însemna că trebuia să aibă documente de identificare; trebuia să doarmă şi să mănînce – ceea ce însemna adăpost şi cumpărături, unde putea fi supravegheat, se putea da alarma.

Nu era deloc simplu; nu dacă singurul om în discuţie era lipsit de experienţă. Nu avea legături în lumea interlopă; n-ar fi ştiut cum să se poarte dacă s-ar fi întîlnit cu reprezentanţii ei. Se îndoia că s-ar fi putut apropia de cineva ca să-i spună: *O să plătesc pentru un paşaport fals*, sau *Du-mă clandestin în Italia*, sau chiar *N-o să-ţi spun numele meu, dar o să-ţi dau bani pentru anumite servicii*. O asemenea îndrăzneală era de domeniul ficţiunii. Oamenii obişnuiţi nu făceau aşa ceva; ar fi intrat într-o încurcătură de tot hazul. Însă profesioniştii – cei pe care trebuia să-i înfrunte – nu erau oameni obişnuiţi. Făceau cu uşurinţă astfel de lucruri.

Văzu cozile de la punctele de verificare a paşapoartelor. Erau şase; o alese pe cea mai lungă. Totuşi, în vreme ce se îndrepta spre ea, îşi dădu seama că decizia lui era cea a unui amator. Într-adevăr, avea mai mult timp să se uite în jur, dar şi eventualii urmăritori aveau acest avantaj.

– Ocupaţia dumneavoastră, domnule? întrebă funcţionarul de la ghişeu.

– Sînt avocat.

– Aţi venit cu afaceri?

– Într-un fel. Şi de plăcere.

– Cît timp credeţi că o să staţi aici?

– Nu sînt sigur. Nu mai mult de o săptămînă.

– Vă instalaţi la un hotel?

– N-am făcut rezervare. O să stau probabil la Savoy.

Funcţionarul ridică privirea; era greu de spus dacă era impresionat sau îi displăcea tonul lui Adrian. Sau dacă numele Fontine A. se afla pe vreo listă ascunsă în sertarul pupitrului său şi voia să-i verifice figura.

În orice caz, zîmbi mecanic, ştampilă paginile paşaportului nou şi i-l întinse lui Adrian:

– Vă urez o şedere plăcută în Marea Britanie, domnule Fontine.

– Mulţumesc.

La Savoy găsi o cameră deasupra curţii interioare, promiţîndu-i-se un apartament cu vedere spre Tamisa de îndată ce avea să se elibereze vreunul. Acceptă oferta, spunînd că se aştepta să rămînă în Anglia cea mai mare parte a lunii. Avea să călătorească mult – în general, departe de Londra –, dar i-ar fi plăcut un apartament disponibil pe întreaga perioadă a şederii.

Îl surprindea uşurinţa cu care minţea. Totul curgea firesc, cu siguranţa oamenilor de afaceri. Nu era o manevră importantă, însă faptul că-i reuşea atît de bine îi dădea încredere în sine. Se folosise de o ocazie atunci cînd aceasta apăruse; asta era important. Sesizase oportunitatea şi o exploatase.

Stătea pe pat cu orarele liniilor aeriene împrăştiate pe cuvertură. Găsi ce voia. Un zbor al companiei SAS, de la Paris la Stockholm, la ora 10,30 a.m. Şi un zbor Air Afrique de la Paris la Roma, la 10,15 a.m. Avionul SAS pleca de pe Aeroportul De Gaulle, cel al Air Afrique de la Orly.

Cincisprezece minute între zboruri, plecarea şi sosirea,

de pe aeroporturi alăturate. Se întrebă – în mod aproape riguros – dacă era capabil să conceapă o farsă, organizînd faptele şi ducînd strategia pînă la capăt.

Trebuia să analizeze elemente mai vechi. Fragmente care alcătuiau ...„umplutura", asta era cuvîntul. Care alcătuiau şiretlicul care să poată distrage atenţia în mod adecvat într-un aeroport aglomerat, plin de agitaţie. Luă un blocnotes şi scrise:

Trei valize – nefiresc.

Pardesiu – bate la ochi.

Ochelari.

Pălărie – cu boruri late.

O bărbuţă lipită.

Ultimul articol – barba – îl făcu să zîmbească indispus, jenat de propria sa imaginaţie. Era nebun? Cine se credea? Ce se gîndea să facă? Duse instinctiv pixul spre stînga paginii, pregătit să taie cuvintul. Apoi se opri. Nu era nebun. Asta făcea parte din îndrăzneala de care trebuia să se pătrundă, nefirescul cu care trebuia să se obişnuiască. Ridică pixul şi, fără să se gîndească, scrise numele „Andrew".

Unde era el acum? Ajunsese fratele lui în Italia? Străbătuse jumătate de planetă fără să fie găsit? Îl aştepta oare la Campo di Fiori?

Şi dacă-l aştepta, ce-aveau să-şi spună unul altuia? Nu se gîndise la asta; refuzase să se gîndească. Parcă ar fi fost în faţa unui rezumat dificil ce trebuia expus unui juriu ostil, şi nu putea articula cuvintele. Putea doar să-şi ordoneze faptele în minte şi să se încreadă în judecata lui la momentul potrivit. Dar ce-i puteai spune unui frate geamăn care era ucigaşul din Brigada de Supraveghere? Ce mai era *de zis?*

... Nu uitaţi, conţinutul acelui tezaur e mai zguduitor pentru lumea civilizată decît orice altceva din istorie ...

Fratele lui trebuia oprit. Nimic mai simplu.

Se uită la ceas. Era unu noaptea. Era mulțumit că dormise puțin în ultimele zile. Asta îl ajuta să doarmă acum. Trebuia să se odihnească; avea multe de făcut a doua zi.

La Hôtel Pont Royale, se apropie de funcționarul de la recepție și-i întinse cheia camerei. Nu mai vizitase Luvrul de cinci ani; ar fi fost păcat să-l evite acum, cînd era atît de aproape de el. Recepționerul îi mulțumi politicos, dar Adrian văzu în ochii lui o licărire de curiozitate. Era încă o confirmare a ceea ce bănuia Adrian: fusese urmărit; fuseseră puse întrebări.

Ieși în lumina soarelui de pe rue du Bac. Îl salută zîmbind pe portar și scutură capul, refuzînd oferta unui taxi.

– Mă duc la Luvru. O să merg pe jos, mulțumesc.

Ajuns pe trotuar, își aprinse o țigară, întorcîndu-se ușor, ca pentru a se feri de vînt, și își aruncă privirea peste ferestrele mari ale hotelului. Înăuntru, estompat de reflexele solare, îl văzu pe recepționer vorbind cu un bărbat îmbrăcat cu o haină bej. Nu era foarte sigur, dar era aproape convins că mai văzuse acel sacou de gabardină la aeroport, cu două ore în urmă.

Porni spre est pe rue du Bac, către Sena și Pont Royale.

La Luvru era aglomerație. Turiștii se amestecau cu mulțimea de studenți veniți cu autobuzul. Urcă treptele de lîngă statuia zeiței Victoria, continuă urcarea spre dreapta, către al doilea etaj, apoi intră în sala maeștrilor secolului al nouăsprezecelea. Se alătură unui grup de turiști germani.

Nemții trecură împreună la tabloul următor, un Delacroix. Adrian se afla acum în centrul grupului. Lăsîndu-și capul după cel mai înalt dintre germani, se întoarse și privi printre trupurile aplecate, dincolo de chipurile impasibile. Văzu ceea ce se aștepta, și în același timp se temea să vadă.

Sacoul bej.

Omul era la vreo cincizeci de metri distanță, prefăcîndu-se

că citeşte dintr-un catalog al muzeului date în legătură cu un Ingres aflat în faţa lui. Dar nici nu citea, nici nu făcea vreo legătură; îşi ridica mereu ochii de pe hîrtie şi se uita spre grupul de germani.

La intersecţia cu alt coridor, grupul dădu colţul. Adrian era lîngă perete. Îi dădu la o parte pe cei din faţa lui, scuzîndu-se, pînă cînd trecu de ghid şi ieşi din grup. Coborî în grabă pe partea dreaptă a holului imens, apoi o luă la stînga, intrînd într-o încăpere slab luminată. Reflectoare mici, ce atîrnau din tavanul întunecat, făceau să strălucească mai multe statui de marmură.

Deodată îi trecu prin minte că, dacă omul cu sacou bej intra în acea încăpere, nu avea pe unde să iasă.

Pe de altă parte, dacă acel om pătrundea acolo, nici el nu mai avea pe unde ieşi. Adrian se întrebă care din ei avea mai mult de pierdut. Nu putea răspunde, aşa că se trase în umbră, în cel mai îndepărtat capăt al încăperii, dincolo de lumina reflectoarelor, şi aşteptă.

Văzu grupul de germani trecînd pe lîngă uşă. Cîteva clipe mai tîrziu, apăru pata de culoare a sacoului bej; omul alerga, pur şi simplu alerga.

Adrian se duse la uşă, stătu acolo pînă cînd îi văzu pe nemţi cotind la stînga într-o altă intersecţie de coridoare, o luă la dreapta şi porni în grabă pe hol, către scări.

Aglomeraţia de pe trepte era şi mai mare. Venise un grup de şcolăriţe în uniformă care ajunseseră la scară. În spatele lor era omul cu sacou bej, încercînd zadarnic să le depăşească şi să ajungă la trepte.

Adrian înţelese dintr-o dată situaţia. Omul îl pierduse şi avea să-l aştepte la ieşire.

Îi rămînea de făcut un singur lucru: să ajungă înaintea lui la uşa principală.

Coborî repede treptele, dîndu-şi silinţa să nu pară grăbit – un om care întîrziase la o întîlnire.

În faţa intrării, un taxi tocmai lăsa patru japonezi. Un cuplu de vîrstnici, evident englezi, traversa pavajul spre maşină. O luă la fugă, depăşi cuplul şi ajunse primul la taxi.

– *Dépêchez-vous, s'il vous plaît. Très important.*

Şoferul rînji şi porni motorul. Adrian se întoarse şi se uită pe geamul din spate. Pe treptele exterioare, bărbatul cu sacou bej privea în stînga şi-n dreapta, derutat şi înfuriat.

– Aeroportul Orly, comandă Adrian. Cursa Air Afrique.

La aeroport era lume multă şi multe cozi, dar cea la care se aşeză el era scurtă. Iar sacoul bej nu se vedea nicăieri. Nimeni nu părea interesat de persoana lui.

Tînăra negresă, îmbrăcată în uniforma companiei Air Afrique, îi zîmbi.

– Aş vrea un bilet pentru Roma, la avionul de mîine dimineaţă, la ora zece şi cincisprezece. Numele meu e Llewellyn. Cu doi *l* în faţă, doi la urmă şi un *y*. Clasa întîi, vă rog, şi dacă se poate, aş vrea să ştiu numărul locului acum. O să fiu foarte grăbit mîine dimineaţă, dar faceţi rezervarea. O să plătesc pe loc.

Ieşi pe uşile terminalului de la Orly şi chemă alt taxi.

– Aeroportul De Gaulle, vă rog. La terminalul companiei SAS.

Coada era mai lungă, funcţionarii se mişcau mai încet; asta era bine, îşi zise Adrian. Aici ar fi vrut să vadă sacoul bej, dar nu era nici urmă de el. Totuşi, un om îl privea cu atenţie, aşezat la capătul unui şir de scaune din plastic. Nimeni nu-l privise aşa la terminalul de la Orly. Fu surprins; începu să spere.

– Un drum dus-întors la Stockholm, îi spuse el arogant funcţionarului de la ghişeu. Aveţi un zbor mîine dimineaţă la ora zece treizeci. Pe acela îl vreau.

Funcţionarul ridică privirea din hîrtii.

– O să văd ce avem, domnule, răspunse acesta stăpînindu-şi iritarea, cu un puternic accent scandinav. Care va fi data de întoarcere?

– Nu ştiu sigur, lăsaţi rubrica deschisă. Nu vreau să mă tîrguiesc. Numele meu e Fontine.

Cinci minute mai tîrziu, biletul era pregătit şi plata făcută.

– Vă rog să fiţi aici cu o oră înaintea plecării, domnule, zise funcţionarul, ofensat de nerăbdarea lui Adrian.

– Sigur. Mai e o mică problemă. Am cîteva obiecte valoroase, foarte fragile, în bagaj. Aş vrea ...

– Nu ne asumăm responsabilitatea pentru aşa ceva, îl întrerupse funcţionarul.

– Nu fi copil. Ştiu asta. Vreau doar să fiu sigur că o să puneţi eticheta cu indicaţia „Fragil" în suedeză sau norvegiană sau în mai ştiu eu ce limbă. Bagajele mele sînt uşor de recunoscut...

Părăsi terminalul Aeroportului De Gaulle, convins că scosese din minţi un tip foarte cumsecade, care avea să se plîngă de el la colegi, şi se sui într-un taxi.

– La Hôtel Pont Royal, vă rog. Rue du Bac.

Adrian îl văzu la o masă de pe trotuar, în faţa unei mici cafenele de pe rue Dumont. Era american, bea vin alb şi arăta ca un student care-şi sorbea încet paharul fiindcă nu-şi putea permite altul. Vîrsta nu conta; părea suficient de înalt. Adrian se apropie de el.

– Salut.

– Bună, răspunse tînărul.

– Pot să iau loc? Bei ceva?

– Păi, cum să nu?

Adrian se aşeză la masă.

– Eşti student la Sorbona?

– Aş. École des Beaux Arts. Sînt de bună-credinţă, pictor realist. Îţi fac portretul pentru treizeci de franci. Ce zici?

– Nu, mulţumesc. Dar o să-ţi dau mult mai mult dacă faci altceva pentru mine.

Studentul îl privi bănuitor, cu dispreţ.

– Nici nu vreau să aud aşa ceva.

– Nu mă înţelege greşit. O să te plătesc doar ca să mergi cu un avion. La clasa întîi şi te întorci în aceeaşi zi.

– Eşti nebun, şefule. Nu fac contrabandă cu nimic şi pentru nimeni. Mai bine ţi-ai lua valea. Eu respect legile.

– Eu, şi mai mult. Sînt jurist. De fapt, procuror. Am o legitimaţie care poate dovedi asta.

– Nu prea pari a fi.

– Ascultă-mă pînă la capăt. Ce pierzi? Cinci minute şi nişte vin ca lumea.

A doua zi de dimineaţă, la ora nouă şi cincisprezece, Adrian coborî din limuzină în faţa uşilor de sticlă ale terminalului companiei SAS Airlines, de la Aeroportul De Gaulle. Era îmbrăcat într-un pardesiu lung şi larg, dintr-o ţesătură albă; arăta ca un idiot, însă nu putea fi trecut cu vederea. Pe cap avea o pălărie albă, cu boruri largi, trasă pe ochi, ascunzîndu-i chipul. Sub pălărie se vedeau nişte ochelari negri, imenşi, care-i mascau nu numai ochii, iar sub bărbie avea înnodată o eşarfă albastră, care se revărsa peste pardesiul alb.

Şoferul în uniformă ocoli limuzina, se duse la portbagaj şi-l deschise, apoi chemă hamalii să-l ajute pe foarte importantul său pasager. Trei valize mari din piele albă fură stivuite pe un

căruciorde mînă, făcîndu-l pe Adrian să protesteze că aveau să fie zgîriate.

Trecu prin uşile cu celulă fotoelectrică şi se îndreptă către ghişeul companiei SAS.

– Mă simt ca dracu'! zise el extenuat, simulînd efectele unei mahmureli, şi v-aş mulţumi dacă nu mi-aţi crea probleme. Vreau ca bagajul meu să fie încărcat ultimul; vă rog să-l ţineţi în spatele ghişeului pînă cînd vor intra ultimele valize. Întotdeauna mi se face acest serviciu. Domnul de ieri m-a asigurat că n-o să fie nici o problemă.

Funcţionarul din spatele ghişeului părea stupefiat. Adrian trînti pe poliţă plicul cu biletul.

– Poarta patruzeci şi doi, domnule, zise funcţionarul, dîndu-i înapoi plicul. Îmbarcarea e la ora zece.

– O să aştept acolo, răspunse Adrian, arătînd spre şirul de scaune din plastic, în holul companiei SAS. Nu glumeam în legătură cu bagajele. Unde e toaleta pentru bărbaţi?

La ora zece fără douăzeci, pe uşa terminalului intră un bărbat înalt, suplu, cu pantaloni kaki, cizme de cow-boy şi o tunică militară americană. Faţa îi era acoperită de barbă; pe cap avea o pălărie australiană cu boruri largi. Intră în toaleta pentru bărbaţi.

La ora zece fără optsprezece minute, Adrian se ridică de pe scaunul de plastic şi traversă terminalul aglomerat. Împinse uşa pe care scria „Hommes" şi intră.

În cabina de toaletă, îşi schimbară cu greutate hainele.

– Ciudat lucru, şefu'. Poţi să juri că nu e nimic în pardesiul ' ăsta stupid?

– E atît de nou încît nici măcar scame n-are ... Uite biletul, te duci la poarta patruzeci şi doi. Poţi să arunci tichetul pentru

bagaje, nu-mi pasă. Doar dacă nu vrei să păstrezi valizele; sînt al naibii de scumpe. Şi curate.

– Garantezi că la Stockholm nimeni n-o să-mi facă felul?

– Cîtă vreme foloseşti paşaportul *dumitale* şi nu te prezinţi cu numele meu. Ţi-am dat biletul meu, asta-i tot. Ai notiţa mea cu care poţi dovedi. Crede-mă pe cuvînt, nimeni n-o să-ţi facă probleme. Nu ştii unde sînt şi nici n-ai de ce să ştii. N-ai nici un reper.

– Eşti nebun. Dar mi-ai plătit cursurile pentru doi ani şi mi-ai dat o sumă frumoasă de cheltuială. Eşti un nebun de treabă.

– Să sperăm că arăt destul de bine. Ţine-mi oglinda.

Adrian îşi apăsă barba falsă pe fălci; se lipi imediat. Examină rezultatul şi, satisfăcut, îşi puse pe cap pălăria, trăgînd-o pe ochi.

– În regulă, să mergem. Arăţi bine.

La ora zece fără unsprezece, un bărbat îmbrăcat într-un pardesiu alb, lung, cu o pălărie albă pe cap, eşarfă albastră şi ochelari negri trecea pe lîngă biroul companiei SAS, către poarta patruzeci şi doi.

Treizeci de secunde mai tîrziu, un tînăr bărbos – evident american – îmbrăcat cu o tunică militară murdară, pantaloni kaki, cizme de cow-boy şi o pălărie cu boruri largi se strecura pe uşa toaletei pentru bărbaţi, cotea brusc la stînga, intrînd în mulţime, şi se îndrepta spre ieşire. Afară, alergă spre un taxi ce aştepta, se sui în el şi îşi dădu jos barba.

– Numele meu e Llewellyn! strigă el spre funcţionarul de la Air Afrique, de lîngă poarta de plecare. Îmi cer scuze pentru întîrziere; am ajuns la timp?

Negrul îi zîmbi şi răspunse cu accent franţuzesc:

– În ultimul moment, *monsieur*. Tocmai am făcut ultimul anunţ. Aveţi bagaje de mînă?

– Nimic.

La ora zece şi douăzeci şi trei de minute, avionul Air Afrique ce zbura spre Roma începu să ruleze spre pista de decolare numărul şapte. La zece şi douăzeci şi opt, era în aer. Întîrziase cu doar treisprezece minute.

Bărbatul care-şi zicea Llewellyn stătea lîngă hublou, cu pălăria aşezată pe scaunul alăturat de la clasa întîi. Simţea pe piele granulele întărite de adeziv facial şi le frecă, oarecum fascinat. Reuşise. Dispăruse.

Bărbatul cu sacou bej se sui la bordul avionului spre Stockholm la ora zece douăzeci şi nouă. Plecarea fusese întîrziată. Mergînd spre clasa economică, trecu pe lîngă elegantul pasager cu pardesiu alb şi pălărie asortată. Îşi zise că omul pe care-l urmărea era un amărît. Cine se credea, de se îmbrăca aşa?

La ora zece cincizeci, avionul spre Stockholm era în aer. Întîrziase douăzeci de minute, nu era ceva neobişnuit. Bărbatul de la clasa economică îşi dăduse jos sacoul şi stătea pe fotoliul aflat în spatele obiectivului pe care-l supraveghea. Cînd se dădeau perdelele la o parte – cum se întîmpla acum –, putea să-l vadă foarte bine.

După douăsprezece minute de zbor, pilotul stinse indicatorul de punere a centurilor. Elegantul individ de la clasa întîi se ridică din fotoliu şi îşi dădu jos pardesiul alb şi pălăria.

Omul aflat în spatele lui, la clasa economică, sări din fotoliu, ' uluit.

– La naiba, murmură el.

27

Andrew se chinui să vadă prin parbriz indicatorul slab luminat de faruri. Era în zori, dar ceaţa se lăsase peste tot.

MILANO 5 KM

Condusese toată noaptea, după ce închiriase cea mai rapidă maşină pe care o găsise la Roma. Călătoria la adăpostul întunericului reducea riscul de a fi urmărit. Cu toate că farurile îl puteau da de gol de-a lungul drumului întunecat.

Dar nu se aştepta să fie urmărit. În Rock Creek Park, Greene îi spusese că era însemnat. Ceea ce evreul nu ştia era faptul că, dacă Inspectoratul General ar fi vrut atît de mult să pună mîna pe el, l-ar fi prins la aeroport. Cei de la Pentagon ştiau exact unde se afla; o telegramă trimisă de secretarul Apărării îl adusese înapoi de la Saigon.

Prin urmare, ordinul de a fi reţinut nu fusese dat. Că avea să fie dat în citeva zile, poate chiar ore, nu încăpea vorbă; în mod sigur urma să fie dat. Însă el era fiul lui Victor Fontine. Pentagonul nu s-ar fi grăbit să emită vreun ordin de arestare. Armata nu învinuia aşa de uşor un Rockefeller, un Kennedy sau un Fontine. Pentagonul ar fi insistat să fie aduşi în ţară ofiţerii Brigăzii de Supraveghere, pentru a confirma mărturiile. Pentagonul n-ar fi lăsat nimic la voia întîmplării sau pradă erorii.

Ceea ce însemna că avea timp să dispară. Deoarece, atunci cînd armata avea să fie pregătită să acţioneze, el ar fi fost deja în munţi, în căutarea unui tezaur care urma să modifice principiile

fundamentale ale omenirii așa cum nu se mai întîmplase niciodată pînă atunci.

Andrew apăsă pedala accelerației. Trebuia să doarmă. Un profesionist știa cînd trupul său avea nevoie de odihnă, în ciuda momentelor de tensiune, atunci cînd ochii începeau să-l doară în orbite. O să găsească o casă la marginea drumului sau un han de țară și-o să doarmă aproape toată ziua. După-amiaza tîrziu avea să se îndrepte spre nord, către Campo di Fiori, și să ajungă la un tablou pe un perete. Primul pas în căutarea unui tezaur îngropat în munți.

Intră pe poarta principală din piatră acum năruită, fără să încetinească, și își continuă drumul cîțiva kilometri. Lăsă două mașini să-l depășească, uitîndu-se la șoferi; nu erau interesați de persoana lui. Întoarse și trecu din nou pe poartă. N-avea de unde ști ce se afla înăuntru, dacă existau măsuri de securitate - dispozitive de alarmă sau cîini. Tot ce putea vedea era un drum pavat, șerpuit, care dispărea în pădure.

Zgomotul unei mașini pe acel drum ar fi fost un semnal de alarmă. Nu putea risca așa ceva; n-avea de gînd să-și anunțe sosirea la Campo di Fiori. Reduse viteza și intră în pădurea de pe marginea drumului, cît mai departe.

După cinci minute se apropie de poartă. Căută, din obișnuință, fire sau celule fotoelectrice; nu găsi nimic, intră pe poartă și coborî pe drumul tăiat prin pădure.

Se opri la margine, ascuns de copacii crescuți haotic, pînă cînd văzu clădirea principală. Era așa cum o descrisese tatăl lui: pustie ca o piatră funerară.

Ferestrele erau întunecate, toate luminile erau stinse. Nu era normal. Casa era cufundată în întuneric. Un bătrîn care trăia singur ar fi avut nevoie de lumină; vîrstnicii nu se încred în ochii lor. Murise oare preotul?

Deodată, venind de nicăieri, o voce ascuţită, tînguitoare. Apoi paşi. Veneau dinspre drumul din direcţia de nord a aleii, dincolo de curbă; cel despre care tatăl lui spusese că ducea la grajduri. Fontine se lăsă la pămînt, sub nivelul ierbii, şi rămase nemişcat. Ridică încet capul; aştepta şi privea.

Bătrînul preot îşi făcu apariţia. Purta o sutană lungă, neagră, şi căra un coş. Vorbea tare, însă Andrew nu vedea cui i se adresa. Nici nu înţelegea cuvintele. Călugărul se opri, se întoarse şi vorbi din nou.

Urmă o replică. Rapidă, autoritară, într-o limbă pe care Fontine n-o recunoscu imediat. Apoi îl văzu pe însoţitorul călugărului şi-l aprecie imediat ca pe un posibil adversar. Bărbatul era masiv, cu umeri largi şi solizi, îmbrăcat într-o jachetă din păr de cămilă şi pantaloni bine croiţi. Ultimele raze ale soarelui îi luminau pe amîndoi; nu prea bine, căci lumina era în spatele lor, dar suficient ca să le distingă feţele.

Andrew îşi concentră atenţia asupra bărbatului mai tînăr, bine făcut, care mergea în spatele călugărului. Avea o faţă mare, cu ochii depărtaţi, sprîncene deschise la culoare şi o frunte bronzată, care-i scotea în evidenţă părul scurt, decolorat de soare. Avea vreo patruzeci şi cinci de ani, cu siguranţă nu mai mult. Iar mersul era cel al unui om prudent, capabil să se mişte cu agilitate, însă nedorind să se ştie acest lucru. Fontine avusese sub comanda lui astfel de oameni.

Bătrînul călugăr porni spre treptele de marmură, mutînd coşul pe braţul stîng şi ridicîndu-şi cu mîna dreaptă poala veşmîntului. Se opri în capul scării şi se întoarse din nou spre bărbatul mai tînăr. Vocea îi era mai calmă, preotul resemnîndu-se în faţa prezenţei mireanului, a instrucţiunilor primite sau poate a amîndurora. Vorbi rar, iar Fontine recunoscu uşor limba. Era greacă.

Ascultîndu-l pe călugăr, ajunse la altă concluzie, la fel de evidentă. Bărbatul solid era Theodore Annaxas Dakakos. *E un taur.*

Preotul îşi continuă drumul pe veranda largă de marmură, către uşi; Dakakos sui treptele şi-l urmă. Amîndoi intrară în casă.

Fontine rămase încă vreo cîteva minute în iarba de pe marginea aleii. Trebuia să se gîndească. Ce-l aducea pe Dakakos la Campo di Fiori? Ce interese avea el aici?

Şi, pe măsură ce întrebările prindeau contur, un singur răspuns devenea evident. Dakakos, solitarul, era aici o forţă nevăzută. Conversaţia care tocmai avusese loc pe aleea circulară nu fusese purtată între nişte străini.

Trebuia să descopere dacă Dakakos venise singur la Campo di Fiori. Sau îşi adusese propria sa forţă de protecţie, propria sa putere de foc? În casă nu era nimeni, la ferestre nu erau lumini, dinăuntru nu se auzeau zgomote. Rămîneau doar grajdurile.

Andrew se tîrî înapoi prin iarba umedă, pînă cînd vizibilitatea de la ferestre fu blocată de vegetaţia abundentă din jur. Se ridică în spatele unui pîlc de tufe şi scoase din buzunar un mic revolver Beretta. Se căţără pe digul de deasupra aleii şi calculă unghiul drumului dinspre grajduri, peste movilă. Dacă oamenii lui Dakakos erau la staule, ar fi fost simplu să-i elimine. Fără împuşcături; era ceva esenţial. Arma era doar un instrument; oamenii cedau sub ameninţarea ei.

Fontine se ghemui şi îşi croi drum peste movilă, către drumul dinspre grajduri. Vîntul serii apleca iarba înaltă şi ramurile copacilor; militarul profesionist intră instinctiv în ritmul mişcărilor lor. Se zăreau acoperişurile grajdurilor, iar el coborî în linişte panta către drum.

În faţa uşii grajdului se afla un Maserati gri metalizat, cu

roţile murdare de noroi. Nu se auzeau voci, nu se vedea nici un semn de viaţă; în aer vibra doar murmurul calm al pădurii din jur. Andrew se lăsă în genunchi, luă o mînă de pămînt şi-l aruncă la douăzeci de metri peste drum, lovind fereastra grajdului.

Nimeni nu ieşi. Fontine repetă gestul, luînd mai mult pămînt, amestecat cu pietricele. Zgomotul fu şi mai puternic; n-avea cum să treacă neobservat.

Nimic. Nimeni.

Prudent, ieşi pe drum şi se îndreptă spre maşină. Se opri înainte să ajungă la ea. Suprafaţa drumului era tare, dar încă umedă de la ploaia ce căzuse mai devreme.

Botul maşinii era îndreptat spre nord; în partea dinspre scaunul pasagerului, pe care o avea acum în faţă, nu se vedeau urme de paşi. Ocoli automobilul; pe partea şoferului, urmele erau distincte: conturul unor tălpi de pantofi bărbăteşti.

Dakakos se conformase profilului imaginat la o masă de pe Via Veneto. Venise singur.

Nu mai era timp de pierdut. Trebuia să pună mîna pe acest tablou de pe perete şi să înceapă călătoria aceea la Champoluc. Şi faptul că îl găsea pe Dakakos la Campo di Fiori nu era lipsit de ironie. Viaţa informatorului avea să se sfîrşească acolo unde începuseră obsesiile lui. Brigada de Supraveghere merita măcar atîta lucru.

Acum vedea lumini în interiorul casei, dar numai la ferestrele din stînga intrării principale. Andrew se lipi de perete, furişîndu-se pe sub pervazuri, pînă cînd ajunse lîngă fereastra cea mai luminată. Îşi apropie încet faţa de tocul ei şi privi înăuntru.

Încăperea era imensă. Se vedeau canapele, fotolii şi un şemineu. Două lămpi erau aprinse; una lîngă o canapea aflată în

celălalt capăt, a doua mai aproape, în dreapta unui fotoliu. Dakakos stătea în picioare lîngă şemineu, gesticulînd lent, cu mişcări controlate ale mîinilor. Preotul era într-un fotoliu, cu spatele la Fontine, dificil de analizat. Conversaţia acestora o auzea în surdină, nedesluşit. Era imposibil de ştiut dacă grecul avea vreo armă; trebuia să presupună că avea.

Andrew înşfăcă o cărămidă de pe marginea aleii şi se întoarse la fereastră. Se ridică, ţinînd pistolul în mîna dreaptă şi cărămida în stînga. Dakakos se apropie de călugărul din fotoliu; grecul îi ţinea o pledoarie sau îi explica ceva, foarte concentrat.

Acum era momentul.

Ţinînd pistolul în faţa ochilor, Fontine întinse braţul sting în spate, apoi îl repezi în faţă, aruncînd cărămida în mijlocul ferestrei. Cioburi de sticlă şi aşchii de lemn se împrăştiară peste tot. Izbi cu arma resturile de geam rămase în tocul ferestrei, vîrînd pistolul în spaţiul rămas liber, şi strigă cît îl ţinură puterile:

– Dacă faceţi vreo mişcare, sînteţi morţi!

Dakakos îngheţă.

– *Dumneata?* şopti el. Parcă erai *arestat!*

Capul grecului căzu în faţă; ţeava pistolului îi făcuse pe faţă răni adînci, hidoase, pe unde sîngele ţîşnea din abundenţă. Omul ăsta nu merita o altă moarte decît una în chinuri, îşi zise Fontine.

– În numele lui Dumnezeu, ai *milă!* strigă preotul neajutorat din fotoliu unde fusese legat.

– Taci din gură! răcni militarul, cu ochii la Dakakos. De ce-ai făcut-o? De ce te afli aici?

Grecul privea în gol, respirînd neregulat, cu ochii umflaţi.

– Au spus că ai fost prins. Aveau tot ce le trebuia.

Cu greu putea fi auzit, fiindcă vorbea atît pentru sine, cît şi pentru bărbatul de deasupra lui.

– Au făcut o greşeală, bătrîne, zise Andrew. Informaţiile lor s-au încrucişat pe drum. Nu te aşteptai să-ţi transmită scuzele lor, nu-i aşa? Ce ţi-au spus? Că au pus mîna pe mine?

Dakakos rămase tăcut, clipind din cauza sîngelui ce i se prelingea în ochi de pe frunte. Fontine avea în minte glasul comandanţilor de la Pentagon. *Să nu recunoşti niciodată. Să nu dai explicaţii niciodată. Cucereşte obiectivul, restul nu merită atenţie.*

– Las-o baltă, îi zise el calm lui Dakakos. Spune-mi doar de ce te afli aici.

Ochii grecului i se învîrteau în cap; buzele i se mişcară.

– Eşti un *ticălos*. Iar noi o să *te oprim!*

– Ce-nseamnă „noi"?

Dakakos îşi arcui ceafa, ridicîndu-şi capul, şi-l scuipă în faţă pe militar. Fontine înfipse ţeava pistolului în falca grecului. Capul îi căzu în piept.

– *Stai!* strigă călugărul. O să-ţi spun eu. E un preot care se numeşte Land. Dakakos şi Land lucrează împreună.

– Cine?

Fontine se întoarse brusc spre călugăr.

– Asta-i tot ce ştiu. Numele! Sînt în legătură de ani de zile.

– Ăsta cine mai e? Ce e cu el?

– Nu ştiu. Dakakos nu mi-a spus.

– Pe el îl aşteaptă? O să vină preotul aici?

Expresia de pe chipul bătrînului se schimbă dintr-o dată. Pleoapele i se zbăteau, buzele îi tremurau.

Andrew înţelese. Dakakos aştepta pe cineva, dar nu pe Land. Fontine ridică ţeava pistolului şi o vîrî în gura grecului pe jumătate conştient.

– Foarte bine, părinte, ai două secunde să-mi spui despre cine-i vorba. Pe cine așteaptă nemernicul ăsta?

– Pe celălalt ...

– *Care* celălalt?

Bătrînul preot îl pironea cu privirea. Fontine simți un gol teribil în stomac. Îndepărtă pistolul.

Adrian.

Adrian era în drum spre Campo di Fiori! Fratele lui îl trădase și trecuse de partea lui Dakakos!

Pictura! Trebuia să se asigure că pictura era acolo! Se întoarse, căutînd ușa spre ...

Explozia îl încremeni. Dakakos trăsese de cordonul lămpii, înfășurîndu-l pe încheietura mîinii, și sărise înainte, izbindu-l pe Andrew cu pumnul în rinichi, prinzînd cu cealaltă mînă țeava pistolului și răsucind brațul lui Fontine pînă cînd acesta crezu că o să-i rupă cotul.

Andrew se gîndi să se arunce într-o parte, rostogolindu-se prin forța săriturii lui Dakakos. Grecul ajunse deasupra lui, strivindu-l cu greutatea unui elefant. Izbi încheieturile lui Fontine de podea pînă cînd arma explodă, trimițînd glonțul în tocul de lemn al ușii de la intrare. Andrew ridică genunchiul, lovindu-l pe Dakakos în vintre, strivindu-i testiculele pînă cînd acesta se îndoi de spate, chinuit de durere.

Fontine se rostogoli din nou, eliberîndu-și mîna stîngă, și își înfipse degetele în fața sîngerîndă de deasupra lui, sfîșiind pielea ce atîrna. Totuși, Dakakos nu se retrăgea, nu renunța; își propti brațele în gîtul lui Andrew.

Acum era momentul! Andrew se arcui în față și își înfipse dinții în brațul lui Dakakos, mușcînd cu putere, ca un cîine turbat, pînă cînd simți sîngele cald în gură. Grecul își smulse brațul – cu mîna depărtată – creînd spațiul de care avea nevoie Fontine. Îl lovi din nou pe Dakakos în vintre și își trase corpul de sub

acest uriaş; în acelaşi timp, vîri mîna stîngă în scobitura de la subsuoara lui Dakakos şi apăsă nervul cu toată forţa de care era în stare.

Grecul îşi ridică partea dreaptă a corpului în chinuri. Andrew se răsuci spre stînga, izbind trupul masiv şi retrăgîndu-şi mîna.

Cu o viteză dobîndită în zeci de bătălii, Fontine se ridică pe vine, cu pistolul ridicat, şi trase cinci gloanţe în pieptul dezgolit al informatorului care fusese cît pe ce să-l ucidă. Dakakos murise. Annaxas nu mai era.

Andrew se ridică nesigur pe picioare; era plin de sînge, cu corpul numai răni. Se uită la preotul din Xenope, aflat în fotoliu. Bătrînul stătea cu ochii închişi, mişcîndu-şi buzele într-o rugăciune mută.

Mai rămăsese un glonţ. Andrew ridică pistolul şi trase.

28

Surprins, Adrian luă telegrama pe care i-o întinse recepţionerul. Se îndreptă spre uşa din faţă a hotelului, se opri şi o deschise.

Domnului Adrian Fontine
Hotel Excelsior
Roma, Italia
Dragul meu Fontine,

Trebuie să discutăm urgent, fiindcă nu poţi acţiona singur. Trebuie să ai încredere în mine. N-ai de ce să te temi de mine. Îţi

înţeleg neliniştea, de aceea nu vor exista intermediari, nici unul dintre oamenii mei nu te va contacta. Te aştept singur şi vom lua împreună nişte hotărîri. Verifică-ţi sursele.

Theo Dakakos

Dakakos îi dăduse de urmă! Grecul dorea să se ÎNTÎLNEASCĂ cu el. Dar unde? Cum?

Adrian ştia că, o dată trecut de vama de la Roma, n-avea cum să-i împiedice pe cei care-l căutau să afle că venise în Italia; ăsta era şi motivul pentru următorul său pas strategic. Dar faptul că Dakakos îl contactase direct i se părea extraordinar. De parcă ar fi crezut că ei lucrau *împreună*. Cu toate astea, Dakakos fusese pe urmele lui Andrew; îl urmărise pe fratele său necontenit, cu iscusinţă, înfăşurînd Brigada de Supraveghere cu un cordon neoficial, care nu ţinuse cont de eforturile combinate ale Inspectoratului General şi ale Departamentului de Justiţie.

Fiii lui Victor Fontine – nepoţii lui Savarone Fontini-Cristi – erau în căutarea tezaurului. De ce l-ar fi oprit Dakakos pe unul din ei şi nu pe celălalt?

Probabil că asta încerca să facă. Să fluture morcovi pe sub nasul măgarului; să ofere siguranţă şi încredere, cuvinte care se traduceau prin *control şi îngrădire*.

... Te aştept singur şi vom lua împreună nişte hotărîri. Verifică-ţi sursele ...

Era oare Dakakos în drum spre Campo di Fiori? Cum era posibil? Şi ce însemna *surse*le? Un colonel de la Inspectoratul General, pe nume Tarkington, cu care Dakakos stabilise nişte legături pentru a prinde în capcană Brigada de Supraveghere? Ce alte surse avea el în comun cu Dakakos?

– *Signore* Fontine?

Era directorul de la Excelsior; uşa biroului său rămăsese deschisă. Omul ieşise în grabă.

– Da.

– V-am căutat în cameră, desigur. Nu eraţi acolo.

Bărbatul zîmbi nervos.

– Corect, zise Adrian. Sînt aici. Despre ce e vorba?

– Oaspeţii noştri sînt întotdeauna prima noastră preocupare.

Italianul zîmbi din nou. Îl înnebunea.

– Vă rog. Mă grăbesc.

– Acum cîteva clipe, am primit un telefon de la Ambasada Americană. Spuneau că verifică toate hotelurile din Roma. Vă caută.

– Ce-aţi spus?

– Oaspeţii noştri sînt întotdeauna ...

– Ce-aţi *spus?*

– Că aţi fost verificat. Aţi *fost* verificat, *signore*. Totuşi, dacă vreţi să folosiţi telefonul meu...

– Nu, mulţumesc, zise Adrian, pornind spre uşă. Apoi se opri şi se întoarse către director. Sunaţi la Ambasadă. Spuneţi-le unde m-am dus. Recepţionerul ştie.

Era a doua parte a strategiei pe care o aplica la Roma, iar cînd o concepuse, înţelesese că era doar o prelungire a ceea ce făcuse la Paris. Înainte de sfîrşitul zilei, profesioniştii care-l urmăreau aveau să ştie exact unde se afla. Calculatoarele, evidenţa paşapoartelor şi cooperarea internaţională făceau posibilă transmiterea rapidă a informaţiilor. Trebuia să-i facă pe toţi să creadă că mergea într-un loc unde, în realitate, nu se ducea.

Roma era cel mai bun loc pentru a porni. Dacă ar fi zburat la Milano, oamenii inspectorului general şi-ar fi consultat

dosarele; ar fi ieşit la iveală Campo di Fiori. Nu putea îngădui aşa ceva.

Le ceruse celor de la recepţia hotelului să-i întocmească un traseu pentru o călătorie spre sud. Spre Napoli, Salerno şi Policastro, pe drumuri care l-ar fi dus către est, prin Calabria, la Marea Adriatică. La aeroport închiriase o maşină.

Şi acum, Theodore Dakakos se alăturase vînătorilor. Dakakos, ale cărui reţele de informaţii erau mai rapide decît cele ale Serviciului de informaţii militare ale americanilor, şi mult mai periculoase. Adrian ştia ce voiau militarii americani: pe ucigaşul Brigăzii de Supraveghere. Însă Dakakos voia tezaurul de la Constantinopol. Un trofeu mult mai mare.

Adrian conduse prin traficul Romei către Aeroportul Leonardo da Vinci. Înapoie maşina închiriată şi cumpără un bilet de la Itavia Airlines, pentru Milano. Se aşeză la coada de la poarta de plecare, lăsînd capul în jos, cocîrjat, ascunzîndu-se în mulţime. În timp ce avansa înghesuit de ceilalţi – din motive pe care nu le cunoştea –, îi veniră în minte cuvintele unui avocat extraordinar.

Poţi să alergi cu haita, în mijlocul ei, dar dacă vrei să faci ceva, trage-te mai la margine şi spală putina. Darrow.

La Milano, voia să-l sune pe tatăl lui. Avea să-l mintă în legătură cu Andrew; urma să inventeze *ceva*, nu se putea gîndi acum la asta. Dar trebuia să afle mai multe despre Theodore Dakakos.

Dakakos era tot mai aproape.

Şedea pe pat, în camera de la Hotel di Piermonte din Milano, aşa cum şezuse pe patul din camera de la Savoy, în Londra, privind cu atenţie hîrtiile din faţa lui. Numai că acelea

nu erau orare ale liniilor aeriene, ci paginile xeroxate ale amintirilor de acum cincizeci de ani ale tatălui său. Le recitea – nu pentru a găsi informaţii noi, le cunoştea conţinutul –, ci pentru că lectura amîna momentul în care avea să pună mîna pe telefon. Se întreba cît de atent studiase fratele lui acele pagini, descrierile incoerente şi comentariile ezitante, adesea enigmatice. Probabil că Andrew le cercetase cu încordarea soldatului în timpul luptei. Existau nume acolo. Goldoni, Capomonti, Lefrac. Oameni care trebuia găsiţi.

Adrian înţelese că nu mai putea sta pe gînduri. Împături paginile, le vîrî în buzunarul jachetei şi întinse mîna după telefon.

Zece minute mai tîrziu, centrala îi făcea legătura; în casa de la North Shore, la opt mii de kilometri distanţă, telefonul suna. Răspunse mama lui, scurt, fără să afecteze mîhnirea, deoarece nu asta era important – tristeţea era în suflet.

– Tatăl tău a murit azi-noapte.

Cîteva clipe, amîndoi tăcură. Liniştea transmitea o anume iubire. De parcă s-ar fi mîngîiat.

– O să vin imediat acasă, zise el.

– Nu, să nu faci asta. Nu e ceea ce ar fi vrut el. Ştii ce ai de făcut.

– Da, spuse el într-un tîrziu.

– Adrian.

– Da.

– Trebuie să-ţi spun două lucruri, dar nu vreau să le comentez. Poţi înţelege asta?

Adrian tăcu o clipă.

– Cred că da.

– A venit la noi un ofiţer. Un colonel, Tarkington. A fost

destul de amabil ca să vorbească numai cu mine. Am aflat despre Andrew.

– Îmi pare rău.

– Adu-l înapoi. Are nevoie de ajutor. Tot ajutorul pe care i-l putem da.

– O să încerc.

– E așa de ușor să privești în urmă și să spui: „Da, acum înțeleg. Pricep." A văzut întotdeauna doar efectele puterii; n-a înțeles niciodată complicațiile ei, pericolul ei fundamental, așa cred.

– Să nu comentăm, îi aminti fiul ei.

– Da. Nu vreau să comentez ... Doamne, sînt așa de *speriată!*

– *Te rog*, mamă.

Jane oftă adînc, zgomotul transmițîndu-se la capătul celălalt al firului.

– Mai e ceva. Dakakos a fost aici. A vorbit cu tatăl tău. Pe urmă cu noi amîndoi. Trebuie să ai încredere în el. Tatăl tău dorea asta; era convins de treaba asta. Și eu sînt.

... *verifică-ți sursele* ...

– Mi-a trimis o telegramă. Spunea că o să mă aștepte.

– La Campo di Fiori, completă Jane.

– Ce-a spus despre Andrew?

– Că fratele tău ar putea fi întîrziat. N-a intrat în amănunte; a vorbit doar despre tine. Ți-a rostit numele de mai multe ori.

– Ești sigură că nu vrei să vin acasă?

– Da. N-ai ce să faci aici. Nu asta și-ar fi dorit el. Făcu o pauză. Adrian, spune-i fratelui tău că tatăl lui n-a aflat nimic. A murit convins că *gemenii* lui sînt cei pe care-i știa.

– O să-i spun. Te sun curînd.

Își luară rămas-bun.

*

Tatăl lui murise. Sursa dispăruse, iar golul rămas era teribil. Stătea lîngă telefon, dîndu-și seama că avea broboane de sudoare pe frunte, deși în cameră era răcoare. Se ridică de pe pat. Avea multe de făcut și trebuia să acționeze rapid. Dakakos era în drum spre Campo di Fiori. Ca și ucigașul din Brigada de Supraveghere, dar grecul nu știa asta.

Se așeză la birou și începu să scrie. De parcă ar fi fost în apartamentul lui din Boston, notîndu-și în grabă idei pentru interogatoriul de a doua zi.

Dar acum nu era vorba despre ziua ce urma, ci despre acea seară. Și foarte puține idei îi veneau în minte.

Opri mașina la bifurcație, luă harta și-o așeză sub lumina tabloului de bord. Bifurcația apărea pe hartă. Pînă la orașul Laveno nu mai erau alte drumuri. Tatăl lui spusese că la stînga erau niște stîlpi mari de piatră, care marcau intrarea în Campo di Fiori.

Porni mașina, privind încordat în întuneric, așteptînd să dea cu ochii de niște pietre ridicate în fața zidului de arbori din stînga. După șase kilometri, le găsi. Opri mașina în fața stîlpilor uriași, ruinați și scoase lanterna pe geam. Se vedea drumul șerpuit pe care-l descrisese tatăl său, cotind brusc și dispărînd în pădure.

Răsuci volanul la stînga și intră pe poartă. Își simți dintr-o dată gura uscată, inima începu să-i bată mai tare, trimițîndu-i vibrații pînă în gîtlej. Teama de necunoscut pusese stăpînire pe el. Voia să scape repede de ea, înainte ca frica să îl copleșească. Mări viteza.

Nicăieri nu se vedeau lumini.

Uriașa clădire albă se înălța în mijlocul unei tăceri sinistre,

profilîndu-se în întuneric în întreaga-i splendoare funebră. Adrian parcă maşina pe partea stîngă a aleii circulare, în faţa treptelor de marmură, stinse motorul şi farurile cu o strîngere de inimă. Coborî, luă lanterna din buzunarul impermeabilului şi traversă pavajul brăzdat de crăpături către scară.

O lună palidă lumină scurt decorul macabru, apoi dispăru. Cerul era acoperit, dar n-avea să plouă; peste tot se vedeau nori, însă erau mici şi se deplasau cu viteză. Aerul era uscat; nimic nu se mişca.

Adrian ajunse pe ultima treaptă şi aprinse lanterna, ca să se uite la ceas. Era unsprezece şi jumătate. Dakakos nu era acolo. Nici fratele lui. Unul din ei sau amîndoi ar fi auzit maşina; nici unul n-ar fi dormit la ora asta. Mai rămînea bătrînul preot. Un om în vîrstă, locuind într-o casă la ţară, ar fi fost deja în pat. Începu să strige.

– Hei! Numele meu e Adrian Fontine şi aş vrea să vorbesc cu dumneata!

Nimic.

Totuşi, nu! Se auzi o mişcare. O răpăială, o serie de scîrţîituri însoţite de ţipete slabe, nedesluşite. Îndreptă lanterna într-acolo. Prinse în fasciculul ei siluete estompate, alergînd, de şobolani – trei, patru, cinci – fugind peste pervazul unei ferestre deschise.

Ţinu lanterna nemişcată. Fereastra era spartă; se vedeau marginile colţuroase ale geamului. Se apropie încet, cuprins dintr-o dată de spaimă.

Picioarele i se afundară în pămînt; pantofii striveau cioburi de sticlă. Se opri în faţa ferestrei şi ridică lanterna.

I se tăie răsuflarea, şi icni involuntar cînd prinse în lumina orbitoare patru ochi de animal. Săriră în sus, surprinşi, dar furioşi, apoi se auzi un ţipăt înăbuşit, înspăimîntător, în

vreme ce creaturile fugiră în întuneric, spre altă parte a casei. Urmă un trosnet. Un animal înspăimîntat, înnebunit se ciocnise de un obiect instabil din porțelan sau sticlă.

Adrian trase aer în piept, apoi se cutremură. Nările i se umplură de o duhoare copleșitoare, un iz de putreziciune care-l făcu să lăcrimeze, îi irită gîtul și-l sufocă. Își ținu respirația și se cățără peste pervazul ferestrei. Își acoperi gura și nasul cu mîna stîngă, stăvilind mirosul insuportabil; lumină cu lanterna spre interiorul enormei încăperi.

Șocul îl făcu să se clatine pe picioare. Siluetele celor doi morți – unul cu sutana sfîșiată, legat de un fotoliu, celălalt întins pe podea, pe jumătate gol – îi provocară oroare. Hainele erau rupte cu dinți de animal, carnea smulsă de fălcile animalelor, sîngele uscat – amestecat cu urină și salivă de animal.

Adrian încremeni. Începu să verse. Se aplecă spre stînga; lanterna lumină o ușă, iar el se repezi spre ea cu gura căscată, căutînd un aer respirabil.

Intră în biroul lui Savarone Fontini-Cristi, un om pe care nu-l cunoscuse, dar pe care acum îl ura cu toată forța de care era în stare. Bunicul său care declanșase o serie de crime și suspiciuni ce provocaseră tot mai multă moarte, și tot mai multă ură.

În ce scop? Pentru ce?

Blestemațiiiiileee!

Țipă fără să se poată stăpîni; înșfăcă spătarul înalt al unui scaun vechi și-l trînti pe podea.

Deodată, în liniște, deplin conștient de ceea ce avea de făcut, Adrian rămase nemișcat și îndreptă lanterna spre peretele din spatele biroului. La dreapta, își aminti el, sub un tablou cu Madonna.

Rama era acolo și geamul era spart.

Pictura dispăruse.

Căzu în genunchi, tremurînd. Lacrimile îi umplură ochii și nu-și mai putu reține suspinele.

– O, *Doamne*, șopti el, copleșit de o suferință insuportabilă. O, frate!

—PARTEA A TREIA—

29

Andrew parcă maşina la marginea drumului alpin şi îşi turnă cafea fierbinte în capacul termosului. Mersese repede; conform indicaţiilor de pe harta Michelin, se afla la cincisprezece kilometri de satul Champoluc. Era dimineaţă; razele soarelui matinal se ridicau de după munţii din jur. În scurt timp, avea să ajungă la Champoluc şi să cumpere echipamentul de care avea nevoie.

Adrian rămăsese mult în urmă. Andrew ştia că putea să încetinească ritmul pentru o vreme, să cugete o vreme asupra lucrurilor. În plus, fratele lui intrase într-o situaţie care l-ar fi paralizat. Adrian avea să descopere cadavrele la Campo di Fiori şi ar fi intrat în panică; ar fi devenit confuz, şovăitor. N-ar fi ştiut ce să facă în continuare. Fratele lui nu era antrenat să înfrunte violenţa morţii: îi era ceva mult prea străin. Altfel stăteau lucrurile cu militarii de carieră, ca el. Confruntarea fizică – ba chiar şi vărsarea de sînge – îi stimula simţurile, îi insufla o intensă euforie. Energia sa atingea cote maxime, devenea încrezător, sigur pe mişcările lui.

Tezaurul era ca şi al său. Acum era momentul să se concentreze. Să studieze fiecare cuvînt, fiecare punct de reper. Luă paginile xeroxate de la tatăl său şi le ţinu în lumina dimineţii, ce pătrundea prin parbriz.

... În satul Champoluc locuia familia Goldoni. Conform documentelor actuale de la Zermatt, membrii ei trăiesc şi acum, risipiţi în întreaga zonă. Capul familiei e un anume

Alfredo Goldoni. Locuieşte în casa tatălui său – şi a bunicului său – aflată pe un teren de la poalele munţilor, la marginea dinspre vest a localităţii. Timp de mai multe generaţii, membrii familiei Goldoni au fost printre cei mai experimentaţi ghizi din Alpii italieni. Savarone recurgea frecvent la serviciile lor şi, în afară de asta, ei erau „prietenii din nord" – o expresie pe care tatăl meu o folosea pentru a-i deosebi pe localnici de cei veniţi din alte părţi. Avea mult mai multă încredere în primii decît în cei din urmă. E posibil să-i fi lăsat nişte informaţii tatălui lui Alfredo Goldoni. La moartea lui, s-ar putea ca informaţiile respective să fi fost transmise celui mai mare copil – fie el bărbat sau femeie – după obiceiul italo-elveţian. De aceea, dacă Alfredo nu e cel mai mare dintre fraţi, caută o soră mai vîrstnică de-a lui.

La nord, în munţi – mi se pare că între haltele Kraben Ausblick şi Greier Gipfel – se află un mărunt han ce aparţinea familiei Capomonti. Tot în conformitate cu documentele de la Zermatt (n-am făcut cercetări în districtul Champoluc pentru a îndepărta eventualele îndoieli), hanul funcţionează şi acum. Presupun că a fost întrucîtva extins. Acum e condus de Natan Lefrac, descendent prin alianţă al familiei Capomonti. Îmi amintesc de acest om. Sigur, pe atunci nu era încă bărbat, fiindcă era cu un an sau doi mai mic decît mine – fiul unui negustor care făcea afaceri cu familia Capomonti. Am devenit buni prieteni. Îmi amintesc bine că era foarte iubit de Capomonti, care spera că va lua în căsătorie pe una dintre fetele lor. E limpede că aşa s-a întîmplat.

Pe cînd eram copii – şi mai tîrziu, în tinereţe – nu mergeam niciodată la Champoluc fără să ne oprim la Locanda Capomonti. Îmi amintesc că eram întîmpinaţi cu căldură, rîdeam, focul duduia în sobe şi era o atmosferă

foarte plăcută. Membrii familiei erau nişte oameni simpli – adică fără complicaţii sufleteşti –, foarte generoşi şi sinceri. Savarone era foarte ataşat de ei. Dacă trebuia să încredinţeze vreun secret lui Champoluc, bătrînul Capomonti era un monument de tăcere şi încredere ...

Andrew puse jos paginile şi luă harta rutieră. Cercetă încă o dată numele staţiilor de pe calea ferată spre Zermatt, cu mare grijă. Dintre numeroasele halte de care-şi amintise tatăl lui, mai rămîneau patru. Şi nici una nu avea în nume cuvîntul *şoim*.

Fiindcă tabloul din biroul de la Campo di Fiori, reprezentînd o scenă de vînătoare, nu era aşa cum îl descrisese tatăl lui; nu era vorba despre păsări alungate din tufişuri; se vedeau vînători pe un cîmp cu iarbă înaltă, cu privirea şi armele îndreptate înainte, iar pe cer, în depărare, pluteau lin nişte şoimi; comentariul unui artist despre zădărnicia vînătorii.

Tatăl lui spusese că haltele se numeau Stînca Vulturului, Veghea Corbului şi Vîrful Condorului. Trebuia să fi fost vreo haltă cu un nume de „şoim". Însă dacă fusese cîndva, acum nu mai exista. Trecuse o jumătate de secol de atunci; nişte halte obscure la poalele trecătorilor alpine, aflate la zeci de kilometri distanţă una de alta, nu erau puncte de reper. Cine şi-ar fi amintit locul exact al unei staţii de vagonet, la treizeci de ani după ce şinele fuseseră acoperite cu asfalt? Puse harta deoparte şi luă din nou paginile xeroxate. Prima cheie a enigmei trebuia să fie undeva în acel text.

Ne-am oprit în centrul satului, să luăm un prînz tîrziu ori un ceai de după-amiaza – nu-mi amintesc exact –, iar Savarone a părăsit restaurantul şi s-a dus la oficiul poştal după corespondenţă – asta ţin minte. Cînd s-a întors, era foarte supărat, iar eu mă temeam că excursia noastră în munţi avea să fie anulată înainte de a începe. Totuşi, în

timpul mesei a venit alt mesaj, care l-a împăcat şi l-a uşurat pe Savarone. Nu s-a mai vorbit despre întoarcerea la Campo di Fiori. Trecuse momentul de care se temuse tînărul neliniştit de şaptesprezece ani.

De la restaurant, am trecut pe la magazinul unui negustor cu nume nemţesc, după felul cum se pronunţa şi scria, nu italian sau francez. Tatăl meu prefera să cumpere provizii şi echipament de la el, căci avea multă compasiune pentru acel om. Era evreu, iar pentru Savarone, care se opusese din răsputeri pogromurilor ţariste şi încheia afaceri cu Rotschild printr-o strîngere de mînă, antisemitismul era total lipsit de justificare. Am o vagă amintire despre un incident neplăcut petrecut la magazin în acea seară. Nu mai ţin minte cum s-a declanşat acel incident, dar a fost vorba despre ceva serios, care i-a provocat tatălui meu o adevărată furie, deşi şi-a păstrat calmul. O furie tristă, dacă nu mă înşală memoria. Mi se pare că am avut vaga impresie că mi se ascundeau detaliile, dar acum, după atîţia ani, e doar o impresie, care ar putea fi falsă.

Am plecat de la magazin şi ne-am dus cu o căruţă la ferma lui Goldoni. Îmi amintesc cum m-am fălit cu rucsacul meu alpin cu curele, cu alpenstockul, scoabele şi clemele duble forjate, pentru frînghii. Eram foarte mîndru de ele, crezînd că erau semnele adevăratei bărbăţii. Am din nou impresia vagă că la familia Goldoni plutea în aer suferinţa, care însă nu era lăsată să se vadă. Nu pot explica de ce mi-a rămas această senzaţie după atîţia ani, dar o leg de faptul că mi-era greu să reţin atenţia bărbaţilor din familie în timp ce le arătam echipamentul. Tatăl, un unchi sau doi şi, cu siguranţă, fiii mai mari păreau zăpăciţi. Ne-am înţeles cu unul dintre băieţii lui Goldoni să ne întîlnim a doua zi, ca să ne conducă în munţi. Am rămas acolo cîteva ceasuri, după care am încheiat călătoria cu căruţa la Locando

Capomonti. Îmi amintesc că era întuneric cînd am plecat, deci, fiindcă era vară, ora trebuie să fi fost în jur de 7,30, 8.

Astea erau faptele, își zise Andrew. Tatăl și fiul au sosit în sat, au mîncat ceva, au cumpărat provizii de la un evreu detestat, s-au dus la locuința ghizilor pe care i-au angajat, unde un copil răsfățat se simțise insultat pentru că nu fusese acordată suficientă atenție echipamentului său de alpinist. Informația relevantă se reducea la numele Goldoni.

Andrew termină de băut cafeaua și înșurubă la loc capacul termosului. Soarele se înălțase pe cer; era momentul să intre în acțiune. Era plin de entuziasm. Toți anii de antrenament, de experiență și decizii luate pe cîmpul de luptă îl pregătiseră pentru aceste zile care urmau. În munți se afla un tezaur, iar el avea să-l găsească!

Brigada de Supraveghere avea să fie răsplătită din plin.

Militarul întoarse cheia în contact și porni motorul. Avea de cumpărat haine, echipament și arme. Și trebuia să se întîlnească cu un om pe nume Goldoni. Sau poate cu o femeie cu acest nume; în curînd avea să afle.

Adrian stătea pe întuneric, la volanul mașinii oprite, și își ștergea gura cu batista. Nu-și putea îndepărta gustul acru din gît, după cum nu-și putea șterge din minte imaginea cadavrelor sfîșiate din casă și nici duhoarea morții nu și-o putea alunga.

Sudoarea îi curgea pe față, provocată de o tensiune pe care n-o mai cunoscuse, de o teamă pe care n-o mai trăise.

Simțea din nou nevoia să vomite; își reveni respirînd regulat. Trebuia să regăsească măcar o umbră de echilibru, trebuia să acționeze. Nu putea rămîne pe întuneric într-o mașină toată noaptea. Trebuia să depășească șocul și să-și vină în fire. Atît îi rămăsese: facultatea de a gîndi.

Instinctiv, scoase din buzunar paginile pe care erau

așternute amintirile tatălui său și aprinse lanterna. Cuvintele ajunseseră să-i fie un refugiu; el era un analist al cuvintelor – al nuanțelor, al subtilelor interpretări ale simplității sau complexității lor. Era expert în cuvinte, după cum fratele lui era expert în provocarea morții.

Adrian dădea paginile, citind încet, meticulos. Fiul și tatăl se duseseră în satul Champoluc; erau descrise amintirile unei neînțelegeri, poate mai mult decît atît. *Cînd s-a întors, era foarte supărat ... mă temeam pentru excursia noastră.* Apoi era vorba despre magazinul evreului și despre furie. *Nu mai țin minte cum s-a declanșat acel incident ... A fost vorba despre ceva serios, care l-a înfuriat pe tatăl meu.* O tristețe. *O furie tristă, dacă nu mă înșală memoria.* Apoi furia și tristețea au dispărut, înlocuite de vagi senzații de suferință și stînjeneală; adolescentul nu era luat în seamă de cei cărora le solicita atenția. *Tatăl, un unchi sau doi și, cu siguranță, frații mai mari erau absenți.* Atenția lor era în altă parte – concentrată asupra furiei, a neînțelegerii? A tristeții? Iar aceste rememorări obscure erau înlocuite de amintirea căldurii sufletești și a unui han din nordul satului, *o întîmpinare plină de căldură, ca în atîtea alte dăți.* Acest interludiu pașnic fusese din nou urmat, la scurt timp, de vaga senzație de suferință și îngrijorare.

De la hanul familiei Capomonti îmi amintesc exact puține lucruri, cu excepția unei întîmplări pline de căldură, ca în atîtea alte dăți. Îmi aduc aminte că, pentru prima oară de cînd mergeam în munți, am avut camera mea, pe care n-am împărțit-o cu frații mei mai mici. Era un aspect semnificativ, iar eu m-am simțit un om matur. Am mai luat masa o dată, după care tata și bătrînul Capomonti au băut mult whisky. Știu asta fiindcă m-am dus să mă culc, cu gîndul la ascensiunea de a doua zi, iar mai tîrziu am auzit voci arțăgoase și m-am întrebat dacă zgomotul n-avea să-i

trezească pe ceilalţi oaspeţi. Pe-atunci era un han mic, unde mai trăseseră trei sau patru persoane. Această grijă era ceva neobişnuit, pentru că nu l-am văzut niciodată pe tata beat. Nu ştiu nici în ziua de azi dacă atunci se îmbătase, dar se auzea mult zgomot. Pentru un tînăr care aniversa împlinirea vîrstei de şaptesprezece ani şi urma să primească darul vieţii lui – o adevărată ascensiune în munţii de la Champoluc – gîndul la un tată mahmur şi înfuriat a doua zi de dimineaţă era neliniştitor.

Totuşi, n-a fost aşa. Ghidul din familia Goldoni a sosit cu proviziile, a luat micul dejun cu noi şi pe urmă am plecat.

Un fiu al lui Capomonti – sau poate tînărul Lefrac – ne-a dus pe toţi trei cu căruţa, la cîţiva kilometri spre nord. Ne-am luat rămas-bun de la el şi am stabilit să ne aştepte a doua zi în acelaşi loc, la sfîrşitul după-amiezei. Două zile în munţi şi o tabără peste noapte cu oamenii mari! Nu mai puteam de bucurie, pentru că ştiam că o să instalăm corturile la o altitudine mai mare decît ar fi fost posibil dacă mergeam cu fraţii mai mici după noi.

Adrian puse foile pe scaunul de alături.

Celelalte paragrafe descriau sumar dealurile, cărările de munte şi peisajele, care păreau că se suprapun. Excursia începuse.

În aceste descrieri fără şir ar fi putut descoperi anumite informaţii. Puteau apărea puncte de reper izolate, s-ar fi putut discerne un tipar; dar ce puncte de reper, ce tipar?

O, Doamne! Tabloul de pe perete! Andrew avea tabloul!

Adrian îşi alungă brusca nelinişte. Tabloul din biroul lui Savarone putea ajuta la localizarea unei halte, şi pe urmă? Trecuseră cincizeci de ani. O jumătate de secol de geruri, apă, dezgheţuri din timpul verii, vegetaţie şi eroziuni.

Tabloul de pe perete ar fi putut oferi o cheie, poate cea

mai importantă. Dar Adrian avea senzaţia că mai erau şi altele, la fel de importante ca pictura. Se aflau în cuvintele din testamentul tatălui său. Amintiri care supravieţuiseră unei extraordinare perioade de cincizeci de ani.

Cu cincizeci de ani în urmă se întîmplase ceva care n-avea nici o legătură cu un tată şi fiul lui călătorind prin munţi.

Îşi revenise parţial. Îşi recăpătase forţa gîndirii. Şocul şi oroarea stăruiau încă, dar le depăşea încet-încet, făcînd loc echilibrului.

... Nu uita, conţinutul acelui tezaur e mai zguduitor pentru lumea civilizată decît orice fapt din istorie ...

Trebuia să ajungă la el, să-l găsească. Trebuia să-l oprească pe ucigaşul din Brigada de Supraveghere.

30

Andrew parcă Land Roverul lîngă un gard ce împrejmuia un cîmp. Ferma familiei Goldoni se afla la două sute de metri de mers pe drumul la stînga; cîmpul făcea parte din proprietatea lui Goldoni. Un om ara cu tractorul, întors în scaun ca să vadă brazdele pe care le trăgea. Alte case nu erau în zonă, nici nu se vedeau alţi oameni. Andrew hotărî să se oprească şi să vorbească cu omul.

Era puţin trecut de ora cinci după-amiaza. Îşi petrecuse ziua hoinărind prin Champoluc, cumpărînd haine, provizii şi echipament pentru căţărat, inclusiv cel mai bun rucsac pe care-l găsise, plin de articole recomandate pentru munţi, în afară de unul. Un pistol Magnum, de calibru 357. Făcuse toate cumpărăturile la magazinul, mult extins acum, la care se referise

tatăl lui în amintirile sale. Numele lui era Leinkraus; deasupra uşii de la intrare era atîrnat un sul cu texte iudaice sacre. Funcţionarul din spatele tejghelei îi spusese că Leinkraus vindea cel mai bun echipament din Alpii italieni încă din 1913. Acum avea filiale la Gstaad şi la Lucerna.

Andrew ieşi din Land Rover şi se îndreptă spre gard făcînd semne cu mîna pentru a-i atrage atenţia omului din tractor. Era un italo-elveţian scurt şi mic, cu părul castaniu, zburlit, şi sprîncene negre, cu trăsăturile aspre, ascuţite caracteristice unui mediteranean din nord. Era cu cel puţin zece ani mai vîrstnic decît Fontine; avea un aer bănuitor, de parcă n-ar fi fost obişnuit cu figurile străine.

– Vorbeşti englezeşte? întrebă Andrew.

– Destul de bine, *signore*, zise omul.

– Îl caut pe Alfredo Goldoni. Am fost îndrumat să vin încoace.

– Ai fost îndrumat corect, răspunse italo-elveţianul într-o engleză mai mult decît acceptabilă. Goldoni e unchiul meu. Eu îi îngrijesc pămîntul. El nu poate lucra.

Omul se opri, fără să mai ofere alte detalii.

– Unde-l pot găsi?

– Unde stă mereu. În camera din spate a casei. Mătuşa mea o să te conducă la el. Îi plac vizitatorii.

– Mulţumesc.

Andrew se întoarse către Land Rover.

– Eşti american? întrebă omul.

– Nu, canadian, răspunse el, menţinîndu-şi acoperirea pentru orice eventualitate.

Se sui în maşină şi se uită la bărbat prin geamul deschis.

– Avem acelaşi accent.

– Arătaţi la fel, vă îmbrăcaţi la fel, comentă fermierul, cu ochii la jacheta alpină căptuşită cu blană. Hainele sînt noi, adăugă el.

– Engleza dumitale nu e, spuse Fontine.

Întoarse cheia în contact.

Soţia lui Goldoni era o femeie slabă, cu înfăţişare ascetică. Părul drept, cenuşiu era pieptănat pe spate şi legat într-un coc îngrijit, ca un simbol al spiritului de sacrificiu. Îl conduse pe vizitator prin mai multe camere cu mobilă puţină, pînă la o intare în spatele casei. Nu avea uşă; pragul care fusese cîndva acolo era scos şi podeaua înălţată. Fontine pătrunse în dormitor. Alfredo Goldoni stătea într-un scaun cu rotile, lîngă o fereastră ce dădea spre cîmpurile de la poalele munţilor.

Nu avea picioare. Cioatele membrelor sale, cîndva puternice, erau acoperite de faldurile pantalonilor, stofa fiind prinsă cu agrafe. Restul trupului, ca şi faţa, era masiv şi neputincios. Vîrsta şi infirmitatea îşi spuneau cuvîntul.

Bătrînul Goldoni îl întîmpină cu falsă energie. Un schilod obosit, temător să nu-şi ofenseze oaspetele, bucuros de acea întrerupere a cursului monoton al vieţii.

După încheierea prezentărilor, după descrierea îndrumărilor primite şi a plimbării prin localitate şi după ce soţia ursuză aduse vinul, Fontine se aşeză pe un scaun în faţa omului fără picioare. Putea să întindă mîna şi să atingă cioatele picioarelor; cuvîntul *grotesc* îi stăruia în minte. Lui Andrew nu-i plăceau lucrurile urîte; n-avea să reziste multă vreme.

– Nu recunoşti numele Fontine?

– Nu, domnule. Cred că-i franţuzesc. Dar dumneata eşti american.

– Numele Fontini-Cristi îl recunoşti?

Goldoni îl privi cu alţi ochi. Fusese tras un semnal de alarmă de mult uitat.

– Da, sigur, îl recunosc, răspunse amputatul, cu vocea schimbată, în cuvinte chibzuite. Fontine; Fontini-Cristi. Deci numele italian a devenit franţuzesc, iar posesorul lui – american.

A trecut multă vreme de atunci. Dumneata ești un Fontini-Cristi?

– Da. Savarone a fost bunicul meu.

– Un mare *padrone* din provinciile din nord. Îmi amintesc de el. Sigur, nu bine. Cred că a încetat să mai vină la Champoluc pe la sfîrșitul anilor douăzeci.

– Cei din familia Goldoni erau ghizii lui. Tatăl și fiii.

– Eram ghizii tuturor.

– I-ai servit vreodată de ghid bunicului meu?

– E posibil. Am început să merg în munți de foarte tînăr.

– Nu-ți amintești?

– Pe vremea mea, am dus mii de oameni în Alpi ...

– Dar tocmai spuneai că-ți amintești de el.

– Nu bine. Și mai mult numele decît omul. Dumneata ce dorești?

– Informații. Despre o excursie în munți făcută de tatăl meu acum cincizeci de ani.

– Glumești?

– Nu tocmai. Tatăl meu, Victor – Vittorio Fontini-Cristi – m-a trimis aici din America pentru a obține aceste informații. Creîndu-mi mari dificultăți. Nu am mult timp la dispoziție, așa că am nevoie de ajutorul dumitale.

– Ți-l dau bucuros, dar nu știu de unde să încep. O ascensiune făcută acum cincizeci de ani! Cine-și mai amintește?

– Omul care i-a condus. Ghidul. Conform spuselor tatălui meu, era un fiu al lui Goldoni. Data era paisprezece iulie 1920.

Fontine nu era sigur – poate că invalidul grotesc își reprimase doar o durere ascuțită în cioatele masive sau își schimbase poziția corpului fără picioare în timp ce se gîndea – însă Goldoni *reacționase*. Era vorba despre *dată*. Reacționase la auzul datei. Își ascunse imediat această reacție, vorbind.

– Iulie 1920. Asta era acum două generații. E imposibil. Trebuie să mai fie ceva, ce spui, ceva mai exact.

– *Ghidul*. Era un Goldoni.

– Nu eram eu. Eu n-aveam mai mult de cincisprezece ani pe-atunci. Am început să merg în munţi de tînăr, dar nici chiar aşa. Nu ca *prima guida*.

Andrew se uită în ochii infirmului. Goldoni era stingherit; nu-i plăcu schimbul de priviri şi se uită în altă parte. Fontine se apleacă.

– Dar îţi aminteşti ceva, nu-i aşa? întrebă el calm, nereuşind să-şi alunge răceala din glas.

– Nu, *signore* Fontini-Cristi. Nu-mi amintesc nimic.

– Acum cîteva clipe, ţi-am spus data: paisprezece iulie 1920. Cunoşteai acea dată.

– Am înţeles doar că a fost cu prea mult timp în urmă ca să mă gîndesc la ea.

– Trebuie să-ţi spun că sînt militar. Am interogat sute de oameni; foarte puţini au reuşit să mă prostească.

– Nu asta am de gînd, *signore*. La ce bun? Aş vrea să-ţi fiu de ajutor.

Andrew continua să-l privească atent.

– Cu ani în urmă, pe calea ferată, la sud de Zermatt, existau nişte halte.

– Au rămas puţine, completă Goldoni. Nu sînt multe, fiindcă nu mai sînt necesare.

– Ia spune-mi. Fiecare avea nume de pasăre ...

– Unele, îl întrerupse munteanul. Nu toate.

– Avea vreuna nume de *şoim? Ceva* ... cu şoim?

– De şoim? De ce te interesează?

Invalidul corpolent ridică privirea, care era acum imobilă, plină de siguranţă.

– Spune-mi. A existat vreo haltă cu cuvîntul „şoim" în nume?

Goldoni rămase tăcut cîteva clipe.

– Nu, zise el în cele din urmă.

Andrew se lăsă pe spătarul scaunului.

– Eşti cel mai mare fiu al familiei Goldoni?

– Nu. E limpede că unul din fraţii mei a fost angajat pentru excursia de acum cincizeci de ani.

Fontine începea să înţeleagă. Alfredo Goldoni primise acea casă fiindcă îşi pierduse picioarele.

– Unde sînt fraţii dumitale? Vreau să vorbesc cu ei.

– Trebuie să te întreb din nou dacă nu cumva glumeşti, *signore*. Fraţii mei au murit, toată lumea ştie asta. Fraţii mei, un unchi şi doi veri. Toţi au murit. N-au mai rămas ghizi în familia Goldoni la Champoluc.

Lui Andrew i se tăie răsuflarea. Înregistră informaţia şi trase adînc aer în piept. Raţionamentul lui fusese anulat cu o singură frază.

– Mi se pare greu de crezut, zise el cu răceală. *Toţi* oamenii ăia să moară? Ce i-a ucis?

– Avalanşa, *signore*. Un sat întreg a fost îngropat în zăpadă în şaizeci şi opt. Lîngă Valtournanche. Au fost trimise echipe de salvare de la Zermatt, la nord, şi de la Châtillon, dinspre sud. Membrii familiei Goldoni le-au condus. Trei naţiuni le-au acordat cele mai mari onoruri. Pentru ceilalţi, n-au fost de mare folos. Mie mi-au dat o mică pensie. Atunci mi-am pierdut picioarele.

Se bătu cu palmele peste resturile picioarelor cîndva solide.

– Şi n-ai nici o informaţie despre excursia aia din paisprezece iulie 1920?

– Fără alte amănunte, cum aş putea avea?

– Am nişte descrieri. Scrise de tatăl meu.

Fontine scoase foile xeroxate din jachetă.

– Bun! Ar fi trebuit să-mi spui de la început! Citeşte-mi-le.

Andrew se conformă. Descrierile erau dezlînate, iar

imaginile evocate contradictorii. Perioadele de timp erau amestecate şi punctele de reper păreau să se confunde unele cu altele.

Goldoni asculta; din cînd în cînd, îşi închidea pleoapele umflate, zbîrcite, şi întorcea capul într-o parte, de parcă voia să invoce propriile lui amintiri. După ce Fontine termină, dădu încet din cap.

– Îmi pare rău, *signore*. După descrierea pe care ai citit-o, ar putea fi vorba despre un drum oarecare din anii douăzeci sau treizeci. Multe din ele nici nu se află în districtul nostru. Iartă-mă, dar cred că tatăl dumitale a confundat potecile cu cele de la vest, din Valais. Se poate întîmpla oricui.

– Nu ţi s-a părut cunoscut nimic?

– Dimpotrivă. Totul. *Şi* nimic. Sînt fragmente din locuri risipite pe sute de kilometri pătraţi. Îmi pare rău. E imposibil.

Andrew era încurcat. Avea în continuare senzaţia acută că munteanul minţea. Mai avea de verificat o ipoteză, înainte de a trage concluzia. Dacă nici atunci n-ar fi ajuns nicăieri, s-ar fi întors şi l-ar fi înfruntat pe invalid cu altă tactică.

... *Dacă Alfredo nu e cel mai mare, caută o soră* ...

– Eşti cel mai vîrstnic supravieţuitor al familiei?

– Nu. Două surori s-au născut înaintea mea. Una mai trăieşte.

– Unde?

– La Champoluc. Pe Via Sestina. Fiul ei îmi lucrează pămîntul.

– Cum o cheamă după căsătorie?

– Capomonti.

– Capomonti? Asta-i numele celor care stăpînesc hanul.

– Da, *signore*. S-a măritat cu un membru al familiei.

Fontine se ridică de pe scaun şi puse foile xeroxate în buzunar. Ajunse la uşă şi se întoarse.

– E posibil să mă întorc.

– O să fie o plăcere să te primesc.

Fontine se sui în Land Rover şi porni motorul. Dincolo de gardul ce împrejmuia cîmpul, nepotul lucrător stătea nemişcat în tractorul cu motorul pornit, uitîndu-se la el. Senzaţia acută îi reveni; expresia de pe chipul ţăranului părea să spună: *Pleacă de-aici. Eu trebuie să fug pînă la casa unchiului meu, să aflu ce i-ai spus.*

Andrew ridică piciorul de pe frînă şi apăsă pedala acceleraţiei. Maşina ţîşni înainte pe drum; făcu o întoarcere rapidă şi porni înapoi spre sat.

Deodată, dădu cu ochii de cea mai firească, banală imagine din lume. Înjură. Era atît de evidentă, încît nici n-o observase.

Drumul era străjuit de stîlpi de telefon.

N-avea rost să caute o femeie bătrînă pe Via Sestina; n-ar fi fost acolo. O altă strategie îi veni în minte. Soarta i-o scosese în cale.

– *Nevastă!* răcni Goldoni. Repede! Ajută-mă! Telefonul!

Nevasta lui Goldoni intră repede în cameră şi apucă mînerele scaunului cu rotile.

– Să sun eu? întrebă ea, împingîndu-l spre telefon.

– Nu, sun eu.

Formă numărul.

– Lefrac? Mă auzi? ... A venit. După atîţia ani. Fontini-Cristi. Dar nu ştie cuvintele. Caută o haltă care are *şoim* în nume. Nu mi-a spus altceva, iar asta nu înseamnă nimic. N-am încredere în el. Trebuie să dau de sora mea. Adună-i pe ceilalţi. Ne întîlnim într-o oră ... Nu *aici!* La han.

Andrew stătea întins pe cîmpul ce de dincolo de fermă. Îşi îndrepta binoclul cînd spre uşă, cînd spre ferestre. Soarele cobora în spatele munţilor dinspre vest; curînd, avea să se lase

întunericul. La fermă se aprinseseră luminile; se vedeau umbre mişcîndu-se de colo-colo. În casă era activitate.

O maşină fusese trasă cu spatele, de pe un drum de ţară în dreapta clădirii; din ea ieşi nepotul agricultor. Alergă la uşa din faţă, care se deschise.

Goldoni era în scaunul cu rotile, iar soţia era în spatele lui. Nepotul o înlocui şi începu să-l împingă pe unchiul său invalid peste pajişte, către maşină, care staţiona cu motorul pornit. Goldoni ţinea ceva strîns în braţe. Andrew îndreptă binoclul spre acel obiect. Era o carte mare; însă era totuşi altceva. Era ceva mai greu şi mai voluminos. Un registru.

Lîngă maşină, nevasta lui Goldoni ţinu portiera deschisă, în vreme ce nepotul îl luă pe infirmul grotesc de subsuori şi instală trupul amputat în scaun. Goldoni avu un spasm şi începu să se agite; soţia lui îi trecu o centură peste piept şi i-o fixă.

Prin geamul deschis al portierei, Andrew îl vedea bine pe fostul ghid alpin, acum invalid. Binoclul focaliză din nou registrul uriaş, strîns aproape cu disperare, de parcă ar fi fost un lucru de o valoare extraordinară, căruia nu îndrăznea să-i dea drumul. Apoi, Andrew îşi dădu seama că în braţele lui Goldoni se mai afla ceva, mult mai cunoscut militarului. Un obiect de metal strălucitor era fixat între masivul registru şi pieptul lat al munteanului. Era ţeava unei arme mici şi puternice; un model folosit mai ales de familiile italiene rivale din sud. În Sicilia. Se numea *il lupo*, „lupul". Nu bătea mai departe de douăzeci de metri, dar pe distanţă scurtă putea sălta un om la trei metri de la pămînt.

Goldoni îşi păzea registrul din braţe cu o armă mai puternică decît pistolul Magnum 357 din rucsacul militarului. Pentru cîteva clipe, Andrew orientă binoclul spre nepotul lui Goldoni; în ţinuta lui apăruse un element nou. Avea la centură un pistol, al cărui toc voluminos indica un calibru mare.

Cei doi munteni păzeau împreună acel registru. Nimeni nu se putea apropia de el. Ce era ...

Iisuse! Dintr-o dată, Fontine înțelese. Rapoarte! Rapoarte ale *călătoriilor în munți!* Nu putea fi altceva! Nu-i trecuse niciodată prin minte – *nici* lui Victor – să întrebe dacă se păstrau astfel de rapoarte. Mai ales după atîția ani; pur și simplu nu se gîndise la asta. Doamne, trecuseră cincizeci de ani!

Însă, după cum spusese tatăl și bunicul lui, membrii familiei Goldoni erau cei mai buni ghizi din Alpi. Astfel de profesioniști, cu o asemenea reputație nu se putea să nu fi păstrat rapoartele; era cel mai firesc lucru. Rapoarte ale călătoriilor în munți, din trecut, cu zeci de ani în urmă!

Goldoni mințise. Informația pe care o dorea vizitatorul său se afla în acea casă. Dar Goldoni nu voise ca vizitatorul s-o obțină.

Andrew supraveghea casa. Nepotul strînse scaunul cu rotile, deschise portbagajul și-l aruncă înăuntru, apoi alergă în față. Se sui la volan, în timp ce soția lui Goldoni închise portiera de pe partea opusă.

Mașina ieși clătinîndu-se de pe drumul de țară și o luă spre nord, către Champoluc. Nevasta lui Goldoni se întoarse în casă.

Militarul rămase întins pe iarbă și puse încet binoclul în cutie, gîndindu-se la ce avea de făcut. Putea să alerge la mașina ascunsă și să pornească după Goldoni, dar ce rost avea și cîte riscuri ar fi înfruntat? Munteanul era doar o jumătate de om, însă arma din mîinile lui îi suplinea cu succes picioarele tăiate. Mai mult, nepotul ursuz n-ar fi ezitat să folosească pistolul de la centură.

Dacă registrul cărat de Goldoni era ceea ce bănuia el, fusese luat de acolo pentru a fi ascuns. Nu ca să fie distrus; nimeni nu distruge un document de o valoare incalculabilă.

Dacă. Trebuia să se convingă, să fie sigur de raționamentul lui și apoi să acționeze.

Era ciudat. Nu se aşteptase ca Goldoni să plece; se gîndise că alţii vor veni la el. Faptul că Goldoni plecase însemna că fusese cuprins de panică. Un om fără picioare, care nu ieşea niciodată din casă, nu s-ar fi grăbit să iasă în lume, etalîndu-şi înfăţişarea jalnică şi neputinţa, dacă n-ar fi avut un motiv cu totul deosebit.

Militarul se hotărî. Situaţia era favorabilă; soţia lui Goldoni era singură. Mai întîi avea să afle dacă registrul conţinea ceea ce credea el; pe urmă, avea să se intereseze unde plecase Goldoni.

După ce afla cum stăteau lucrurile, ar fi luat o decizie: fie să-l urmărească pe infirm, fie să aştepte.

Andrew se ridică din iarbă; n-avea rost să piardă timpul. Porni spre casă.

– Nu e nimeni în casă, *signore*, zise surprinsă femeia slabă, cu privirea înspăimîntată. Soţul meu a plecat cu nepotul lui. În sat, să joace cărţi.

Andrew dădu femeia la o parte, fără să-i răspundă. Străbătu casa pînă la camera lui Goldoni. Acolo nu erau decît reviste şi ziare italiene vechi. Se uită în dulap; acesta arăta respingător, jalnic. Pantaloni agăţaţi, cu manşetele împăturite şi prinse cu agrafe. Nu erau cărţi, nici registre precum acela pe care-l strînsese în braţe munteanul.

Se întoarse în camera din faţă. Femeia posacă, speriată, era la telefon, bătînd în furcă scurt, alarmată, cu degete osoase.

- Firul e tăiat, zise el scurt, apropiindu-se de ea.

- Nu, şopti femeia. Ce vrei? Nu e nimic la mine! *Nu e nimic la noi!*

- Eu cred că este, răspunse Fontine, împingînd femeia lîngă perete, cu faţa la cîţiva centimetri de a ei. Soţul dumitale m-a minţit. Spunea că nu-mi poate da nici o informaţie, dar a plecat în grabă, ducînd un registru mare cu el. Era un jurnal, desigur! Un jurnal vechi, unde era descrisă o ascensiune în

munţi de acum cincizeci de ani. Registrele! Arată-mi registrele!

– Nu ştiu despre ce vorbeşti, *signore!* Noi nu avem nimic! Trăim dintr-o *pensione!*

– Taci! Dă-mi rapoartele alea!

– *Per favore* ...

– Blestemato!

Fontine o înşfăcă pe femeie de părul cărunt şi o trase spre el, apoi o împinse brusc, izbind-o cu capul de perete.

– N-am timp. Soţul tău m-a minţit. Arată-mi unde sînt registrele! *Acum!*

Îi înfipse iarăşi mîna în păr şi o lovi încă o dată cu ţeasta de perete. Pe gîtul zbîrcit apăru sîngele, ochii ce priveau în gol i se umplură de lacrimi.

Militarul înţelese că mersese prea departe. Luase o decizie pe cîmpul de luptă; nu era prima oară. Şi în Vietnam fuseseră destui ţărani care nu vruseseră să coopereze. Trase femeia de la perete.

– Mă înţelegi? zise el pe un ton neutru. O să aprind un chibrit în faţa ochilor tăi. Ştii ce-o să se întîmple? Te întreb pentru ultima oară. Unde sînt rapoartele alea?

Soţia lui Goldoni se prăbuşi, suspinînd. Fontine o prinse de rochie. Îngrozită, cu braţul şi degetele tremurînd, femeia arătă spre o uşă aflată pe peretele din dreapta al încăperii.

Andrew o trase după el pe podea. Scoase pistolul şi lovi uşa cu bocancul. Aceasta se deschise, izbindu-se de perete. Înăuntru nu era nimeni.

– Întrerupătorul. Unde e?

Femeia înălţă capul, cu gura deschisă, respirînd greu, şi întoarse ochii spre stînga.

– *Lampada, lampada*, şopti ea.

O trase în cămăruţă, dădu drumul rochiei şi găsi lampa. Ea rămase ghemuită pe podea, tremurînd. Lumina se reflectă în

geamul unei biblioteci de pe peretele opus. Avea cinci rafturi, fiecare cu cîte un rînd de cărţi. Se duse într-acolo, înşfăcă mînerul din mijloc şi încercă să deschidă geamul. Era încuiat; le încercă pe celelalte. Toate erau încuiate.

Sparse cu pistolul două geamuri. Lumina lămpii era slabă, dar suficientă. Literele şi cifrele scrise de mînă pe cotoarele cafenii erau destul de clare.

Fiecare an era împărţit în două perioade de şase luni, volumele avînd o grosime diferită. Registrele erau legate manual. Se uită la raftul de sus, în stînga; acolo nu spărsese geamul, iar lumina reflectată îl împiedica să vadă scrisul. Îl izbi, îndepărtînd cioburile cu lovituri repetate ale ţevii de oţel.

Pe primul volum scria 1907. Dedesubt nu era consemnată nici o lună; sistemul acela evoluase.

Trecu ţeava armei peste cotoarele volumelor, pînă la anul 1920. Volumul cu perioada ianuarie-iunie era acolo. Cel cu intervalul iulie-decembrie lipsea. În locul lui fusese aşezat în grabă un volum datat 1967.

Alfredo Goldoni, infirmul fără picioare, fugise cu el. Luase cheia de la uşa încuiată, în spatele căreia se afla secretul unei excursii în munţi făcute cu cincizeci de ani în urmă, şi se făcuse nevăzut. Fontine se întoarse către soţia lui Goldoni. Era în genunchi, susţinîndu-şi trupul tremurînd cu braţele-i slabe.

N-avea să-i fie greu să facă ceea ce trebuia să facă, să afle ceea ce trebuia să afle.

– Ridică-te, spuse el.

Cără trupul fără viaţă peste cîmp, pînă în pădure. Nu răsărise luna; aerul mirosea ca la apropierea ploii, cerul era înnegrit de nori şi nu se vedea nici o stea. Fasciculul lanternei tremura.

Timp. Timpul era singurul lucru care conta acum.

Şi şocul. Ar fi avut nevoie de un şoc.

Alfredo Goldoni se dusese la hanul familiei Capomonti, după cum spusese femeia ucisă. Cu toţii se duseseră acolo, zisese ea. Sfetnicii familiei Fontini-Cristi se întruniseră. Un străin venise printre ei, aducînd o parolă greşită.

31

Adrian se întoarse cu maşina la Milano, însă nu se duse la hotel, ci se luă după indicatorul de pe autostradă pînă la aeroport, neştiind prea bine *cum* avea să facă ceea ce-şi pusese în gînd, dar fiind sigur de felul în care avea să procedeze.

Trebuia să ajungă la Champoluc. Un ucigaş era în libertate şi acela era fratele lui.

Undeva, în vastul complex al aeroportului din Milano, trebuia să fie vreun pilot cu vreun avion. Sau cineva care ştia cum poate găsi aşa ceva, indiferent de preţ.

Conducea cît putea de repede, cu toate geamurile deschise, lăsînd vîntul să intre în maşină. Asta îl ajuta să-şi păstreze calmul; îl ajuta să nu gîndească, deoarece gîndurile aduceau suferinţă.

– Există un mic aerodrom particular lîngă Champoluc, folosit de cei bogaţi atunci cînd urcă în munţi, îi zise pilotul nebărbierit care fusese trezit şi chemat la aeroport de un funcţionar ce primise un bacşiş gras, din tura de noapte a companiei Alitalia. Dar nu e utilizat pe vremea asta.

– Poţi să aterizezi acolo?

– Nu e departe, dar terenul e accidentat.

– Poţi s-o *faci?*

– Am destulă benzină ca să mă întorc dacă nu pot. Asta

hotărăsc eu, nu dumneata. Dar nu-ți dau nici o *lira* înapoi, ne-am înțeles?

– Nu contează.

Pilotul se întoarse către funcționarul de la Alitalia, vorbindu-i autoritar, evident în interesul individului care avea să plătească o sumă atît de mare pentru un asemenea zbor.

– Dă-mi datele meteo. La Zermatt, stațiile din sud, pe direcția douăzeci și opt de grade cu deschidere doi-nouă-cinci dincolo de Milano. Vreau acoperire radar.

Funcționarul dădu din umeri și oftă.

– Vei fi plătit, zise scurt Adrian.

Omul ridică receptorul unui telefon roșu.

– *Operazioni*, spuse el pe un ton oficial.

Aterizarea la Champoluc nu fu atît de riscantă pe cît îl făcuse pilotul să înțeleagă. Într-adevăr, aeroportul nu funcționa – nu existau legături radio, nici turn de control pentru a îndruma avioanele –, dar singura pistă era bine conturată, marcată pe margini cu lumini roșii. Adrian traversă cîmpul de aterizare, mergînd spre singura construcție luminată. Era o structură metalică semicirculară, de vreo cincisprezece metri lungime și vreo opt metri înălțime în partea centrală. Un hangar pentru avioane particulare mici. Ușa se deschise, lumina dinăuntru se răspîndi pe pămînt, iar în prag apăru silueta unui om în salopetă. Își îndreptă umerii, privind în întunericul de afară; apoi se întinse, căscînd zgomotos.

– Vorbești engleza? întrebă Fontine.

Omul vorbea – puțin și cu ezitări, dar suficient de clar ca să poată fi înțeles. Iar informațiile pe care le primi Adrian erau cele la care se aștepta. Era ora patru dimineața și nu era deschisă nici o agenție de unde putea închiria o mașină; de fapt, nicăieri nu era deschis. Ce pilot era atît de nebun încît să vină cu avionul

la Champoluc la o asemenea oră? Poate că trebuia chemată *polizia*.

Fontine scoase cîteva bancnote mari din buzunar și le ridică la lumina din prag. Supraveghetorul își îndreptă privirea spre bani. Adrian bănuia că erau mai mulți decît salariul pe o lună al omului înfuriat.

– Vin de departe ca să caut pe cineva. N-am făcut nimic rău, în afară de faptul că am închiriat un avion ca să mă aducă aici de la Milano. Poliția nu e interesată de mine, dar *trebuie* să găsesc persoana pe care o caut. Am nevoie de o mașină și de niște îndrumări.

– Nu ești infractor? Să zbori la ora asta ...

– Nu infractor, îl întrerupse Adrian, stăpînindu-și nerăbdarea, vorbind cît de calm putea. Sînt avocat. Ăăăă... *avvocato*, adăugă el.

– A*vvocato?*

Vocea omului era plină de respect.

– Trebuie să găsesc locuința lui Alfredo Goldoni. Ăsta-i numele care mi s-a dat.

– Ăla fără picioare?

– Nu știam asta.

Mașina era un Fiat vechi, cu tapițeria ruptă și geamurile laterale crăpate. Ferma lui Goldoni era la vreo cincisprezece kilometri distanță de localitate, conform spuselor paznicului, pe drumul de vest. Omul îi făcu o schiță; era ușor de ajuns.

Un gard din piatră și grinzi se vedea în lumina farurilor, iar în depărtare se zărea silueta unei case. Lămpile erau aprinse în casă, luminînd vag ramurile aplecate ale unor pini ce străjuiau clădirea veche lîngă șosea. Adrian ridică piciorul de pe pedala accelerației, întrebîndu-se dacă trebuia să oprească și să facă restul drumului pe jos. O fermă cu luminile aprinse la ora cinci fără un sfert dimineața nu era ceva la care s-ar fi așteptat.

Văzu stîlpii de telefon. Îl sunase oare paznicul de noapte de la aeroport pe Goldoni și-i spusese să aștepte un vizitator? Sau poate că fermierii din Champoluc se trezeau de obicei foarte devreme.

Hotărî să nu se ducă pe jos. Dacă paznicul telefonase ori familia Goldoni își începea ziua, o mașină nu era atît de alarmantă pe cît ar fi fost un intrus mergînd tăcut în noapte.

Adrian întoarse pe un drum larg de țară ce trecea printre pinii înalți: nu exista altă intrare pentru o mașină. Părea paralel cu casa; drumul mergea mai departe, în spatele proprietății, sfîrșindu-se în dreptul unui hambar. Prin ușile deschise ale acestuia, văzu în lumina farurilor niște unelte agricole. Coborî din mașină, trecu pe lîngă ferestrele luminate din față, acoperite cu perdele, și se îndreptă spre ușă. Era o ușă de fermă – largă și groasă, cu spațiu lăsat în partea de sus și de jos, pentru a lăsa răcoarea verii să pătrundă în casă și a împiedica să intre animalele. În centru era fixat un inel gros de alamă. Bătu cu el în ușă.

Așteptă. Nu veni nici un răspuns, nu se auzi nici o mișcare înăuntru.

Bătu din nou, mai tare și cu pauze mai mari între lovituri.

Se auzi un zgomot din spatele ușii. Neclar, scurt. Un foșnet de țesătură sau hîrtie; o mînă care zgîria pînza? Ce anume?

– Te rog, strigă el cu blîndețe. Numele meu e Fontine. L-ai cunoscut pe tatăl meu, și pe bunicul meu. De la Milano. De la Campo di Fiori. Nu-ți fac nici un rău.

Numai tăcere. Nimic altceva.

Se întoarse în iarbă și se duse la ferestrele luminate. Își lipi fața de geam și încercă să privească înăuntru prin perdelele de un alb imaculat. Erau însă niște falduri opace. Imaginile cețoase dinăuntru erau și mai estompate de geamul gros al ferestrei.

Apoi văzu și, pentru o clipă – în timp ce ochii i se acomodau

cu imaginea deformată – crezu că-şi pierduse minţile, pentru a doua oară în acea noapte.

În capătul îndepărtat al camerei, în stînga, se vedea silueta unui bărbat fără picioare, zvîrcolindu-se şi răsucindu-se spasmodic pe podea. Corpul mutilat era masiv de la talie în sus, îmbrăcat într-un fel de cămaşă ce se termina în dreptul cioatelor ascunse sub ţesătura unui şort alb.

Omul fără picioare.

Alfredo Goldoni. Adrian îl urmărea acum tîrîndu-se într-un colţ întunecat al peretelui opus. Avea în braţe un obiect, ţinîndu-l strîns, de parcă ar fi fost un colac de salvare pe o mare agitată. Era o armă cu ţeavă groasă. La ce-i folosea?

– *Goldoni! Te rog!* Vreau doar să vorbesc cu dumneata. Dacă te-a sunat paznicul, trebuie să-ţi fi spus asta.

Împuşcătura fu asurzitoare; geamul se sparse în toate direcţiile, cioburile pătrunzînd prin impermeabilul şi jacheta lui Adrian. Văzuse în ultima clipă ţeava neagră ridicată şi se aruncase într-o parte, acoperindu-şi faţa. Aşchii groase, ascuţite de sticlă i se înfipseseră ca nişte ace de gheaţă în braţ. Dacă n-ar fi avut pe el jacheta groasă pe care o cumpărase la Milano, s-ar fi transformat într-o masă de carne înecată în sînge. Aşa, braţele şi gîtul îi erau doar uşor zgîriate.

Printre norii de fum şi prin fereastra spartă, auzi declicul metalic al armei; Goldoni o reîncărcase. Se ridică în capul oaselor, cu spatele lipit de fundaţia de piatră a casei. Îşi pipăi braţul stîng şi scoase cît putu din cioburi. Simţea sîngele curgîndu-i pe gît.

Rămase acolo, respirînd greu şi oblojindu-se, apoi strigă din nou. Goldoni n-avea cum să aprecieze distanţa dintre colţul în care se afla şi fereastră. Erau ca doi prizonieri, unul vrînd să-l ucidă pe celălalt, ţinuţi în şah de un zid invizibil, imposibil de escaladat.

– Ascultă-mă! Nu știu ce ți s-a spus, dar nu e adevărat! Nu sînt dușmanul dumitale!

– *Animale!* răcni Goldoni dinăuntru. O să te omor!

– Pentru numele lui Dumnezeu, de ce? Nu vreau să-ți fac nici un rău!

– Ești Fontini-Cristi! Ești ucigaș de femei! Răpești copiii! *Maligno! Animale!*

Ajunsese prea tîrziu. O, Doamne! Ajunsese *prea tîrziu!* Ucigașul ajunsese la Champoluc înaintea lui.

Deci era încă în viață. Mai exista o șansă.

– Pentru ultima oară, Goldoni, zise el, fără să mai strige. Sînt un Fontini-Cristi, dar nu sînt omul pe care vrei să-l omori. Nu sînt ucigaș de femei și n-am răpit copii. Îl cunosc pe omul de care vorbești, însă nu sînt eu ăla. Mai clar de atît nu am cum să-ți vorbesc. Acum o să mă ridic în picioare în fața ferestrei. Nu am nici o armă – n-am avut niciodată. Dacă nu mă crezi, poți să tragi. Nu mai am timp de discuții. Și cred că nici voi. Nici unul dintre voi.

Adrian își propti mîna însîngerată în pămînt și se ridică. Se duse încet în fața geamului spart al ferestrei.

Alfredo Goldoni îi zise calm:

– Intră cu brațele înainte. Te omor pe loc dacă eziți sau te oprești.

Fontine ieși din umbra camerei întunecate din spate. Omul fără picioare îl trimisese la o fereastră pe unde se putea intra; infirmul n-ar fi riscat să se complice pentru a deschide ușa din față. Cînd Adrian ieși din întuneric, Goldoni puse degetul pe trăgaci, pregătit să tragă. Vorbi în șoaptă:

– Dumneata ești ăla și totuși nu ești el.

– E fratele meu, zise Adrian încet. Și trebuie să-l opresc.

Goldoni îl privi în tăcere. În cele din urmă, neluîndu-și

ochii de la chipul lui Fontine, luă degetul de pe trăgaci şi lăsă arma lîngă el, în colţ.

– Ajută-mă să mă aşez în scaun, spuse.

Adrian stătea în faţa omului fără picioare, gol pînă la mijloc, cu spatele lîngă mîinile lui Goldoni. Italo-elveţianul îi scosese cioburile de sticlă din carne, aplicîndu-i o soluţie alcoolică usturătoare, dar care îşi făcuse efectul; nu mai sîngera.

– În munţi, sîngele e preţios. Compatrioţii noştri din nord numesc soluţia asta *leimen*. E mai bună decît pudra. Nu ştiu dacă doctorii o aprobă, dar face treabă bună. Pune-ţi cămaşa.

– Mulţumesc.

Fontine se ridică şi se îmbrăcă. Schimbaseră puţine cuvinte, doar strictul necesar. Avînd experienţă ca un om al muntelui ce era, Goldoni îi ceruse lui Adrian să-şi scoată hainele acolo unde pătrunseseră cioburi. Neîngrijit, un om rănit nu era de folos nimănui. Totuşi, rolul de medic rural nu-i micşorase furia sau durerea.

– E un om venit din infern, spuse invalidul, în timp ce Fontine se încheia la cămaşă.

– E bolnav, deşi îmi dau seama că asta nu te-ajută cu nimic. Caută ceva. Un tezaur, ascuns undeva în munţi. A fost dus acolo cu mulţi ani în urmă, de tatăl meu, înainte de război.

– Ştim asta. Ştiam că într-o bună zi o să vină cineva. Dar asta-i tot. Nu cunoaştem locul din munţi.

Adrian nu-l crezu pe omul fără picioare, deşi nu fu sigur.

– Ai spus că-i ucigaş de femei. Pe cine a ucis?

– Pe soţia mea. A murit.

– A murit? De unde ştii asta?

– El a minţit. Spunea că ea a luat-o la fugă pe drum. Că el a pornit după ea, a prins-o şi o ţine ascunsă în sat.

– E posibil.

– Nu e. Eu nu pot să merg, *signore*. Soţia mea nu poate să

alerge. Are vinele umflate la picioare. Poartă pantofi cu talpă groasă ca să poată merge prin casă. Pantofii ăia sînt în fața dumitale.

Adrian privi în jos, spre locul indicat de Goldoni. O pereche de pantofi grei, respingători erau așezați lîngă un scaun.

– Uneori, oamenii fac lucruri de care nu se cred în stare ...

– Pe podea e sînge, îl întrerupse Goldoni cu voce tremurîndă, arătînd spre o ușă deschisă. Omul care zice că e militar nu era rănit. Du-te! Convinge-te singur.

Fontine se duse spre ușa deschisă și intră în odaie. Geamul bibliotecii era spart, cioburile zăceau împrăștiate peste tot. Se apropie și scoase un volum din spatele unui geam spart. Îl deschise. Scrise citeț, paginile ofereau amănunte despre diverse ascensiuni în munți. Datele ajungeau pînă în anul 1920. Iar pe podea, lîngă ușă, era sînge.

Ajunsese prea tîrziu. Se întoarse grăbit în camera din față.

– Spune-mi totul. Cît de repede poți. *Totul.*

Militarul fusese meticulos. Imobilizase inamicul, îl făcuse inofensiv prin teamă și panică. Maiorul din Brigada de Supraveghere pregătise atent invazia la hanul Capomonti. Acționase rapid, fără mișcări inutile, găsindu-l pe Lefrac și pe membrii familiilor Capomonti și Goldoni într-o cameră de la etaj, unde își țineau întrunirea convocată în grabă.

Ușa camerei se izbise de perete și un recepționer îngrozit fusese împins atît de puternic înăuntru încît căzuse pe podea. Militarul intrase imediat după aceea și închisese ușa, înainte ca oamenii din încăpere să-și dea seama de ceea ce se întîmplă, ținîndu-i pe toți la respect cu o armă ațintită asupra lor.

Militarul își formulase apoi cererile. Mai întîi, voia registrul vechi ce descria călătoria în munți de acum cincizeci de ani. Și hărți. Hărți minuțioase, folosite de ghizii din Champoluc. În al doilea rînd, cerea să fie însoțit în munți de fiul lui Lefrac sau de

nepotul lui de optsprezece ani. În al treilea rînd, o voia pe nepoată, ca al doilea ostatic. Tatăl fetei își pierduse capul și sărise la el cu arma, dar militarul era un profesionist și-l domolise fără nici un foc de armă.

Bătrînului Lefrac i se ordonase să deschidă ușa și să cheme o menajeră. În cameră fuseseră aduse haine potrivite și tinerii se îmbrăcaseră sub amenințarea armei. Atunci îi spusese omul-din-infern lui Goldoni că soția lui era prizonieră. El trebuia să se întoarcă la casa lui și să rămînă singur, expediindu-l pe șofer – nepotul lui. Dacă se oprea să anunțe poliția, nu și-ar mai fi văzut niciodată nevasta.

– De ce? întrebase repede Adrian. De ce-a făcut asta? De ce-a vrut să te întorci singur aici?

– Vrea să ne izoleze. Sora mea se întoarce cu fiul ei la casa din Via Sestina; Lefrac și băiatul lui rămîn la han. Împreună, ne-am putea încuraja unul pe altul. Despărțiți, sîntem speriați, neajutorați. Nu uiți ușor țeava unei arme la tîmpla unui copil. Știe că, dacă sîntem singuri, n-o să facem altceva decît să așteptăm.

Adrian închise ochii.

– Doamne, zise el.

– Militarul ăla e expert.

Goldoni vorbise încet, cu glasul clocotind de ură. Fontine îi aruncă o privire. *Am alergat cu haita – în mijlocul haitei – dar acum am ajuns la margine și-o să spăl putina.*

– De ce-ai tras în mine? Dacă ai crezut că sînt militarul, cum de ți-ai asumat riscul ăsta? Fără să știi ce-a făcut el.

– Ți-am văzut fața prin geam. Voiam să te orbesc, nu să te omor. Un mort nu-mi poate spune unde a dus-o pe soția mea. Sau cadavrul ei. Sau pe copii. Sînt un bun trăgător; am țintit la cîțiva centimetri deasupra capului dumitale.

Fontine se duse spre scaunul unde-și aruncase haina și

scoase foile xeroxate ce cuprindeau amintirile tatălui său din urmă cu cincizeci de ani.

– Trebuie să fi citit jurnalul ăla. Îţi poţi aminti ce era scris în el?

– N-ai cum să te duci după el. O să ucidă.

– Poţi să-ţi *aminteşti?*

– A fost o ascensiune de două zile, cu multe poteci încrucişate. Ar putea fi oriunde. El îngustează zona în care caută. Merge orbeşte. Dacă te vede, o să omoare copiii.

– N-o să mă vadă. Dacă ajung eu primul acolo! Dacă o să-l *aştept!*

Adrian despături foile xeroxate.

– Mi-au fost citite. Nimic de-acolo nu te ajută.

– Trebuie să fie ceva? *Aici* e!

– Te înşeli, zise Goldoni, iar Adrian înţelese că nu-l minţea. Am încercat să-i spun şi lui asta, dar nu m-a ascultat. Bunicul dumitale a luat nişte măsuri, dar nu s-a gîndit la o moarte neaşteptată sau la slăbiciuni omeneşti.

Fontine ridică ochii din pagini. În privirea bătrînului se citea neputinţa. În munţi era un ucigaş, iar el era neajutorat. Moartea avea să urmeze cu siguranţă morţii, deoarece era sigur că soţia lui murise.

– Care sînt aceste măsuri? întrebă încet Adrian.

– O să-ţi spun. Dumneata nu eşti ca fratele dumitale. Am păstrat secretul vreme de treizeci şi cinci de ani, Lefrac, familia Capomonti şi noi. Şi încă unul – nu dintre ai noştri – care a murit subit şi n-a mai avut timp să-şi ia măsuri.

– Cine a fost?

– Un negustor pe nume Leinkraus. Noi nu-l cunoşteam bine.

– Spune-mi.

– Am aşteptat toţi anii ăştia să vină un Fontini-Cristi.

Şi omul fără picioare începu:

– Omul pe care-l aşteptau familiile Goldoni, Lefrac şi Capomonti trebuia să vină discret, paşnic, să caute lada de fier îngropată sus, în munţi. Acest om ar fi vorbit despre călătoria făcută cu mulţi ani în urmă de tată şi fiu şi ar fi ştiut că ea fusese consemnată în registrele lui Goldoni – aşa cum ştiau toţi cei care-i foloseau ca ghizi. Şi, deoarece acea ascensiune durase două zile şi se desfăşurase pe o suprafaţă întinsă de teren, omul ar fi precizat numele unei halte abandonate, adică *Sciocehezza di Cacciatori* – Nebunia Vînătorului. Halta fusese lăsată în părăsire cu peste patruzeci de ani în urmă, mult înainte de îngroparea lăzii de fier, dar exista atunci cînd tatăl şi fiul făcuseră excursia la Champoluc, în vara anului 1920.

– Credeam că haltele alea aveau ...

– Nume de păsări?

– Da.

– Cele mai multe, nu toate. Militarul a întrebat dacă exista vreo haltă cu cuvîntul „şoim" în nume. În munţii de la Champoluc nu sînt şoimi.

– Tabloul de pe perete, spuse Adrian, mai mult pentru sine.

– Ce?

– Tatăl meu îşi amintea de un tablou aflat la Campo di Fiori, cu o scenă de vînătoare. Credea că putea să aibă vreo semnificaţie.

– Militarul n-a vorbit despre el. Nici n-a spus de ce căuta informaţia aia; zicea doar că trebuia s-o obţină. Nu mi-ar fi spus mie despre *cercetarea* lui. *Sau* despre registre. Sau de ce era importantă halta aia. Era *secretos*. Şi era clar că nu venea paşnic. Un militar care ameninţă un om fără picioare e un comandant fără valoare. N-am avut încredere în el.

Tot ce făcuse fratele lui contrazicea amintirile acestor oameni despre familia Fontini-Cristi. Poate că ar fi fost mult

mai simplu dacă ar fi fost deschis cu ei, dacă *ar fi venit paşnic*; dar militarul nu putea face asta. Era mereu în război.

– Prin urmare, tezaurul e îngropat în zona din jurul acelei halte abandonate – Nebunia Vînătorului?

– Probabil. Sînt mai multe poteci vechi către est, care se îndepărtează de şine, ducînd spre crestele mai înalte. Dar care potecă şi care creastă? Nu ştim.

– Rapoartele trebuie să le descrie.

– Dacă ştii unde să cauţi. Militarul nu ştie.

Adrian căzu pe gînduri. Fratele lui călătorise prin întreaga lume, evitînd reţeaua serviciilor de informaţii ale celei mai puternice naţiuni a globului.

– Poate că-l subestimezi.

– Nu e de-al nostru. Nu e un om al munţilor.

– Nu, zise calm Fontine. El e altceva. Unde ar *căuta* el? La asta trebuie să ne gîndim.

– Un loc inaccesibil. Departe de poteci. Pe un teren greu de străbătut, din mai multe motive. Sînt multe locuri din astea. Munţii sînt împînziţi de ele.

– Dar adineauri spuneai altceva. Că o să îngustezc ... zona de căutare.

– Poftim?

– Nimic. Mă gîndeam la ... nu contează. Înţelegi, el ştie ce să *nu* caute. Ştie că tezaurul era greu; trebuia transportat ... cu mijloace mecanice. O să înceapă cu ceva *nemenţionat* în registru.

– Nu ne-am gîndit la asta.

– El, da.

– N-o să-l prea ajute pe întuneric.

– Uită-te pe fereastră, zise Adrian.

Afară începea să se lumineze.

– Vorbeşte-mi despre celălalt om. Negustorul.

– Leinkraus?

– Da. În ce fel era el implicat?

– Răspunsul a dispărut o dată cu moartea lui. Nici măcar Francesca nu știe.

– Francesca?

– Sora mea. După ce au murit frații mei, ea a rămas cea mai vîrstnică. Ei i-a fost dat plicul.

– *Plicul?* Ce plic?

– Cu instrucțiunile bunicului dumitale.

... Prin urmare, dacă Alfredo nu e cel mai mare, caută o soră, așa e obiceiul italo-elvețian...

Adrian despături paginile testamentului primit de la tatăl său. Dacă astfel de fragmente de adevăr apăreau după atîția ani cu atîta claritate, trebuia acordată mai multă atenție amintirilor disparate ale lui Victor Fontine.

– Sora mea a locuit la Champoluc de cînd s-a căsătorit cu Capomonti. Cunoștea familia Leinkraus mai bine decît oricare dintre noi. Bătrînul Leinkraus a murit în magazinul lui. A fost un incendiu; mulți credeau că n-a fost întîmplător.

– Nu înțeleg.

– Leinkraus e o familie de evrei.

– Pricep. Continuă.

Adrian se uită pe pagini.

... Negustorul nu era agreat. Era evreu, iar pentru cineva care se opusese din răsputeri ... asemenea concepții erau inutile.

Goldoni continuă. Bărbatul care ar fi venit la Champoluc și ar fi vorbit despre lada de fier, despre călătoria de mult uitată și despre vechea haltă ar fi primit plicul de la cel mai vîrstnic membru al familiei Goldoni.

– Trebuie să înțelegi, *signore*. Omul fără picioare se întrerupse singur. Acum sîntem *cu toții* din familie. Și Capomonti, și Goldoni. După atîția ani în care n-a venit nimeni, am discutat problema între noi.

– Nu pricep.

– Plicul l-ar fi îndrumat pe cel care venea la Champoluc spre bătrînul Capomonti ...

Adrian întoarse paginile. *Dacă trebuiau lăsate spre păstrare nişte secrete la Champoluc, bătrînul Capomonti era un mormînt de tăcere şi încredere.*

– Cînd a murit Capomonti, şi-a lăsat instrucţiunile ginerelui său, Lefrac.

– Deci Lefrac *ştie*.

– Un singur cuvînt. Numele Leinkraus.

Fontine sări în sus de pe scaun. Rămase pe marginea lui înmărmurit. Ceva se declanşase în mintea lui. Ca în cazul unui interogatoriu lung, complex, fraze şi cuvinte izolate se impuneau brusc atenţiei, căpătînd o semnificaţie care nu existase pînă atunci.

Cuvintele. Bizuie-te pe cuvinte, aşa cum Andrew se bizuia pe violenţă.

Se uită la paginile din mînă, întorcîndu-le în grabă, pînă cînd găsi ce căuta.

... Am o vagă amintire despre un incident neplăcut ... nu mai ţin minte cum s-a declanşat acel incident ... serios, care i-a provocat tatălui meu ... o furie tristă ... impresia că mi se ascundeau detaliile ...

Ascundea. Furie. Tristeţe.

... i-a provocat tatălui meu ...

– Goldoni, ascultă-mă. Trebuie să-ţi aminteşti. E ceva de demult. S-a întîmplat ceva. Ceva neplăcut, trist, urît. Care privea familia Leinkraus.

– Nu.

Adrian se opri. Infirmul Goldoni nu-l lăsase să termine.

– Cum adică, „nu"? întrebă el calm.

– Ţi-am spus. Nu-i cunoşteam bine. Abia dacă vorbeam cu ei.

– Fiindcă erau evrei? Aşa se petreceau lucrurile în nord pe-atunci?

– Nu te înţeleg.

– Eu cred că mă înţelegi.

Adrian îl privea cu atenţie; munteanul îi evita privirea. Fontine continuă blînd:

– Nu trebuia să-i cunoşti – poate deloc. Dar acum mă minţi pentru prima oară. De ce?

– Nu mint. Nu erau prieteni cu familia Goldoni.

– *Sau* cu Capomonti?

– *Sau* cu Capomonti!

– Nu vă plăceau?

– Nu-i *cunoşteam!* Se limitau la ai lor. Veneau şi alţi evrei şi trăiau printre ai lor. E simplu.

– *Nu* e.

Adrian înţelegea că răspunsul era pe-aproape. Ascuns, poate şi de Goldoni.

– S-a întîmplat ceva în iulie 1920! Ce anume?

Goldoni oftă.

– Nu-mi amintesc.

– Paisprezece iulie 1920! Ce s-a *întîmplat?*

Goldoni respira mai greu, cu fălcile încordate. Cioatele masive, de unde porniseră cîndva picioarele, se agitau pe scaun.

– Nu înseamnă nimic, şopti el.

– Lasă-mă să judec eu asta, zise Adrian.

– Vremurile s-au schimbat. Multe se schimbă într-o viaţă de om, spuse munteanul cu voce tremurîndă. Toţi s-au simţit ruşinaţi.

– Paisprezece iulie 1920!

Adrian îşi încolţea martorul.

– Ţi-am spus! N-are nici un sens!

– *Blestematule!*

Adrian sări de pe scaun. Nu era exclus să-l pocnească pe invalid. Apoi veni replica:

– Un evreu a fost bătut. Un tînăr evreu care a intrat în şcoala de la biserică ... a fost bătut. A murit trei zile mai tîrziu.

Munteanul spusese adevărul. Dar numai parţial. Fontine se dădu înapoi de lîngă scaunul cu rotile.

– Fiul lui Leinkraus? întrebă el.

– Da.

– La şcoala de la biserică?

– Nu putea urma o şcoală de stat. Aşa, avea unde învăţa. Preoţii l-au acceptat.

Fontine se aşeză încet, neluîndu-şi ochii de la Goldoni.

– Mai e ceva, nu? Cine l-a bătut?

– Patru băieţi din sat. Nu ştiau ce fac. Toţi au zis asta.

– Sînt sigur. E mai simplu aşa. Copii neştiutori care trebuia protejaţi. Şi ce mai conta viaţa unui evreu?

Ochii lui Alfredo Goldoni se umplură de lacrimi.

– Da.

– Ai fost unul dintre băieţii ăia, nu-i aşa?

Goldoni dădu din cap în tăcere.

– Cred că ştiu ce s-a întîmplat, continuă Adrian. Leinkraus a fost ameninţat. Şi soţia lui, şi ceilalţi copii. Nu s-a spus nimic, nu s-a reclamat nimic. Murise un tînăr evreu, asta era tot.

– Cu atîţia ani în urmă, şopti Goldoni, cu obrazul scăldat în lacrimi. Nimeni nu mai gîndeşte aşa. Şi a trebuit să trăim cu fapta noastră în minte. La sfîrşitul vieţii, mi se pare tot mai greu. Acum sînt la doi paşi de mormînt.

Lui Adrian i se tăie respiraţia, uluit de cuvintele lui Goldoni. La doi paşi de *mormînt ... Mormîntul*. Doamne! *Asta* să fi fost? Îi venea să sară de pe scaun şi să-şi răcnească întrebările, pînă cînd munteanul invalid şi-ar fi amintit! *Exact*. Dar nu putea face asta. Vorbi cu voce joasă, pătrunzătoare:

– Ce s-a întîmplat pe urmă? Ce-a făcut Leinkraus?

– Ce-a făcut? Goldoni ridică încet din umeri, cu un gest plin de tristețe. Ce putea să facă? A tăcut din gură.

– Au fost funeralii? O înmormîntare?

– Dacă au fost, noi n-am știut nimic.

– Fiul lui Leinkraus trebuia înmormîntat. Nici un cimitir creștin n-ar fi acceptat un evreu. Exista vreun loc de îngropăciune pentru evrei?

– Nu, pe-atunci nu. Acum există.

– *Pe-atunci!* Dar atunci? Unde a fost *înmormîntat?* Unde fusese *înmormîntat fiul ucis* al lui Leinkraus?

Goldoni reacționă de parcă ar fi fost pocnit direct în față:

– Se spunea că tatăl și frații mortului – bărbații din familie – l-au dus în munți. Acolo unde cadavrul băiatului n-avea să mai fie batjocorit.

Adrian se ridică de pe scaun. Ăsta era răspunsul. Mormîntul evreului. Tezaurul din Salonic.

Savarone Fontini-Cristi descoperise un adevăr etern în tragedia petrecută într-un sat. Se folosise de el. În felul acesta, oamenii Bisericii n-ar mai fi putut uita.

Paul Leinkraus avea aproape cincizeci de ani și era nepotul unui negustor, el însuși negustor, dar în alte vremuri. Nu prea putea povesti multe despre un bunic pe care de-abia îl cunoscuse, ori despre o epocă de umilințe și teamă pe care n-o apucase. Dar era o persoană foarte perspicace, așa că înțelesese urgența și importanța telefonului neașteptat primit de la Adrian.

Leinkraus îl duse pe Fontine în bibliotecă, departe de nevastă și copii, și luă de pe un raft Tora familiei. Schița ocupa întreaga suprafață a copertei din spate a cărții. Era o hartă desenată cu precizie, ce arăta drumul spre mormîntul primului fiu al lui Reuven Leinkraus, îngropat în munți în ziua de 17 iulie 1920.

Adrian copie fiecare linie, apoi suprapuse desenul cu originalul. Era corect; avea ultimul permis de trecere. Încotro, era sigur. Spre ce, nu putea şti.

Îi adresă o ultimă rugăminte lui Leinkraus. Voia să dea un telefon la Londra, pentru care desigur, ar fi plătit.

– Bunicul dumitale a făcut toate plăţile pe care le putea accepta această firmă. Poţi să dai telefon.

– Te rog să rămîi. Vreau să auzi.

Sunase la hotelul Savoy din Londra. Cererea lui era simplă. După începerea programului la Ambasada Americană, directorul hotelului era rugat să lase un mesaj pentru colonelul Tarkington, de la biroul inspectorului general. Dacă acesta nu era la Londra, Ambasada ar fi ştiut să dea de el.

Colonelul Tarkington trebuia îndrumat spre un om pe nume Paul Leinkraus, din localitatea Champoluc, din Alpii italieni. Mesajul trebuia semnat Adrian Fontine.

Se ducea la vînătoare în munţi, dar nu-şi făcea iluzii. La urma urmei, nu era un adversar pe măsura militarului. Gestul lui ar fi putut însemna doar atît: o acţiune încheiată absurd. Şi, foarte probabil, cu propria sa moarte. Înţelegea şi asta.

Lumea putea supravieţui liniştită fără prezenţa lui. Nu era vreun tip extraordinar, deşi îi plăcea să creadă că avea anumite talente. Dar nu ştia deloc cum i-ar mai fi mers lumii dacă Andrew ar fi plecat din Champoluc cu conţinutul unei lăzi de fier ce fusese adusă cu trenul de la Salonic, în urmă cu mai bine de treizeci de ani.

Dacă numai un frate cobora din munţi, iar acela era ucigaşul din Brigada de Supraveghere, trebuia arestat.

După încheierea convorbirii telefonice, Adrian ridicase privirea spre Paul Leinkraus.

– Atunci cînd colonelul Tarkington o să ia legătura cu dumneata, să-i spui exact ce s-a întîmplat aici în această dimineaţă.

În pragul uşii, Fontine îl salută printr-un gest al capului pe Leinkraus. Deschise portiera Fiatului şi se sui în maşină, constatînd că fusese atît de agitat de la venirea lui încoace încît lăsase cheile în contact. Era genul de neglijenţă de care nu s-ar fi făcut vinovat nici un militar.

Înţelegerea acestui lucru îl făcu să întindă mîna şi să deschidă torpedoul. Căută înăuntru şi scoase un pistol greu, negru; Alfredo Goldoni îi explicase mecanismul de încărcare.

Porni motorul şi coborî geamul, simţind nevoia de aer. Respira rapid; simţea în gît bătăile inimii. Şi îşi aminti.

Trăsese cu pistolul o singură dată în viaţă. Cu ani în urmă, într-o tabără de elevi, cînd profesorii îi luaseră la un antrenament al poliţiei locale. Fratele lui fusese lîngă el şi rîseseră împreună; copii impresionaţi.

Unde dispăruse rîsul?

Unde dispăruse fratele lui?

Adrian coborî pe strada cu trei benzi de circulaţie şi coti la stînga, pe drumul ce avea să-l ducă spre nord, în munţi. Deasupra lui, soarele dimineţii era ascuns în spatele unei pături de nori groşi.

Cerul era învolburat.

32

Fata alunecă pe stîncă şi ţipă; fratele ei se întoarse şi o prinse de mînă, împiedicînd-o să cadă. Distanţa pînă jos nu era mai mare de şase metri şi militarul se întrebă dacă n-ar fi fost mai bine să le desprindă mîinile şi s-o lase să se prăbuşească. Dacă fata şi-ar fi rupt o gleznă sau un picior, nu

s-ar mai fi dus nicăieri: cu siguranţă n-ar fi putut coborî pe poteci pînă la pămîntul neted şi drumul de jos. Merseseră optsprezece kilometri. Parcurseseră traseul iniţial în timpul nopţii.

Putea evita cărările pe care pornise călătoria în munţi cu cincizeci de ani în urmă. Dacă alţii ar fi început căutarea, n-ar fi ştiut acest lucru; el ştia. Putea citi o hartă aşa cum ceilalţi oameni citesc o carte. Pornind de la simboluri, culori şi cifre, putea vizualiza terenul cu acurateţea unei camere de luat vederi. Nu era nimeni mai bun ca el în armată. Era expert în tot ce însemna *realitate*, de la oameni la mecanisme şi hărţi.

Harta detaliată folosită de ghizii din districtul Champoluc arăta că şinele căii ferate de la Zermatt coteau spre vest, urmînd curbura munţilor. Apoi mergeau drept pe o distanţă de vreo opt kilometri înainte de gara Champoluc. Zonele aflate la est de această porţiune de cale ferată erau traversate mereu, în tot timpul anului. Acolo se aflau primele poteci descrise în jurnalul lui Goldoni. Cineva care avea de ascuns ceva de valoare nu le-ar fi luat în considerare.

Totuşi, mai departe, către nord, acolo unde calea ferată cotea spre vest, se aflau vechile halte, de unde porneau cărările menţionate în paginile pe care le rupsese din registrul lui Goldoni şi care aveau înscrise datele de 14 şi 15 iulie 1920. Oricare dintre acele poteci putea fi cea căutată. După ce avea să le vadă la lumina zilei şi avea să studieze posibilităţile, ar fi putut stabili ce drum să urmeze.

Această alegere urma să fie făcută pe baza unor fapte concrete. Unu: dimensiunile şi greutatea tezaurului impuseseră folosirea unui vehicul sau transportul cu animale. Doi: trenul de la Salonic făcuse călătoria în luna decembrie – o perioadă a anului cînd vremea era foarte rece şi trecătorile montane erau acoperite de zăpadă. Trei: dezgheţurile din timpul primăverii şi al verii, cu torentele lor de apă ce provocau eroziunea solului,

impuneau găsirea unei ascunzători la mare altitudine, înconjurată de stînci pentru protecție. Patru: ascunzătoarea trebuia să fie departe de zonele frecventate de turiști, cu mult deasupra traseelor cunoscute, dar la care să se ajungă pe un drum lateral care să poată fi parcurs de un animal sau un vehicul. Cinci: acel drum trebuia să pornească de la un sector al căii ferate unde putea opri un tren, cu terenul din jur neted și drept. Șase: acea haltă, folosită și acum sau abandonată, trebuia să fie punctul de plecare spre potecile încrucișate menționate în registrul lui Goldoni. Refăcînd traseul fiecăreia pînă la calea ferată și imaginînd posibilitatea de a fi străbătută – prin ger și zăpadă, cu animale sau cu un vehicul – numărul cărărilor s-ar fi redus în cele din urmă la una singură ce ducea la ascunzătoare.

Avea timp. Chiar zile întregi dacă era nevoie. În rucsac avea provizii pentru o săptămînă. Goldoni, femeia, Capomonti, Lefrac și familia lui erau prea înspăimîntați pentru a face vreo mișcare. Își acoperise retragerea în mod strălucit. Într-o luptă, lucrurile nevăzute erau mult mai eficiente decît ceea ce se vedea. Le spusese elvețienilor îngroziți că avea asociați la Champoluc. Că îi supravegheau; dacă Goldoni sau Lefrac ar fi anunțat poliția, oamenii lui i-ar fi trimis vorbă în munți. Pentru militari, comunicațiile nu erau o problemă. Iar rezultatul ar fi fost executarea ostaticilor.

Își imaginase prezența Brigăzii de Supraveghere. Așa cum fusese ea – eficientă, puternică, gata de acțiune.

Într-o bună zi, avea să organizeze o nouă Brigadă, mai puternică și mai eficientă, fără slăbiciuni. Avea să găsească tezaurul de la Salonic, să scoată documentele din munți, să-i convoace pe oamenii Bisericii și să le privească fețele atunci cînd le-ar fi descris prăbușirea iminentă, globală a instituțiilor lor.

... Conținutul acelui tezaur e mai zguduitor pentru lumea civilizată decît orice alt fapt din istorie ...

Asta era încurajator. Tezaurul nu s-ar fi putut afla în mîini mai potrivite.

Se aflau acum pe o porţiune netedă, prima colină zărindu-se către vest, cam la o mie cinci sute de metri distanţă. Fata căzu în genunchi, suspinînd. Fratele ei se uită la ea, cu o privire în care se citeau ura, frica, implorarea. Andrew avea să-i ucidă pe amîndoi, dar nu era încă momentul. Puteai să lichidezi ostaticii doar dacă nu-ţi mai erau de nici un folos.

Doar nebunii ucideau la întîmplare. Moartea era un instrument, un mijloc folosit pentru atingerea unui scop sau pentru îndeplinirea unei sarcini. Atît şi nimic mai mult.

Adrian părăsi drumul, intrînd cu Fiatul pe cîmp. Pietrele zgîriau pragurile maşinii. Nu putea conduce mai departe; ajunsese la primul dintre dealurile abrupte ce duceau la întîiul platou marcat pe harta lui Leinkraus. Se afla la treisprezece kilometri distanţă de Champoluc, spre nord. Mormîntul era exact la opt kilometri de la cel dintîi platou luat ca punct de reper spre locul îngropării.

Ieşi din maşină şi porni peste cîmp, prin iarba înaltă. Ridică privirea. Dealul din faţa lui se ridica brusc din pămînt, o protuberanţă a naturii, mai mult piatră decît vegetaţie, fără vreo cărare vizibilă pe care să se poată urca. Se aplecă şi îşi legă şireturile pantofilor cu tălpi de cauciuc cît putu de strîns. În buzunarul impermeabilului simţea greutatea pistolului.

Închise pentru o clipă ochii. *Nu trebuia să se gîndească. O, Doamne! Fereşte-mă de gînduri!*

Acum nu mai era decît un automat. Se ridică în picioare şi începu ascensiunea.

Primele două halte se dovediră a nu fi cele căutate. Nici un animal sau vehicul nu putea traversa drumurile ce porneau

de la calea ferată spre pantele estice. Mai rămîneau două halte. Pe vechea hartă de la Champoluc, numele lor erau Nebunia Vînătorului şi Corbul; nici pomeneală de vreun şoim. Totuşi, una din cele două trebuia să fie cea căutată!

Andrew se uită la ostaticii lui. Frate şi soră stăteau alături pe pămînt, vorbind încet, în şoapte pline de spaimă, aruncîndu-i din cînd în cînd cîte o privire. Ura dispăruse, în ochii lor rămăseseră doar spaima şi implorarea. Aveau ceva antipatic, îşi zise militarul. Apoi înţelese despre ce era vorba. În celălalt capăt al lumii, în junglele din sud-estul Asiei, tineri de vîrsta lor intrau în luptă, cu armele atîrnate la spate, peste nişte uniforme ce păreau pijamale. Acolo, erau inamicii lui, dar el îi respecta.

Pentru copiii ăştia n-avea nici un respect. Pe chipurile lor nu se citea forţa. Doar teama, iar teama îl scîrbea pe maiorul din Brigada de Supraveghere.

– Ridicaţi-vă!

Nu se putea stăpîni; strigase înfuriat la vederea acestor puşti nevolnici, răsfăţaţi, care n-aveau pic de demnitate.

Doamne, cît detesta oamenii slabi!

N-avea să-i ierte.

Adrian privi înapoi peste creasta platoului din depărtare, mulţumindu-i în gînd bătrînului Goldoni fiindcă îi dăduse mănuşi. Chiar dacă n-ar fi fost frig, mîinile lui goale ar fi fost pînă acum o masă de carne îmbibată de sînge. Nu pentru că ascensiunea ar fi fost dificilă; unui om cu o minimă experienţă în munţi i s-ar fi părut chiar uşoară. Dar el nu fusese niciodată la munte decît ca să schieze, iar acolo urcarea se făcea cu telefericul şi cu telescaune. Solicitase muşchi pe care-i folosea rareori şi nu era sigur că avea un dezvoltat simţ al echilibrului.

Ultimele cîteva sute de metri fuseseră cele mai dificile. Pe

harta lui Leinkraus, cărarea era marcată printr-un pîlc de roci cenuşii, aflat la baza unui dig din şisturi cristaline, despre care toţi alpiniştii ştiau că trebuia evitat, deoarece se sfărîma uşor. Rocile cristaline formau un vîrf ce se înălţa la vreo treizeci de metri deasupra şistului, avînd marginile ascuţite. La stînga stratului cristalin se afla o pădure alpină deasă, ce se înălţa vertical pe pantă, un codru înconjurat de stînci. Poteca de pe hartă era marcată la zece paşi de dig. Ea ducea în vîrful pantei împădurite, a cărei creastă forma al doilea platou; capătul celei de-a doua etape a călătoriei.

Dar poteca era de negăsit. Dispăruse; anii de neumblet şi vegetaţia o ascunseseră. Totuşi, creasta se vedea clar deasupra copacilor. Faptul că o zărea îl ajuta să afle direcţia de urcare.

Pătrunse în tufişurile montane încîlcite şi îşi croi drum, metru cu metru, pe povîrniş în sus, printre tufele pline de ghimpi şi acele ascuţite ale pinilor.

Pe creastă se aşeză, respirînd greu, cu umerii apăsaţi sub încordarea permanentă. Aprecie că distanţa de la primul platou era de cel puţin cinci kilometri. Îi trebuiseră aproape trei ore ca să-i parcurgă. Aproape doi kilometri pe oră, peste stînci şi văi în miniatură, peste torente de apă reci şi urcînd pante nesfîrşite. Doar cinci kilometri. Dacă atît mersese, mai avea de străbătut vreo trei kilometri, poate mai puţin. Ridică privirea. Norii rămăseseră pe cer toată dimineaţa; aveau să rămînă acolo şi în cursul zilei. Parcă era cerul de la North Shore înaintea unei furtuni puternice.

Obişnuiau să iasă împreună în larg pe timp de furtună., Rîzînd şi înfruntînd vremea potrivnică, siguri de îndemînarea lor în apă, unindu-şi forţele împotriva ploii şi a vîntului din strîmtoare.

Nu, nu trebuia să se gîndească la aşa ceva. Se ridică în

picioare şi examină traseul de pe harta lui Leinkraus, copiată de pe coperta interioară a unei Tora de familie.

Harta era clară, însă nu şi terenul ce se înălţa în faţa lui. Vedea obiectivul – spre nord-est, al treilea platou, izolat deasupra unei păduri de molid. Însă creasta pe care se afla el cotea spre dreapta, către est, ducînd la baza altui munte stîncos, departe de orice linie directă spre platoul din depărtare. Ocoli platoul pe la marginea pădurii întunecate prin care venise. Panta cobora drept, iar stîncile se înălţau pe ea ca un rîu învolburat de piatră. Pe hartă, poteca ieşea din pădure, trecea pe platou şi intra în altă pădure; nu se interpuneau stînci în drum.

Avuseseră loc modificări geologice în anii de cînd membrii familiei Leinkraus nu mai fuseseră la locul de înmormîntare. Un fenomen natural neaşteptat – un cutremur sau o avalanşă - ştersese cărarea.

Totuşi, platoul se vedea. Spaţiul care-l separa de el părea impenetrabil, dar, o dată traversat, ar fi putut recunoaşte o cărare şerpuită pe terenul mai înalt ce ducea la platou. Nu credea că acea potecă fusese modificată. Se lăsă să alunece pe dig, spre rîul de piatră, şi, neîndemînatic, încercînd să evite alunecarea în zecile de crăpături ale stîncilor, începu să se caţere spre pădurea de molid.

A treia haltă era cea căutată! *Sciocchezza di Cacciatori!* Nebunia Vînătorului! Abandonată de mult, însă cîndva perfect potrivită pentru descărcarea tezaurului. Cărarea ce cobora din munţi pînă la calea ferată putea fi străbătută, iar zona din jurul şinelor era netedă şi accesibilă. La început, Andrew nu fusese sigur; în pofida terenului nivelat pe ambele părţi ale şinelor, zona nu era întinsă, ci întreruptă de o curbă. Apoi îşi aminti: tatăl lui spusese că trenul de la Salonic fusese o garnitură mică. Patru vagoane şi o locomotivă.

Cinci unităţi feroviare puteau uşor să treacă de curbă şi să oprească în linie dreaptă. În orice vagon s-ar fi aflat tezaurul, putea fi descărcat fără probleme.

Dar ceea ce îl convinse că era aproape de ţelul lui fu o descoperire neşteptată. La vest de şine se vedeau semnele inconfundabile ale unui drum abandonat. Direcţia prin pădure era clară, copacii de pe traseu erau mai scunzi decît cei din jur şi tufele mai aproape de pămînt. Nu mai era un drum – nici măcar o potecă –, însă era incontestabil că existase cîndva.

– Lefrac! ţipă el la tînărul de optsprezece ani. Ce-i acolo?

Arătă spre nord-vest, acolo unde drumul din pădure începea să urce.

– Un sat. La vreo opt-nouă kilometri.

– Nu e lîngă linia ferată.

– Nu, *signore*. E în cîmp, la poalele munţilor.

– Ce drumuri duc într-acolo?

– Şoseaua principală de la Zürich şi ...

– Bine.

Îl întrerupsese pe băiat din două motive. Aflase ce voia să ştie şi, la şase metri distanţă, fata se ridicase în picioare şi se furişa spre pădurea din partea de răsărit a şinelor.

Fontine scoase pistolul şi trase două gloanţe.

Exploziile bubuiră în pădure; gloanţele loviseră pămîntul în jurul fetei. Ea ţipă, îngrozită. Înnebunit, cu ochii în lacrimi, fratele ei sări la el; Andrew se feri şi îl izbi pe băiat cu ţeava pistolului în tîmplă.

Tînărul Lefrac căzu la pămînt, iar gemetele lui de neputinţă şi furie sfîşiară liniştea din jurul haltei abandonate.

– Eşti mai curajos decît am crezut, zise militarul cu răceală, întorcîndu-şi privirea către fată. Ajută-l. Nu e rănit. Ne întoarcem.

Dă-le speranţe prizonierilor, reflectă militarul. Cu cît sînt

mai tineri şi mai lipsiţi de experienţă, cu atît trebuie să li se dea mai multe speranţe. Asta micşora teama, care, în sine, era dăunătore unei călătorii rapide. Şi teama era un instrument. Ca şi moartea. Trebuia folosită cu chibzuială.

Refăcu, pentru a doua oară, traseul drumului de la calea ferată. Acum era sigur. Nimic n-ar fi împiedicat un animal sau un vehicul să-l străbată. Pămîntul era neted şi tare. Şi, ceea ce era mai important, urca direct spre pantele estice, către acele cărări menţionate în paginile îngălbenite ale registrului. O zăpadă moale şi pojghiţe de gheaţă acopereau pămîntul. Cu fiecare metru străbătut, militarul din el îi spunea că se apropia de zona inamică. Pentru că nu putea s-o numească altfel.

Ajunseră la prima intersecţie descrisă de Goldoni în dimineaţa zilei de 14 iulie 1920. La dreapta, cărarea cotea în jos, spre un fel de pădure, un zid gros, de un verde întunecat, împodobit cu o boltă albă. Părea impenetrabil.

Putea fi o ascunzătoare. Pădurea aia nu l-ar fi provocat pe un alpinist de ocazie şi ar fi fost lipsită de interes pentru unul experimentat. Pe de altă parte, *era* o pădure – lemn şi pămînt, nu piatră – şi, deoarece nu erau pietre, renunţă la idee. Tezaurul trebuia protejat de stînci.

La stînga, cărarea continua urcuşul, cotind oblic spre povîrnişul unui munte mic de deasupra lor. Drumul era larg, întins pe stînca tare şi mărginit de vegetaţie. Lespezi ascuţite se ridicau în dreapta, formînd un perete abrupt de piatră. Un animal sau un vehicul aveau loc să treacă; linia directă dinspre calea ferată era neîntreruptă.

– Mişcaţi-vă! strigă el, arătînd spre stînga.

Fraţii Lefrac se uitară unul la celălalt. La dreapta era drumul spre Champoluc – drumul de întoarcere. Fata se prinse de fratele ei; Fontine înaintă, îi desfăcu mîna şi o împinse.

– *Signore!*

Băiatul strigase, trecînd între ei, cu brațele ridicate în față, cu palmele întinse – un scut foarte vulnerabil.

– Nu face asta, se bîlbîi el cu voce joasă, spartă de frică, mînat doar de propria-i furie.

– Să mergem, zise militarul.

N-avea timp de pierdut cu copiii.

– Ascultă-mă, *signore!*

– Te-am ascultat. Acum, mișcă-te!

Pe flancul vestic al versantului mărunt, lățimea cărării ce urca se îngusta brusc. Trecea printr-o uriașă arcadă naturală săpată în stîncă și ducea în fața unei coline de piatră. Arcada nu era doar continuarea firească a cărării, dar muntele stîncos din față era pesemne irezistibil pentru niște alpiniști amatori. Putea fi escaladat fără mare efort, dar era suficient de impresionant prin lărgimea și înălțimea lui pentru a fi un început bun pentru cățărarea ulterioară a regiunilor mai înalte. Era perfect pentru un tînăr entuziast de șaptesprezece ani, aflat sub atenta supraveghere a unui ghid și a tatălui său.

Dar sub arcadă cărarea *era* într-adevăr îngustă și stînca era prea alunecoasă, mai ales dacă era acoperită de un strat gros de zăpadă. Un animal – catîr sau cal – putea trece pe dedesubt, însă exista pericolul să-i alunece copitele.

Un vehicul n-ar putea trece pe-acolo.

Andrew se întoarse și studie drumul pe care tocmai îl parcurseseră. Nu existau alte cărări, dar la vreo treizeci de metri în spate, în stînga, pămîntul era neted și plin de tufe. Se întindea pînă la un perete scund de piatră ce se înălța spre creasta muntelui. Peretele ăla, steiul scund, nu avea mai mult de șase metri înălțime, fiind aproape ascuns de tufișuri și copaci pitici, noduroși, crescuți pe stîncă. Dar pămîntul din spatele stîncii, din spatele acelei creste era neted. Peste tot, terenul era accidentat, dar nu acolo, nu în acel loc.

– Duceți-vă acolo, le ordonă el fraților Lefrac, atît pentru a-i avea sub ochi, cît și ca să obțină o perspectivă mai bună. Duceți-vă în zona aia netedă dintre stînci! Dați tufele la o parte și intrați acolo! Cît de mult puteți!

Se dădu înapoi de pe cărare și studie creasta de deasupra. Și aceea era plată, sau cel puțin așa părea. Și mai era ceva, ceva ce n-ar fi putut fi observat decît, poate, din locul în care stătea. Era ceva ... regulat. Marginea, deși zimțată, forma un semicerc aproape perfect. Dacă linia curbată se închidea într-un cerc, creasta ar fi format o mică platformă izolată, pe un munte pitic, lipsit de importanță, totuși la mare înălțime pe dealurile alpine.

Aprecie înălțimea tînărului Lefrac la un metru și șaptezeci și cinci sau șaptezeci și opt.

– Ridică mîinile! strigă el.

Cu brațele întinse, degetele băiatului ajungeau exact sub punctul din mijloc al steiului.

Socoti că mijlocul de transport nu fusese un animal, ci un vehicul. Un utilaj cu roți mari, prevăzut cu un plug sau un tractor. Era plauzibil; nu exista porțiune a drumului dinspre șine sau a cărării lui Goldoni pe care o asemenea mașinărie să n-o poată traversa. Iar plugurile și tractoarele erau dotate și cu macara ...

– *Signore! Signore!*

Era fata; strigătele ei exprimau o ciudată exaltare, cu amestec de speranță și disperare.

– Dacă asta *cauți*, hai să *mergem!*

Andrew se întoarse în fugă pe cărare și porni spre frații Lefrac. Intră grăbit în tufișurile încîlcite din fața stîncii.

– Acolo jos!

Fata strigase din nou. Pe pămînt, în zăpada moale, abia zărindu-se printre buruieni, se afla o scară veche. Lemnul era putrezit, jumătate din trepte ieșiseră din locașurile lor. Însă în

rest era intactă. Acum nu mai putea fi folosită, dar nici nu fusese întrebuinţată excesiv. Zăcuse acolo în tufăriş ani de zile, poate decenii, neatinsă decît de natură şi de timp.

Fontine îngenunche şi puse mîna pe ea, o examină, apoi privi cum se fărîmiţează cînd încercă să o ridice. Găsise o unealtă făcută de mîna omului acolo unde n-ar fi trebuit să se afle; înţelese că, la nici cinci metri deasupra lui ...

Deasupra lui! Dădu capul pe spate şi văzu obiectul neclar căzînd. Se produse impactul; ţeasta îi plesni de o durere ascuţită, urmată de o amorţeală bruscă, de parcă sute de ciocane îl izbeau în tîmple. Căzu, luptîndu-se să alunge efectele loviturii şi să-şi recapete vederea.

– *Fuggi! Presto! In la traccia!* se auzi vocea băiatului.

– *Non senza voi! Tu fuggi anche!* se auzi vocea fetei.

Fiul lui Lefrac găsise o piatră mare pe jos. Cuprins de ură, îşi uitase teama; cu arma aceea primitivă în mînă, îl pocnise pe militar.

Vederea îi reveni. Fontine dădu să se ridice şi, din nou, văzu neclar mîna coborînd şi piatra îl lovi lateral.

– *Jigodie mică! Jigodie!*

Tînărul Lefrac azvîrli piatra în corpul militarului – oriunde, un ultim asalt – şi ieşi din tufărişul acoperit de zăpadă pe cărare, după sora lui.

Andrew era în culmea furiei. Se simţise aşa de vreo zece ori în viaţă, şi totdeauna în toiul luptei, atunci cînd inamicul deţinea un avantaj pe care nu-l putea controla. Ieşi tîrîndu-se din tufişuri pînă la marginea cărării şi privi în jos. Sub el, pe cărarea şerpuită, cei doi fraţi alergau cît îi ţineau picioarele pe poteca alunecoasă.

Vîrî mîna sub jachetă, căutînd tocul pistolului legat la piept. Beretta era în buzunar. Dar Beretta nu-i era de folos. Scoase revolverul Magnum 357 pe care îl cumpărase de la magazinul

lui Leinkraus, în Champoluc. Ostaticii lui erau la vreo patruzeci de metri distanţă. Băiatul apucă mîna fetei; erau aproape unul de altul, siluetele li se confundau.

Andrew apăsă pe trăgaci de opt ori la rînd. Cele două trupuri căzură, zvîrcolindu-se pe pietre. Auzea ţipetele. În cîteva secunde, acestea se transformară în gemete, iar zvîrcolirile deveniră contracţii şi înclinări spre neant. Aveau să moară, dar nu imediat. Nu mai puteau înainta.

Militarul se întoarse tîrîş printre tufe, pe netedul *cul de sac*, şi îşi dădu jos rucsacul din spate, desfăcînd încet curelele, mişcîndu-şi cît mai puţin capul însîngerat. Deschise şi scoase trusa de prim-ajutor. Trebuia să-şi panseze pielea sfîşiată şi să oprească sîngerarea. Şi să acţioneze. Pentru numele Domnului, *să acţioneze!*

Nu mai avea ostatici. Şi-ar fi putut spune că nu mai avea importanţă, dar ştia bine cum stăteau lucrurile. Ostaticii erau o soluţie salvatoare. Dacă pleca din munţi singur, ceilalţi erau cu ochii pe el. *Iisuse*, şi dacă l-ar fi urmărit, era un om mort. I-ar fi luat tezaurul şi l-ar fi ucis.

Exista o altă cale! Tînărul Lefrac i-o dezvăluise!

Drumul părăsit, la vest de halta abandonată numită Nebunia Vînătorului! Dincolo de şine, pînă la un sat pe unde trecea şoseaua spre Zürich.

Dar n-avea să se ducă în acel sat, la acea şosea ce ducea la Zürich pînă cînd nu punea mîna pe tezaur. Şi toate instinctele lui îi spuneau că-l găsise.

La cinci metri deasupra lui.

Desfăcu frînghiile prinse de rucsac şi trase ghearele cîrligului din locaş; acestea se desfăcură în formă de ancoră. Se ridică în picioare. Tîmplele îi zvîcneau şi rănile îl usturau acolo unde aplicase antiseptic, dar nu mai sîngera. Vedea iarăşi limpede.

Se dădu înapoi şi azvîrli cîrligul spre platformă. Acesta se

prinse. Trase de frînghie. Piatra crăpă; căzură așchii, urmate de bucăți mai mari de calcar. Sări într-o parte, evitînd cîrligul ce cădea; acesta se înfipse în pămîntul acoperit cu un strat subțire de zăpadă.

Înjură și aruncă din nou cîrligul în sus, cu boltă, peste platformă, pe suprafața netedă de deasupra. Apoi trase de funie cu mișcări scurte, iuți; cîrligul se prinse. Trase mai tare; rezista.

Frînghia era pregătită; putea să se cațere. Se aplecă, își luă rucsacul și își strecură brațele pe sub curele, fără să mai închidă clemele de siguranță. Trase de sfoară ultima oară; era mulțumit. Sări cît de sus putu, împingînd cu picioarele stînca, lăsîndu-se să oscileze înapoi în vreme ce apuca frînghia cu mîinile – una după alta – într-o ascensiune rapidă. Își trecu piciorul stîng peste creasta zimțată și împinse cu mîna dreaptă stînca de sub el, trăgîndu-și trupul într-o rostogolire laterală care-l aduse pe suprafața platformei. Dădu să se ridice, căutînd din ochi locul unde se fixase ancora cîrligului.

Însă rămase în genunchi șocat, privind țintă strania imagine aflată la trei metri în fața lui, în centrul platoului. Înfiptă în piatră, se vedea o stea metalică veche, ruginită: o stea a lui David.

Cîrligul se oprise în ea. Ghearele lui se prinseseră de fier.

Avea în fața ochilor un mormînt.

Auzi ecourile lovindu-se de munți, asemenea unor tunete scurte, repetate, unul după altul. De parcă niște trăsnete ar fi sfîșiat bolta deasupra pădurii, despicînd sute de copaci în jurul lui. Dar nu erau nici fulgere, nici tunete; erau focuri de armă.

În ciuda frigului, pe fața lui Adrian curgea transpirația și, în ciuda întunericului din pădure, avea în fața ochilor tot felul de imagini nedorite. Fratele lui ucisese din nou. Maiorul din Brigada de Supraveghere era eficient în afacerile sale cu moartea. Țipetele care urmară fură slabe, estompate de bariera de arbori, dar imposibil de confundat.

De ce? Pentru numele lui Dumnezeu, *de ce?*

Nu trebuia să se gîndească. Nu la asemenea lucruri. Nu acum. Trebuia să gîndească la un singur nivel; cel al mișcării. Făcuse mai multe încercări de a ieși din labirintul întunecat, acordîndu-și de fiecare dată zece minute pentru a vedea lumina de la marginea pădurii. De două ori se oprise mai mult timp, fiindcă ochii îi jucau feste, și de fiecare dată nu văzuse decît întunericul fără sfîrșit.

Își pierdea tot mai mult facultatea de judecată. Se rătăcise într-un labirint; scoarța groasă a copacilor, nenumărate ramuri cu ghimpi și crengi rupte îi zgîriau fața și picioarele. De cîte ori se învîrtise în cerc? Nu putea spune. Totul părea să arate la fel. Mai *văzuse* copacul ăla! Grămada aia de ramuri fusese în fața lui cu cinci minute în urmă! Lanterna nu-i era de folos. Lumina locuri ce semănau unele cu altele; nu le putea deosebi. Era pierdut în mijlocul unui versant impenetrabil acoperit cu pădure alpină. Natura modificase poteca în zecile de ani de cînd membrii îndoliați ai familiei Leinkraus trecuseră pe-acolo în ultimul lor pelerinaj. Apa zăpezilor topite în timpul verii se răspîndise peste tot, inundînd pădurea cîndva accesibilă și formînd un strat de pămînt umed care favorizase creșterea nelimitată a vegetației.

Însă descoperirea aceasta era la fel de inutilă ca și imaginile deformate de lanterna sa. Primele focuri de armă se auziseră dintr-*acolo*. Din acea direcție. Avea prea puțin de pierdut, în

afară de respirație și ce-i rămăsese din puterea de judecată. Începu să alerge, vuindu-i capul de ecoul împușcăturilor pe care tocmai le auzise.

Cu cît alerga mai tare, cu atît mai drept i se părea drumul. Își croia drum cu brațele, aplecînd, rupînd, înlăturînd tot ce-i ieșea în cale.

Apoi văzu lumina. Căzu în genunchi, cu respirația tăiată, la vreo zece metri de marginea pădurii. Stînca cenușie, acoperită ici-colo de zăpadă, se ridica dincolo de copacii deși, pierzîndu-se deasupra celor mai înalte vîrfuri. Ajunsese la baza celui de-al treilea platou.

Ca și fratele lui. Ucigașul din Brigada de Supraveghere făcuse ceea ce Goldoni nu crezuse că era în stare: citise descrierile de mult uitate, scrise cu o jumătate de secol în urmă, și le prelucrase, făcîndu-le aplicabile situației actuale. În alte vremuri, ar fi fost mîndru de fratele lui; acea perioadă trecuse. Rămăsese doar necesitatea de a-l opri.

Adrian încercase să nu se gîndească la asta, întrebîndu-se dacă ar fi fost în stare să accepte situația atunci cînd ar fi venit momentul. Acel moment chinuitor, dincolo de puterea lui de imaginație. Acum îl accepta. Cu calm, ciudat de insensibil, deși pătruns de o tristețe rece. Pentru că era lucrul cel mai logic, răspunsul incontestabil la oroare și haos.

Avea să-și ucidă fratele. Sau fratele lui avea să-l ucidă pe el.

Se ridică în picioare, ieși încet din pădure și găsi cărarea de piatră marcată pe harta lui Leinkraus. Șerpuia în sus pe munte, făcînd o serie de curbe largi pentru a micșora unghiul ascensiunii, cotind întotdeauna în sensul acelor de ceasornic, pînă cînd ajungea în vîrf. Sau aproape în vîrf, deoarece la baza platoului

se afla un strat de roci despre care Paul Leinkraus își amintea că era destul de înalt. Făcuse acel drum doar de două ori – în primul și în al doilea an de război – și pe-atunci era foarte tînăr. Era posibil ca stratul de roci să nu fi fost așa de înalt pe cît își amintea el, deoarece trebuia să țină seama că aprecierea venea din perspectiva unui copil. Dar folosise o scară, de asta își aducea aminte.

Leinkraus recunoscuse că un serviciu funerar și modul în care un băiat percepuse realitatea erau două lucruri incompatibile. Mai exista o cale către platou, greu practicabilă pentru bătrîni, dar explorată de un puști căruia îi lipsea respectul pentru tradiția religioasă. Era chiar la capătul potecii care părea să dispară, trecînd pe lîngă o arcadă naturală uriașă, pe unde se continua cărarea. Calea aceea cuprindea o serie de stînci zimțate, care urmau linia piscului ce se îngusta; aveai nevoie de picioare solide și de voința de a-ți asuma riscuri. Tatăl lui și fratele mai mare îl certaseră zdravăn pentru că o luase pe-acolo. Povîrnișul era primejdios; poate nu fatal, dar suficient de înalt ca să-ți rupi un braț sau un picior.

Dacă își rupea acum un braț sau un picior, își zise Adrian, pericolul era iminent. Un om imobilizat era o țintă ușoară.

Începu să urce pe poteca șerpuită, printre stînci răzlețe, ghemuindu-se ca să se ascundă după ele. Platoul se afla la o sută, poate o sută douăzeci de metri deasupra – cît lungimea unui teren de fotbal. Începură să cadă rar fulgi de zăpadă, așternîndu-se delicat pe stratul subțire de nea ce acoperea o bună bucată din stîncă. Picioarele îi alunecau mereu; se echilibra ținîndu-se de tufe și de protuberanțele stîncii.

Ajunse la mijlocul ascensiunii, unde se sprijini cu spatele de o scobitură în piatră, ca să-și tragă sufletul fără să fie văzut. Auzea zgomote deasupra lui, metal lovit de metal sau piatră de

piatră. Sări din adăpost şi începu să fugă cît îl ţineau picioarele, în sus, străbătînd următoarele patru curbe ale potecii, oprindu-se o singură dată ca să lase aerul să-i umple plămînii şi să-şi odihnească picioarele care-l dureau.

Scoase harta lui Leinkraus din buzunar şi examină curbele; trecuse de opt. Oricum, nu mai avea de mers mai mult de treizeci de metri pînă la arcada marcată pe hartă cu un U întors. Înălţă capul, cu faţa îngheţată de gerul şi zăpada prin care trecuse. Urma o porţiune dreaptă de drum, mărginită de arbuşti cenuşii, noduroşi. Conform indicaţiilor de pe hartă, urmau două curbe strînse deasupra, apoi venea arcada de piatră. Vîrî harta în buzunar şi simţi oţelul pistolului. Îşi trase picioarele sub el, aplecîndu-se, şi o luă la fugă.

Văzu mai întîi fata. Zăcea lîngă cărare, în tufişuri, cu ochii larg deschişi fixînd cerul acoperit, cu picioarele întinse, ţepene. Deasupra fiecărui genunchi se vedea cîte o gaură de glonţ, iar rochia îi era pătată de sînge. A treia scobitură era deasupra sînului drept, sub claviculă; sîngele formase o dîră închegată pe jacheta ei albă de munte.

Trăia, însă era atît de şocată încît nu-şi putea lăsa pleoapele ca să nu-i intre fulgii de nea în ochi. Buzele i se mişcau tremurînd, iar zăpada topită formase pîrîiaşe de apă la colţurile gurii. Adrian se aplecă asupra ei.

Văzîndu-i faţa, fata începu să clipească. Îşi înălţă capul crispată şi tuşi încercînd să ţipe. El o apăsă uşor pe gură cu mîna înmănuşată, sprijinindu-i ceafa cu cealaltă mînă.

– Nu sînt ăla, şopti el.

Tufişul de deasupra lor se mişcă. Adrian ridică brusc capul, îi dădu drumul fetei cu grijă şi sări înapoi. O mînă înainta prin zăpadă – ce mai rămăsese din ea. Era o bucată

de carne însîngerată, cu mănuşa sfîşiată şi degetele zdrobite. Fontine se strecură pe lîngă fată şi se ridică printre arbuştii încîlciţi şi noduroşi, rupînd crengile împletite. Băiatul zăcea pe burtă, printre buruieni. Patru găuri de gloanţe formau o linie dreaptă ce-i traversa în diagonală spatele, peste şira spinării.

Adrian îl răsuci atent pe tînăr într-o parte, protejîndu-i capul cu mîna. Încă o dată astupă o gură ce dădea să strige. Băiatul îşi aţinti privirea în ochii lui Adrian şi înţelese imediat: nu el era ucigaşul. Faptul că mai putea să vorbească era extraordinar. Şoaptele lui erau aproape acoperite de şuieratul vîntului tot mai puternic, însă Fontine îl auzi.

– *Mia sorella.*

– Nu înţeleg.

– Sora?

– E rănită. Ca şi tine. O să fac tot ce pot.

– *Pacco.* Rucsacul. El are un rucsac. *Medicina.*

– Nu vorbi. Păstrează-ţi forţele. Un rucsac?

– *Si!*

... *Un rucsac alpin nu e doar o colecţie de curele şi huse din piele. E o operă de artă...*

Aşa spusese tatăl lui.

Băiatul nu se mai oprea. Ştia că era pe moarte.

– O cale de scăpare. Calea ferată de la Zermatt. Un sat. Nu departe, *signore*. La nord, nu departe. Fugeam acolo.

– Şşt. Nu mai vorbi. O să te aşez lîngă sora ta. Încălziţi-vă cum puteţi.

Pe jumătate îl cără, pe jumătate îl tîrî pe băiat prin iarbă, pînă la sora lui. Erau doar nişte copii; fratele lui omorîse nişte copii. Îşi scoase impermeabilul şi jacheta, sfîşiind căptuşeala

hainei ca să lege cu fîşiile rănile fetei. Băiatului nu prea avea ce să-i facă, aşa că-i evită privirea. Îi înveli pe amîndoi; ei se luară în braţe.

Îşi puse pistolul greu la centură, sub puloverul gros, şi se furişă afară din adăpostul dintre tufe. Urcă în fugă poteca spre arcadă: îl usturau ochii, dar respira normal şi nu mai simţea durerea din picioare.

Acum erau unul contra unu. Aşa cum trebuia să fie.

33

Pocnetele se auziră mai tare, ca nişte lovituri de ciocan furioase. Se auzeau chiar deasupra lui, deasupra peretelui vertical de piatră ce se înălţa din pămînt, orientat spre micul platou conturat în partea de nord. La picioarele lui, pămîntul era răvăşit, zăpada se amestecase cu solul, iar buruienile rupte şi urmele de paşi formau un semicerc la baza stîncii. Aşchii de piatră trădau metoda folosită pentru ascensiune: fusese aruncată în sus o frînghie cu un cîrlig la capăt şi primele încercări eşuaseră.

O scară putredă zăcea printre tufele acoperite de zăpadă, cu mai multe trepte ieşite din cadru. Era scara de care îşi amintise Paul Leinkraus. Avea cel puţin şase metri lungime, ceva mai înaltă decît peretele stîncos în faţa căruia se ghemuise Adrian.

Locul de înmormîntare e de fapt o suprafaţă formată din şisturi argiloase. Se sparge uşor cu tîrnăcopul, pînă ajungi la pămînt. Sicriul băiatului a fost pus în pămînt, iar

deasupra a fost turnat un strat subțire de beton. Erau vorbele lui Paul Leinkraus.

Deasupra, fratele lui terminase de spart stratul de beton descris de Leinkraus. Loviturile de ciocan încetară; un instrument metalic fusese aruncat pe suprafața tare. De sus căzură bucăți mari de ciment, azvîrlite cu lovituri de picior, lîngă așchiile de piatră dintre tufe. Adrian se ridică iute în picioare și se lipi de stîncă. Dacă ar fi fost văzut, era un om mort.

Ploaia de pietre încetă. Adrian tremura; își dădu seama că trebuia să se miște. Frigul îi pătrundea prin puloverul negru, răsuflarea i se transforma în aburi. Ninsoarea slabă încetase; cîteva raze de soare își făcură loc printre nori, fără să aducă însă căldură.

Își croi drum în jurul stîncii pînă cînd nu mai putu să avanseze, blocat de o lespede ce se proiecta în afară din vîrful steiului. Făcu un pas înainte pe pămîntul acoperit de arbuști și zăpadă.

Deodată, pămîntul se surpă. Adrian sări înapoi și rămase nemișcat, împietrit, lîngă lespede. Zgomotul pietrelor ce cădeau era purtat de vînt. Auzi pași deasupra – apăsați, grăbiți – și își ținu respirația ca să nu scoată aburi pe nas ori pe gură. Pașii se opriră – doar vîntul se mai auzea. Apoi își reluară mersul – mai ușor, mai lent. Militarul se liniștise.

Adrian privi în jos, în fața lui. Ajunsese la capătul cărării descrise de Paul Leinkraus; mai departe era doar muntele. Mai jos, dincolo de marginea pămîntului surpat și de iarba sălbatică, se afla o crevasă adîncă, largă și abruptă, care separa terenul de pe culme de marginea îngustă de pămînt ce ducea spre regiuni mai înalte. Crevasa era mult mai adîncă decît își amintea Leinkraus; avea mai bine de nouă metri pînă la fundul presărat cu roci ascuțite. Băiatul fusese certat de ai lui, dar nu atît de tare încît să se sperie ori să i se sădească în suflet teama de munți.

Adrian se răsuci şi, lipindu-şi corpul de suprafaţa accidentată, porni încet, avansînd centimetru cu centimetru, apăsîndu-şi pieptul şi picioarele pe lespede, ţinîndu-se de orice protuberanţă pe care o putea prinde. Pe partea cealaltă a lespezii era o zonă îngustă de pietre risipite la întîmplare, cu vîrfurile ascuţite îndreptate către suprafaţa plană din vîrf.

Nu era sigur că avea să reuşească. Un copil putea trece cu uşurinţă pe suprafaţa îngustă de la baza lespezii; nu s-ar fi prăbuşit sub greutatea lui. Un adult era altceva. Nu ar fi rezistat sub greutatea lui Adrian; nu avea să reziste.

Distanţa de la punctul central al lespezii – acolo unde se afla – pînă la primul capăt al stîncii era de un metru şi jumătate. El avea peste un metru optzeci. Dacă putea să se aplece în cădere, cu braţele întinse, exista posibilitatea să ajungă cu mîinile pe margine. Avea mai multe şanse dacă reuşea să reducă distanţa.

Muşchii picioarelor îl dureau cumplit. Avea crampe la glezne; pulpele i se umflaseră de încordare, iar tendoanele îl chinuiau insuportabil. Îşi alungă din minte senzaţiile de durere şi de risc, concentrîndu-se asupra distanţei pe care o mai avea de parcurs în jurul lespezii masive.

Nu avansase mai mult de treizeci de centimetri cînd simţi pămîntul scufundîndu-se sub el – lent, în etape succesive, paralizante. Apoi auzi – pur şi simplu *auzi* ... trosnetul stîncii şi al pămîntului îngheţat. Îşi aruncă braţele în sus în ultima fracţiune de secundă. Marginea crevasei se surpă şi pentru o clipă rămase suspendat în gol. Se prinse înnebunit cu mîinile de stîncă; deasupra prăpastiei, vîntul îi biciuia faţa.

Braţul drept îi căzu peste roca zimţată de deasupra lui. Se lovi cu umărul şi cu capul de suprafaţa aspră. Strînse mîna în jurul pietrei ascuţite, arcuindu-şi instinctiv spatele, ca să atenueze şocul impactului.

Atîrna ca o păpuşă spînzurată de braţe, cu picioarele legănîndu-se în gol. Trebuia să se tragă în sus. *Acum!* Nu trebuia să piardă nici o clipă! Nu putea aştepta să-şi revină din uluire!

Se prinse cu mîna stîngă, rămasă liberă, de steiul cu suprafaţa neregulată; dădu din picioare în neştire, pînă cînd pantoful drept găsi o mică încreţitură ce-i suporta greutatea. Era suficient. Asemeni unui păianjen speriat, escaladă zidul de piatră ascuţită, apoi îşi aruncă picioarele, unul după altul, peste capătul pantei, răsturnîndu-se pe buza prăpastiei.

Nu putea fi văzut de sus, dar putea fi auzit. Zgomotul pămîntului surpat îl adusese pe Andrew la marginea platoului. Soarele era în spatele lui, în dreapta, proiectîndu-i umbra pe deasupra crevasei, peste zăpadă şi pietre. Adrian îşi ţinu din nou răsuflarea. Avu parte de un spectacol de umbre şi lumini, jucat în soarele ce devenise acum orbitor. Mişcările militarului erau nu doar vizibile, ci şi mărite. Andrew ţinea un obiect în mîna stîngă: o lopată portabilă de alpinist.

Braţul drept al militarului era îndoit din cot; umbra antebraţului se întîlnea cu umbra pieptului. Nu-ţi trebuia multă imaginaţie ca să-ţi dai seama ce ţinea în mîna dreaptă: un pistol. Adrian îşi duse mîna dreaptă la centură. Arma lui era acolo; se bucură s-o atingă.

Umbra se mişcă pe marginea de deasupra, trei paşi la stînga, patru la dreapta. Se aplecă, apoi se ridică iarăşi, cu alt obiect în mîna dreaptă. Îl aruncă; o bucată mare de ciment zbură la jumătate de metru de faţa lui Adrian şi se zdrobi de pietrele tăioase din fundul prăpastiei. Militarul rămase nemişcat în timpul căderii pietroiului, de parcă ar fi numărat secundele, cronometrînd coborîrea. După ce se împrăştiară ultimele aşchii, plecă. Umbra lui dispăru şi în locul ei rămase lumina puternică a soarelui.

Adrian zăcea în refugiul său, neluînd în seamă lipsa de

confort, cu faţa scăldată de sudoare. Deasupra capului, porţiunea cu stînci colţuroase cotea brusc în sus, ca o scară primitivă în spirală din turnul unui vechi far. Curbura avea vreo opt metri lungime; era greu de apreciat, fiindcă dincolo de ea nu era decît cerul şi soarele orbitor. Nu se putea mişca pînă cînd nu auzea zgomote deasupra. Zgomote care ar fi însemnat că militarul era ocupat cu săpatul.

Se auziră zgomote puternice de piatră sfărîmată, hîrşîitul metalului lovit de metal.

Andrew găsise tezaurul!

Adrian se furişă din adăpost şi, ajutîndu-se de mîini şi de picioare, în tăcere, îşi croi drum pe scara de stînci colţuroase. Marginea platoului se afla exact deasupra; dedesubt nu mai era crevasa, ci o pantă abruptă de cîţiva zeci de metri ce cobora spre trecătoarea şerpuită dintre munţi. Între el şi hău erau, poate, douăzeci de centimetri. Vîntul bătea cu viteză constantă, cu un şuierat grav.

Îşi duse mîna la centură, scoase pistolul şi, aşa cum îl instruise Goldoni, verifică piedica. Era în poziţie normală; pistolul era blocat.

Trase piedica şi înălţă capul peste marginea platoului.

Suprafaţa netedă avea formă ovală, cu o lungime de vreo zece metri, sau chiar mai mult, şi o lăţime de aproximativ şase metri. Militarul stătea ghemuit în mijloc, lîngă un morman de pămînt acoperit cu bucăţi de ciment spart. Dincolo de ele, ascuns parţial de spatele lat al soldatului, se afla un sicriu din lemn, cu margini metalice; era foarte bine conservat.

Nu era nici un tezaur. Nimic altceva decît pămînt, bucăţi de ciment şi sicriul. Nici urmă de tezaur!

O, Doamne, îşi zise Adrian. Ne-am *înşelat! Amîndoi ne-am înşelat!*

Era imposibil. Nu se putea. Pentru că, dacă n-ar fi găsit tezaurul, ucigaşul din Brigada de Supraveghere ar fi turbat de furie. Îl cunoştea suficient de bine pe Andrew ca să ştie asta. Dar fratele lui nu era furios. Stătea ghemuit şi se gîndea, cu capul în jos; privea cu atenţie groapa. Iar Adrian înţelese; tezaurul era încă acolo, în pămînt. Fusese îngropat sub coşciug - ultima lui protecţie.

Militarul se ridică în picioare şi se duse la rucsac, ce era sprijinit de sicriu. Se apleca, dezlegă o curea şi scoase o ţeavă scurtă, ascuţită, din fier. Se întoarse la mormînt, îngenunche brusc pe marginea lui şi îşi coborî mîna în care ţinea ţeava în groapă. După cîteva clipe, trase ţeava în sus, lăsînd-o să cadă pe pămînt, şi îşi scoase pistolul din jachetă. Îndreptă cu grijă ţeava armei spre mormînt.

Urmară trei explozii. Adrian îşi retrase capul sub marginea platoului. Simţi mirosul prafului de puşcă şi văzu norii de fum purtaţi de vînt pe deasupra lui.

Apoi auzi cuvintele şi tot trupul îi încremeni de o frică pe care nu credea s-o trăiască vreodată. Era şocul provocat de înţelegerea faptului că avea să fie imediat executat.

– Scoate capul de-acolo, Lefrac, se auzi comanda rostită cu voce joasă, pe un ton de gheaţă. O să fie mai repede aşa. N-o să simţi nimic. Nici măcar n-o să auzi vreun zgomot.

Adrian se ridică din locul îngust unde stătea, golit de gînduri, uitînd de frică. Urma să moară; asta era tot.

Dar el nu era ce se aştepta să vadă militarul. Nu *cel* la care se aştepta. Ucigaşul din Brigada de Supraveghere fu dintr-o dată zguduit. Era atît de îngrozitor, încît ochii i se holbară neîncrezători, mîna începu să-i tremure şi arma i se

clătină. Făcu involuntar un pas înapoi, cu gura căscată, alb la faţă.

– *Tu!*

Nebuneşte, orbeşte, fără gînduri sau sentimente, Adrian ridică brusc masivul pistol italian peste marginea platoului şi trase în silueta uluită. Apăsă pe trăgaci de două, de trei ori. Arma se blocă. Scînteile şi fumul ieşite pe ţeavă îi pîrliră carnea, îi înţepară ochii. Dar îl nimerise pe militar! Ucigaşul din Brigada de Supraveghere se prăbuşi pe spate, ţinîndu-se cu mîna de burtă, cu piciorul stîng îndoit sub el.

Însă Andrew mai avea încă pistolul în mînă. Se auzi explozia; aerul vui deasupra capului lui Adrian. Se năpusti asupra celui căzut, azvîrlindu-i pistolul blocat în faţă. Întinse mîna dreaptă şi prinse ţeava fierbinte a pistolului lui Andrew, izbind-o de suprafaţa dură a platoului. Arma lui îşi nimerise ţinta; rădăcina nasului militarului se rupse; sîngele i se revărsă în colţurile orbitelor, înceţoşîndu-i ochii. Pistolul îi zbură din mînă. Adrian sări înapoi.

Îndreptă pistolul spre militar şi apăsă pe trăgaci din toate puterile. Nu voia să funcţioneze, nu voia să împuşte. Andrew se ridică în genunchi, frecîndu-şi ochii şi mormăind înfuriat. Adrian îşi repezi piciorul, izbindu-l în tîmplă pe ucigaşul din Brigada de Supraveghere; gîtul acestuia se arcui pe spate, dar picioarele se întinseră înainte, răsucindu-se, lovind, nimerindu-l pe Adrian în rotule şi făcîndu-l să se clatine, cu o durere atroce în genunchi.

Nu se putu ţine pe picioare. Se rostogoli pe partea dreaptă, iar maiorul sări în picioare, ştergîndu-se la ochi. Andrew făcu un salt, cu mîinile întinse ca nişte cîrlige rigide, îndreptate spre gîtul intrusului. Adrian se feri din nou, lovindu-se de sicriul aflat pe marginea mormîntului.

Militarul nu-şi calculase bine saltul; ţipătul ascuţit de mînie îl făcu să-şi piardă controlul şi căzu, cu mîna înfiptă în mormanul de pămînt şi bucăţi de beton. Grămada de bulgări, zăpadă şi pietre se împrăştie pe platou.

Adrian sări peste groapa mormîntului; pe partea opusă era ţeava de fier. Militarul veni după el; se năpusti strigînd la Adrian, cu mîinile împreunate deasupra capului ca un ciocan – o pasăre de pradă ce ţipa înainte de a ucide. Adrian avea ţeava în mînă şi o repezi spre silueta ce se apropia.

Vîrful pătrunse în obrazul militarului, năucindu-l. Sîngele îi ţişni din nou.

Adrian lăsă ţeava şi se depărtă clătinîndu-se, cît îl ţineau picioarele rănite, epuizate. Văzu pistolul militarului pe suprafaţa netedă de piatră; se năpusti spre el. Îl apucă de mîner şi-l ridică.

Ţeava de fier zbură prin aer şi-i sfîşie pielea de pe umărul stîng, rupîndu-i mîneca puloverului. Şocul îl făcu să se dea înapoi, spre marginea peretelui de piatră. Dusese mîna în care ţinea pistolul la pieptul rănit; fu clipa în care înţelese că acela era momentul de care militarul avea disperată nevoie. O grămadă de pămînt şi pietre veni spre el, spaţiul dintre cei doi umplîndu-se cu resturi care se izbiră de el; bucăţi ascuţite de piatră îl plesniră peste faţă, peste ochi. Nu mai vedea.

Trase. Mîna i se scutură violent din cauza reculului; vibraţia îi arcui degetele.

Încercă să se ridice în picioare; o gheată îl lovi în gît. Prinse piciorul în timp ce cădea pe spate, cu umerii peste marginea peretelui stîncos. Se răsuci spre stînga, nelăsînd piciorul din strînsoare, pînă cînd simţi ţeava armei înfiptă în carne.

Apăsă pe trăgaci.

Fîşii de carne, oase şi sînge zburară prin aer. Militarul se prăbuşise la pămînt, iar piciorul lui drept era o grămadă de zdrenţe însîngerate. Adrian încercă să se tîrască, dar nu reuşi; nu mai avea putere, nici aer în plămîni. Se ridică sprijinindu-se într-o mînă şi se uită la Andrew.

Maiorul se zvîrcolea pe pămînt scoţînd gemete, cu gura plină de salivă. Se ridică de la pămînt, aproape în genunchi, privind înnebunit la ce mai rămăsese din piciorul lui. Îşi privi călăul. Apoi începu să ţipe.

– *Ajută-mă!* Nu mă poţi lăsa *să mor! Nu ai dreptul!* Dă-mi *rucsacul!*

Tuşi, ţinîndu-şi piciorul zdrobit cu o mînă, iar cu cealaltă, tremurînd, arătînd spre rucsacul de lîngă sicriu. Sîngele curgea peste tot, îmbibîndu-i hainele. Infecţiile se răspîndeau rapid în organism; era pe moarte.

– Dreptul pe care-l am e să nu te las să trăieşti, zise încet Adrian, cu răsuflarea tăiată. Ştii ce-ai făcut? Cîţi oameni ai ucis?

– Crima e un *instrument!* ţipă militarul. Atîta tot!

– Cine hotărăşte cînd trebuie folosit instrumentul ăsta? *Tu?*

– Da! Şi cei *ca* mine! Noi ştim cine sîntem, ce putem face. Oameni ca tine *nu* sînt ... Pentru Dumnezeu, *ajută-mă!*

– Voi faceţi regulile. Toţi ceilalţi le urmează.

– Da! Fiindcă avem voinţa! Toţi ceilalţi n-o au. Vor să se facă reguli pentru ei! N-o poţi nega!

– Ba o neg, spuse calm Adrian.

– Atunci minţi. Sau eşti un naiv! O, *Doamne* ...

Vocea militarului se stinse, întreruptă de un acces de tuse. Se ţinu de burtă, îşi privi iarăşi piciorul, apoi se uită la grămada de pămînt. Întoarse privirea spre Adrian.

– Aici. Chiar *aici.*

Maiorul se tîrî spre mormînt. Adrian se ridică încet în picioare şi-l urmări, fascinat de oribila imagine. Compasiunea care-i mai rămăsese îl îndemna să tragă, să pună capăt vieţii aproape sfîrşite. Vedea tezaurul de la Salonic în groapă; şipci de lemn putred fuseseră smulse, dînd la iveală fierul de sub ele. Nişte benzi metalice fuseseră sfărîmate de împuşcături, iar pe capac se afla un colac de sfoară. Se vedeau şi nişte bucăţi rupte de carton gros, cu nişte însemne ce păreau cercuri de spini în jurul unor crucifixe.

Îl găsiseră.

– Nu înţelegi? Militarul se făcea cu greu auzit. E acolo. Răspunsul. *Răspunsul!*

– Ce răspuns?

– *Totul* ...

Preţ de cîteva clipe, ochii fratelui său o luară razna; se roteau în orbite şi, la un moment dat, pupilele dispărură. Glasul lui Andrew avea inflexiunile unui copil furios; întinse mîna dreaptă spre mormînt.

– Acum e al meu. Nu te poţi amesteca! Deloc! Acum poţi să mă ajuţi. O să te las să mă ajuţi. Cîndva te lăsam să mă ajuţi, îţi aminteşti? Îţi aminteşti cum *te lăsam întotdeauna să mă ajuţi?*

Militarul strigase întrebarea.

– Întotdeauna ai hotărît singur, Andy. Să mă laşi să te ajut, vreu să spun, zise încet Adrian, încercînd să înţeleagă incoerenţa aceea copilărească, fascinat de cuvinte.

– Sigur, decizia mea. Trebuia să fie *decizia mea.* A lui Victor şi a mea.

Adrian îşi aminti deodată cuvintele mamei lor ...*A văzut întotdeauna doar efectele puterii; n-a înţeles niciodată complicaţiile ei, pericolul ei* ...

Avocatul din Adrian trebuia să afle.

– Ce-ar trebui să facem cu tezaurul? Acum, că l-am găsit, ce-ar trebui să facem cu ...

– *Să ne folosim de el!* Militarul ţipase din nou, izbind o piatră de la marginea gropii. Să ne *folosim* de el, să ne folosim de el! Să *îndreptăm* lucrurile! Să le spunem că putem ruina *totul!*

– Să zicem că nu putem. Să zicem că nu contează. Poate că nu-i nimic acolo.

– Le spunem că *este!* Tu nu ştii cum să procedezi. Le spunem orice *vrem* să le spunem! Se vor *tîrî*, vor *scînci* ...

– Asta vrei să faci? Să se tîrască şi să scîncească?

– Da! Sînt slabi!

– Dar tu nu eşti.

– Nu! Am *dovedit-o!* Iar şi iar! Gîtul militarului se arcui, apoi se întinse spasmodic înainte. Crezi că înţelegi lucruri pe care *eu* nu le înţeleg. *Te înşeli!* Le înţeleg, dar nu au *nici o importanţă*, nu *contează!* Ceea ce crezi tu că-i al naibii de *important ... nu ... contează!*

Andrew rostise rar cuvintele: era strigătul de sfidare al unui copil.

– Ce anume, Andy? Ce cred eu că-i aşa important?

– *Oamenii!* Ce *cred* ei! Nu *contează*, n-are *importanţă*. Victor ştie asta.

– Te înşeli; te înşeli *atît de tare*, îl întrerupse Adrian calm. El e mort, Andy. A murit acum două zile.

Ochii militarului îşi recăpătară parţial vederea. În ei se citea exaltarea.

– Acum totul e *al meu!* O s-o fac! Tusea reîncepu; ochii îi rătăceau din nou. Fă-i să înţeleagă. Ei nu sînt importanţi. N-au fost niciodată ...

– În afară de tine.

– Da! Eu nu ezit. *Tu eziți!* Nu te poți hotărî!

– Tu ești hotărît, Andy.

– Da, *hotărît*. Asta-i important.

– Iar oamenii nu contează, așa că, firește, nu poți avea încredere în ei.

– Ce dracu' încerci să spui?

Pieptul militarului se întinse de durere; gîtul i se arcui spre spate, apoi țîșni în față, iar saliva și sîngele i se scurseră printre buze.

– Că ți-e *frică!* strigă Adrian. Întotdeauna ți-a fost frică! Trăiești cu frica-n sîn că cineva o să descopere treaba asta! E o mare fisură în armura ta ...*fanaticule!*

Un strigăt înspăimîntător, înăbușit, ieși din gîtul militarului; era atît gutural, cît și limpede, ceva între un ultim răcnet de furie și un geamăt.

– E o *minciună!* Tu și vorbele tale blestemate ...

Tăcu brusc. Incredibilul se petrecea sub soarele orbitor al Alpilor, iar Adrian înțelese doar că trebuia să acționeze sau să moară. Mîna militarului era în groapă. O scoase brusc afară. Ținea strîns o frînghie; se ridică greu și-o învîrti cu putere. Cîrligul cu trei gheare de la capăt șfichiui dintr-o dată aerul.

Adrian sări în stînga, trăgînd cu pistolul uriaș în ucigașul din Brigada de Supraveghere.

Pieptul militarului explodă. Frînghia, ținută într-o strînsoare de oțel, se învîrti în cerc – cîrligul rotindu-se ca un giroscop defect – în jurul capului său. Corpul se prăbuși, peste marginea peretelui de stîncă, și plonjă în gol, țipătul reverberînd, umplînd aerul munților cu oroarea lui.

Cu o vibrație bruscă, dezgustătoare, frînghia se încordă tremurînd pe stratul subțire de zăpadă.

Din groapă se auzise un zgomot de metal plesnit. Adrian își întoarse privirea într-acolo. Frînghia fusese legată de o bandă oțelită din jurul lăzii tezaurului. Banda se rupsese. Tezaurul putea fi deschis.

Dar Adrian nu se duse acolo. Porni șchiopătînd spre marginea platoului și privi dincolo de peretele de stîncă.

Dedesubt se vedea suspendat corpul militarului, cu cîrligul înfipt în ceafă. O gheară intrase în gîtul lui Andrew, iar vîrful ei ieșise prin gura deschisă.

Umplu rucsacul încăpător cu cele trei containere din oțel, ermetic închise, ale tezaurului. Nu putea descifra scrierea veche, gravată în metal. Nici nu trebuia; știa ce conținea fiecare. Nici unul nu era mare. Unul dintre ele era turtit, mai gros decît celelalte două; în el se aflau documente redactate de învățații din Constantinopol cu 1500 de ani în urmă, studii care cuprindeau ceea ce ei credeau a fi o inconsecvență teologică – considerarea că un om sfînt era de aceeași esență cu Dumnezeu. Chestiuni ce reveneau spre examinare savanților contemporani. Al doilea container era mai scurt, tubular; în el era manuscrisul aramaic de care fuseseră înspăimîntați într-atît oameni de la putere cu treizeci de ani în urmă, făcînd ca strategiile războiului mondial să devină mai puțin importante decît intrarea în posesia lui. Dar cel de-al treilea container, îngust, care nu depășea douăzeci de centimetri în lățime și douăzeci și cinci în lungime, conținea cel mai important document: o confesiune scrisă pe un pergament găsit într-o închisoare romană, cu aproape 2000 de ani în urmă. Această ladă – neagră, erodată, un vestigiu antic – era esența tezaurului din Salonic.

Celelalte erau contestări; doar confesiunea de pe pergamentul roman putea provoca o suferinţă mai presus de imaginaţia oamenilor. Dar nu era treaba lui să judece acest lucru. Sau poate era?

Puse sticluţele cu medicamente prin buzunare, aruncă rucsacul jos, se lăsă peste marginea peretelui de piatră – alături de cadavrul militarului – şi îşi dădu drumul pe pămîntul de dedesubt. Îşi puse rucsacul greu în spinare şi începu să coboare cărarea.

Băiatul era mort. Fata avea să trăiască. Împreună, ar fi ajuns cumva în vale, Adrian era sigur de asta.

Coborîră încet – mai mulţi paşi odată - pe cărarea spre calea ferată de la Zermatt. O ţinea pe fată în aşa fel încît să nu-şi obosească prea tare propriile lui picioare rănite.

Se întoarse şi privi în susul potecii de munte. În depărtare, corpul militarului atîrna suspendat lîngă peretele alb de piatră. Nu se vedea clar – decît dacă ştiai unde să te uiţi –, dar era acolo.

Fusese oare moartea lui Andrew ultima jertfă cerută de tezaurul de la Salonic? Răscumpărau documentele din acel tezaur atîtea vieţi pierdute? Atîta violenţă, atîta amar de vreme? Nu ştia să răspundă.

Ştia doar că demenţa căpătase proporţii aberante în numele unor cauze sfinte. Războaiele sfinte erau primitive; întotdeauna aveau să fie aşa. Iar el îşi ucisese un frate pentru intervenţia acelor cauze într-un război în care nu exista nici un dram de sfinţenie.

Greutatea teribilă din spate îl apăsa. Era tentat să scoată containerele de oţel şi să le arunce în cea mai adîncă văgăună a muntelui. Să se spargă, iar conţinutul lor să se transforme în neant la prima adiere de vînt. Să fie măturate de vînturile alpine şi să fie uitate.

Dar n-avea să facă asta. Prețul fusese prea mare.

– Să mergem, îi zise el fetei, trecîndu-și blînd brațul stîng în jurul gîtului ei. Zîmbi văzînd chipul speriat al copilei. O să ne descurcăm noi.

—PARTEA A PATRA—

34

Adrian stătea lîngă fereastra ce dădea spre întinderea întunecată din Central Park. Se afla în micul birou al conducerii de la Metropolitan Museum. Ţinea receptorul la ureche şi-l asculta pe colonelul Tarkington de la Washington. În faţa lui era un prelat de la Arhidieceza din New York, monseniorul care se numea Land. Era puţin trecut de miezul nopţii; ofiţerului de la Washington i se dăduse numărul secret al muzeului. I se spusese că domnul Fontine aştepta să-l sune, indiferent de oră.

Documentaţia oficială cu privire la evenimentele legate de Brigada de Supraveghere avea să fie analizată de către Pentagon la momentul potrivit, îi spusese ofiţerul lui Adrian. Administraţia voia să evite scandalul ce s-ar fi declanşat în urma acuzaţiilor de corupţie şi revoltă adresate unor cadre militare. Mai ales cînd era implicat un nume important. Situaţia nu servea intereselor de securitate naţională.

– Etapa întîi, zise Adrian. Muşamalizarea.

– Poate.

– Şi dumneata o să accepţi asta? întrebă Fontine calm.

– E vorba despre familia dumitale, răspunse colonelul. Fratele dumitale.

– Şi al dumitale. Eu pot să mă împac cu situaţia. Dumneata nu poţi? Cei de la Washington nu pot?

Urmă o pauză. În cele din urmă, ofiţerul vorbi:

– Eu am obţinut ce-am vrut. Şi probabil că cei de la Washington nu pot. Nu acum.

– „Acum" nu înseamnă niciodată.

– Nu-mi ţine predici. Nimeni nu te împiedică să convoci o conferinţă de presă.

Fu rîndul lui Adrian să facă o pauză.

– Şi dacă o convoc, aş putea solicita documentaţia oficială? Sau o să apară dintr-o dată un dosar în care e descris ...

– În care e descris în termeni psihiatrici, îl întrerupse colonelul, un tînăr foarte dezechilibrat, care bătea ţara-n lung şi-n lat, trăind în comunităţi hippie; care a ajutat şi a instigat la San Francisco trei dezertori condamnaţi. Nu te amăgi singur, Fontine. Dosarul e pe biroul meu.

– Mi-am închipuit. Acum mă specializez. Eşti meticulos, nu-i aşa? Care frate e ţicnitul?

– E vorba de ceva mai important. S-a folosit influenţa familiei pentru ca odrasla să evite încorporarea; apartenenţa, în trecut, la organizaţii radicale – acum folosesc dinamită. Comportamentul recent al dumitale la Washington, inclusiv legătura cu un avocat negru care a murit în împrejurări stranii, care avocat era suspectat de activităţi criminale. Şi multe altele. Numai despre dumneata.

– Ce anume?

– Adevăruri din trecut – documentate – care au fost scoase la lumină. Un tată care a făcut avere negociind cu guverne despre care mulţi cred că sînt ostile intereselor noastre. Un om care a colaborat îndeaproape cu comuniştii, a cărui primă soţie a fost ucisă cu mulţi ani în urmă, în împrejurări foarte ciudate, la Monte Carlo. Sînt nişte exemple neplăcute. Poate familia Fontine să se împace cu *asta?*

– Mă scîrbeşti.

– Mă scîrbesc pe mine însumi.

– Atunci pentru ce toate astea?

– Pentru că trebuie luată o decizie care ne depăşeşte, pe mine şi pe dumneata şi repulsiile noastre! Colonelul ridicase glasul mînioat, apoi se stăpîni. Nu-mi plac mulţi dintre fanfaronii de sus. Ştiu doar – sau cred că ştiu – că nu e tocmai momentul să vorbim despre Brigada de Supraveghere.

– Şi aşa o s-o ţinem mereu. Nu pari deloc a fi omul cu care am vorbit odată într-o cameră de hotel.

– Poate că nu sînt. Sper doar, de dragul indignării dumitale justificate, să nu fii pus vreodată într-o situaţie ca asta.

Adrian se uită la preotul aflat în încăpere. Land privea în gol, spre peretele alb, slab luminat. Totuşi, era ceva în ochii lui, *întotdeauna e ceva în ochi*. O disperare care-l mistuia. Monseniorul era un bărbat tare, însă acum era înspăimîntat.

– Eu sper să nu fiu niciodată, zise colonelul. Fontine?

– Da.

– Ce-ar fi să mergem să bem ceva într-o zi?

– Sigur. O să mergem.

Adrian închise telefonul.

Oare depindea acum numai de el? se întrebă. Totul? Cînd avea să vină momentul potrivit să spună adevărul?

Urma să obţină în curînd un răspuns. Scosese din Italia documentele tezaurului cu ajutorul colonelului; preţul fusese un cadavru suspendat de un perete de piatră, în munţii de la Champoluc. Frate pentru frate. Erau chit.

Barbara Pierson ştiuse ce să facă cu acele documente. Luase legătura cu un prieten care era curator al relicvelor şi vestigiilor preistorice la Metropolitan Museum. Un savant care îşi consacrase viaţa studierii trecutului. Văzuse multe antichităţi şi putea să-şi facă o părere.

Barbara venise cu avionul de la Boston; acum se afla în laborator cu savantul. Erau acolo de la ora cinci şi jumătate. De şapte ore. Cu documentele de la Constantinopol.

Dar un singur document avea acum importanţă.

Pergamentul găsit într-o închisoare romană, cu 2000 de ani în urmă. Pergamentul acela însemna totul. *Totul*. Savantul înţelesese acest lucru.

Adrian se retrase de la fereastră şi traversă încăperea către preot. Cu două săptămîni în urmă, pe patul de moarte, Victor întocmise lista cu cei cărora trebuia să le fie înmînat tezaurul de la Constantinopol. Numele lui Land era pe acea listă. Cînd Adrian îl contactase, Land începuse să-i spună nişte lucruri pe care nu i le-ar fi spus niciodată lui Victor Fontine.

– Vorbiţi-mi despre Annaxas, spuse Adrian, aşezîndu-se în faţa prelatului.

Monseniorul întoarse privirea de la perete, surprins. Nu de nume, îşi zise Fontine, ci de intervenţia lui. Ochii lui mari, pătrunzători, cenuşii, umbriţi de sprîncenele negre, avură pentru o clipă o expresie năucă. Apoi clipi, de parcă îşi amintise unde se afla.

– Theodore Dakakos? Ce pot să-ţi spun? Ne-am întîlnit prima dată la Istanbul. Eu urmăream ceea ce ştiam că era o dovadă falsă. Aşa-zisa distrugere prin foc a documentelor privind Clauza Filioque. El a aflat că veneam acolo de la arhivele Vaticanului. Am stat de vorbă; eram amîndoi curioşi. Eu, pentru că mă întrebam de ce era atît de interesat de obscure documente teologice un om de afaceri aşa de important. El, fiindcă voia să afle de ce studia – i se *îngăduia* să studieze, poate – un savant de la Roma o ipoteză de care Vaticanul nu prea era interesat. El era un cunoscător. Fiecare din noi făcea investigaţii în timpul nopţii, ajungînd în cele din urmă amîndoi extenuaţi. Cred că epuizarea asta a provocat-o şi faptul că ştiam unul de celălalt, poate chiar ne simpatizam reciproc.

– Şi la ce a dus asta?

– S-a menţionat trenul de la Salonic. Ciudat, nu-mi amintesc care din noi a făcut-o primul.

– El *ştia* despre tren?

– La fel, sau mai mult, ca şi mine. Mecanicul de locomotivă era tatăl lui; singurul pasager, călugărul din Xenope, era fratele tatălui său. Nici unul dintre ei nu s-a mai întors acasă. În căutările lui, găsise o parte din răspuns. Documentele poliţiei din Milano conţineau o înregistrare veche, din decembrie 1939. Doi morţi într-un tren grecesc din depoul de marfă. Crimă şi sinucidere. Neidentificaţi. Annaxas trebuia să afle de ce.

– Ce l-a condus la Milano?

– Poate douăzeci de ani în care a pus întrebări. Avea suficiente motive. O văzuse pe mama lui pierzîndu-şi minţile. Înnebunise fiindcă Biserica nu-i dăduse nici un răspuns.

– Biserica ei?

– O ramură a Bisericii, dacă vrei. Ordinul din Xenope.

– Deci ea ştia despre tren.

– Teoretic, n-ar fi trebuit să ştie niciodată. Se credea că nu ştie. Însă bărbaţii spun nevestelor lucruri pe care nu le spun altora. Înainte ca bătrînul Annaxas să plece, în acea dimineaţă de decembrie 1939, îi spusese soţiei că nu se ducea la Corint, aşa cum credeau toţi. Însă Dumnezeu avea să-i ajute, fiindcă se întîlnea cu fratele lui, Petride. Plecau într-o lungă călătorie. Să împlinească lucrarea Domnului.

Prelatul mîngîie crucea de aur ce atîrna de un şnur trecut pe sub guler. Atingerea nu era blîndă; era un gest nervos.

– Din care nu s-a întors niciodată, zise calm Adrian. Şi n-avea cum să ajungă la fratele lui călugăr, pentru că acela era mort.

– Da. Cred că ne putem amîndoi imagina cum a reacţionat femeia – o femeie bună, simplă, iubitoare, rămasă cu şase copii.

– Şi-a ieşit din minţi.

Land lăsă crucea din mînă, întorcîndu-şi privirea înspre perete.

– Ca un act de îndurare, călugării din Xenope au luat-o pe

femeia nebună la mănăstire. Se luase altă decizie. A murit în mai puţin de o lună.

Fontine se înclină uşor înainte.

– Au ucis-o.

Nu era o întrebare.

Land se uită din nou la el. Avea în ochi ceva rugător.

– Au cîntărit consecinţele lăsării ei în viaţă. Nu în legătură cu Clauza Filioque, ci cu un pergament despre care nimeni de la Roma nu ştia că există. Pînă în seara asta, nici eu n-am auzit vreodată de el. Atîtea lucruri care se limpezesc dintr-o dată.

Adrian se ridică de pe scaun şi se întoarse la fereastră. Nu era pregătit să discute despre pergament. Oamenii Bisericii nu aveau dreptul să coordoneze investigaţiile. Juristul din Adrian îi dezaproba pe preoţi. Legile erau făcute pentru toţi.

Jos, în Central Park, pe o alee slab luminată, un bărbat se plimba cu doi labradori de aport uriaşi, care trăgeau de lese. Şi el trăgea de lesa lui, însă Land nu trebuia să ştie acest lucru. Se întoarse de la fereastră.

– Dakakos a pus toate astea cap la cap, nu?

– Da, răspunse Land, acceptînd refuzul lui Adrian de a se lăsa condus în conversaţie. Era moştenirea lui. A jurat să afle totul. Am căzut de acord să facem schimb de informaţii, însă eu am fost mai sincer decît el. A ieşit la iveală numele Fontini-Cristi, dar pergamentul n-a fost niciodată menţionat. Presupun că restul îl cunoşti.

Adrian fu surprins de vorbele preotului.

– Nu presupun nimic. Spuneţi-mi.

Land tresări. Reproşul venea pe neaşteptate.

– Îmi cer scuze. Credeam că ştii. Dakakos şi-a asumat responsabilitatea întreţinerii proprietăţii de la Campo di Fiori. Vreme de patru ani a plătit taxele – care erau considerabile –, a evitat clienţii, investitorii în proprietăţi, a asigurat securitatea locului şi banii de întreţinere ...

– Dar Xenope?

– Ordinul din Xenope e pe cale de dispariţie. Mai există o mică mănăstire, la nord de Salonic. Cîţiva călugări bătrîni, cu pămînt puţin, fără bani. Pentru Dakakos, rămînea o singură legătură: un preot pe moarte de la Campo di Fiori. Nu-l putea lăsa să se stingă. A aflat tot ce ştia bătrînul. Pînă la urmă, a avut dreptate. Gaetamo a fost eliberat din închisoare; preotul surghiunit, Aldobrini, s-a întors din Africa bolnav şi în sfîrşit, tatăl dumitale s-a întors la Campo di Fiori. La locul execuţiei familiei sale. Teribila căutare a început din nou.

Adrian se gîndea.

– Dakakos l-a oprit pe fratele meu. A recurs la nişte măsuri extraordinare ca să-l prindă în cursă, ca să demaşte Brigada de Supraveghere.

– Pentru a-l ţine cu orice preţ departe de tezaur. Bătrînul călugăr trebuie să-i fi spus lui Dakakos că Victor Fontine ştia de pergament. A înţeles că tatăl dumitale urma să acţioneze pe cont propriu, să se folosească de fiii lui ca să găsească tezaurul. Nu putea proceda altfel. Cîntărind urmările, nu avea altă cale. Dakakos v-a studiat pe amîndoi. De fapt, pe dumneata te urmărea de mai mulţi ani. Ce-a aflat despre unul din fii l-a şocat. Fratelui dumitale nu i se putea permite să meargă mai departe. Trebuia împiedicat. Dumneata, pe de altă parte, erai o persoană cu care simţea că putea colabora, dacă se ajungea la asta.

Prelatul se oprise. Trase adînc aer în piept, punînd iarăşi degetele pe crucea de aur de pe piept. Gîndurile îl asaltaseră din nou şi se vedea că-l chinuiau. Adrian înţelese; avusese aceleaşi sentimente în munţii de la Champoluc.

– Ce-ar fi făcut Dakakos dacă ar fi găsit tezaurul?

Privirea pătrunzătoare a lui Land se îndreptă spre Adrian.

– Nu ştiu. Era un om plin de compasiune. Cunoştea chinul de a căuta răspunsuri dureroase la întrebări foarte dureroase; s-ar putea ca această compasiune să-i fi îndrumat judecata. Totuşi,

era un partizan al adevărului. Cred că ar fi cîntărit consecințele. Mai mult de atît nu te pot ajuta.

– Ați folosit mult fraza asta, nu? „Cîntărind consecințele."

– Îmi cer scuze dacă te simți ofensat.

– Așa mă simt.

– Atunci iartă-mă, dar va trebui să te ofensez și mai mult. Ți-am cerut permisiunea să vin aici, dar m-am răzgîndit. O să plec. Preotul se sculă de pe scaun. Nu pot să stau. O să încerc să vorbesc pe șleau...

Pe șleau *vorbind*, îl întrerupse cu asprime Adrian, nu mă interesează.

– Ești în avantaj, răspunse repede Land. Înțelegi, pe mine mă interesezi *dumneata*, ceea ce pricepi

– Preotul nu mai putea fi oprit; făcu un pas în față. Crezi că îndoielile dispar atunci cînd cineva se călugărește? Crezi că șapte mii de ani de comunicare umană sînt în vreun fel lipsiți de conținut pentru noi? Pentru oricine, indiferent de veșmîntul pe care-l poartă? Cîți zei, profeți și sfinți au fost invocați de-a lungul secolelor? Numărul lor micșorează devotamentul față de ei? Eu nu cred. Deoarece fiecare acceptă ceea ce poate accepta, înălțînd propria sa credință deasupra altora. Bănuiala mea e că peste mii de ani, cînd savanții vor studia vestigiile lăsate de noi, vor ajunge la concluzia că toate credințele noastre – devotamentele noastre – erau foarte ciudate și vor conferi o aură de legendă celor considerate de noi sfinte. După cum noi conferim aură de legendă vestigiilor rămase de la alții. Vezi dumneata, intelectul meu poate concepe așa ceva. Dar acum, aici, în epoca mea – pentru mine – legămîntul a fost făcut. E mai bine cu el decît fără el. Eu cred. Am convingerea.

Adrian își aminti cuvintele.

– „Revelația divină care nu poate fi contestată de muritori"?

– Cam așa ceva. Sînt de acord, zise simplu Land. Pînă la urmă, învățăturile lui Toma d'Aquino sînt cele care contează.

Aş adăuga că ele nu sînt proprietatea exclusivă a nimănui. Cînd raţiunea îşi epuizează argumentele, credinţa îi ia locul. Eu am această credinţă. Însă, fiind un biet muritor, sînt slab. Nu am tăria să mă pun la încercare. Trebuie să mă mulţumesc cu siguranţa pe care mi-o dă legămîntul făcut, ştiind că e mai bine cu el decît fără. Preotul întinse mîna. La revedere, Adrian.

Fontine se uită la mîna lui şi i-o strînse.

– Vă rog să înţelegeţi că trufia „legămîntului" dumneavoastră, a credinţelor dumneavoastră e cea care mă nelinişteşte. Nu ştiu cum să mă exprim altfel.

– Înţeleg; am reţinut obiecţia dumitale. Această trufie e primul dintre păcatele care conduc la moartea spirituală. Şi mai e unul, adesea trecut cu vederea: mîndria. Cîndva, ne-ar putea ucide pe toţi. După aceea, tinere prieten, nu va mai fi nimic.

Land se întoarse şi o luă spre uşa micii încăperi. O deschise cu mîna dreaptă, ţinînd cu stînga crucea de aur, acoperind-o. Gestul era evident. Era o formă de protecţie. Se mai uită o dată la Adrian, apoi ieşi din cameră, închizînd uşa în urma lui.

Fontine aprinse o ţigară, apoi o strivi în scrumieră. Avea gura amară de prea mult fumat şi prea puţin somn. Se duse la filtrul de cafea şi îşi umplu o ceaşcă.

Cu o oră în urmă, Land, examinînd marginea metalică a vasului, îşi arsese degetele. Lui Adrian îi trecu prin minte că monseniorul era genul de om care verifica aproape totul în viaţă. Şi totuşi, nu putea admite testul final. Se mulţumea să plece; exista o anume onestitate în această atitudine.

Mult mai mare decît cea pe care o dovedise el faţă de mama lui, cugetă Adrian. N-o minţise pe Jane; n-ar fi avut rost, minciuna ar fi ieşit oricum la iveală. Dar nici nu-i spusese adevărul. Făcuse ceva mult mai urît: o evitase. Nu era pregătit să dea ochii cu ea.

Auzi paşi pe coridor. Puse cafeaua jos şi se duse în mijlocul camerei. Savantul deschise uşa şi Barbara intră prima. Bărbatul era îmbrăcat tot cu halatul de laborator, iar ochelarii cu rame de baga îi măreau întrucîtva faţa. Ochii căprui ai Barbarei, de obicei atît de calzi şi plini de haz, aveau acum o expresie de concentrare profesională.

– Doctorul Shire a terminat, zise ea. Putem să bem o cafea?

– Sigur.

Adrian se întoarse la masă şi umplu două ceşti. Savantul se aşeză pe scaunul unde stătuse Land cu cîteva minute în urmă.

– A mea să fie neagră, te rog, zise Shire, punîndu-şi în poală o foaie de hîrtie. Prietenul dumitale a plecat?

– Da, a plecat.

– Ştia? întrebă bărbatul în vîrstă, luînd ceaşca de cafea.

– Ştia, pentru că i-am spus eu. S-a hotărît să plece.

– Înţeleg, spuse Shire, clipind des din cauza aburului de la cafea. Luaţi loc, amîndoi.

Barbara îşi luă ceaşca, dar nu se aşeză. Schimbă o privire cu savantul, apoi se duse la fereastră, în vreme ce Adrian luă loc în faţa lui Shire.

– E autentic? întrebă Fontine. Bănuiesc că asta-i prima întrebare.

– Autentic? În privinţa perioadei, a suportului material, a scriiturii şi a limbajului... da, aş zice că va rezista acestui examen. Sînt chiar ferm convins. Durează pînă se fac analizele chimice şi spectroscopice, însă eu am văzut sute de documente din acea perioadă; din aceste puncte de vedere, e autentic. Cît priveşte autenticitatea conţinutului, documentul a fost scris de un om pe jumătate nebun, aflat în faţa morţii. A unei forme foarte crude şi dureroase de moarte. Această apreciere va trebui făcută de alţii, dacă e să fie făcută.

Shire se uită la Adrian, îşi puse cafeaua pe masa de lîngă

scaun şi luă foaia de hîrtie din poală. Fontine nu spuse nimic. Savantul continuă:

– Conform celor scrise pe acel pergament, prizonierul, care urma să-şi piardă viaţa în arenă, în după-amiaza zilei următoare, renunţase la numele de Petru, pe care i-l dăduse revoluţionarul numit Iisus. Spunea că nu-l merita. Voia să se menţioneze că murea cu numele Simon din Bethsaida, adică numele primit la naştere. Era ros de sentimentul vinovăţiei, pretinzînd că-şi trădase salvatorul ... Fiindcă omul care fusese crucificat pe Muntele Calvarului nu era Iisus din Nazaret.

Bătrînul savant se opri, iar vorbele lui plutiră în aer, suspendate, de parcă se frînseseră în mijlocul frazei.

– O, Doamne!

Adrian se ridică de pe scaun. Se uită la Barbara, aflată lîngă fereastră. Ea îl privi tăcută. El întoarse capul spre Shire.

– Chiar aşa spune?

– Da. Omul era într-o mare tensiune. Scrie că trei dintre discipolii lui Hristos au acţionat de capul lor, împotriva voinţei dulgherului. Cu ajutorul soldaţilor lui Pilat, pe care i-au mituit, l-au scos din închisoare pe Iisus, care era inconştient, şi l-au înlocuit cu un criminal de aceeaşi talie şi cu o înfăţişare asemănătoare, îmbrăcîndu-l cu hainele dulgherului. În mulţimea isterizată de a doua zi, gluga şi sîngele de la spini au fost de-ajuns pentru a ascunde trăsăturile omului ce purta crucea. Nu asta fusese voinţa omului pe care-l numea Mesia ...

– „Nimic nu s-a schimbat", îl întrerupse Adrian încet, amintindu-şi cuvintele. „Totuşi, totul se schimbă."

– A fost îndepărtat fără voia lui. El voia să moară, nu să trăiască. Pergamentul spune limpede asta.

– Dar n-a murit. A *trăit*.

– Da.

– *Nu* a fost crucificat.

– Nu. Dacă admitem mărturia omului care a scris documentul – în cazul în care el l-a scris. La un pas de a-şi pierde minţile, aş zice. N-aş admite-o numai de dragul vechimii.

– Acum faceţi o apreciere.

– Constatarea unei posibilităţi, îl corectă Shire. Autorul pergamentului a notat rugăciuni disperate şi lamentaţii. Într-un pasaj era lucid, pe urmă devenea confuz. Să fi fost nebun sau un ascet care se autoflaga? Simulant sau pocăit? Care din ele? Din nefericire, faptul concret că e vorba despre un document de acum două mii de ani îi conferă o credibilitate pe care, cu siguranţă, n-ar avea-o în împrejurări mai puţin tulburătoare. Să nu uităm că e vorba de perioada persecuţiilor lui Nero, una de haos social, politic şi teologic. Oamenii supravieţuiau mai ales graţie isteţimii lor. Cine era autorul, *de fapt?*

– Documentul spune clar. Simon din Bethsaida.

– Nu avem decît mărturia celui care l-a scris. Nu e consemnat nicăieri faptul că Simon-Petru a murit împreună cu primii martiri creştini. Dacă ar fi fost aşa, ar fi intrat cu siguranţă în legendă, totuşi, nu există vreo menţiune în acest sens în studiile teologice. Dacă ăsta e adevărul, şi a fost trecut cu vederea, ar fi o omisiune de o mare însemnătate, nu?

Savantul îşi scoase ochelarii şi-i şterse cu un colţ al halatului.

– Ce vreţi să spuneţi? îl întrebă Adrian.

Bătrînul îşi puse ochelarii ce-i măreau ochii trişti, meditativi.

– Să presupunem că un cetăţean al Romei, aflat în preajma celei mai oribile forme de execuţie, inventează o poveste care contestă simbolul detestat al unei religii primejdioase, aflată în ascensiune, şi o face într-o manieră credibilă. Un astfel de om s-ar putea bucura de îngăduinţa pretorilor, a consulilor, a Cezarului însuşi. Mulţi au încercat această manevră, să ştii. Într-o

formă sau alta. Există zeci de vestigii ale unor astfel de „confesiuni". Există vreun motiv pentru a o prefera altora? Doar fiindcă *e* completă? Ingeniozitatea și supraviețuirea sînt des întîlnite în istorie.

Adrian îl privea cu atenție pe savantul care vorbea. Simțea o ciudată neliniște în vorbele lui.

– Care este părerea dumneavoastră, domnule doctor?

– Nu e important ce cred eu, zise Shire, evitînd pentru o clipă ochii lui Adrian.

Se așternu tăcerea; era un moment profund emoționant.

– Credeți în el, nu-i așa?

Shire ezită.

– E un document extraordinar.

– Scrie ce s-a întîmplat cu dulgherul?

– Da, răspunse Shire, privindu-l țintă pe Adrian. S-a sinucis, trei zile mai tîrziu.

– S-a *sinucis?* Asta contravine oricărei ...

– Da, așa e, îl întrerupse blînd savantul. Coerența e dată de factorul timp: trei zile. Coerență și incoerență, unde-i echilibrul? Confesiunea continuă, susținînd că dulgherul i-a blestemat pe cei care interveniseră în destinul lui, totuși, l-a rugat în cele din urmă pe Dumnezeul lui să-i ierte.

– Asta are coerență.

– Te așteptai la altceva? Ingeniozitate și supraviețuire, domnule Fontine.

Nimic nu s-a schimbat, totuși, totul e schimbat.

– În ce stare se află pergamentul?

– E foarte bine conservat. Cred că e impregnat cu grăsime animală, presat în vid și acoperit cu un strat gros de cristal pisat.

– Și celelalte documente?

– Nu le-am cercetat decît pentru a le separa de pergament. Cele despre care cred că privesc înțelegerile legate de Clauza

Filioque sînt intacte. Sulul aramaic e, desigur, metalic şi va dura mult pînă să fie descifrat.

Adrian se aşeză pe scaun.

– Aceea e traducerea confesiunii? întrebă el, arătînd spre pagina scrisă din mîna savantului.

– Cam aşa ceva. Nu e revăzută. N-aş prezenta-o aşa oamenilor de ştiinţă.

– Pot s-o iau eu?

– Poţi să iei orice.

Shire se aplecă. Adrian se întinse şi luă hîrtia.

– Pergamentul, documentele; sînt ale dumitale.

– Nu-mi aparţin.

– Ştiu asta.

– Atunci de ce? Credeam că o să mă rugaţi să vi le las în păstrare. Ca să le examinaţi. Să uluiţi lumea cu ele.

Savantul îşi scoase ochelarii, lăsînd să i se vadă ochii încercănaţi, şi vorbi calm:

– Mi-ai adus o descoperire foarte curioasă. Şi înspăimîntătoare. Sînt prea bătrîn ca să-i mai fac faţă.

– Nu înţeleg.

– Atunci o să-ţi cer să te gîndeşti. E contestată o moarte, nu o *viaţă*. Dar acea moarte constituie simbolul. Dacă pui acest simbol sub semnul întrebării, rişti să arunci îndoiala asupra tuturor semnificaţiilor acestui simbol. Nu sînt sigur că se poate justifica aşa ceva.

Pentru o clipă, Adrian tăcu.

– Preţul adevărului e prea mare. Asta vreţi să spuneţi?

– Dacă asta-i adevărul. Însă repet, e vorba despre teribilul prestigiu al vechimii. Lucrurile sînt acceptate fiindcă există. Homer creează o ficţiune şi, cîteva secole mai tîrziu, oamenii pornesc pe mare în căutarea peşterilor locuite de ciclopi gigantici. Froissart scrie cronici despre o istorie inexistentă şi e salutat ca un adevărat istoric. Îţi cer să cîntăreşti consecinţele.

Adrian se sculă de pe scaun şi-o luă într-o doară spre perete. Acelaşi perete la care se tot uita Land: slab luminat, vopsit în alb. Nu vedea nimic.

– Puteţi păstra aici documentele cîtva timp?

– Pot fi depozitate în tezaurul laboratorului. Îţi trimit o recipisă de primire.

Fontine se întoarse.

– Un tezaur?

– Da. Un tezaur.

– S-ar fi putut afla în altul.

– Poate că aşa ar fi trebuit. Pentru cît timp, domnule Fontine?

– Pentru cît timp?

– Cît timp o să rămînă aici?

– O săptămînă, o lună, un secol, nu ştiu.

Stătea lîngă fereastra de unde se vedea linia orizontului din Manhattan. La New York s-ar fi zis că oraşul doarme, însă miile de lumini de pe străzi îl dădeau de gol.

Vorbiseră mai multe ceasuri – cîte, nu ştia exact. *El* vorbise; Barbara îl ascultase, obligîndu-l cu duioşie să spună tot.

Avea atîtea de făcut, trebuia să treacă prin atîtea pînă să-şi regăsească echilibrul.

Deodată, un zgomot oarecum înspăimîntător – telefonul care sună. Se întoarse, conştient că era cuprins de panică, şi ştiind că i se citea în ochi.

Barbara se ridică de pe scaun şi se duse calm lîngă el. Întinse mîinile şi-i cuprinse faţa. Panica dispăru.

– Nu vreau să vorbesc cu nimeni. Nu acum.

– Atunci nu vorbi. Spune, oricui ar fi, să sune mîine dimineaţă.

Era aşa de simplu. Adevărul.

Telefonul sună din nou. Se duse pînă la noptieră, sigur pe sine, încrezător în forța lui.

– Adrian? *Slavă* Domnului! Te-am căutat peste tot în New York! Un colonel de la Inspectoratul General ne-a dat numărul tău de la hotel.

Cel care sunase era unul dintre juriștii de la Departamentul de Justiție recrutați de Nevins.

– Despre ce e vorba?

– S-a rezolvat! Toată munca noastră a dat rezultate. Tot orașul e în fierbere. Casa Albă a intrat în panică. Ținem legătura cu comisia judiciară a Senatului; căutăm un procuror deosebit. Altfel nu ne putea descurca.

– Aveți dovezi materiale?

– Mai mult decît atît. Martori, mărturie. Bandiții caută disperați acoperire. Am revenit în forță, Fontine. Ești cu noi? Acum putem *acționa!*

Adrian ezită doar o fracțiune de secundă:

– Da, sînt cu voi.

Era important să treacă la fapte. Anumite bătălii continuau. Altele trebuiau amînate. Înțelepciunea consta în a face alegerea.

De acelaşi autor la Editurile ORIZONTURI şi LIDER au apărut:

- CERCUL MATARESE
- NUMĂRĂTOAREA INVERSĂ MATARESE
- COMPROMISUL
- DRUMUL SPRE OMAHA
- ŢINUTUL MAGIC
- OPERAŢIUNEA OMEGA

În curs de apariţie:

- COMPLOTUL GENERALILOR
- DRUMUL SPRE GANDOLFO

 EDITURA LIDER

Lei 75000